José Carlos
Somoza

Cheia Adâncului

biblioteca rao

José Carlos Somoza

Cheia Adâncului

Traducere din limba spaniolă
ADRIANA STERIOPOL

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SOMOZA, JOSÉ CARLOS
Cheia Adâncului / José Carlos Somoza; trad.: Adriana Steriopol. –
Bucureşti: RAO Distribuţie, 2012
ISBN 978-606-93182-8-7

I. Steriopol, Adriana (trad.)

821.134.2-31=135.1

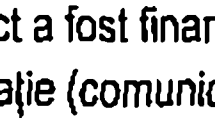

DG Educaţie şi cultură
Programul Cultura
Acest proiect a fost finanţat cu sprijinul Comisiei Europene.
Această publicaţie (comunicare) reflectă numai punctul de vedere
al autorului şi Comisia nu este responsabilă pentru eventuala utilizare
a informaţiilor pe care le conţine.

RAO Distribuţie
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JOSÉ CARLOS SOMOZA
La Llave del Abismo
© José Carlos Somoza, 2008
Toate drepturile rezervate

© RAO Distribuţie, 2011
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-93182-8-7

Pentru María José, credința mea

„Știm că Biblia susține că este cuvântul lui Dumnezeu, în vreme ce *O mie și una de nopți* este o culegere de povești fantastice. Aceasta este supracoperta: ceea ce știm, sau credem că știm, despre aceste cărți. Acum, imaginați-vă că Biblia și *O mie și una de nopți* și-ar fi inversat supracopertele cu mii de ani în urmă: la ora actuală, peripețiile lui Yahve ar face deliciul copiilor mici, în vreme ce mulți credincioși... ar fi fost torturați pentru că au renegat-o pe Șeherezada.“

Fragment dintr-un text prebiblic
de origine necunoscută

„Am văzut apoi un Înger care cobora din cer și ținea în mână Cheia Adâncului.“

Fragment dintr-un text prebiblic
de origine necunoscută

„Dacă Adâncul acela și ceea ce adăpostește el este real, nu mai avem nici o speranță.“

Biblia Sacră, Capitolul al Unsprezecelea, 8, 28

PARTEA ÎNTÂI

Germania

„Ziduri dezgolite și ferestre îl duc grabnic la nebunie pe omul care visează și citește prea mult.“

Biblia Sacră, Capitolul Intâi, 2

Germania. Țara orașelor subterane.

Capitolul Întâi

Klaus

1

Într-o dimineață urâtă de toamnă, un tânăr numit Klaus Siegel ieși din casă pe o străduță din vestul orașului Dortmund și se îndreptă pe jos către gară. Neîncetat cădea o burniță care acoperea trotuarele cu o pulbere aurie sub luminile felinarelor, iar părul lung și blond al tânărului i se lipea, umed, de cap și de bretelele lejerei piese roșii de vestimentație pe care o purta. Își balansa mâna stângă pe când mergea, iar cea dreaptă dispărea sub îmbrăcăminte. Când ajunse la gară, își așteptă rândul la aparatul distribuitor de bilete și achiziționă unul pentru Marele Tren de la 7.45, cu destinația Hamburg. Plăti cu mâna stângă, strălucitoare din cauza ploii, și se agăță cu aceeași mână de bara cromată a ușilor automate când urcă în tren. Ocupă un loc dintr-un grup de patru la nivelul superior al secției centrale și trenul se puse în mișcare.

Era singurul pasager din șirul acela de locuri. Nimeni nu-i acordă atenție, înfățișarea lui nu avea nimic special; expresia îi era neutră, și prin aceasta nu se deosebea de restul călătorilor.

Marginea inferioară a îmbrăcămintei sale lungi picura, formând o mică pată sub cizme. Puțin câte puțin, pe măsură ce trenul prindea viteză, pata deveni mai mare și mai închisă la culoare și i se adăugară mici picături roșii.

2

Subalternul de rangul al doilea din secția a patra, Daniel Kean, a fost primul care a observat sângele.

Daniel Kean avea douăzeci și nouă de ani, era înalt, zvelt și cu trăsături delicate, cu ochi mari albaștri și păr blond-auriu până mijlocul spatelui. Singurul amănunt frapant la el era o meșă închisă la culoare în creștetul capului. De altfel, la ora aceea, părea asemenea tuturor celorlalți: cineva care se trezise prea devreme și care se va culca prea târziu. Cearcănele îi marcau chipul neted, iar pleoapele îi erau umflate de somn. Muncea fără odihnă de la douăzeci de ani făcând ture suplimentare, mereu pentru aceeași companie, mai întâi la Hamburg, apoi la Hanovra și în cele din urmă la Dortmund. Proprietarii Marelui Tren îl făceau să se mute ca să ocupe locurile pe care alții, nevoiți să se mute adesea, le lăsau vacante. În orice caz, lui Daniel îi era totuna, căci un oraș este întotdeauna la fel ca altul, atât în Germania, cât și în restul Nordului.

În zorii acelei zile, cu două ore înainte de a se prezenta la tura sa de serviciu în Marele Tren, Daniel s-a trezit și a constatat că Bijou tocmai se îmbrăca. S-au sărutat, iar el i-a povestit visul pe care îl avusese, în care nu o cunoștea și se întâlneau pe neașteptate.

– Și ce era atât de frumos? a întrebat Bijou, pieptănându-și lungul păr castaniu în fața oglinzii. Faptul că nu mă cunoșteai sau că ne întâlneam pe neașteptate?

– Bucuria de a te cunoaște din nou, a răspuns el și a adăugat: Ei, mi-a ieșit o frază splendidă.

– Mi-am dat seama.

Bijou avea cu un an mai puțin decât Daniel, dar părea încă și mai tânără. Privind-o, Daniel se gândea la copila care fusese odată, cu ochi mari, negri, care păreau niște ferestre deschise spre înăuntru. Și un alt amănunt pe care îl iubea la ea: nu zâmbea aproape niciodată, dar era mereu veselă. Daniel presupunea că doar oamenii triști aveau nevoie să zâmbească.

– Yun este cea care are nevoie de fraze splendide, a adăugat Bijou, terminând cu îmbrăcatul. Și ea a avut un vis, dar nu atât de plăcut ca al tău.

Micuța Yun era fiica pe care doriseră amândoi să o aibă și, cu toate problemele pe care le pricinuia, credeau în continuare că a fost cea mai bună hotărâre din viața lor. Fetița l-a privit pe tatăl ei foarte serioasă, cu ochii săi mari și migdalați, când acesta a intrat în camera ei. Citea: în ultimul timp, se apucase să citească de toate. Era evoluția normală pentru un copil de șase ani, dar pe Daniel îl întrista puțin faptul că firea ei copilăroasă rămânea în urmă. Cu cât citea mai mult, cu atât se arăta mai serioasă.

– Azi am visat ceva urât, tată, i-a spus Yun.

– Povestește-mi.

Copila a rămas tăcută pentru o clipă.

– Se făcea că mergeai într-un tren foarte întunecos și nu te mai întorceai niciodată. Voiai să te întorci, dar nu puteai. Și nu te mai întorceai acasă niciodată.

– Eu am avut alt vis, a spus Daniel, aplecându-se în fața ei și zâmbind. Am visat că o cunoșteam din nou pe mama și că o iubeam la fel de mult ca acum.

– Și eu nu eram?

– Tu nu veniseși încă, dar în visul meu eram fericit gândindu-mă că aveai să vii, pentru că într-un anume fel îmi aminteam de tine.

Și îmi spuneam: „Am cunoscut-o deja pe mama și acum va veni și Yun".

– Și asta ce înseamnă?

Daniel o mângâie pe Yun pe obraz.

– Nimic. Pur și simplu, m-am simțit foarte fericit. Iar tu te-ai simțit tristă. Visele pot fi frumoase sau urâte, bune sau rele, dar nu înseamnă nimic, Yun!

– Mama spune că visăm pentru că trăim în orașe mari și avem nevoie să visăm.

Daniel a încuviințat, dar nu era întru totul de acord. I se întâmpla la fel și cu alte învățături biblice pe care Bijou i le transmitea lui Yun. Bijou era credincioasă, iar el nu, dar hotărâseră că Yun va primi o educație echilibrată, pentru ca să poată alege ea însăși atunci când va fi mare. Pe de altă parte, Bijou nu o învăța niciodată lucruri foarte ciudate, doar credințele obișnuite ale oamenilor.

– Este la fel ca atunci când mănânci, spuse Daniel zâmbind: mâncărurile sunt bune sau rele, dar trebuie să mănânci ceva în fiecare zi. Și vorbind de mâncare, mi-e foame...

S-au ridicat în picioare, dar privirea lui Yun s-a înălțat spre el dinspre fețișoara ei nemișcată.

– Azi o să mergi cu trenul?

– Este munca mea, dar nu e un tren întunecos precum cel din visul tău: este Marele Tren, îți amintești? Ai călătorit deja cu el. Are vagoane strălucitoare și acoperiș de sticlă. Și îți promit că o să mă întorc astă-seară, înainte ca tu să adormi. Apoi, vom face schimb de vise: va fi rândul tău să visezi că ne cunoști din nou, iar eu voi visa trenul întunecos.

Daniel o îndemnă pe fiica sa să râdă, dar Yun clătină din cap, foarte serioasă.

– Nu vreau să visezi trenul întunecos, tată! N-o să te simți bine.

– Atunci, nimeni n-o să mai viseze așa ceva. O sărută pe frunte.

Când s-a întors, a descoperit-o pe Bijou în ușă, privind-o pe Yun.

– S-ar zice, domnișoară, că ar trebui să te îmbraci. Azi intru la școală și trebuie să te duc mai devreme.

Bijou obținuse o slujbă de subaltern arhivist în aceeași școală la care învăța și Yun, ceea ce atât ea, cât și Daniel, considerau a fi un noroc. Deși salariul era mic, în felul acesta Yun putea profita măcar de compania unuia din părinți.

Au rămas privind cum Yun se îmbrăca atent cu o piesă de un albastru-închis, tivită cu steluțe. Apoi s-au retras în camera lor, iar Daniel și-a pus și el îmbrăcămintea. În vreme ce mâncau câțiva biscuiți la micul dejun, Bijou și el vorbeau cu voce joasă.

– Visează mult, spuse Bijou. Și citește prea mult.

– Tuturor copiilor, la o anumită vârstă, li se întâmplă același lucru.

– Da, dar a început să-i fie frică.

– Asta înseamnă că e deja mare, a răspuns Daniel.

– Poate că ar trebui să o scoatem puțin din oraș... Să o ducem în parc... Bijou își atinse buzele cu un deget.

Daniel îi sărută în același timp gura și degetul.

– O putem face. Peste două zile, e rândul meu la odihnă. Dacă obții o permisie de la școală...

Așa au hotărât. Apoi Daniel i-a spus lui Bijou să o salute pe Yun din partea lui: nu voia ca fetița să-l vadă plecând. Era clar că în ultimul timp Yun părea diferită, însă Daniel atribuia faptul dezvoltării normale a oricărui copil și își imagina că Bijou dorea ca ea să rămână aceeași copilă de dinainte, al cărei zâmbet îi micșora ochii migdalați și care era atât de molipsitor. Bineînțeles că și lui îi era dor de copilăria lui Yun, dar presupunea că această nostalgie ținea, de asemenea, de dezvoltarea normală a oricărui părinte. În plus, nimic nu-i împiedica să aibă mai mulți copii și să se bucure încă o dată de felul de a fi specific copiilor. Totul

depindea de avansarea lui. Cu suficienți bani, și-ar putea permite. Gândindu-se la asta, a plecat.

A ieșit din casă aproximativ la aceeași oră ca și Klaus Siegel. Au străbătut străzi paralele sub turnuri identice fumegânde și sub cerul vinețiu, au ajuns în același timp la gară și s-au urcat în același tren.

3

Marele Tren. Puternic, imens, făcut din sticlă și oțel. Două nivele la fiecare secție – superior și inferior –, paisprezece secții mari, peste cincizeci de călători în fiecare secție. Angrenajele roților scoțând pufnituri sub greutatea nemaipomenită, biciuind cu jeturi de scântei acostamentele căii ferate. Miros de sticlă și de metal încins. Frumos și înfiorător. În interior, cu tavanul său înalt, cu lustrele și frizele sale, cu ramele groase și ornamentate ale oglinzilor și pereții îmbrăcați în piele sau în cristal pictat, te făcea să te gândești că lumea încă mai păstra anumite comori, adevărate spectacole colosale realizate de mâna omului. Dar, într-un mod oarecum ciudat, pe care Daniel Kean nu reușea să-l înțeleagă, te simțeai, de asemenea, în puterea lui când îi străbăteai culoarele. O vibrație în mijlocul pieptului și o lovitură de ciocan sub picioare te făceau să simți că din momentul acela îi aparțineai lui. Nu puteai evita, nici ca pasager, nici ca angajat, să ai o senzație de micime, să te percepi ca pe un simplu atom de carne și sânge în pântecele supremei tehnologii.

Lui Daniel îi plăcea să se simtă astfel și bănuia că și celorlalți colegi ai săi. Dacă munceai la Marele Tren, Marele Tren te proteja, și asta era bine.

Sarcina lui consta în a-l ajuta pe subalternul de rangul întâi din secția a patra. Din comoditate, își împărțiseră munca, iar lui Daniel îi revenea doar nivelul superior. Dar vestiarul cu uniforme se afla în ultima secție, cea cu numărul paisprezece, astfel că Daniel, de îndată ce intră, se îndreptă într-acolo, se dezbrăcă, își puse dubla piesă cenușie, încreștită la poale și imprimată cu simbolul companiei (o floare de culoare închisă), se încălță cu sandalele înalte regulamentare, își fixă în urechea stângă casca prin care avea să primească ordine din partea șefei sale de secție și se pieptănă din nou astfel ca părul lung să-i cadă pe amândoi umerii, nu doar pentru a acoperi casca, ci și pentru a părea „elegant“ după normele companiei. Când trenul plecă din stație, Daniel, îmbrăcat deja în costumul de subaltern, începu să înainteze de-a lungul nivelelor superioare în direcția secției a patra, salutându-i pe colegii intrați deja în tură și zâmbindu-le călătorilor care îl priveau.

Atunci, când ajunse în secția a șaptea, îl observă pe Klaus Siegel.

Erau vreo treizeci de pasageri la nivelul superior al acelei secții; locul lui Klaus era la dreapta lui Daniel, lângă ușă, astfel că a fost primul lucru pe care Daniel l-a văzut intrând. Însă Daniel nu l-ar fi observat niciodată pe Klaus dacă n-ar fi fost semnele pe care acesta i le făcea subalternului secției. În loc să apese butonul de avertizare de pe locul său ori să-l cheme cu voce tare, Klaus se mărginea să ridice mâna; fiind cu spatele, subalternul nu băgase de seamă.

Daniel ar fi putut alege să-l cheme el însuși pe colegul său (sau colega sa, nu putea fi sigur: nici uniformele și nici trupurile, bineînțeles, nu diferențiau persoanele din spate), dar hotărî că nu va mai pierde timp până să afle ce anume dorește pasagerul acela. Era întotdeauna posibil să paseze sarcina altcuiva, în orice moment.

Își arătă cel mai frumos zâmbet de subaltern și se aplecă cu delicatețe.

– Bună ziua, mă numesc Daniel Kean și aparțin secției a patra. Pot să vă ajut cu ceva?

Tânărul îl privi. Se afla lângă fereastră. În spatele lui, șiroaiele de ploaie se răsuceau pe geam de fiecare dată când trenul trecea pe lângă luminile de pe calea ferată. În interior, totul era calm și liniștit; afară, totul se dezlănțuia între vârtej și vuiet.

– Da, și tu poți fi de folos, spuse tânărul, încuviințând domol.

4

Era aproape un copil. Acesta a fost primul lucru pe care l-a observat Daniel. Bineînțeles că putea avea orice vârstă, dar ceva în expresia lui te făcea să te gândești la tinerețea pură. Avea părul lins și umed despărțit pe mijloc printr-o cărare în zigzag, alcătuind pe frunte laturile unui triunghi a cărui bază o constituiau sprâncenele foarte subțiri. Imensii ochi căprui și o gură mică și cărnoasă de culoare rozacee îi confereau personalitate, pe care o accentua reușind să nu clipească. Era îmbrăcat cu o piesă lungă, roșie, cu arabescuri strălucitoare pe piept. Gesticula doar cu mâna stângă și ținea dreapta în interiorul piesei.

– Mă numesc Klaus Siegel, spuse el; vorbea de parcă ar fi fost pe punctul de a se trezi dintr-un somn adânc sau de a fi cuprins de el. Așază-te, te rog!

Arătă locul din fața sa.

Tonul și gesturile sale îl neliniștiră pe Daniel. Nu mult, doar întrucâtva. De ani de zile avea de-a face cu pasageri de tot felul, credincioși sau nu, și putea recunoaște când cineva era „special". Privirea aceea fixă și vocea sfârșită îi sugerară că numitul Klaus

Siegel și realitatea nu ocupau același loc. Cu toate acestea, căută să nu își piardă zâmbetul politicos atunci când îi răspunse.

– Îmi pare rău, domnule Siegel, nu putem să ne așezăm lângă pasageri. Colegul meu, fără îndoială, va putea...

Se întrerupse brusc, observând pata închisă la culoare de pe jos.

Peretele din spatele lui Klaus Siegel era de un roșu intens, la fel ca și hainele lui, locul din tren și podeaua, astfel că pata era pur și simplu aceasta: ceva închis la culoare sub cizmele roșii ale lui Klaus. Pentru început, Daniel nu s-a gândit la nimic concret. Nici măcar nu s-a alarmat. Cu toate acestea, pentru o clipă, prin capul lui a trecut imaginea fiicei sale, Yun, privindu-l cu seriozitatea cu care o făcuse în dimineața aceea. Tânărul îl privea într-un mod asemănător.

– Așteptați, spuse Klaus Siegel liniștit. Nu-l chemați pe colegul dumneavoastră. Așteptați și fiți atent la asta.

Își folosi doar mâna stângă. Avea unghiile foarte îngrijite și colorate în violet, la fel ca atâția alți tineri. Cu mâna aceea își deschise până la piept îmbrăcămintea strălucitoare și lungă. O rafală de parfumuri exotice scăpă de pe trupul său când își arătă pieptul lui Daniel. Zâmbind, își schimonosi buzele cărnoase într-o expresie batjocoritoare.

Picăturile roșii i se prelingeau în continuare pe picioare.

Daniel se dădu cu un pas înapoi.

În șirurile de locuri din preajmă se înălțaseră mai multe priviri întrebătoare, dar numai cele mai apropiate arătară neliniște. Se auziră comentarii îngrijorate și cineva semnală evidența de pe trupul tânărului.

Pentru Daniel, totul se desfășura cu o ciudată încetineală. Observă cu coada ochiului că, în sfârșit, colegul său băgase de seamă că se întâmplă ceva și se apropia. Daniel văzu rotunjimea unor sâni mulați sub piesa de sus a uniformei și deduse că era o femeie. Nu îi știa numele. Oricum, nu avea importanță. Ceea ce într-adevăr conta acum era să se calmeze și să lase ca alții să se

ocupe de această poveste. „Regula numărul unu: ce e de făcut atunci când...? Să-l informezi pe superiorul tău.“ Își dădu părul într-o parte cu mâna stângă, pentru a-și conecta casca pe care o avea fixată la ureche. Stângăcia lui îl făcu să creadă că tânărul își dăduse seama, dar Klaus continuă să-l privească în tăcere.

– Trebuie să mă consult cu superiorii mei, domnule Siegel, îi atrase atenția Daniel.

– N-ai înțeles. Vreau să vorbesc doar *cu tine*. Te rog, ia loc.

Daniel șovăia. Văzu cum colega lui făcea o mutră panicată privindu-l pe Klaus.

– Îndepărtați-vă, spuse Klaus către ea, tot calm, dar pe un ton care nu admitea replică. Să nu se apropie nimeni. Doar *el*.

Călătorii cei mai apropiați erau în picioare și puneau întrebări sau dădeau răspunsuri. Daniel și subalterna schimbară o privire și deodată părură să ia aceeași hotărâre. Subalterna se întoarse spre călători și începu să le vorbească cu acea blândețe caracteristică angajaților Marelui Tren, în vreme ce Daniel se așeza în fața lui Klaus. Urechea stângă îi fu străbătută de o suavă melodie cântată la harpe și de vocea încordată a Merlei Shank, șefa sa de secție. Daniel bănui că numeroasele camere de supraveghere ascunse în lămpi fuseseră puse în funcțiune și erau ațintite asupra tânărului. În clipa aceea, Merla, șefa lui, vedea în mod sigur același lucru ca și el.

– Oh, te rog, spuse Merla Shank. Ce-i *asta*?

Orice ar fi fost, lui Daniel îi pricinuia mult mai multă spaimă decât ei.

5

Fata înainta cu exactitatea cu care un cuțit se afundă în carne.

Din secție în secție, de la un nivel la altul, începând cu nivelul inferior al primei secții. Ajungând la capăt, urca scările,

străbătea nivelul superior, cobora la cel inferior și de aici trecea în secția următoare. Făcea același lucru de când se urcase în tren.

Căuta.

Certitudinea ei în legătură cu ceea ce avea să găsească era atât de mare încât părea să se manifeste în fiecare mișcare.

Ajungea acum la capătul secției a șasea, când se opri, își înălță capul și își dilată nările, de parcă ar fi adulmecat ceva. După o scurtă pauză, își continuă drumul, dar mai încet. Cu câțiva metri înainte de a ajunge la picioarele scării care conducea la nivelul superior al secției a șaptea, se opri din nou.

Marele Tren înainta în momentul acela pe lângă clădiri foarte apropiate, înțesate de ferestre pline de chipuri, trăsături foarte rapide, ca niște lănci aruncate în direcție opusă, măști mute care priveau spre tren. Deodată, un tunel făcu să dispară lumina de la geamuri, ca o cortină. Vestibulul secției se întunecă, dar nimic nu arăta că fetei i-ar păsa de schimbarea aceea.

Trenul mai era încă în tunel, când începură să sosească angajații de la același nivel unde se afla fata. Vorbeau, primeau sau dădeau ordine, priveau cu o expresie îngrijorată spre nivelul superior. Blocară trecerea spre scări, dar nu urcă nici unul dintre ei.

În schimb, coborâră alții. Mai întâi, o subalternă de rangul al doilea. În spatele ei, un șir de chipuri neliniștite, ordonate, tăcute.

În apropierea scării, erau mai multe locuri în formă de cuburi luminoase. Fata ocupă unul dintre ele și pipăi transmițătorul care atârna de dublul colier negru încins la gât. În clipa aceea, o voce îi răspunse la ureche. Conversația a fost scurtă și pe un ton slab, apoi fata închise transmițătorul.

Și așteptă.

6

Klaus stabilise condițiile: trenul trebuia să-și continue drumul, fără să se oprească în nici o stație; ei doi aveau să rămână acolo și nimeni nu se va apropia, nici nu îi va întrerupe; trebuia să-i spună ceva lui Daniel, și doar Daniel putea auzi. Cu toate acestea, acceptase ca măcar pasagerii să părăsească nivelul și să-i lase singuri.

Iar ei asta făcuseră, în șir, conduși de subalternă, fără leșinuri sau țipete, fără măcar vreun semn de panică intensă. Cu umerii căzuți și capul plecat, toți acceptau, orice s-ar fi întâmplat. Daniel înțelese că obișnuința îi făcea să se resemneze. Așa era lumea, nu ei. Logica nebunilor, cugetau ei, era aceea de a face anumite lucruri, ca de exemplu să-i ucidă pe alții fără explicații. Cine se putea mira? Se întâmpla azi sau mâine, unora sau altora, și fără îndoială că acel gen de moarte nu era cel mai rău dintre destine. Adevăratul, singurul sens al vieții era frica. Lumea era făcută din frică: frica de a muri, de a înnebuni, de a fi atacată sau de a se trezi forțată să atace, chiar și frica de lucruri mult mai rele decât toate acestea. Guvernul era guvern pentru că îi proteja cât mai mult cu putință pe cetățeni, dar în acel „cât mai mult cu putință" erau incluse și anumite variabile, iar altele rămâneau pe dinafară. Aceasta era viața normală, așa încât de ce să nu o accepți?

De altfel, Daniel nu-i păstra nici o ranchiună nebunului de Klaus Siegel. Și privindu-i de aproape trupul dezgolit și maltratat în felul acela, aproape că îi fu milă de el. Ce vârstă să fi avut? Era un pușți, fără îndoială. Îl întrebă. Se dovedi că numitul Klaus era mai mare decât se aștepta.

– Douăzeci de ani, spuse el, și păru ofensat. Dar am multă experiență. Lucrez ca asistent chimist de rang secund într-o fabrică de explozivi din împrejurimi: se numește Siegel, ca și mine,

dar n-are nimic de-a face cu familia mea. Am plănuit treaba asta de luni de zile. Furam mici cantități de material în fiecare săptămână, pentru ca nimeni să nu observe. Am preparat totul acasă. Știu despre ce vorbesc, și dacă vreun expert mă vede acum, mă va crede. Uită-te bine!

– Te cred, îl asigură Daniel.

– Nu contează. Uită-te!

Daniel Kean se sili să privească. Crezu că se obișnuise să vadă treaba aceea, dar se înșela. Iscusința cu care își crestase pielea fină de pe tors și își introdusese fiecare lamelă în fiecare fantă, lăsând la vedere câte un fir metalic legat de o placă orizontală precum coardele unui instrument, era înspăimântătoare. Deși la început Daniel crezuse că acele fire erau roșii din pricina sângelui care încă mai mustea din tăieturi, observând mai atent, descoperi că era vopsea. Firele erau vopsite în roșu, cu excepția celui de al treilea din stânga lui Daniel, din dreapta lui Klaus, care era alb și se încovoia ușor în sus, terminându-se într-un nod legat la degetul mare al mâinii sale drepte. Klaus își ținea mâna aceea nemișcată pe piept, în postura unui muzician cântând la lăută.

– Știi ce se va întâmpla dacă las degetul să cadă și întind firul metalic? întrebă Klaus.

Daniel își putea imagina. Se întrebă dacă Merla și echipa ei analizaseră faptul, și se agăță de posibilitatea (foarte îndepărtată) de a fi un truc. Dar în momentul acela auzi în cască glasul încordat, în șoaptă, al Merlei.

– Suntem într-o mare încurcătură, băiete. După cum putem vedea de aici, treaba e foarte serioasă. Este un aparat foarte exotic, în orice caz, doar un nebun ar face așa ceva... Voi încerca să-ți explic, dar mă voi întrerupe când el îți va vorbi, ca să nu bănuiască faptul că ești în legătură cu noi, de acord? Mișcă din cap dacă m-ai auzit bine...

– Am făcut-o ca să nu mă puteți aresta, spuse Klaus, interpretând gestul lui Daniel de a-și scutura capul ca pe o dovadă de înțelegere. Este un plan foarte elaborat, așa că nu te gândi nici măcar o clipă să faci ceva neobișnuit.

Daniel încercă să-i arate, prin gesturi de încuviințare și de supunere, că nu se gândise să facă nimic. În mod simultan, se chinuia să audă explicația complicată a Merlei Shank, dar pierdu jumătate din fraze.

– Sunt paisprezece fire. Cele treisprezece de culoare roșie... impulsul detonatorului la fiecare dintre pastilele organice din... Aici menționă o denumire tehnică pe care Daniel nu o înțelese. Treaba este foarte ingenioasă, pentru că nici supravegherea vizuală, nici cea... nu detectează explozivii organici bidimensionali dacă se află sub piele... Singurul fir de activare este cel vopsit în alb și care atârnă... degetul mare... Se activează prin întindere. Firul are doi centimetri... el permite să rămână moale... Dacă îl eliminăm de la distanță, nu vom reuși să împiedicăm explozia la timp... Dar adevărul e că, dacă imbecilul ăla adoarme sau leșină, tot va exploda... Mă auzi bine, Daniel? Fă în așa fel încât puștiul ăla să nu bănuiască faptul că suntem în continuare în legătură, prefă-te că-l asculți...

Daniel nu trebuia să se prefacă: îl asculta, într-adevăr, la fel sau chiar mai mult decât pe Merla.

– Îmi pare rău pentru toate astea... spunea Klaus, care părea ușor ametit. Acum știu că pun la cale o nenorocire îngrozitoare, dar... trebuia să o fac... crede-mă...

Glasul cel nou care răsuna în cască era grăbit, ferm, imperativ.

– Daniel, sunt Elsevier Olsen, superior al Securității Civile.

Pe Daniel îl impresionă funcția lui. Un superior al Securității nu era cineva cu care să stai de vorbă în fiecare zi: aveau puterea de a-i face cuiva orice, fără ca acesta să poată riposta. Se presupunea că protejau mai mult decât oricine și, în consecință, trebuia

să li se dea ascultare mai mult decât oricui. Începând de acum, sunt responsabil pentru această operațiune. Sunt în afara trenului, împreună cu aghiotantul meu, dar vă urmărim îndeaproape dintr-un vehicul oficial... Este important să-l ții treaz pe nebunul ăla... Pune-i întrebări!

Daniel improviză una când Olsen tăcu.

– Nu înțeleg... De ce trebuie să faci așa ceva, Klaus?

Tânărul îl privea fix, asemenea unui pește.

– Ți-am mai spus: vreau să-ți dezvălui ceva în particular. Nu o puteam face altfel, crede-mă. Trebuia să fie azi, aici, acum și așa. Tu și cu mine. Nu exista altă soluție.

– Daniel, reveni Olsen. Încearcă să-l faci să creadă că nu mai poți vorbi în continuare, că te simți rău. Vreau să-ți dea un răgaz. Daniel șovăia. Olsen insistă, iar în cele din urmă Daniel se chirci, tremură, scoase un suspin. Se gândi că exagerează cu gesturile, dar Klaus îi îngădui să facă o pauză. În acest răstimp, superiorul continuă: Faci totul foarte bine. Acum, liniștește-te și ascultă! Acest puști e complet nebun, dar n-a mințit: lucrează la Siegel, a furat explozivul și a fabricat bomba la el acasă. Am obținut niște informații despre el. Este un adept al credinței în Capitolul Întâi, un tip dintr-aceia care visează și citesc prea mult și care trăiesc între ziduri dezgolite și ferestre, cum spune Biblia. Poate că o să-ți vorbească despre nimfe, delfini sau vârtejuri de foc, așteaptă-te la orice... Important e să-i distragi atenția... Nu trebuie să adoarmă, nici să se relaxeze...

Daniel îl asculta atât de concentrat pe Olsen, încât uitase să-și mențină atitudinea neliniștită. Klaus îl privi încruntat: un simplu rid pe un chip ca o hârtie albă, dar acesta avu darul să-l cufunde pe Daniel în panică.

– Ce-i cu tine? întrebă Klaus pe un ton bănuitor. La ce te gândești?

– Nu trebuie să afle că stai de vorbă cu noi, îl sfătui Olsen la ureche.

– Mi-e frică, spuse Daniel, și se gândi că declarația aceea servea la a răspunde ambilor interlocutori.

Deodată, fu conștient de situația lui și își plecă privirea spre degetul mare legat de firul metalic.

„Degetul. Firul."

– Și mie, admise Klaus, dar tu ai fost ales, ca și mine.

– Ales?

– Ca să afli ceea ce îți voi spune. Este un secret.

– De ce eu? gemu Daniel. De ce trebuie să fiu eu acela?

– Cine știe de ce suntem aleși noi, cei aleși? se întrebă Klaus pe un ton filosofic. Te naști, crești, crezi că trăiești într-o lume normală: și într-o zi descoperi că ești diferit, sau că lumea nu este atât de normală pe cât credeai tu, și în ziua aceea te simți ales. Eu aveam de gând s-o chem pe colega ta, dar ai venit tu. Este destinul. Deodată, se întoarse spre fereastră. Uită-te la orașele noastre, arătă el cu un gest.

Daniel, căruia îi venea greu să-și îndepărteze privirea de la degetul mare al lui Klaus, legat de firul metalic, se strădui să-i dea ascultare. Zări, chemate de viteza Marelui Tren și îngrămădite la un loc, edificii din cărămidă și ciment, turnuri înalte cu plete de fum, ziduri care descurajau curiozitatea și fâșii subțiri de cer, în intervalele înguste dintre acoperișuri.

– Într-o lume ca asta, oare nu e mult mai bine să ne simțim aleși pentru ceva? întrebă Klaus.

– Nu știu ce să-ți spun... zise Daniel.

Recunoștea că nu era un spectacol sublim, dar dorea să trăiască acolo, nu conta unde, dar să trăiască. Simplul fapt de a se gândi că nu le va mai revedea nici pe Yun, nici pe Bijou, îi pricinuia o adâncă durere.

– „Când lumea s-a cufundat în bătrânețe și minunea a ocolit mintea oamenilor..., recită Klaus,... a existat un om care și-a dedicat viața căutării acelor spații spre care au evadat visele..." Presupun că-ți amintești Capitolul Întâi... Crezi în Biblie?

Ce ar trebui să răspundă? Și Olsen părea că se îndoiește, dar când Daniel auzi că superiorul îl sfătuia să răspundă afirmativ, era deja prea târziu: se văzuse obligat să fie sincer.

– Nu, spuse el. Nu sunt credincios.

Klaus îl privi cu o seninătate care nu se potrivea cu trupul său sângerând și nici cu fondul roșu plin de ostentație al peretelui din spatele lui. Își umflă pieptul, schimbându-și poziția, și o altă picătură roșie izbucni dintr-unul din buzunarele de carne și i se prelinse pe pântec ca o pastă de lipit. Dar degetul său mare rămânea în continuare nemișcat.

– N-are importanță, răspunse el, și adăugă rar și cu gravitate: Ce este credința? Să căutăm într-o gaură, să nu găsim nimic și să nu ne dăm bătuți. Să ne spunem: „Există ceva" și să căutăm din nou, știind că vom găsi ceea ce căutăm...

– Klaus, am o fiică... îl întrerupse Daniel. O fetiță de șase ani. Te rog... lasă-mă să o revăd!

– Asta e, aprobă Olsen. Schimbă vorba, încearcă să-l menții treaz. A pierdut mult sânge și și-a coborât puțin mâna. A mai rămas doar un centimetru pentru ca firul să fie întins. Înainte de orice, nu trebuie să adoarmă...

– O vei vedea, spuse Klaus în același timp. În glasul lui nu existau emoții. Îl privea pe Daniel fără să clipească, dar pleoapele îi erau închise pe jumătate. Nimeni nu va fi rănit, te asigur... Trebuie doar să asculți ce îți voi spune și să ții minte pentru totdeauna. Și să nu o dezvălui nimănui. Trebuie să juri că n-o vei dezvălui niciodată. Nu o poate auzi decât cel ales. Și când ți-o voi spune... – își duse mâna stângă în interiorul veșmântului și scoase pumnul închis – ... tu însuți vei tăia cablul alb. Își arătă

palma: un cleștișor fin de oțel cu vârful ascuțit zăcea în mijlocul mâinii mici. Asta va fi tot. Ai înțeles, Daniel Kean?

Nu era deloc de mirare că îi știa numele, se gândea Daniel, căci el însuși i-l spusese atunci când se prezentase, dar în momentul acela îi veni în minte ceva absurd: că tânărul îl cunoștea.

Că numitul Klaus era acolo pentru el.

7

– Nu, spuse Klaus Siegel. Ești foarte departe. Așază-te aici, lângă mine... Sau și mai bine, apleacă-te spre mine. Vreau să ți-o spun la ureche.

– Fii liniștit, spunea Olsen. Totul va ieși bine. Dă-i ascultare.

Tremurând, Daniel se ridică de la locul lui și se așeză pe vine lângă Klaus, arătându-și genunchii sub tivul piesei inferioare a uniformei sale.

– Acum ascultă atent ce îți va spune... îl instrui Olsen. Oricât de absurd ar fi ceea ce vei auzi, nu te arăta uimit... Ascultă-l doar. Apoi...

Deodată, spațiul păru că devine imens.

În starea în care se afla, Daniel ajunse să creadă că acela era modul de a muri dezintegrat de o bombă: spațiul tău devenea infinit. Dar nu se deschisese decât ușa de acces de lângă Klaus, cea care ducea la nivelul superior al secției a opta. Deodată, primul individ care intră îl făcu pe Daniel să se gândească la o femeie, dar când acesta se întoarse, după ce închise ușa, arătă atribute bărbătești. Purta haina albă, scurtă, a grupului de Intervenție din tren și anatomia lui era proiectată pentru luptă. Celălalt era o femeie și purta două piese negre tivite și colierul roșu al personalului medical. Se năpustiră într-un asemenea mod, încât Daniel se văzu obligat să se ridice sărind în picioare.

– Domnule Siegel, e o plăcere să vă cunosc, spuse femeia vorbind repede, sunt doctorița Brunswick, medic de urgență al Marelui Tren. Aș dori să stăm de vorbă.

Klaus și Olsen vorbeau în același timp. Lor li se alătură agentul de Intervenție. Pentru o clipă, în urechile lui Daniel Kean fu o suprapunere de sunete. Dar singurul căruia voia să-i acorde atenție, singurul de care îi păsa – și anume frecarea pe piele a degetului mare de la mâna dreaptă al lui Klaus – era imperceptibil.

– Sunt sigură că vă putem ajuta, domnule Siegel. Doctorița părea extrem de tânără, chiar dacă vârsta ei reală era greu de ghicit. În schimb, neliniștea ei era mai evidentă: vorbea pe un ton profesionist, însă sfârșitul frazelor se pierdea în gâfâieli. Stătea la o anumită distanță, fără să se apropie, cu mâinile în șolduri și cu un picior desculț, sprijinit de un cub luminos. Daniel presupunea că acel colier roșu ascundea o cameră video care controla neobosit starea de sănătate a lui Klaus.

– Nu o voi repeta, avertiză Klaus. Doar el și cu mine.

„Degetul. Firul."

– Faceți ce vă spune, vă rog, ceru Daniel.

– Va leșina, comentă doctorița zâmbind, ca și cum l-ar fi felicitat pe Daniel pentru ceva anume. Este de datoria mea să vă avertizez. Analizele noastre la distanță au determinat faptul că a pierdut... – aruncă niște cifre, dar nici Daniel, nici Klaus nu îi acordară atenție – ... de sânge în total. Pierderea cunoștinței va surveni peste câteva secunde. Un minut, cel mult...

– Cred că e mai bine să ne lăsați singuri, insistă Daniel.

– Dumneavoastră sunteți un simplu subaltern, Daniel, nu puteți lua hotărâri. Doctorița se sprijini de o coloană albă și își lăsă cealaltă mână în șold. Avea o figură ca a oricărui alt bărbat sau femeie: stilizată și curată. Uniforma strânsă pe corp și tivită cu negru era prinsă peste piept și șolduri. Trenul nu este al dumneavoastră, iar trenul este cel care contează. Și pasagerii, firește. Când domnul Siegel va leșina...

– Ascultați, i-o reteză Klaus. Dacă *acum* cobor degetul, va fi totuna dacă leșin sau nu.

Daniel se gândi că măcar Klaus avea darul de a rezuma cu convingere o situație. Ceea ce Klaus voia să spună era foarte clar: aveau să moară cu toții, acum sau mai târziu, chiar în această clipă sau când va hotărî el. Și nici măcar el, ci *degetul său mare*. Sau nici măcar acesta, ci puterile care i-ar mai fi rămas, ultima flacără de voință. Nimic nu îl va putea împiedica. Nimic nu va evita catastrofa. Treaba aceasta *nu mai avea* soluție.

Deodată, ceva asurzi urechea stângă a lui Daniel. Aproape crezu că strigătul lui Olsen se auzise și în afară, căci doctorița amuți imediat: înțelese că purta probabil o cască la fel ca a lui. Olsen, fără îndoială, deschisese un nou canal ca să i se adreseze ei. Doctorița dădu ascultare unei ființe nevăzute, se întoarse cu spatele și plecă pe unde venise, împreună cu agentul.

– Proasto, proasto... mormăia Olsen. Se controlă doar ca să adauge: Daniel, încearcă să-l faci să-ți spună *acum* orice...

– Nu mai avem mult timp. Klaus vorbea în același timp, fără ca Daniel să fie nevoit să-l preseze, cu chipul prefăcut într-o mască de sudoare. Apleacă-te spre mine. Jură că nu vei dezvălui nimănui ceea ce îți voi spune. Daniel îi dădu ascultare, dar Klaus nu fu satisfăcut până când nu-l făcu să repete jurământul cu voce tare. Adăugă apoi, pe un ton solemn: Îți transmit o moștenire cumplită, Daniel Kean! Îmi pare rău pentru tine.

Daniel văzu apropiindu-se chipul lui Klaus, ca o planetă pe o orbită de coliziune. Deși Olsen încerca să-l încurajeze, Daniel avea absoluta certitudine că, de îndată ce îi va spune ce voia să-i spună, Klaus va face bomba să explodeze. Își aminti fugitiv că Întâiul Capitol al Bibliei vorbea despre un om închis într-un oraș ca oricare altul, care privea stelele de la fereastră tânjind să vi-seze, până când, într-o noapte, cerurile s-au prăvălit peste el ca marea și l-au purtat plutind spre un țărm verde semănat cu... Se strădui să-și amintească... „Boboci de lotus și plaur roșu...“

Se credea că Întâiul Capitol simboliza destinul după moarte al anumitor spirite: sosirea pe un țărm verde și înmiresmat. El nu era credincios, dar care ar fi fost problema să crezi în această poveste la momentul final? Poate că totuși credința era adevărată și țărmul acela exista. Acolo le-ar putea aștepta pe Yun și pe Bijou, pe părinții și pe sora sa, Lania, astfel încât să se reunească cu toții când vor sosi. Foarte frumos, dar pentru moment nu pierdea nimic dacă îi cânta în strună lui Klaus. Așa va câștiga timp, cum îl sfătuia superiorul său, Olsen!

Își apropie urechea liberă, cea care nu era acoperită de cască, de buzele tânărului și se pregăti să asculte orice nebunie.

Buzele lui Klaus Siegel se mișcară câteva clipe, apoi se retraseră.

– Păstrează-l în tine și să nu-l dezvălui niciodată, îi atrase din nou atenția. Expresia lui era a cuiva care simte o ușurare atunci când se eliberează de o povară grea.

Daniel se pregătea să răspundă, când deodată Marele Tren, în călătoria lui înnebunitoare către nicăieri, trecu printre două edificii mari, separate de o anumită distanță. Prin spațiul acela pătrunse forma sângerândă a unui soare care se înălța. A fost o scânteiere roșiatică, violentă, aproape furioasă.

Ca o coincidență, Klaus își ridică mâna stângă și își înfipse cleștișorul în gât.

8

Klaus Siegel a murit atât de repede, încât părea că moartea ar fi trecut neobservată chiar și pentru el însuși. Pentru o clipă, s-a încruntat și l-a privit pe Daniel Kean. A pus chiar și o întrebare care nu s-a auzit, pentru că vorbele au ieșit din gât roșii și mute.

„Degetul.“

Așa cum Klaus murise și încă nu o știa, tot așa și mâinile lui Daniel se mișcară fără ca stăpânul lor să fie conștient de acest fapt și apucară brațul drept al lui Klaus ca pe o relicvă de preț.

„Așa. Bine strâns."

Mâna stângă avu grijă să mențină antebrațul la aceeași înălțime; dreapta, să ridice mâna și să susțină degetul mare.

„Degetul."

Poate că spiritul lui Klaus, visător sau nu, fusese purtat pe țărmul verde și înmiresmat al Capitolului Întâi, dar acum, că obținuse o altă șansă, Daniel Kean se gândi că nu dorea să-i calce pe urme. Se strădui să împiedice ca degetul acela să facă ceva mai mult decât să existe în continuare, precum el sau precum cadavrul lui Klaus sprijinit pe el, trei lucruri făcute din carne și inofensive, legănate de mișcarea trenului.

Exista doar o problemă: Klaus, deja conștient de moartea sa, se prăbușea docil. Torsul se înclină către Daniel într-o lentă plecăciune, iar mâna stângă căzu pe scaun abandonând cleștișorul înfipt în gât. Daniel lăsă capul lui Klaus să se sprijine pe umărul său și rămase în continuare nemișcat susținând („te rog, te rog") acel deget unic, minunat, dătător de speranțe.

– Daniel, ascultați, Daniel, ascultați, Daniel, ascultați... se repeta în cască, de parcă ar fi fost un fel de blestem, dar acesta era exact singurul lucru pe care nu-l putea face în momentul acela.

La orizont, se perindau edificii mari și foarte urâte. Daniel se gândi că trebuie să fie laboratoare genetice: doar centrele militare erau mai urâte și doar ospiciile erau mai mari. După câteva clipe, le-au luat locul niște ruine enorme. Deodată, ruinele au rămas paralizate.

Trenul se oprise. Daniel nu-și amintea – nici nu-i păsa – în ce zonă a traseului se aflau. Nici nu acorda atenție vocii stridente a lui... Nu, nu mai era Olsen, ci Merla Shank. Nu-l interesa nimic, în afară de un singur lucru, în care își pusese toate speranțele, și

anume dorința de a le îmbrățișa pe Yun și pe Bijou, ca să le facă să râdă din pricina strânsorii.

„Degetul. Nu-i da drumul degetului."

– Rezistă un moment. Lasă-mă!

Vocea se auzi din spate. Când posesorul acesteia năvăli în câmpul său vizual redus, Daniel observă o coamă de păr des, ondulat și negru, și o uniformă lungă, oarecum asemănătoare coamei; și de asemenea o gură remarcabil de roșie și niște trăsături remarcabil de frumoase. Să fi fost oare Olsen? Dar necunoscutul se grăbi să se prezinte:

– Sunt Moon, agent al Securității Civile. Colaborez cu superiorul Olsen și tocmai m-am urcat în tren... Liniștește-te, s-a terminat deja totul. Acum trebuie să te dai puțin în spate, Daniel! Lasă-mă să mă ocup eu...

– Nu pot, gemu Daniel. Sprijin un deget.

– O să te ajut eu.

Agentul Moon dădu la o parte trupul lui Klaus, câțiva milimetri. Gesturile sale erau silențioase și calculate, ca traseul unei stele.

– Este un fir rezistent, spuse Moon aplecându-se ca să privească spațiul dintre Daniel și Klaus. Nu cred că-l pot tăia fără ajutor.

– Cleștele înfipt în gâtul lui..., șopti Daniel, fără să dea drumul mâinii lui Klaus, agățat de ea, contopit cu ea. Îl putem tăia cu ăsta.

– Cu siguranță. Nu te mișca.

Dar nici dacă ar fi vrut n-ar fi putut să nesocotească acest ordin: era legat de Klaus pentru veșnicie, fixat de degetul acela prin propriile sale degete.

– Repede, vă rog! imploră el.

– Nu mai durează mult.

Încercă să nu acorde atenție zgomotelor grotești pe care le producea cleștele rebel, în vreme ce agentul Moon îl extrăgea cu

delicatețe din gâtul lui Klaus. I se părea cumplit să se simtă la un pas de a râde din nou, de a respira, de a o săruta pe Yun sau de a avea orgasme cu Bijou, și ca acest pas să depindă de câteva mișcări pe care le-ar fi putut face până și fiica lui. Casca măcar amuțise, însă acum auzea o zarvă de ordine și de pași în secțiile din apropiere.

– Gata, spuse Moon. Îi ții strâns mâna? Dă-te mai în spate.

– Nu... Așteaptă, nu trage de el, nu, nu...

– Dacă nu mă lași să vâr cleștele, n-o s-o pot face.

Daniel nu îndrăznea să se îndepărteze mai mult. În schimb, descoperi că putea să taie el însuși firul cu mâna stângă, în vreme ce susținea degetul lui Klaus cu dreapta. Era ușor, sau ar fi trebuit să fie. Singurul lucru de care avea nevoie era ca agentul Moon să-l imobilizeze pe Klaus. Îi explică, bâlbâindu-se ușor.

– Te crezi cu adevărat în stare? întrebă Moon, dar dintr-un anumit motiv nu așteptă răspunsul. De acord. Ia cleștele.

Daniel luă unealta și duse marginile sale tăioase către obiectiv, încercând să nu miște nici măcar un singur mușchi care nu aparținea brațului său stâng.

„Degetul. Firul."

Ceea ce era mai greu fusese făcut: Klaus murise, iar el reușise să-i prindă degetul înainte de a se lăsa în jos. Acum rămăsese ceva foarte simplu, cel mai simplu dintre toate. Încercă să se concentreze asupra acestui gând, să se izoleze de zgomotele crescânde care îl înconjurau...

„Degetul. Firul. Cel mai simplu dintre toate."

Apropie fălcile instrumentului tremurător de mijlocul corpului subțire al firului metalic. Gata. Pe când strângea cleștele, se gândi că, împotriva oricărui pronostic și oricât de incredibil ar fi părut, se salva...

În clipa aceea, ușa de lângă Moon se deschise, Moon primi o lovitură și îl lovi, la rândul său, pe Daniel, care lăsă cleștele într-o parte, trăgând de fir și întinzându-l complet. Clic.

Capitolul al Doilea

Orașul

1

– Moartea aduce faimă, spunea un prezentator de știri în fața camerelor. Moartea în încercarea de a-i ucide pe alții o sporește.

Era adevărat. Klaus Siegel era mort de abia o jumătate de oră și îl cunoștea deja toată lumea. Știrile rezumau secretele vieții sale, ecranele mari îi arătau chipul sau trupul gol în încăperi împodobite cu văluri colorate, psihologii îi descifrau caracterul, iar credincioșii germani ai Capitolului Întâi insistau asupra faptului că acea credință nu avea nici o legătură cu ceea ce făcuse sau încercase să facă Siegel. Cele două mame ale sale, care locuiau împreună la Hamburg, nu se mai interesau de el de multă vreme. Colegii lui de la fabrică afirmau că era un puști serios și muncitor. Doi prieteni cu care împărtășea orgasme au spus că era nebun, dar unul din ei se afla într-un ospiciu și aprecierile lui nu au fost luate în considerare.

Despre toate acestea vorbeau fără încetare prezentatorii de știri care asaltau Marele Tren oprit lângă niște ruine care aminteau anumite peisaje arabe și care se aflau, din pură întâmplare, foarte aproape de una dintre colosalele catacombe din împrejurimile

Hamburgului (cineva a făcut o glumă de prost gust în legătură cu aceasta). În câteva minute, locul acela aparent dezolat s-a umplut de camere de luat vederi, de prezentatori de știri, de agenți ai autorității și de medici. Ecranele instalate lângă calea ferată au început să ofere imagini de la evacuarea ordonată a pasagerilor, împreună cu titluri ca „Final fericit pentru sechestrarea din Marele Tren". Se luau interviuri unor experți care denunțau erorile în prevenirea unor asemenea acte și evidențiau necesitatea de a se pune în mișcare un sistem de supraveghere care să supravegheze supravegherea obișnuită. Alții semnalau faptul că planul lui Klaus dovedea „sânge rece și inteligență", dar că marile dificultăți pe care le implică fabricarea unei bombe organice îl pot face să eșueze și pe un tehnolog chimist experimentat, cu atât mai mult pe un asistent de rang secund.

Dintr-un asemenea motiv a dat greș mecanismul.

O consecință a acelui eșec, între multe altele, a fost aceea că Daniel Kean devenise doar ceva mai puțin faimos decât Klaus.

Daniel se gândea însă că faima lui se putea duce foarte bine în același loc în care se dusese și Klaus. El continua să trăiască și asta era ceea ce îl interesa.

– Uite, îl duc de-aici, spuse Moon.

Klaus era dus într-o raclă verticală atârnată de o macara. Echipa de tehnicieni care a scos cadavrul, după ce a extras unul câte unul explozivele, se ocupa în momentul acela de susținerea trupului în curele pentru a-l menține în picioare și a evita să îl lase culcat, urmând obiceiul religios curent bazat pe cel de-al Doilea Capitol, obicei pe care Daniel Kean îl găsea stupid (ca și aproape toate celelalte obiceiuri ale credincioșilor), căci nu văzuse niciodată să se fi întâmplat ceva rău oricât de culcat ar fi fost un mort. Dar respectul față de norme și tradiții era, la rândul său, un obicei ca oricare altul în Europa. Ce mai conta faptul că existau puțini credincioși cu adevărat?

– Un tip ciudat acest Klaus, observă agentul Moon.

– La fel de ciudat ca oricare alt nebun, spuse Daniel terminând să se îmbrace cu piesa lejeră în dungi și pantalonii bufanți, elastici, până la glezne, cu care ieșise din casă în dimineața aceea, cu toate că de la momentul acela i se părea că trecuse o veșnicie.

Nu voise să se schimbe în tren (se sufoca acolo înăuntru) și, când coborî pe peron cu îmbrăcămintea în mână și cu uniforma însângerată încă pe el, adună în jurul lui o mulțime de prezentatori de știri. Moon, arătându-și legitimația, îl îndepărtase de roiul acela și îl condusese într-un loc liniștit, printre ruine. Nu la ruinele propriu-zise, bineînțeles, ci la o gheretă închisă ermetic, unde se adunau șefii și subalternii care munceau la reconstrucția lor și în care intrase după ce se legitimase din nou. Pereții erau netezi; mobilele, din metal și puține la număr; tăcerea, liniștitoare. Daniel se gândi că acesta era avantajul de a fi agent al Securității Civile: aveai la dispoziție orice îți doreai. În vreme ce își examina uniforma proprie, pe care tocmai și-o scosese, și constata cum materialul absorbea puțin câte puțin petele de sânge, Moon se declară de acord.

– Da, presupun că bietul om n-avea nimic deosebit, cu excepția faptului că, la fel ca întotdeauna, credea că deține adevărul și dorea să-i ucidă pe toți cei care nu-l cunoșteau. Își sprijinea cizma cu vârful ascuțit de un taburet de metal în vreme ce se descălța. Cizmele erau singurul lucru pe care încă îl mai avea pe el: își scosese și centura cu arma regulamentară, care se odihnea pe o canapea. Sunt sătul să am de-a face cu nebuni... Ce-i cu tine?

Daniel, care îl observa, se înroși și își îndepărtă privirea. Știa că nu e politicos să privești atât de stăruitor o autoritate, și cu atât mai puțin pe cineva atât de puternic ca Moon, dar avea nevoie să exprime ceea ce simțea. Clipi și spuse, zâmbind:

– Adevărul e că... nu pot crede că suntem în viață.

– De fapt, suntem morți. Moon nu zâmbea, aplecat peste taburet. Am coborât în catacombe. Adevărul e că nu știm încă.

Au rămas privindu-se. Daniel, nehotărât față de acea frază înspăimântătoare, zâmbi din nou. Atunci, Moon își arcui buzele cărnoase. După câteva clipe, râsul pusese stăpânire pe ei.

– Ce prostie! spuse Daniel.

– Adevărat!

Daniel râdea mult mai mult decât Moon, al cărui fel de a râde consta în a-l privi pe Daniel și a se molipsi de la hohotele sincere ale acestuia. Daniel se simțea bine râzând de frica pe care i-o trezise gluma lui Moon. Nu se spunea oare că era posibil să mori fără să știi și că moartea, departe de a fi țărmul verde din Capitolul Întâi, era tunelul întunecos și îngust din al Doilea, construit într-un oraș în ruine, cu un tavan atât de jos încât puteai înainta prin el doar târându-te?

Copil fiind, Daniel se speria de acele legende: se vedea târându-se printr-un astfel de loc, în întuneric deplin, știind că nu va ajunge niciodată la lumină pentru că era deja mort. Gândul era atât de înspăimântător încât uneori petrecea nopți întregi fără să doarmă, plângând de frică față de o asemenea perspectivă. Bijou credea în parte în toate acestea, dar chiar dacă ar fi fost simple fabulații, cine ar fi dorit să moară ca să le verifice?

Când își recăpătară calmul, Moon merse spre canapea și scoase un transmițător din uniformă. Fosforescența ecranului se reflectă pe chipul și pe lungile sale plete negre în vreme ce pulsa.

– N-am putut să-ți mulțumesc pentru ajutor, după cum s-ar fi cuvenit, spuse Daniel, afectuos.

– Să-mi mulțumești? Eu n-am făcut nimic, doar m-am suit în acest tren când s-a oprit. Eroul ai fost tu. Cât despre agentul acela de la Intervenții care m-a împins din greșeală... Îți jur că mă voi bucura atunci când prostul ăla va fi dat afară, iar tu vei fi avansat.

– El n-a avut nici o vină: când trenul s-a oprit, a crezut că s-a terminat totul și a intrat cu mai multă grabă decât s-ar fi cuvenit...

– Și *totul* s-ar fi *terminat* cu adevărat dacă mecanismul acelei bombe n-ar fi fost defectuos, așa că nu-i lua apărarea imbecilului ăluia! Moon citi ecranul transmițătorului și apoi îl închise la loc. Cu toate că materialul uniformei sale era deja curat, nu părea grăbit să se îmbrace din nou: se așeză pe marginea canapelei și îl privi pe Daniel. Șeful meu mi-a lăsat un mesaj. Încă mai e în tren, dar vine numaidecât.

– Șeful tău?

– Superiorul Olsen, cel care ți-a vorbit în cască. Va dori să te cunoască, presupun.

Daniel nu avea chef să-l vadă pe Olsen, și cu toate că prezența lui Moon îi făcea plăcere, în momentul acela dorea cel mai mult să se întoarcă acasă. Dar nu i se păru corect să protesteze.

– Și, până la urmă, spuse Moon pe un ton amuzat, ce ți-a povestit nebunul ăla?

– Poftim?

– Secretul acela foarte important, acea „moștenire cumplită" pe care ți-a transmis-o la ureche, ce era?

– Voi n-ați auzit-o?

– A vorbit pe un ton prea jos pentru transmițătorul tău.

Daniel se amuză aflând asta. Zâmbi enigmatic.

– Am jurat să n-o dezvălui nimănui, îți amintești?

Râseră din nou. Moon avea o figură de afurisit când râdea, cu acele sprâncene dese în formă de V pe albeața chipului său frumos.

– Atunci trebuie să te ții de cuvânt, Daniel Kean!

Păreau să nu mai aibă nimic de spus unul altuia. Moon se ridică și începu să se îmbrace. Daniel se străduia să găsească vreo temă de conversație, cu toate că tăcerea lui Moon nu i se părea încordată. Deodată își aminti de un alt lucru pe care chiar că trebuia să îl facă și hotărî să îi ceară ceva lui Moon.

– Pot folosi transmițătorul tău? M-am gândit că, dacă soția mea a auzit știrile, trebuie să fie foarte îngrijorată...

– Sigur că da. Moon i-l aruncă. La ordinele dumneavoastră, domnule șef de secție! adăugă el.

Daniel zâmbi și ieși din gheretă. Se plimbă printre ruinele vechilor statui religioase reprezentând ființe ciudate. Pe când aștepta legătura cu școala unde lucra Bijou, observă o fată singuratică așezată pe o piatră, probabil o pasageră care aștepta, împreună cu ceilalți, vehiculele de transport.

I se păru numaidecât că fata îl observa atent. Apoi o privi mai bine și înțelese că se înșelase.

De fapt, ea avea ochii închiși.

2

Trecea neobservată.

Pasagerii veneau și plecau, comentând cele întâmplate între ei sau prin intermediul transmițătoarelor, și nu îi observau prezența. Uneori, un individ oarecare se oprea, intrigat: vedea o femeie cu părul scurt și blond prins într-o coadă, îmbrăcată în două piese negre scurte și așezată pe o piatră. Nu era frapantă în mod special, nici deosebit de frumoasă, dar individul cu pricina rămânea privind-o fără să știe prea bine de ce, ca și cum femeia ar fi avut ceva care ar fi făcut-o să pară superioară propriei sale înfățișări. Apoi, când trecătorul se îndepărta, ea își ridica din nou chipul. Nimeni nu-i văzuse ochii.

Sosiră mai multe vehicule de transport, dar fata nu urcă în nici unul. Continuă să aștepte.

Nu mai căuta.

Găsise.

3

– Dar ești bine? Nu-mi ascunzi nimic?

– Ți-am ascuns vreodată ceva? spuse Daniel cu o împunsătură de remușcare, pentru că nu credea să-i fi spus lui Bijou toate adevărurile din viața lui.

– Am fost atât de neliniștită... Știam că era trenul tău, dar la început îmi spuneau toți că nu erai tu cel care stătea de vorbă cu nebunul ăla...

– Ei bine, eu eram. Dar privește partea bună a lucrurilor: Merla Shank mi-a promis c-o să mă avanseze la subaltern de gradul întâi și că... Păstra surpriza aceea pentru când avea să se întoarcă acasă, dar hotărî să i-o spună acum. Poate c-o să mă facă în curând șef de secție. Cu toate că, fidelă firii sale rezervate, Bijou de abia spuse un „oh", Daniel sesiză cât era de emoționată. Sunt foarte mulțumiți de ceea ce am făcut și mi-au dat asigurări că am salvat trenul. Merla m-a numit „erou".

– Chiar ești, afirmă Bijou pe un ton categoric. Nu pentru ceea ce ai făcut azi. Vorbesc serios. Ești un erou, Daniel, am știut-o dintotdeauna.

– Dar cel mai bun lucru dintre toate este că mi s-au acordat alte două zile de odihnă.

Un nou „oh" sună mult mai emotiv.

– Asta e o veste foarte bună, spuse Bijou. Cred că și eu o să mi le pot lua. Ar trebui să sărbătorim. Unde ești acum?

– Undeva aproape de Hamburg. Lângă niște ruine. Se opri în fața unui zid imens cu deschizături strâmte și joase, prin care se întrezărea un întuneric adânc, și se întoarse pe jumătate. Nu vor să pună trenul în mișcare, dar în curând vom fi transportați acasă, așteptăm vehiculele... Tu unde ești?

– Aici, la arhivă. Tonul ei deveni amuzat: Unde credeai că sunt?

– Vreau să zic... Spune-mi unde ești în mod exact. Vreau să știu că ești acolo. Vreau să te văd *stând* acolo.

– E un salon cu pereți de culoare crem, un dulap mare, două tablouri... Și o canapea de culoare verde cu alb, iar eu stau pe canapea... Continuă să-i ofere amănunte, pe un ton șugubăț, când deodată se opri. Trebuie să te văd.

– Și eu pe tine. Lui Bijou i se întâmpla același lucru, se gândea Daniel: frica, acea răceală cumplită, inumană și umană în același timp, îi domina. Pericolul trecuse, dar lăsase în urma lui un gust amar făcut din teamă, și ardeau de nerăbdare să se întâlnească și să se desfete trupește ca să-l alunge. Unde este Yun?

– La ore. Nu știe nimic, bineînțeles. Dar mă duc să o caut chiar acum. Cât timp îți va lua ca să ajungi?

– Nu știu. Își amintise ceea ce îi spusese Moon în legătură cu așteptarea superiorului Olsen. Mai trebuie încă să vorbesc cu Securitatea. O să te sun de îndată ce voi pleca...

– De acord. Mă duc să o caut pe Yun.

– Spune-i că avem patru zile de odihnă ca să fim împreună. Sau mai bine...

– Da?

– Spune-i că tata n-a plecat cu nici un tren întunecos. Și că dorește să o sărute și să o ducă în parc.

– O să fie bucuroasă.

Când deconectă transmițătorul, își dădu seama că se îndepărtase mult de calea ferată. Sau nu atât de mult: încă mai putea zări spinarea de sticlă a Marelui Tren în umbra zidurilor în ruine care îl flancau. Pasagerii continuau să se urce în vehiculele de transport. Se întrebă dacă Moon l-o fi căutând și hotărî să se întoarcă în grabă pe unde venise.

În clipa aceea, vântul care îi împrăștia peste față părul blond lung și lins îi aduse sunetul unei tânguiri profunde și cutremurătoare.

Observă că mai mulți pasageri începuseră să se roage lângă tren. Fără îndoială, erau credincioși recunoscători că scăpaseră nevătămați.

Se opri să asculte cântarea vocilor grave și i se păru că, sub picioarele lui, ar fi răspuns pământul însuși, deși răspunsul nu era o rugă, ci mai curând un strigăt, un urlet al unei ființe torturate într-un beci adânc.

„Te naști, crești, crezi că trăiești într-o lume normală..."

Știa că se înșală. Sub pământ nu se auzea nimic. Fapt este că acea cântare se confunda cu vântul și cu atmosfera vechilor ruine, provocând această falsă senzație. De îndată ce ieșea din oraș și vizita un loc atât de vechi precum acela, fără nici o supraveghere, frica putea face din oricine un credincios.

La fel ca atâția oameni din Nord, Daniel Kean nu călătorea niciodată în locuri fără supraveghere. Casa, interiorul trenului și orașele constituiau lumea lui. Chiar și Bijou, care călătorea mult mai mult decât el, nu ieșea niciodată din Germania. Cu rare ocazii mergeau în parc, dar parcurile erau bine supravegheate, ca și orașul. Exista ideea generalizată că era periculos să călătorești departe. Călătoria în sine era întotdeauna riscantă.

„Și într-o zi descoperi că ești diferit, sau că lumea nu este atât de normală pe cât credeai tu..."

Rugăciunile se încheiară pe neașteptate și Daniel clipi. Se gândi că se lăsase purtat de superstițiile absurde ale credincioșilor. Dacă mai continua așa, o va sfârși ca bietul Klaus. Tocmai își relua drumul când, deodată, simți altceva.

De această dată, nu mai crezu că erau vântul ori rugile: era sigur că auzise zgomote în spatele lui.

Când se răsuci, distinse un șir de statui roase de vreme. Una dintre ele era de culoarea cărnii și își sprijinea piciorul de o piatră. Când privi din nou, acea ultimă siluetă dispăruse.

Creierul său avu nevoie de cinci secunde ca să-i convingă ochii că văzuse, în realitate, o persoană vie. Alte cinci secunde și memoria îl convinse că era aceeași fată care stătea așezată aproape de gheretă, cea cu ochii închiși. O văzuse oare într-adevăr? Nu mai era atât de sigur. Și de ce plecase atât de repede?

– Daniel Kean?

Vocea neașteptată, răsunând în fața lui, îl făcu să se întoarcă.

– Sunt superiorul Securității Civile, Elsevier Olsen, spuse bărbatul înalt, în uniformă, care se apropia întinzându-i mâna. Am vorbit deja prin cască, dar este o plăcere să te pot cunoaște în aceste împrejurări mai liniștite. S-a întâmplat ceva?

– Nu, nimic.

– Mi s-a părut cu vorbeai cu cineva.

Daniel negă, puțin confuz, în vreme ce îi strângea mâna lui Olsen. Strângerea de mână a lui Olsen era fermă. Degetele lui, deși erau fine și netede ca ale oricărui om normal, aveau forță.

Olsen schimbă vorba și zâmbi.

– Vreau să te felicit pentru comportarea ta din tren, Daniel! Agentul Moon, adăugă el arătând din cap spre Moon, care îl însoțea, mi-a povestit amănuntele care mi-au scăpat. Ai terminat de vorbit cu soția ta? Putem pleca?

Olsen îl apucă blând de braț pe Daniel, care clipi surprins.

– Mă gândeam să merg cu transportul angajaților...

– Știu, dar s-au ivit unele probleme. Credem că e mai bine să te escortăm până acasă. Mutra pe care o făcu Daniel trebuie să-i fi trezit, fără îndoială, mila lui Olsen, pentru că își îmblânzi tonul și zâmbi: Îți voi explica pe drum.

Daniel îi însoți de îndată. În vreme ce făcea presupuneri în legătură cu vorbele superiorului Olsen, își aminti de silueta pe care credea că o văzuse în picioare lângă statui.

Privi peste umăr. Nu era nimeni.

4

Se petrecea ceva ciudat, dar nu era sigură ce anume putea fi.

Alesese ca, pentru moment, să stea deoparte, căci nu dorea să intre în legătură cu obiectivul ei dacă nu erau între patru ochi.

Când cei doi agenți se îndepărtară însoțindu-l pe subalternul de tren, ieși din ascunzătoarea din spatele pietrelor și o luă pe jos în direcția opusă, către ruine.

În vreme ce mergea, deschise transmițătorul din colier și întreținu un scurt dialog. Apoi îl închise și continuă să înainteze printre pietre și ziduri atât de colosale încât ascundeau soarele. În curând, lăsă în urmă liniile ferate ale Marelui Tren, murmurul rugăciunilor și al conversațiilor, numeroasele decoruri ale civilizației. Se simțea bine în acel ținut părăginit.

Dar nu avea pretenția să se simtă bine.

Căuta un loc anume, un teren unde ruinele de-abia să se ridice deasupra nisipului. Cel de-al Doilea Capitol spunea: „Ca membrele unui cadavru ieșind dintr-un mormânt puțin adânc". Extraordinară metaforă! Într-un astfel de loc ar putea găsi o intrare.

Coborî un povârniș de moloz până când nimeri pe o întindere de iarbă care, prin dispoziție și dezordine, aproape că nu părea realizată după un proiect. Ziduri năruite, puțin înalte și de o vechime incalculabilă parcelau solul. Ce or fi fost înainte? Poate case particulare. Terenuri arhaice precum acela erau frecvente în toată Europa. Peste tot zăceau obiecte moarte care își dezvăluiau propria lor istorie: carcase de aparate, mobile deteriorate, un pantof, o mănușă mucegăită. Nisipul le înconjura, adierea se juca să le dezgolească.

Locul acela era potrivit.

Își duse mâna la poalele piesei sale superioare de îmbrăcăminte.

Vântul îi prefăcea vârfurile părului său blond, prins într-o panglică neagră, într-un penel care desena prin aer. Singurul lucru pe care nu și-l scoase de pe ea fu panglica aceea.

Așeză grămadă pe niște stânci hainele negre, sandalele și colierul cu transmițător, alese un loc printre ierburi și îngenunche.

Rămase nemișcată. Trebuia să perceapă direcția vântului cu toată pielea ei: vântul îi va semnala locul unde se afla intrarea.

Își luă timpul strict necesar. Nu îi păsa că, în acest timp, vehiculul oficial în care călătorea Daniel Kean se îndepărta din ce în ce mai mult. Pe pământ, distanțele și direcțiile erau cruciale, dar sub pământ totul făcea parte din tot, o umbră era asemenea alteia situate la o mie de kilometri; dacă o prezență altera un punct, o alta în punctul opus l-ar fi sesizat.

Credința afirma că în adâncurile pământului se află Orașul Care Nu Are Nume, simbolul sacru al celui de-al Doilea Capitol. Orașul era ca un trup: nimic nu se putea ascunde sau pierde sub pielea lui. Dar, ca să intri în el, era nevoie să-i găsești gura și, ca să dai de aceasta, trebuia să-i simți respirația.

Vântul de intrare în Oraș era o clapă în plus la instrumentul de suflat. Profanii nu îl deosebeau de adierile obișnuite, acele fundături transparente care nu duc nicăieri. Cu toate acestea, epiderma antrenată știa să le diferențieze pe unele de celelalte.

Fata căuta răsuflarea Orașului.

Deodată, o simți. În spatele ei. Își schimbă poziția și se așeză cu fața la adierea aceea diferită, depărtându-și picioarele. Aerul era ca o limbă avidă pe carnea ei.

În cele din urmă, se ridică în picioare și înaintă cu o siguranță absolută, călcând pietrele cu picioarele ei desculțe, până când găsi o deschizătură îngustă sub un perete.

În interior, o obscuritate întristată, ca ochii unui prieten care moare privindu-ne.

„Intrarea."

Se întoarse și își recuperă îmbrăcămintea și colierul.

Chiar înainte de a intra, presimțea deja urma prăzii sale.

5

– Klaus Siegel nu lucra singur. Cineva i-a dat ordin să arunce trenul în aer.

– Dar de ce?

– Oh, motivul nu mai contează atât de mult acum: numește-l „destabilizare", „atac la sistem"... Olsen se aplecă în față când vehiculul începu să coboare pe lunga șosea în pantă. În orice caz, cineva, un grup, s-a folosit de Klaus ca să provoace un măcel. Din fericire, Klaus n-a suportat tensiunea la care era supus și a comis o eroare la confecționarea mecanismului bombei. În plus, după cum se pare, i-a părut rău că a fost manipulat și a vrut să se denunțe. Te-a ales pe tine, Daniel!

– Pe mine?

– Ca să-ți vorbească. Ai idee de ce a făcut-o?

– A fost o întâmplare. Daniel îl văzu pe Olsen arcuindu-și sprâncenele și zâmbi. Da, vorbesc serios: am trecut prin secția aceea îndreptându-mă către a mea, care era a patra. În momentul acela, l-am văzut pe Klaus făcându-i semne colegei mele, dar am hotărât... Se opri, întrebându-se dacă regreta acea decizie. Conchise că nu, pentru că în cele din urmă totul ieșise bine, iar vocea lui Bijou era foarte caldă atunci când i-a spus: „Ești un erou". Am hotărât să mă ocup eu de el. Atunci mi-a spus ce dorește și m-a obligat să mă așez.

– Înțeleg. Olsen bătea darabana pe coapsă cu mâna sa cu unghii foarte îngrijite. Era un bărbat cu glas și maniere grave, o

anatomie strălucitoare, o coamă șatenă ca de felină și ochi foarte verzi. Când vorbea, arăta un șir de dinți ca și cum ar fi zâmbit tot timpul sau și-ar fi ridicat neîncetat buza de sus. Pe Daniel, ca pe oricare alt individ obișnuit, înfățișarea lui îl intimida. Ce părere ai, Moon?

– Mai mult decât improbabil, spuse Moon.

– Așa cred și eu.

„Ce vor să spună?" se întreba Daniel, dar amândoi agenții se cufundaseră în tăcere.

Nu știa de cât timp călătoreau, pierduse complet această noțiune. Moon, cel care atingea ecranele de control ale vehiculului, alesese să pătrundă într-un tunel și apoi pe o șosea la vale, a cărei pantă, la început blândă, deveni atât de pronunțată încât Daniel, cuprins de amețeală, trebui să se țină cu amândouă mâinile de scaun. Acum, vehiculul străbătea din nou un teren plan, dar nu la lumina zilei.

Un plafon mare acoperea totul, dar locul era atât de vast încât nu dădea impresia că ar fi interiorul unui edificiu, ci o întreagă lume. De sus, mai multe grupuri de reflectoare își proiectau fasciculele fosforescente, iluminând arce de piatră în ruină și ferestre palide foarte strâmte. Pe pereți erau niște picturi complicate, dar treceau cu o viteză prea mare ca să le poată privi.

Daniel știuse dintotdeauna că în nordul Germaniei existau astfel de locuri. Cu toate acestea, nu era același lucru să o știi cu a te afla acolo. I se părea foarte neliniștitor.

– Este Wonn, spuse Moon, stând îndărătul ecranelor de dirijare și răspunzând la întrebarea lui Daniel. N-ai fost niciodată aici? Am ales să trecem prin Wonn, care aproape că nu are trafic. Mergem mai repede așa.

Daniel se arătă de acord, căci dorea să ajungă acasă. Uitase să o sune pe Bijou când se urcase în vehicul, așa cum îi promisese,

și acum era, fără îndoială, prea târziu ca să o mai facă. În plus, nu voia să-i mai ceară lui Moon să-i împrumute transmițătorul.

Dar ceva continua să-l neliniștească. Se întoarse spre Olsen.

– De ce credeți că am nevoie de escortă, domnule? Cine mă amenință?

Olsen încetă să mai bată darabana și îl privi pe Daniel de parcă ar fi fost întrerupt dintr-o profundă cugetare.

– Cei care s-au folosit de Klaus ca să arunce trenul în aer, îl lămuri el. Grupul.

– Oh, admise Daniel.

– Fără îndoială, vor dori să afle dacă nu cumva Klaus a vorbit prea mult. Vor face tot posibilul să afle ce ți-a spus. Și prin „tot posibilul" mă refer la tot: să atenteze la siguranța ta sau a familiei tale.

– A familiei mele?

– Nu trebuie să-ți faci griji. Olsen îl bătu pe genunchi pe Daniel. Am trimis doi agenți la școală, ca să le ia pe soția și pe fiica ta și să le ducă acasă. Se află sub protecția noastră.

Auzind aceasta, Daniel se simți cum nu se poate mai ușurat, dar dorința de a se întâlni cu Yun și cu Bijou deveni și mai arzătoare. În ciuda a tot și a toate, era ceva care nu înceta să i se pară nostim. Se întoarse către Olsen.

– Scuzați-mă, spuneți că acel grup vrea să știe ce mi-a povestit Klaus?

– Așa este, afirmă Olsen.

– Dar... chicoti Daniel ... Klaus nu mi-a povestit nimic.

– Nimic din ce ai fi putut înțelege tu, tinerelule!

Daniel zâmbi, încercând să nu se arate nerespectuos în replica sa.

– Mă refer la faptul că nu mi-a spus *nimic*... Doar și-a mișcat buzele, fără să spună nimic.

Olsen își îndreptă spre Daniel ochii verzi scăpărători.

– Uimitor, spuse el. Ești sigur?

– Da, domnule.

– După tot planul acela și tot efortul acela, după ce te-a făcut să juri că nu vei dezvălui... Pare ridicol, nu-i așa?

– Bineînțeles. Am vrut să-l întreb de ce a făcut asta, dar și-a... și-a înfipt cleștele în acel moment...

– Și de ce i-ai spus lui Moon altceva? întrebă Olsen. Daniel se încruntă, iar Olsen adăugă: I-ai spus că i-ai jurat lui Klaus că nu o vei dezvălui.

– Oh, asta a fost doar o glumă... Vru să râdă, dar se stăpâni, observând în întuneric că ochii lui Olsen erau lipsiți de umor. Eu... n-am crezut că ar fi fost ceva important. Glumeam doar.

– Bine. Trupul voinic al lui Olsen se foi pe scaun. În orice caz, ne aflăm în punctul de plecare, micuțule: pentru că grupul va crede că minți.

– De ce aș minți?

– Pentru că *ai jurat* într-adevăr să nu dezvălui nimănui ce ți-a spus Klaus.

– Am făcut-o ca să nu-l enervez... Daniel se simțea de parcă ar fi căzut el singur în propria-i capcană. N-aveam de gând să respect jurământul acela... De altfel, nu mint...

– Sigur că nu, dar asta nu înseamnă că ei te vor crede.

Vehiculul coborî pe o altă pantă abruptă și, când ajunse la capăt, Moon trebui să aprindă toate farurile. În întunericul de nepătruns, se distingeau niște forme. Poate că erau statui. Daniel își ridică picioarele și le sprijini de scaun. A fost un gest reflex, chiar dacă știa că la origine se afla o credință absurdă: copil fiind, i se spunea că nu era bine să calce pe pământ în locurile adânci. Cu toate acestea, privindu-l pe Olsen, constată că el făcuse același lucru. De fapt, Olsen folosea mecanismul de rotire automată a scaunului și se învârtea distrat, prinzându-și genunchii cu amândouă mâinile. Părea cufundat în frământări adânci. Totuși,

Daniel nu avea impresia că Olsen ar fi un om care ar gândi prea mult lucrurile.

Se simțea din ce în ce mai neliniștit. De ce făceau ocolul acela prin locuri atât de ciudate? Îl privi pe Olsen, căruia îi putea vedea pe rând, în vreme ce scaunul lui se învârtea, tocurile armelor pe șolduri, părul lung castaniu, pantalonii bufanți elastici și negri, până la mijlocul coapsei.

– Pot... îmi pot suna familia? întrebă el.

– Bineînțeles.

– Nu aici, spuse Moon de pe locul din față. Zidurile blochează transmisia.

– Vom ieși în curând, îl asigură Olsen.

Într-o concordanță perfectă cu vorbele sale, vehiculul se opri atât de brusc, încât Daniel trebui să se prindă de scaun ca să nu cadă. Olsen și Moon ieșiră repede, iar Moon lăsă ușa deschisă și îl invită pe Daniel să-i însoțească. Aprinseseră lanterne și, ajutat de acele fascicule de lumină, Daniel știu unde se află.

Era un fel de pivniță imensă în mijlocul șoselei. Plafonul, foarte jos, era format din grinzi de lemn și de oțel. Coloane groase de metal ros de rugină erau răspândite de-a lungul rigolei, flancând drumul, care continua pierzându-se în întuneric. Lanternele semnalară spre o coloană.

– Mai bine să intrăm, spuse Olsen deodată.

„Unde?“ se întrebă Daniel.

Atunci constată că acea coloană avea o deschizătură în arc care făcea loc întunericului. Se apropie și văzu niște scări în spirală care coborau.

Olsen rămase așteptând în prag până când trecu Daniel. Moon, care intrase deja, era doar o lumină care plutea în beznă.

– Să coborâm, indică Olsen. Trebuie să hotărâm ce vom face. Și vreau să-ți arăt ceva.

Coborârea părea fără sfârșit, poate pentru că trebuiau să se miște extrem de încet: treptele erau înguste și nu iertau nici o neatenție. Moon mergea primul, Olsen ultimul. Daniel, între cei doi, auzea vocea superiorului în timp ce se uita unde își punea piciorul.

– Știi ce loc este acesta, Daniel? O catacombă. A fost construită cu mii de ani în urmă, dar aceste intrări sunt mai recente. Credincioșii celui de-al Doilea Capitol le folosesc ca să ajungă înăuntru. Să nu te miri aflând că Germania este străpunsă peste tot în felul acesta, pe sub pământ. Îți amintești cel de-al Doilea Capitol? Există un Oraș, cu majusculă, fără nume, sub fiecare oraș de la suprafață. Știi cum s-a format acel alt oraș? Rasa de hibrizi pe care o menționează Biblia este doar o metaforă. Potrivit credincioșilor, adevărata explicație se referă la faptul că morții, în vremuri îndepărtate, zăceau culcați sub pământ. Acum îi ținem în picioare și îi incinerăm, dar odinioară pur și simplu putrezeau în pământ sau în racle așezate în poziție orizontală.

Daniel încerca să-l audă pe Olsen, însă dificultatea coborârii îi distrăgea atenția, dat fiind că Moon îl lăsase cu ușurință în urmă și doar lanterna lui Olsen îi permitea să întrezărească treptele.

– Cu trecerea timpului, continuă glasul răgușit al lui Olsen, găurile pricinuite de acumularea trupurilor care zac s-au unit între ele alcătuind un labirint de caverne... Dar asta n-a fost cel mai rău lucru. Credincioșii afirmă că morții care zac sfârșesc prin a se răsuci, străpung roca și sapă tuneluri... Și asta au făcut morții din antichitate: colcăie ca niște furnici. Îți poți imagina: milioane, bilioane de trupuri... de-a lungul a milioane de ani... târându-se sub picioarele noastre prin tunelurile Orașului. De aceea s-au construit catacombele; în felul acesta, morții nu ies în exterior. Iată cât suntem de ignoranți, Daniel: trăim simțindu-ne relativ în siguranță în comodele noastre urbe europene, fără să bănuim că nu e nevoie să călătorim în ținuturile nesupravegheate

din Est sau din Sud ca să întrevedem oroarea. O avem sub picioarele noastre și nu ne gândim niciodată la acest fapt. Eu nu sunt credincios, dar te asigur că această legendă îmi face părul măciucă...

Daniel presupunea că explicația aceea trebuia să aibă o oarecare legătură cu ceea ce îi povestise Olsen mai înainte, dar nu înțelegea prea bine care.

– Cunosc această legendă din Sud, domnule, îl asigură el, cam neliniștit, dar e doar atât: o legendă inspirată de un distih din cel de-al Doilea Capitol: „Nu e mort ceea ce zace veș...“

– Oh, dar are o bază reală, chiar științifică, îl întrerupse Olsen. Nu știai? De exemplu, s-a demonstrat că vântul din Oraș există. Putrefacția cadavrului formează o duhoare rece, care călătorește prin aer. Corpurile antrenate o percep. Vântul acela ne semnalează trecerea dintr-un loc în altul în interiorul Orașului și acționează, de asemenea, sub formă de avertizare ca să ne indice unde este moartea mai activă...

– De ce coborâm atât de mult, domnule? hotărî Daniel să-l întrerupă. De ce ne-am...?

– Am ajuns deja, i-o tăie Olsen.

Pașii lui Moon, singurii care se auzeau – pentru că Daniel și Olsen purtau încălțări flexibile –, deveniseră diferiți, ca și cum ar fi terminat să coboare. Lanterna lui Olsen scoase la iveală o pardoseală cu dale. Olsen îl împinse ușor pe Daniel și îl făcu să iasă de pe scară, care cobora în continuare. Dimensiunile încăperii nu erau ușor de ghicit în întunericul acela, dar Daniel și-o imagină strâmtă, judecând după absența ecourilor.

Deodată, o strălucire puternică îi încântă privirea. Clipi și observă că Olsen își stinsese lanterna. Nu avea nevoie de ea, firește, sub acea iluminație crudă provenind de la un șir de reflectoare instalate pe tavan. Era o lumină neplăcută, dar grație ei Daniel putu examina, în sfârșit, locul în care se afla.

Era mai amplu decât îl bănuia. Îl surprinse și aspectul său, pentru că se așteptase la niște pereți mucegăiți și de o mare vechime, dar se afla în fața unei structuri moderne netede și albe, care în unele locuri fusese acoperită cu mâzgăliturі. În spatele lui Olsen se cățărau de pe perete pe tavan niște tubulaturi cromate, simetrice. Multe dintre ele făceau înconjurul încăperii și se inserau în niște paravane de sticlă.

În afară de Olsen, părea să nu mai fie nimeni în camera aceea. Moon dispăruse.

Daniel observă atunci că peretele din stânga lui lăsa să se vadă, la nivelul solului, două găuri perfect dreptunghiulare. În vreme ce le privea, printr-una din ele se ivi un trup târându-se. Părul îi era atât de negru încât, pentru o clipă trecătoare de oroare, Daniel crezu că era decapitat.

„Moartea este un tunel nesfârșit cu un tavan atât de jos, încât nu poți avansa prin el decât târându-te...“

Moon sfârși prin a se strecura afară din acea redută, se ridică în picioare cu vioiciune și își scutură mâinile, cu toate că nici măcar nu se pătase. Goliciunea lui apărea netedă și carnală sub reflectoare.

– Generatorul este în cealaltă încăpere, spuse el. Pare vechi, va mai funcționa doar câteva ore.

– Timp suficient. Și ea?

– Se apropie, spuse Moon și se sprijini de perete cu ochii închiși. Dar îi voi grăbi sosirea.

Daniel, care se juca nervos cu poalele lejerei sale piese vestimentare, nu înțelegea la ce se referеau. Atunci Olsen își scoase jacheta scurtă a uniformei, pe care o lăsă în același loc unde se aflau îmbrăcămintea și celelalte bunuri ale lui Moon, precum și lanternele, se așeză pe tabulaturi, sprijinindu-se de ele, și își arătă din nou dinții zâmbindu-i lui Daniel.

– Nu trebuie să-ți faci griji, spuse el. Îți voi explica ce este asta. Cu mai multe decenii în urmă, guvernul german a hotărât să întreprindă un studiu științific al celui de-al Doilea Capitol și a construit mii de camere precum aceasta, lângă catacombe, ca să detecteze vântul sacru al morții. Aceste mașini din spatele meu și paravanul acela din spatele tău aveau acest scop. Dar experimentele n-au fost concludente și proiectul a fost abandonat. Cu toate acestea, camerele au rămas. Locuri liniștite și izolate, dar nu chiar atât de solitare pe cât s-ar crede. Credincioșii coboară în aceste încăperi ca să realizeze anumite ritualuri, Daniel! Ritualuri a căror descriere n-ai putea să o asculți fără să încetezi pentru totdeauna să mai fii tinerelul cu privire vioaie care încă mai ești... *Te-am adus aici ca să vezi că nu te mint.* Există grupuri foarte periculoase, mult mai periculoase decât îți imaginezi, care se reunesc în locuri precum acesta ca să-și ducă practicile până la capăt. Klaus aparținea unuia dintre cele mai puternice. Iar acum grupul lui este cel care te amenință.

Daniel se simțea din ce în ce mai neliniștit, nu doar din pricina explicațiilor de rău augur ale lui Olsen: era ca și cum ceva ar fi fost nelalocul lui. Faptul că Moon rămăsese în continuare gol după ce se târâse prin gaura aceea îl făcea să-și reamintească vorbele lui Olsen despre credincioșii care detectează vântul morții cu trupurile lor. Știa că mulți credincioși lucrau pentru Securitate, dar nu înțelegea prea bine ce fel de muncă desfășura Moon. Pe de altă parte, de ce îi vorbea Olsen despre toate acele lucruri? Comportamentul celor doi agenți era ciudat.

– Puterea acelui grup este imensă, spuse Olsen în continuare, și noi suntem singura ta șansă, singura pe care familia ta și cu tine o aveți ca să supraviețuiți. Dar trebuie să știm totul... Ridică mâna oprind parcă o posibilă replică a lui Daniel. Respectăm cuvântul pe care i l-ai dat lui Klaus, bineînțeles. Cu toate acestea, acum e vorba de siguranța ta și a ființelor tale iubite...

Daniel se pregătea să spună ceva când, deodată, percepu sunetul.

Pași pe scară.

Olsen se opri și el să asculte. Chiar și Moon păru să se înviioreze. Olsen continuă pe un ton presant:

– Hai, Daniel, ajută-ne! Ce ți-a spus Klaus?

Pașii se apropiau. Daniel nu reușea să-și dea seama dacă aparțineau unei singure persoane sau mai multora.

– Vine cineva, șopti el.

– Răspunde, Daniel, insistă Olsen. Ce ți-a spus Klaus?

– Nimic. V-am explicat deja...

– Casca pe care o purtai a captat sunete. Olsen, sprijinit de aparatele de pe perete, întinse brațele. Când ți-a vorbit Klaus...

– Nu mi-a vorbit. Sunetul ăla o fi fost respirația mea sau a lui...

– Era o voce, dezminți Olsen, și nu era a ta. Am verificat.

Deodată, Daniel înțelese rostul tuturor acelor întrebări: aproape fără să își dea seama, încetase să mai fie „protejatul", ca să devină un suspect.

– Asta nu e cu putință! protestă el. Nu mi-a spus nimic! Nimic!

– Minți foarte prost, îi reproșă Moon, sprijinit încă de perete, din profil.

Ce i se întâmpla lui Moon? Daniel îl privi și își dădu seama că nu mai era puștiul amuzant și amabil care râdea cu el în gheretă. Privirea lui fixă îl îngrozea.

Pașii deveniseră niște lovituri de ciocan pe trepte.

– Ai vorbit cu *ea*, nu-i așa? Deși zâmbea, în tonul lui Olsen era ceva asemănător tristeții. La ruine. Fără îndoială că te-a sfătuit să taci... Dar trebuie să te avertizez că, dacă te încrezi mai mult în ei decât în noi, vei greși...

În mintea lui Daniel, cuvintele lui Olsen se roteau ca un vârtej. Zgomotele de pe scară, de-acum foarte apropiate, îl împiedicau să se concentreze.

– Nu știu la ce vă referiți! N-am vorbit cu nimeni la ruine!

Prin golul scării apărură cizmele unui agent de Securitate.

– Ce rău îmi pare, se lamentă Olsen. Ce rău îmi pare pentru toate astea, Daniel...

Însă Daniel deja nu-l mai auzea.

În spatele agentului, veneau Bijou și Yun.

6

Se cunoscuseră în urmă cu cinci ani, în Marele Tren. Se întâmplase să fie mutat în altă secție ca să înlocuiască un coleg bolnav de inimă.

– Ești nou, nu-i așa? i-a spus ea, care obișnuia să călătorească în secția aceea, când el i-a servit o băutură.

Înainte de a o cunoaște, deplânsese boala colegului său: apoi își reproșa că ajunsese să dorească să nu se mai facă bine niciodată. Era încântat să o salute pe tânăra pasageră și să audă cum îi spunea în fiecare dimineață:

– De-acum nu mai ești atât de nou.

Salutul a devenit un obicei. Văzându-l apropiindu-se, Bijou se prefăcea că e sătulă de el.

– Iarăși tu!

Râdeau cu lacrimi când își aminteau acele prime săptămâni. Ea trecea de la seriozitate la hohote de râs fără puntea zâmbetului. Totuși, părea mereu veselă. Adăpostea veselia în seriozitate, parcă protejând-o.

Și-au povestit fel de fel de lucruri și au început să se cunoască. Ei i s-a părut amuzant că el se delecta cu profesia lui („Subaltern de tren este o profesie?“ spunea ea). El de-abia putea crede că tânăra aceea funcționară de la arhivă, care locuia în împrejurimile Hamburgului și lua trenul ca să meargă în centrul orașului, practica, între altele, scrima cu sabia. Dar așa era: și într-o zi ea

l-a invitat să o vadă luptându-se. Familia ei, de origine arabă, trăia la Paris; a lui, la Madrid. După câteva întâlniri și desfătări împreună, au descoperit că doreau să formeze o nouă familie în Hamburg. Asta însemna „dragostea". Bijou, care era credincioasă, acorda o mare importanță acestei chestiuni:

– Nu e o hotărâre oarecare, îl avertiza ea. Știi că Biblia se mai numește și „a Dragostei și a Meșteșugului" pentru că amândouă cuvintele definesc viața. „Meșteșugul" atenuează frica: de exemplu, atunci când trupurile noastre se desfată. În schimb, „dragostea" o sporește, pentru că începi să simți și frica celui pe care îl iubești.

Ceea ce voia să-i spună Bijou era că luarea deciziei de „a se iubi" îi obliga să înfrunte toate consecințele. Multe persoane trăiau împreună și împărtășeau orgasme, dar foarte puține îndrăzneau să facă pasul „dragostei", care pricinuia mai multă teamă și, în consecință, aceasta din urmă nu era descrisă în pildele din Biblie.

Cu toate că părinții lui Bijou Crane erau religioși, ea nu i-a pretins nici o ceremonie ca să facă dovada „dragostei" și să devină soți. Totuși, și-au permis o săptămână de vacanță și au închiriat un apartament într-o casă veche din afara orașului. Era iarnă, ningea și vântul de noapte era asurzitor, motiv pentru care aproape că nu s-au dat jos din pat. Bijou îi spunea: „Îmbrățișează-mă, îmbrățișează-mă, cu brațele și picioarele, cu tot trupul tău, apără-mă de vânt, ca să nu ne despartă niciodată".

Îi plăcea să-l atingă. Adora să se încolăcească în jurul lui și se juca să o facă nu numai cu degetele de la mână, ci și cu cele de la picioare. Când nu îl atingea, îl privea cu o imensă seriozitate și tăcere. Între ei nu admitea decât adevărul și uneori, când el îi povestea ceva, îl întreba: „Mi-ai spus adevărul?" Și îl săruta dacă el îi spunea că da.

După doi ani, când au ales-o pe Yun, ningea de asemenea, și centrul de copii din orașul lor părea un palat îngropat în nisip alb. Nici convertirea lor în părinți nu a fost o decizie biblică, pentru că pe măsură ce „dragostea" sporea încă și mai mult frica normală a ființei omenești, și prezența copilului avea să întărească

mai apoi această relație. Dar nici unul din ei nu a avut îndoieli în această privință. La fel ca aproape toate familiile din categoria lor, au achiziționat un copil gata realizat după un proiect: puțini erau cei care puteau să cumpere celule și să-și proiecteze viitorul copil potrivit capriciului lor. Majoritatea persoanelor din Nord care doreau copii căutau unii gata proiectați, așa cum ei înșiși erau gata proiectați atunci când familiile lor i-au achiziționat.

Astfel că s-au adresat centrului genetic din Hamburg și au străbătut mai multe săli până când au descoperit păpușa aceea frumoasă, cu trăsături orientale, care le zâmbea din pătucul ei. Nu se gândiseră să aibă un copil cu ochi migdalați, dar au rămas amândoi fascinați când au văzut-o. Yun avea atunci doi ani de viață. Când a împlinit trei, imita deja atitudinea serioasă a lui Bijou, iar pe Daniel îl amuza foarte mult acea imitație.

S-au certat și s-au supărat când întreprinderea Marelui Tren l-a mutat pe Daniel la Hanovra, pentru că ea detesta munca lui și îi lipsea ușurința lui de a-și schimba destinul. Le-a luat ceva timp ca să se împace, încă și mai mult ca să se adapteze la noua lor viață. Lipsurile materiale au făcut-o pe Bijou să accepte un post de servitoare în clădirile guvernamentale, ceea ce era departe de a fi o muncă ușoară, și era mai curând degradantă. Totul s-a aranjat atunci când s-au mutat la Dortmund, pentru că ea a reușit să revină la munca ei de la arhive. În ciuda acestui fapt, erau săptămâni întregi când nu se puteau vedea. S-au supărat din nou, s-au împăcat.

Era imposibil să fii prost dispus alături de Yun.

7

Le conduceau doi bărbați. Unul purta uniforma Securității Civile; celălalt, care părea mai tânăr, era înveșmântat într-o haină lungă, neagră. Disperarea micuței Yun, pe care doar mâinile bărbatului cu haină așezate pe umerii ei mici o împiedicau

să fugă spre Daniel, contrasta cu calmul palid al lui Bijou: nici măcar nu era nevoie ca agentul să o țină strâns pentru ca ea să rămână încremenită acolo, privindu-l pe Daniel, însă în ochii ei el observă toată oroarea pe care ea trebuie să o fi simțit. Acolo, în interiorul acelor pupile, soția lui părea aproape o necunoscută.

– S-au prezentat la școală și au spus că ne vor escorta până acasă... îi spuse ea cu o voce ciudată, de parcă s-ar fi scuzat. Nu înțeleg ce caută, Daniel, dar mi-au explicat ce trebuie să faci tu. Schimbă cu el o privire plină de subînțelesuri. Eu îți cer, te rog, să le spui ceea ce doresc. Nu ți-aș cere-o niciodată, ți-aș respecta tăcerea, chiar dacă n-aș înțelege-o, și știi bine, dacă n-ar fi vorba despre Yun... Gândește-te la micuța noastră.

– Niște cuvinte foarte rezonabile, spuse Olsen pe un ton sentențios. Acum ascultă-mă cu atenție, Daniel! Dacă ne spui ce vrem să știm, te vei întoarce imediat acasă cu soția și fiica ta. Imediat, ai cuvântul meu! Noi suntem autoritatea, așa că te putem lăsa să pleci, nu ne va păsa că ne cunoști identitatea. Vei pleca acasă cu familia ta și te vom lăsa în pace. Dar dacă refuzi să colaborezi, le vom ucide: pe soția ta și pe fiica ta, aici, acum, în fața ta. Apoi te vom lăsa închis cu ele în locul acesta, cu trupurile lor moarte...

Suspinele lui Bijou îl întrerupseră o clipă pe Olsen. Agentul care o păzea hotărî, de această dată într-adevăr, să o apuce de brațe. Celălalt îi astupă gura lui Yun, care începuse să plângă. Daniel făcu un pas spre ele.

– Dă-i drumul fiicei mele, îi spuse el bărbatului în haină.

– Când o să înceteze să mai plângă, replică bărbatul, și glasul lui îi trădă tinerețea. Avea o coamă de păr lins, șaten, iar privirea întunecată îi era tivită cu cearcăne.

– Dă-i drumul, Olive! îi porunci Olsen. Tânărul îndepărtă mâna și Yun continuă să plângă încetișor. Bijou reușise și ea să se

controleze. Știi ce se întâmplă când un cadavru rămâne închis sub pământ, împreună cu o persoană în viață, Daniel? continuă Olsen. Ți-am spus deja că sunt multe lucruri pe care nu le cunoști... Poate frumoasa ta soție să cunoască unele dintre ele. Știu că ești credincioasă și că familia ta are rădăcini arabe. Poate că, fiind o copilă, ți-au vorbit despre Orașul Morții... Nu sunt simple povești: moartea este vie. Moon se pricepe la așa ceva, el este un credincios al celui de-al Doilea Capitol... Explică-i, Moon! Spune-i ce i se va întâmpla.

– Vei înnebuni cu mult înainte de a muri, spuse Moon privind crucis, parcă fix în aer. Nu spuse decât atât. Era în continuare rezemat de peretele alb, iar contrastul cu trupul său gol și pletele de un negru intens nu putea fi mai accentuat.

– Decizia îți aparține, Daniel, spuse Olsen pe un ton sentențios. Și tot a ta este răspunderea pentru ce s-ar putea întâmpla.

Daniel îl privi pe Olsen drept în ochii săi verzi.

– Nu sunteți de la Securitatea Civilă...

– Bineînțeles că suntem. Tonul lui Olsen era răbdător. Dar ți-am mai spus că ne confruntăm cu oameni foarte puternici și că trebuie să recurgem la orice mijloc pentru a ne apăra. *La orice mijloc*, repetă el. N-avem de ales.

Moon, care părea că dormitează, rezemându-și ceafa cu mâinile încrucișate și acestea pe perete, deschise ochii.

– Se termină timpul, Daniel. Hotărăște-te!

Dar timpul nu însemna nimic pentru el. Încetase, ca și restul gândurilor sale. Era ca și cum prima parte a istoriei vieții sale s-ar fi încheiat deja, iar el s-ar fi aflat într-un moment de tranziție spre altceva. Poate că era o nouă lumină în fundal, dar până când nu va ajunge la ea, va rămâne în tunelul acela, călătorind încă în Marele Tren și îndreptându-se cu toată viteza spre un destin inevitabil.

– Am spus adevărul, Klaus nu mi-a spus nimic. Și adăugă, privindu-l pe Olsen: Te voi ucide dacă îi vei face vreun rău familiei mele. Vă voi ucide pe amândoi. Pe tine, Olsen! Și pe tine, Moon!

– Nu ești în situația de a amenința, spuse Olsen, și își scoase pistolul din toc.

Daniel și Bijou țipară deodată, dar singurul lucru pe care îl făcu Olsen a fost acela de a-i arunca arma lui Moon. Acesta o apucă distrat, verifică dacă era încărcată și ridică țeava spre capul lui Bijou. Făcu totul fără a înceta să-l privească pe Daniel. Expresia lui era plictisită.

– Așteptați! Daniel ridică mâinile. Vă spun totul... Sesiză atenția minuțioasă cu care îl ascultau. Nu voia să o privească pe Bijou (încă nu), ca să nu se molipsească de panica ei. Auzea, dintr-un oarecare loc îndepărtat, situat la un metru distanță, plânsul isteric al fiicei sale. Klaus mi-a spus... Mi-a spus că orașele... orașele noastre erau... Nu știa cum să continue. Presupuse că orice ar fi improvizat ar fi fost de folos, dar nu-i trecea nimic prin cap. Ce anume doreau să afle? Dincolo de tăcerea lui Klaus, ce era? Orașele sunt...

Vederea chipului dulce al lui Bijou la capătul țevii îi lăsa mintea goală.

– Vrem doar să auzim revelația, Daniel, îi ceru Olsen. Doar ce ți-a spus când te-ai apropiat de el.

– N-am auzit nimic... Nimic... Hotărâse că nu avea să plângă, nu în fața lui Yun, dar pe când se gândea astfel, lacrimile izbucniră ca o durere: involuntare, de neamânat. Vă jur... Vă jur... Căzu în genunchi, dorind să facă orice, să lingă cizmele lui Olsen, de exemplu. Era *dispus* să o facă. *Un erou:* cu câteva ore mai devreme, crezuse că era unul dintre aceștia. Dar ce era un erou?

– Ajunge, Daniel, spuse Olsen cu dispreț. Ridică-te!

Un erou era cineva fără ființe dragi. A știut-o în momentul acela.

Se ridică în picioare. Respiră adânc, dar nu reuși să-și umple plămânii cu aer. Atmosfera din încăpere i se părea ireală, cu acea strălucire care învăluia totul prefăcând chipurile, în afară de cele ale lui Bijou și Yun, în figuri de demoni. Se gândi că figurile acelea vor trăi pentru totdeauna înăuntrul ochilor săi.

Olsen decretă altă pauză din pricina lui Yun, al cărei plânset devenise dureros, chiar și pentru cei care nu o iubeau. Bijou o îmbrățișă, cu permisiunea lui Olsen, și îi șopti minciuni liniștitoare. Apoi fură iarăși despărțite. Din nou, Moon ridică țeava spre capul lui Bijou.

– Ultima șansă, avertiză Olsen.

Certitudinea că nimic din ce ar putea face nu ar preîntâmpina viitorul îl calmă dintr-odată. Repetă același lucru pe care îl mai spusese, dar cu o absolută convingere.

– Îmi pot aminti tot ce mi-a spus până în momentul acela... Apoi, *s-a prefăcut* că îmi vorbește... Nu știu de ce a făcut asta, dar a făcut-o: și-a mișcat buzele, doar atât. M-am gândit că e nebun. Apoi, și-a înfipt cleștele și n-a mai spus nimic *altceva*. Dacă aș vrea să mint, mi-ar fi ușor să o fac, adăugă el. Dar nu vreau. Nu mi-a spus nimic... Olsen părea șovăitor, parcă ar fi fost dispus să îl creadă. Daniel o privi pe Bijou și știu că soția lui îl credea, într-adevăr și îi aproba sinceritatea.

„Mă va săruta. Mă va întreba dacă-i spun adevărul și apoi mă va săruta."

– Și ce e cu fata cu care ai vorbit la ruine? îl interogă Olsen.

– N-am vorbit cu nimeni la ruine. Am auzit un zgomot, m-am întors și am crezut că văd pe cineva... Dar pe urmă n-am mai fost atât de sigur, pentru că dispăruse.

Se lăsă tăcerea. Până și Yun încetase să mai plângă. Bijou zâmbea ușor, de parcă ar fi sprijinit aplombul cu care vorbise Daniel. Olsen, cu brațele încrucișate, părea să cugete.

– E posibil să spui adevărul, judecă Olsen după ceva vreme. Dar cred că minți.

Făcu un gest. Moon trase un singur glonț.

Pentru o clipă, ochii lui Bijou fură pentru Daniel ca două baloane pe care un copil le-ar pierde pe cer. Apoi, trupul i se izbi de propriul ei sânge de pe perete și rămase nemișcat.

8

Se spune că Orașul Morții este îngropat în Arabia.

Așa ne asigură unii învățați. Ei afirmă că l-au văzut întocmai cum îl descrie Autorul, sub un giulgiu de nisip răscopt, mai vechi decât vastul deșert.

Totuși, fata dădea dreptate oricui era de părere că Autorul se referea prin acel simbol la trupurile bărbaților și ale femeilor antrenate să cunoască și să adăpostească intimitatea destinației lor de pe urmă. Orașul nu se găsea doar în Arabia: împresura tot Pământul, făcea parte, împreună cu aceste cadavre, din mărunta-iele sale, iar anumiți credincioși îl moșteneau și purtau moartea cu ei.

În momentul acela, fata *era* Orașul.

Înaintase pe urmele lor sub pământ, prin cavernele cufundate într-o beznă absolută. Senzația de singurătate era imensă, pentru că depășea simpla absență a ființelor din jurul ei. Dar ea cunoștea cauza: moartea era suprema singurătate, iar în momentul acela ea purta moartea înăuntrul său.

Când se ivi din întuneric și spațiul în jurul ei adoptă din nou dimensiuni precise, se trezi într-o mică încăpere. Unul dintre pereți prezenta deschizături la nivelul solului, prin care se strecura o imensă strălucire, precum și vocile celor care se aflau în

camera de alături, iar printre acestea și cea a obiectivului ei. Îl percepea.

În clipa aceea auzi împușcătura. Era îmbrăcată și nu executase ritualurile obligatorii, dar simți împunsătura vântului și se temu ca nu cumva să se fi întâmplat ceva ireparabil. Hotărî că va da năvală și va încerca să reia controlul, chiar cu riscul de a-i răni pe cei pe care n-ar trebui să-i rănească. Se putea strecura prin deschizături, dar pentru că lucra mai bine în întuneric, va trebui să stingă mai întâi generatoarele al căror zumzet îl auzea.

Nu știa cu exactitate câți erau, nici câți aveau să opună rezistență, dar calculul acela nu o interesa.

O preocupau doar două lucruri: obiectivul ei și singurul dintre oameni care era *ca ca*.

Știa că și el o adulmecă. Totuși, lucrurile continuau să încline în favoarea ei. Poate că pierduse avantajul surprizei, dar lor le lipsea avantajul cel mai important.

Ei nu erau ea.

9

Nici măcar Daniel Kean (el, mai puțin decât oricine) nu ar fi putut să anticipeze reacția sa în clipa aceea. Părea așezat pe o balanță al cărei platan opus ar fi fost ocupat de Bijou: în vreme ce trupul soției sale cădea, al său se înălța cu un avânt frenetic. Într-o fracțiune de secundă, acoperise distanța care îl despărțea de Olsen, iar mâinile sale se închiseseră pe gâtul superiorului de la Securitate. Lui Daniel îi lipsea forța și antrenamentul lui Olsen, dar când se rostogoliră amândoi pe jos și se opriră, ochii lui Olsen arătau mai multă agonie decât cei ai lui Daniel.

L-ar fi strâns de gât chiar acolo dacă n-ar fi fost intervenția agentului care o ținuse pe Bijou sub control și care îl apucă pe

Daniel de braţe. Olsen continuă să se sufoce încă o clipă, de parcă i-ar fi strâns gâtul furia lui Daniel, şi nu mâinile acestuia.

Daniel se zbătu cu o nepotolită energie până când, deodată, îl opriră nişte ţipete. Era Yun.

– Calmează-te, ori vine acum şi rândul fiicei tale, spuse Moon, care răsucise pistolul către fiica lui.

Vederea armei îndreptate spre capul lui Yun nu-i domoli furia pe care o simţea. Parcă era transfigurat. Ştia că trebuie să împiedice prin orice mijloc ca Yun să moară, nu pentru el (se simţea pierdut), ci pentru Yun însăşi şi pentru Bijou, al cărei cadavru zăcea undeva în afara câmpului său vizual. „Micuţa noastră." Acesta fusese ultimul mesaj al lui Bijou. Totuşi, puterile sale creşteau, în loc să cedeze.

Moon îl privea în ochi.

– Fiica ta, Daniel.

– Da, fiica mea, spuse el, încercând să se elibereze din strânsoarea agentului.

Moon încetă să-l mai privească, pentru a se concentra asupra împuşcăturii. Ţeava, sprijinită de tâmpla copilei, era mult mai groasă decât mica ei frunte albă, singura porţiune a chipului pe care mâna tânărului cu haină nu o acoperea.

Deodată, Moon şovăi. Întoarse capul, dar nu spre Daniel, ci spre Olsen, care se ridica frecându-şi gâtul.

– Ea, spuse nervos, coborând pistolul. Este aici.

Atunci se făcu întuneric.

10

O aşteptau, dar nu stabiliseră un plan concret pentru când avea să sosească. Aceasta a fost prima greşeală a lui Olsen.

– Olive, Moon, luați copila! A doua greșeală a fost aceea de a se concentra asupra strigătului.

În orbecăiala aceea, totul era confuz. Mâinile care îl apucaseră pe Daniel Kean îi dădură drumul și acesta se aruncă asupra lui Moon, agățându-se de un braț aproape moale, înghețat, care nu părea să aparțină unei ființe vii, și care, asemenea unui șarpe onctuos, alunecă rapid, evitându-l. Daniel se pregăti pentru niște represalii care nu mai veniră. Moon, cel puțin, nu trăsese în Yun. O auzi pe copilă chemându-l. Glasul se stingea sub zgomotul unor cizme pe scară. Văzu un fascicul de lumină pierzându-se printre trepte.

– Yun! strigă el. Yun!

Era o sinucidere să se miște printr-o încăpere care părea plină de demoni. Cu toate acestea, sau tocmai de aceea, Daniel se mișcă. Primi un brânci violent și căzu la pământ. Cineva, care găurise un perete cu focuri continue de armă, încetă să mai tragă și, poate, să mai respire. O uniformă fu aruncată în aer și doar zgomotul produs când se lovi de zid făcu să se știe că înăuntrul ei sălășluia un trup; după lovitură, trupul, uniforma și zidul erau totuna.

– Ești o proastă... auzi Daniel vocea răgușită a lui Olsen. Ești o proastă ori ești nebună dacă-ți închipui... Nu știa cui i se adresa, dar un ton de groază în glasul acestuia îi indică faptul că Olsen nu era sigur cine este cu adevărat prostul și nebunul. Poate că doar se grozăvea.

Dorea să ajungă la scară. Știa că Moon și celălalt agent fugiseră luând-o cu ei pe fiica sa, și singura opțiune care îi mai rămânea era să-i urmărească. Totuși, vorbele lui Olsen îl făcură să-și întoarcă privirile spre lupta înverșunată care avea loc în întuneric.

Olsen părea că se luptă cu moartea. Adversarul său era o siluetă mai neagră decât întunericul, a cărei simplă repeziciune dădea fiori de groază. Daniel aproape că uită de propria sa tragedie, bucurându-se de acea minimă clipă în care îl auzi pe

Olsen țipând, în vreme ce era strivit de perete cu lovituri cumplite, aplicate parcă de un ciocan aflat în mâinile nopții. Sau de o sută de ciocane, însă ochii lui Daniel îi spuseră că acestea erau strânse într-un singur pumn. Câtă durere îi trebuia unui bărbat ca Olsen ca să moară? Daniel dorea ca viața superiorului să se prelungească multă vreme.

Dar totul se termină înainte de a-și putea încheia acel gând.

Când doar silueta neagră și liniștea rămăseseră în picioare, a știut că îi venise propriul sfârșit. Nu numai că nu-i păsa: îl dorea cu violența nemaipomenită cu care uneori se dorește ceea ce e mai de temut. Dar hotărî să aleagă locul corect.

Târându-se și îndepărtându-se de siluetă, merse de-a bușilea până când dădu de trupul lui Bijou. Toată durerea sa izbucni atunci ca o anestezie care se termină brusc.

– Omoară-mă sau lasă-mă cu ea! urlă el când mâinile din umbră i se așezară pe umeri, trăgând de el.

– Există și o a treia opțiune, spuse fata cu blândețe.

Capitolul al Treilea

Ceremonia

1

Ea l-a pus să jure pentru prima dată lucrul acela când au călătorit la Madrid.

Era riscant să călătorească, dar toată lumea își asumă din când în când niște riscuri. Pe deasupra, era Vreme de Iarnă, după Halloween, când tradiția ancestrală le impune copiilor să-și viziteze părinții. După ce s-au întors acasă din împrejurimile Hamburgului, unde au sărbătorit unirea lor, și dispunând de încă trei zile în plus pentru festivitate, au hotărât să-și petreacă Solstițiul cu familia lui. O foarte rapidă călătorie cu vehiculul aerian le-a redus din neplăcere și din nerăbdare, dar la Madrid au devenit conștienți pentru prima dată de distanța față de căminul lor.

Madridul era un oraș antic. Zăpada îl învăluia în cearșafuri ca pe o statuie. Lui Bijou, care nu îl cunoștea, i-a amintit de Paris, și amândouă au făcut-o să se gândească la orașele biblice din Nord. Semnala corespondențele cu degetul, în vreme ce se plimbau între tăceri și scârțâituri de gheață: giruete pe clopotnițe, acoperișuri ascuțite, bulevarde mari cu coloane, labirinturi înguste

pavate cu piatră – care doar după ce erau străbătute se comportau ca niște străzi –, biserici în ruine ridicate peste altele încă și mai vechi și tot atâta antichitate pe cât era cu putință să-și dorească (sau de care să se teamă) cineva pe cuprinsul Europei. Bijou, privind peste tot, rămăsese fără grai. Daniel o privea pe ea, puțin îngrijorat.

În noaptea aceea, după cină, după ce a râs cu Emil Kean, tatăl lui Daniel, care lucra ca șef de secție la un tribunal, după ce a fost interogată în amănunțime de mamă, Jana, și după ce a cântărit asemănarea dintre Daniel și sora lui mai mică, Lania, care fusese proiectată pornindu-se de la aceeași celulă, Bijou s-a ghemuit tremurând în brațele lui în vechiul pat din camera de oaspeți și i-a mărturisit teama ei. Totul o speriase: vechimea piețelor, tăcerile diferite, frumoasa și distinsa familie a soțului ei; chiar și acum, scârțâitul patului și măștile decorative, specifice anotimpului, care împodobeau pereții.

– Aiurea, nu lua în seamă nimic din ce vezi, i-a spus el. Tatăl meu pozează în credincios și se înconjoară de cărți vechi ca să miroasă a mucegai, dar nici măcar nu le deschide. Au râs cu voce joasă. Casa este veche, dar solidă.

– Familia ta n-are nici o vină, Daniel, îl asigură ea. Sunt persoane minunate și trăiesc cu „dragoste"... E vorba de amintirile mele. Madridul m-a făcut să-mi retrăiesc copilăria de la Paris, cu părinții mei. Obârșia arabă vine de la tatăl meu, care uneori mă speria vorbindu-mi despre moarte...

– Asta ni s-a întâmplat tuturor. El încercă să treacă ușor peste această mărturisire, dar a înțeles că ea avea nevoie să-și descarce sufletul. A îmbrățișat-o cu și mai mult putere, în vreme ce o asculta.

– Îmi spunea că moartea trăiește sub pământ... După părerea tatălui meu, să mori înseamnă să intri pe o poartă mare, neagră, și să cobori în niște peșteri nesfârșite...

– Sunt simple legende. Cine le crede suferă mai mult decât noi.

– Dar moartea există, este un fapt real. Ea se făcu ghem lângă el și îl sărută pe ureche, vorbindu-i liniștit. De ce există moartea, Daniel?

– Ce efect nemaipomenit a avut familia mea asupra ta! Gluma se destramă în fața seriozității ei, care îl privea lacom, ca și cum răspunsul la toate misterele s-ar fi aflat scris cu litere mărunte în ochii lui.

– De ce trebuie să murim? Nu înțeleg. De ce întunericul ăsta? Acum, că te cunosc și te iubesc, nu vreau să mă despart de tine niciodată. Mi-e atât de frică...

– Nu vei muri. Îi mângâie obrajii. Nici tu, nici eu. Niciodată.

Deodată, ea îl privi foarte serioasă.

– Trebuie să-mi juri ceva.

Nu a fost ultima dată când i-a cerut-o: după câțiva ani, într-o noapte când Yun a avut coșmaruri și a alergat, lividă și rece, spre dormitorul lor, a făcut-o din nou. El a liniștit-o repetând jurământul – „sacru", spunea Bijou – și, în sinea lui, a râs fără răutate de acea dulce teamă. Pentru că în viitor se putea întâmpla orice, dar tatăl lui îl învățase că un om bun trebuie să trăiască de parcă această certitudine ar fi falsă.

Totuși, i-a jurat. Apoi a culcat-o pe Yun, i-a dat un sărut și s-a întors în pat, unde Bijou plutea deja în aburii visului.

Stătea, uneori, să le privească dormind.

Familia lui. O insulă de lumină în întuneric.

2

Se gândi deodată la zăpadă din pricina albeței care îl înconjura.

Era culcat cu fața în jos, cu brațele în cruce, cuprinzând parcă locul unde zăcea. Mișcându-se, dădu drumul unei dureri

ascunse în partea stângă a cefei. Atrocitatea amintirii îi dădu putere. Părăsi imensul pat necunoscut și făcu câțiva pași.

Era o încăpere mare. Pereții, podeaua și tavanul erau vopsiți în alb sau în diferite tonalități asemănătoare, în nuanțe de ivoriu sau os. Văzu pe spătarul unui fotoliu o cămașă largă, care nu era a lui, și-o puse și mirosi pânza proaspătă și curată. Pe același scaun așteptau o robă de gală și sandale, dar pentru moment nu dori să se îmbrace complet. Propria sa îmbrăcăminte dispăruse.

O fereastră cu geamuri romboidale îl făcu să rămână cu gura căscată: dincolo de ele se înălțau brazi ninși, un lac, niște căsuțe, culmi de gheață. Nu păreau să fie împrejurimile orașului Dortmund, cu atât mai puțin ale Wonnului. Dimineața era cenușie.

O ușă translucidă se afla acolo. Privi prin ea și a fost ca și cum ar fi stat lângă un helești agitat. Zări umbre tăcute. Nu voia să verifice încă dacă era prizonier și nu atinse mânerul ușii.

Încăperea îi oferi o altă surpriză: pe o masă de marmură ridicată pe sculpturile ce reprezentau trupuri îngenuncheate se afla o tavă cu mâncare și ceai cald. Îi era foame. Apropie o canapea care nu făcu zgomot mișcându-se, se așeză și începu să devoreze bucățele mici de pâine dulce și brânză și să bea sorbituri de ceai. O asemenea activitate îl făcu să înțeleagă că lumea aceea era reală. Dar nu se bucură: ar fi preferat un vis.

Nu reuși să înțeleagă cum s-a întâmplat, însă o clipă mai devreme, pe când mânca, se uitase și nu văzuse decât ușa, iar un moment mai târziu se uitase din nou și era ea.

– Mi s-a părut că ești treaz, spuse fata. Avea o voce gravă, ușor marcată de accentul din Sud. Te simți bine?

Daniel nu se mișcă de la masă și nici nu spuse nimic. Cana de ceai pe care o ducea la buze își urmă drumul.

Îl surprinse faptul că o recunoscuse numaidecât, fiindcă prima dată o zărise de departe, a doua oară foarte în treacăt, iar a treia în întuneric deplin. Și-a dat seama că este silueta de la ruine,

aceeași care mai târziu purtase scurta și sălbatica luptă împotriva lui Olsen. Acum înfățișarea ei era inocentă: o piesă lungă de vestimentație albă, părul despletit și umed, șuvițe lipite de frunte. Își ținea ochii în jos. Dar cum reușise să intre, în liniște deplină?

După ce așteptă în zadar un răspuns, fata făcu ceva neașteptat: se aruncă la pământ. Dar nu a fost un gest de salut, nici de umilință. Era ca și cum podeaua ar fi fost un loc de stat jos. Rămase așezată cu trunchiul drept, fără să se sprijine de perete, cu picioarele îndoite acoperite de piesa de vestimentație.

– Unde mă aflu? întrebă el în cele din urmă.

– Într-o casă din Königshafen, un orășel în sud-estul Germaniei, lângă lacul Vechiul Königssee.

– Înțeleg. Daniel cântărea mult fiecare cuvânt. Își freca de zor ceafa dureroasă. Cum am ajuns până aici și când?

– Te-am adus noi. Azi-noapte.

– Cine, în afară de tine?

– Prietenul meu. Eu te-am scos la suprafață, iar el a așteptat în vehiculul său în tunelul din Wonn. Îl vei cunoaște în curând.

– Și îmbrăcămintea mea?

– Era foarte murdară. Ți-am scos-o când am ajuns aici.

Tăcerile erau mai lungi decât frazele. Daniel închise ochii.

– Nu-mi amintesc nimic din toate acestea.

Fata continua să-și țină privirea în pământ.

– În catacombă a trebuit să te lovesc ca să te fac să-ți pierzi cunoștința, spuse ea. N-am vrut să o fac, dar nu mi-ai dat o alternativă. Voiai să rămâi acolo, iar eu nu puteam permite așa ceva. Este foarte periculos să rămâi printre cadavre sub pământ.

– Nu mi-ar fi păsat să mor, replică el.

– N-ai fi avut norocul să mori, spuse ea blând.

Daniel o observa fără să trădeze vreo emoție. Remarcă forme tari ca fierul și un trup bine legat, sub lunga piesă albă de vestimentație.

Un singur amănunt îl intriga. „De ce nu mă privește? De ce închide ochii?“

– Și fiica mea..., șopti el.

– Au luat-o ei.

– Ei?

– Moon și celălalt agent. Nu i-am putut împiedica. Sau poate că aș fi reușit, dar a trebuit să mă ocup de salvarea ta.

Daniel se ghemui, stăpânindu-și durerea. Se gândi la Bijou, al cărei cadavru probabil că mai era încă în catacomba aceea. Se gândi la Yun.

– De ce...? șopti el. Ce vor să-i facă... fiicei mele?

– Vei afla totul în curând. Ai terminat de mâncat?

Gândurile îi stârniră mânia. Spuse că da, se ridică în picioare, își întinse brațele, își frecă ușor ceafa și ceru să se spele. Ea se ridică iute.

– O poți face aici.

Ceea ce crezuse că este o oglindă dintr-un singur corp de cealaltă parte a patului se dovedi a fi o ușiță. Fata o deschise în vreme ce el se apropia.

Era tocmai ceea ce aștepta Daniel.

Cu toate acestea, nu putu evita senzația că ea, pur și simplu, îl aștepta și îi permitea să o maltrateze astfel.

Împingând-o în perete, răsturnă o masă din apropiere și mai multe podoabe de cristal se făcură țăndări de podea. Fata nu făcu nici o încercare să se apere; rămase liniștită, cu ochii perfect închiși. Buzele ei erau groase, iar pomeții și bărbia ascuțite. O puzderie de pistrui îi marcau fața și pieptul.

– M-ai făcut să o abandonez! strigă Daniel. M-ai *despărțit* de ea și de fiica mea!

O apucase de gât cu amândouă mâinile și, în momentul acela, apăsă. Nu era un gât deosebit, nici măcar gros, ci dimpotrivă, subțirel. Dacă ar fi avut degetele ceva mai lungi și dacă ar fi

strâns cu mai multă forță, o singură mână a lui Daniel s-ar fi închis pe lujerul acela până când degetul mare ar fi atins arătătorul. Cu toate acestea, o vigoare care era ceva mai mult decât carne, sânge și răsuflare îl împiedica să-l deformeze măcar. Fata părea sculptată dintr-o singură bucată de alabastru. Respira liniștit. Daniel Kean era cel care părea că se înăbușă.

– Privește-mă! Îl înfuria încăpățânarea aceea a pleoapelor ei. De ce nu mă privești? *Privește-mă.*

Dar, înainte ca ochii ei să se deschidă, s-a deschis ușa camerei.

3

– Maya nu numai că ți-a salvat viața scoțându-te din catacomba aceea, Daniel Kean, îi spuse bărbatul care stătea în picioare în ușă: a recuperat și cadavrul soției tale. Așa că dă-i drumul și calmează-te!

Daniel dăduse deja ascultare primului ordin; celălalt nu depindea de voința lui.

– Unde este soția mea? întrebă el. Mă voi calma atunci când o voi vedea.

– Am dus-o pe un pat funerar și i-am pregătit trupul ca să îți poți lua adio de la ea în chip demn. O vei putea vedea în curând. Dar, înainte, trebuie să stăm de vorbă. Voi încerca să-ți răspund la întrebări. Bărbatul se arăta energic, autoritar. Se întoarse o clipă spre fată, dar nu păru îngrijorat pentru ea: de parcă ar fi știut că Daniel nu i-ar fi putut face niciodată vreun rău. Schimbară câteva cuvinte cu voce joasă, precum și zâmbete fugare.

– Cine sunteți voi?

Privirea lui Daniel trăda uimirea.

– Numele meu este Héctor Darby, și te afli în casa mea. Ea este prietena mea, Maya Müller, iar tu ești Daniel Kean. Și acum ar fi mai bine să nu pierdem timpul cu prezentări idioate. Avem multe de făcut și încă mai multe de spus. Rapiditatea este vitală.

Îi îngădui două minute ca să termine să se îmbrace cu veșmintele care erau pe scaun, apoi îl conduse într-un salon spațios. Daniel fu copleșit de biblioteca enormă. Spre deosebire de Bijou, lui nu-i plăceau cărțile. Acasă avea doar o ediție a Bibliei și câteva texte rituale. În schimb, în biroul unde lucra Bijou, volumele erau stivuite peste tot. Daniel se gândi însă că în salonul acela erau mult mai multe. Le vedea îngrămădindu-se aproape cu obscenitate, cotor lângă cotor, umflate, disproporționate. Dacă era suficientă liniște, putea auzi ceea ce Bijou numea „respirația": foșnetele vechilor suluri, relaxarea tomurilor groase, horcăiala volumelor subțiri strivite de celelalte. Cele care nu erau cărți erau antichități. În mijlocul salonului, se remarca un enorm glob pământesc. Se auzea tic-tacul răgușit al unui ceas greu, de perete.

Héctor Darby îl invită să ia loc pe un fotoliu cu picioare de fier, în fața unei hărți care reprezenta poate micul orășel Königshafen. Fata li se alătură în curând. Își pusese o lungă și elegantă rochie neagră cu decolteu pătrat, iar părul, pieptănat, flutura luminos. Nu deschidea ochii în mers, dar pasul ei era ferm și exact. Privirea lui Daniel, adâncă, absorbită, trecea de la unul la celălalt. Lumina înghețată a ferestrelor largi îl informă că amiaza trebuia să fie aproape.

– Ce te surprinde atât de mult? întrebă Darby observându-i expresia, în vreme ce le aducea niște cupe.

– Ar fi mai ușor să vă spun ce nu mă surprinde, răspunse Daniel.

– Sunt un om biologic, spuse Darby. Presupun că ai văzut mulți.

– Câțiva.

Își aminti că, din când în când, se ocupa de ei în Marele Tren. Erau frapanți și reprezentau un indiciu al descendenței și

bogăției. Conceperea unui copil după un proiect putea fi scumpă, dar faptul de a nu-l proiecta deloc era un adevărat lux. Permisiunea ca o celulă fecundată să se dezvolte potrivit liberului său arbitru, cu un control exterior redus, în vitrinele centrelor genetice, nu era la îndemâna tuturor. Daniel se gândi că era comparabilă cu achiziționarea uneia dintre antichitățile din salonul acela: ceva inutil, valoros, fragil. Embrionul putea muri în timpul dezvoltării și, de-a lungul vieții lor, bărbații și femeile biologice sufereau de diferite boli, iar bătrânețea îi deteriora cu o grabă înfiorătoare. Cât despre înfățișarea fizică...

– Asta de aici, explică Darby pe un ton zeflemitor, atingându-și fața, se numește barbă, iar asta – își duse mâna la cap – este o chelie naturală. Brațele mele, picioarele, torsul și pubisul meu sunt și ele acoperite de păr. Am cincizeci și doi de ani, am făcut burtă, răcesc, vocea îmi este răgușită, știu că sunt urât și sunt foarte bucuros că n-am ca tine silueta aceea stilizată a oamenilor proiectați, cu păr lung, trăsături frumoase, trup cu linii curbe fără nici un fir de puf și extremități lungi și sculpturale; voi aproape că nu vă trădați vârsta, umblați dezbrăcați în plină iarnă fără să simțiți frigul și, de departe și de multe ori de aproape, semănați atât de bine cu femeile. Sau ar fi trebuit poate să spun că femeile seamănă atât de mult cu voi. Curiozitatea ta e satisfăcută, Daniel Kean?

– Da, eu...

– Dorești să știi ceva și despre Maya Müller? Arătă spre fată, care era cu spatele la ei, în picioare în fața ferestrei. Nu deschide ochii pentru că n-are nevoie de ei ca să te privească: ochii ei sunt totalitatea celorlalte simțuri ale ei.

– Poftim?

– E un fel de-a spune că este oarbă.

Daniel o privi – siluetă măruntă, umeri lați, păr scurt și blond –, amintindu-și că o văzuse luptând în catacombe împotriva unor

bărbați înarmați. Deduse că probabil nu provenea din Nord, unde orbirea incurabilă era o raritate.

Fata era în continuare în picioare în fața ferestrei. Afară începuse să ningă.

– Oh, vede mai bine decât tine și decât mine, tocmai pentru că nu-și folosește ochii, spuse Darby sesizându-i uimirea. Dar permite-mi să-ți spun că în acest moment nu te interesează ce vede sau nu Maya. Să vorbim despre ceea ce *într-adevăr* te interesează.

Îi oferi o cupă cu o licoare parfumată.

– Unde este fiica mea? întrebă Daniel refuzând cupa. Asta *într-adevăr* mă interesează.

– Nu știm. Darby făcu o grimasă și bău o sorbitură. Dar nu-i vor face nici un rău. Încă nu. Au nevoie de tine.

– Cine?

– Cei care i-au angajat pe Olsen și pe Moon. Într-un cuvânt: „ei", dădu el definiția. Prietenii mei, Maya și cu mine suntem „noi". Îți voi spune în ce constă diferența, ca să nu te zbați în dileme morale: cu ei, fiica ta și cu tine veți muri; cu noi, ai o posibilitate să rămâi în viață și să-ți salvezi fiica.

Daniel se lăsă brusc pe spătar, ca și cum vorbele lui Darby ar fi fost într-un anume fel o izbitură. Își îndoi picioarele și își sprijini sandalele pe marginea fotoliului. Rămase așa vreme îndelungată, cu coapsele dezgolite sub roba scurtă, lipite și ridicate.

– Vor să te oblige să-i ajuți să găsească totuși ceva, continuă omul biologic după o pauză. Noi vrem același lucru. Și unii și alții suntem dispuși *la orice* ca să reușim.

Frazele lui îi amintiră lui Daniel, pentru o clipă, de vorbele lui Olsen. Înțepeni.

– Și cum să vă ajut?

– Deții o informație-cheie.

– Te referi la ceea ce credeți cu toții că mi-a spus nebunul ăla în tren...

Omul biologic dădu încet din cap.

– Dar nu mi-a spus nimic! exclamă Daniel, impacientat. Și-a mișcat buzele și...

– Aici greșești. Darby se clătină, întrerupându-l. Ți-a transmis un indiciu codificat, iar tu îl vei spune când va sosi momentul. Concret... – își consultă ceasul, o mașinărie demodată pe care o scoase din buzunar, legată cu un lănțișor – ... peste vreo treizeci de ore...

4

Daniel negă din cap. În memoria lui nu exista nici o îndoială: își amintea mișcarea buzelor lui Klaus, își amintea surprinzătoarea lui tăcere. Nimic mai mult.

– Îți spun ceva, insistă Darby. Fapt este că ți-a spus și, în același timp, te-a făcut să uiți. L-a îngropat în inconștientul tău, de unde îl vei extrage tu însuți atunci când va veni momentul.

– Nu poți forța pe nimeni să uite ceva. E imposibil.

Héctor Darby se instală în fața lui, cu chipul deformat de globul de cristal al cupei. După ce o bău până la fund, porunci:

– Privește în jurul tău și spune-mi ce vezi!

– Un salon.

– Ce este în salonul ăsta?

– Cărți, un...

– Ce spun toate aceste cărți?

– Nu știu. Nu le-am citit.

– De ce nu le citești chiar acum, ca să-mi spui?

– Sunt prea multe. Daniel clipi, neînțelegând ce pretindea Darby. Nu pot.

Un zâmbet larg, urât, tăie în două ciudata barbă a omului biologic.

– Așa că nu poți să știi ce spun aceste cărți, pentru că sunt prea multe. Și cu toate astea, îți închipui că știi ce spune realitatea, mult mai vastă decât biata mea bibliotecă, mai complexă, mai persistentă. Darby merse încet spre masa cu băuturi și își umplu din nou cupa. Eu chiar am citit aceste cărți, Daniel Kean, și îți pot povesti ce spun ele. Își duse cupa la buze. Ele spun: „Imposibilul nu există".

– Asta este părerea unui credincios, replică Daniel disprețuitor. Trebuia să-mi imaginez că am în continuare de-a face cu ei...

Darby rămase privindu-l, cu cupa în mână.

– Ai un temperament juvenil și necugetat, Daniel Kean.

– Este felul dumneavoastră de a spune „necredincios"? i-o aruncă în față Daniel, mânios.

– Este felul meu de a spune „stupid".

– Domnul Kean nu ne cunoaște, Héctor, îi spuse fata lui Darby, pe un ton de reproș. Se așezase pe un gheridon de marmură, cu fața la fereastră, iar silueta ei decupată de lumină prezenta simetriile unei sculpturi. Și având în vedere circumstanțele actuale, nu merită ironiile tale...

– Îmi cer scuze. Darby zâmbi. Nu vreau să te jignesc, Daniel, dar și tu ar trebui să te gândești puțin înainte de a vorbi. Îți voi spune: Maya este într-adevăr credincioasă, eu nu. N-am fost, nu sunt, nu voi fi niciodată, adăugă el insistent, pe un ton care îi indica lui Daniel faptul că tema aceea era deosebită pentru el.

– Ce sunteți dumneavoastră?

– Eu sunt doar ciudat, spuse Darby foarte serios. După cum poți vedea, colecționez și citesc multe cărți. Toți cei care citim suntem ciudați: aceasta se datorează faptului că lectura ne ajută să știm; și cum ceea ce abundă este ignoranța, cei puțini care știm devenim din ce în ce mai ciudați. Zâmbi. Totuși, grație acestei

cunoașteri, pot să te asigur: credincioșii fac lucruri care nouă, necredincioșilor, ni se par miracole...

– Cunosc mai mulți credincioși, și nu fac nimic mai mult decât aș putea face și eu.

– Pentru că nu-i cunoști decât pe cei superficiali, care alcătuiesc majoritatea. În această lume există diferite grade de credință, ca și de teroare. Darby se îndreptă spre o etajeră și scoase un volum gros, cu un cotor negru și cu litere frumos lucrate în aur. N-a fost nevoie să i-l arate lui Daniel pentru ca acesta să-l recunoască numaidecât. Această ediție e foarte simplă, nici pe departe dintre cele mai bune din colecția mea. Este vorba despre Biblie, cea așa-numită... – citi titlul –... „Biblia Sacră a Dragostei și a Meșteșugului", Cartea Noastră, cartea care descrie realitatea. Presupun că ai citit-o, adăugă el, ironic fără îndoială, căci Daniel nu cunoștea pe nimeni care să nu o fi citit cel puțin o dată. Are Paisprezece Capitole, paisprezece narațiuni sau parabole care alcătuiesc totalitatea universului. Există credincioși ai fiecăruia dintre aceste Capitole, sau ai mai multora în același timp. Foarte puțini sunt credincioși profunzi ai unui singur Capitol și, dintre aceștia, încă și mai puțini ajung să fie ai mai multora. Prietena mea, Maya Müller, este o credincioasă profundă a celui de-al Doilea, cel care descrie Orașul subteran al morții. Ieri a mers pe urmele tale de la tren până în Wonn umblând pe sub pământ.

– Asta e impos...

Daniel se opri. Darby zâmbi adăugând:

– Dacă tu crezi din toate puterile, obții ceea ce îți dorești. Și persoana care s-a folosit de tine ca să protejeze informația aceea este un credincios profund al *mai multor* Capitole, precum și unul dintre cei mai mari învățați din istorie.

– Vă referiți... la Klaus Siegel?

– Mă refer la cel care s-a folosit de Klaus ca mesager pentru a-ți transmite informația și apoi a cufundat-o în inconștientul tău

astfel încât nu ți-ar putea fi smulsă nici sub tortură. Mai târziu, îți voi vorbi despre el.

– Și de ce a făcut asta?

– Deoarece, pentru a merge din această încăpere în următoarea, drumul cel mai scurt este să treci prin perete, dar noi, ființele omenești, trebuie să ne resemnăm să deschidem uși, să dăm ocoluri, să folosim culoarele... Darby părea ușor iritat. Informația trebuia să ajungă dintr-un punct în altul, iar Klaus și cu tine sunteți ușile și culoarele.

– Dar de ce să se folosească de mine? Nici măcar nu sunt credincios...

– De ce sunt aleși cei aleși, cum ar spune bunul nostru Klaus? Darby ridică din umeri. De aceea, alegerea acelui biet visător nebun, care a fabricat o bombă absurdă, este la fel de greu de înțeles. Dar nu contează forma pe care o au ușile și culoarele dacă folosesc la transmiterea informației...

– Și această informație...

– Este indiciul pentru ceea ce căutăm, tranșă Darby subiectul cu neplăcere. În ciuda indiferenței sale aparente, o avalanșă de emoții îi tensiona vocea. De ce nu ne oferi versiunea ta asupra celor întâmplate, Daniel?

I se păru că povestește pentru a nu știu câta oară întâlnirea lui cu Klaus Siegel; relată apoi interogatoriul lui Olsen. Amfitrionul său își reluă plimbările prin încăpere în vreme ce asculta. Purta un halat țipător de culoare grena, cu revere în tonuri rubinii, și o eșarfă violetă la gât. Nu era o îmbrăcăminte obișnuită pentru nici un bărbat și nici o femeie: pe Daniel îl făcea să se gândească la vremuri arhaice, încețoșate, asemenea atmosferei din salonul în care se aflau.

Transpunerea în cuvinte a tragediei sale îl făcu să se simtă mai bine, dar când ajunse la asasinarea lui Bijou de-abia mai putu continua. Atunci, percepu ceva. Fata întorsese capul în

direcția lui Darby, iar acesta o privea pe ea. Se părea că povestea îi afecta într-un anume fel.

– Regretăm foarte mult ce s-a întâmplat cu soția ta, Daniel, spuse Darby pe un ton mâhnit. Maya și cu mine cunoșteam ziua, ora și locul în care urma să aibă loc transmiterea mesajului, dar nu știam cine vor fi protagoniștii. Am hotărât ca ea să meargă în tren, iar eu să rămân în raza transmițătorului, într-un vehicul. Ei, la rândul lor, l-au trimis pe Olsen. După ce a străbătut trenul, Maya a reușit să vă identifice, însă din nenorocire nu destul de repede pentru a-i împiedica pe Olsen și pe Moon să te intercepteze. Presupusa bombă a complicat totul, pentru că Mayei i-a fost imposibil să pătrundă în secția la care erați voi, aceasta fiind controlată de Securitate. A încercat să te abordeze la ruine, dar Olsen i-a luat-o din nou înainte. Era logic ca tu să ai încredere în niște agenți de Securitate mai curând decât într-o necunoscută. Când a ajuns la catacombe, Maya a reușit să-l elimine pe Olsen și pe unul dintre agenți, dar Moon și celălalt au fugit cu fiica ta. Atunci Maya v-a cărat pe tine și pe soția ta, v-a scos la suprafață, m-a chemat și v-am adus aici. Dacă am fi bănuit... că ei aveau de gând să se folosească de familia ta ca să te amenințe... O indignare subită îi crispă trăsăturile. A fost ceva... barbar și stupid! Știau, la fel ca și noi, că nu vei putea spune nimic!

Vocea plină, profundă, a Mayei Müller îi întrerupse din nou.

– Mai sunt cincisprezece minute, spuse, cu atâta siguranță încât părea că citise ora pe zăpada de afară.

„Cincisprezece minute până când?“ se întrebă Daniel.

Darby se întoarse către Daniel.

– Există un transmițător pe un piedestal, aproape de fereastra aceea. Arătă într-acolo. Va suna peste cincisprezece minute și este bine ca tu să fii cel care răspunde... Vor suna aici pentru că știu că ești în casa mea, dar numai tu îi interesezi.

– Cine va suna? întrebă Daniel.

– Cei care au sechestrat-o pe fiica ta. Nu știm nimic despre ei, în afară de faptul că este vorba de niște oameni ca noi, care caută același lucru ca și noi, dar care sunt mult mai puțin miloși decât noi. Înainte de a te fi trezit, m-a sunat acel Moon și mi-a spus ce vor de la tine... Te vor convoca într-un loc anume mâine-noapte. Va trebui să te duci la întâlnire, oriunde ar fi. În caz contrar, o vor ucide pe fiica ta.

Daniel rămase privindu-l și crezu că înțelege.

– Pentru că mâine-noapte voi dezvălui indiciul codificat pe care, după cum spui, l-a ascuns Klaus înăuntrul meu, șopti el.

Darby încuviință și chipul său biologic își accentuă expresia de tristețe.

– Și pe prietenii mei, și pe mine ne interesează să-l cunoaștem, spuse el. Dacă ne ajuți, vom face tot posibilul să o salvăm pe fiica ta. Tu hotărăști.

5

Se scurse o tăcere punctată de tic-tacul ceasului de perete. Fata continua să stea pe gheridonul de marmură cu picioarele îndoite, cu piesa neagră de vestimentație strânsă deasupra coapselor. Darby se plimba dintr-o parte în alta cu mâinile sale păroase vârâte în buzunarele halatului. Încă lăsat pe spate în fotoliu și încercând să-și pună ordine în gânduri, Daniel își ridică privirea spre omul biologic.

– Ce anume caută? întrebă Daniel. Toți. Ce căutați?

Darby se opri și îl privi, Maya își roti ochii închiși spre el. Amândoi păreau să mediteze la un răspuns.

– Ceva enorm de valoros, spuse Darby în cele din urmă.

– Chiar atât de valoros încât să fie ucisă o copilă?

Darby șovăi, însă Daniel își dădu seama din expresia acestuia că nu era genul acela de om căruia îi place să ascundă adevărurile neplăcute. Mintea îi părea la fel de aspră ca și trăsăturile.

– Oricât ar părea de cumplit, așa este, spuse Darby: e vorba de ceva mult mai important decât orice viață omenească individuală, inclusiv ale noastre.

– Pot să știu ce este?

– Nimeni nu știe cu certitudine. De aceea este atât de valoros.

– Nu înțeleg.

– Păi, este foarte ușor. Imaginează-ți o comoară. Dacă sunt bijuterii, sunt doar niște bijuterii. Dacă e o carte, nu e nici mai mult, nici mai puțin decât o carte. Dar o comoară a cărei natură nu o cunoaște nimeni este mai prețioasă decât oricare alta, pentru că poate fi vorba, în același timp, și de bijuterii, și de cărți, și de aur, și de înțelepciune. Posibilitățile sunt infinite și fiecare își imaginează ce dorește.

– Și dumneavoastră ce vă imaginați?

Darby privi pe fundul cupei, înainte de a răspunde:

– Că este ceva fictiv.

Urmă o pauză. Daniel vorbi cu o indiferență neobișnuită.

– Vreți să spuneți... că soția mea este moartă și că fiica mea a fost sechestrată pentru ceva care nici măcar nu există?

– Héctor..., șopti fata.

– Oh, inexistența unei astfel de comori este valoroasă prin ea însăși, spuse Darby. Găsirea ei are tot atâta importanță ca și demonstrația că nu poate fi găsită. De altfel, încep să-mi schimb părerea. Poate că greșesc și este reală.

– Ce v-a făcut să vă schimbați părerea?

– Cei care au sechestrat-o pe fiica ta, spuse Darby. Știind că există oameni hotărâți să facă orice pentru asta mă determină să cred că trebuie să fie reală.

– Héctor, e de-ajuns. Maya Müller, ghemuită pe gheridon, îl înfruntă pe Darby cu ochii închiși și bustul marmoreean acoperit de pistrui. Domnul Daniel Kean trăiește acum o experiență oribilă. Lasă deoparte bătaia ta de joc...

– Nu-mi băteam joc de domnul Kean, ci de tine, draga mea, replică Darby, și adăugă către Daniel: Maya crede mult mai mult decât mine în existența acelei comori, dar știe că într-un anume fel am dreptate. Ceea ce căutăm este atât de vechi încât poate fi orice: un obiect, o idee, un oraș...

– Îi cunoaștem numele, spuse Maya, dornică parcă să se arate mai sinceră decât Darby: se numește *Cheia Adâncului.*

– N-am auzit niciodată de așa ceva, recunoscu Daniel.

– Pentru că nu e biblic, interveni Darby. Nu se menționează nicăieri în Cartea Noastră. Aparține unei tradiții distincte, probabil prebiblice. Fragmentele de text care o citează vorbesc despre sfârșitul lumii și despre o creatură care coboară din cer odată cu ea. Poate că legenda *Cheii* provine dintr-o etapă anterioară cataclismelor sau căderii Culorii...

– Nu existau ființe omenești înainte de căderea Culorii, spuse Daniel.

– Această temă face încă obiectul multor dezbateri, precizã Darby, și de aceea este atât de important să o găsim. *Cheia* ar putea să ne dezvăluie multe secrete despre originea umanității.

– Mai e ceva, adăugă fata și, pentru prima dată, Daniel întrezări o anumită emoție în tonul ei. Profețiile afirmă că atunci când vom găsi *Cheia Adâncului*, noi, ființele omenești... îl vom putea *distruge pe Dumnezeu*... și vom înceta pentru totdeauna să ne mai fie frică.

Daniel înghiți în sec. Darby și fata își întoarseră chipurile spre el, așteptând parcă orice fel de reacție.

– Este absurd, spuse Daniel cu voce joasă. Nimeni nu-l poate distruge pe Dumnezeu, chiar dacă ar fi să existe... Și nimeni nu poate înceta să-i mai fie frică. Frica este viața... A nu îți fi frică...

– Imposibil, i-o retează Darby. De data aceasta îți dau dreptate, Daniel Kean: dacă e ceva imposibil în acest univers, atunci este tocmai asta. Ți-am mai spus deja: eu cred că această *Cheie* este fictivă.

– Eu *cred* în ea, spuse Maya Müller cu o infinită seriozitate.

Înainte ca vreunul din ei să mai poată adăuga ceva, se auzi țipătul unui copil înspăimântat. Transmițătorul rămase mut pentru o clipă, apoi sună din nou.

– Ei sunt, spuse Darby, și își consultă ceasul. Cu un minut înainte. Ne-au spus că tu trebuie să răspunzi, Daniel... Dacă nu o faci, o vor ucide pe fiica ta.

6

Trăind parcă un vis, Daniel traversă salonul amplu spre aparatul care vibra, privindu-l ca și cum ar fi fost vorba de intrarea într-un loc interzis. Auzi vocea de cum îl ridică.

– Ce mai faci, „eroule"? Îl recunoscu imediat: era același ton, pe jumătate neutru, pe jumătate amuzat, pe care îl folosise în catacombă ca să-i spună: „Fiica ta". Știu unde te afli și mă mir că am avut încredere în tine. În tren ți-ai dovedit curajul, dar îi prefer pe lași în locul mincinoșilor...

Daniel ținea transmițătorul cu extremă precauție, de parcă ar fi fost dăunător. Hotărî să nu ia în seamă provocarea lui Moon și să se concentreze pe singurul său interes.

– Lasă-mă să vorbesc cu fiica mea.

– Oh, nu știu dacă va dori să vorbească cu tine. Îi este rușine pentru minciunile tale. E aproape Vreme de Iarnă, Daniel. Se apropie Halloween și fetița ta începe să perceapă înăuntrul trupului ei chemarea ancestrală a părinților. Este cea mai proastă perioadă ca să-i înșeli așteptările. Ea credea, ca și mine, că în pieptul alb și îngust al tatălui ei bate o inimă cinstită. Dar s-a maturizat brusc atunci când i-am spus adevărul: că mama ei a murit din vina ta. Din pricina minciunilor tale.

– Nu este adevărat.

Daniel își simțea gura uscată.

Darby, într-un colț al câmpului său vizual, gesticula cerându-i să se liniștească. Vocea lui Moon, cel tânăr și puternic, răsună cu tărie în transmițător. Fără îndoială, Darby și fata puteau auzi convorbirea.

– Daniel, o linie subțire desparte minciuna de stupiditate: să nu îndrăznești a-mi sugera să trec peste ea. Cuvintele lui Moon evidențiau o ușoară nuanță de amenințare. Ai mai încercat să ne minți când ne-ai asigurat că n-ai vorbit cu Maya Müller la ruine, îți amintești? Iar acum ești cu ea, în casa prietenului ei, un om biologic, pregătindu-te să le oferi aceeași informație ca și nouă... Pe limba mea, ceea ce ai făcut te definește ca mincinos și trădător. Dar pe a ta?

– Crede ce poftești, capitulă Daniel cu voce joasă, dar lasă-mă să vorbesc cu fiica mea, te rog...

– Îmi place mai mult felul acesta de a cere ceva, spuse Moon. Să nu-l uiți de acum înainte.

Urmă o pauză printre piiituri. Atunci o auzi.

– Tată! Tată, tu ești?

Lumea se învârti pentru el în jurul vocii ei. Și-o imagină singură, asaltată de mâini străine.

– Yun, micuțo... cum te simți?

– Bine... Mă gândesc la tine și la mama.

Era fiica lui, fără îndoială. Îndepărtată, acoperită de alte zgomote, dar cu toate acestea ușor de recunoscut după felul acela de a vorbi, după frazele serioase care le imitau pe cele ale lui Bijou.

– Îți este într-adevăr bine?

– Da. Ești încă în trenul întunecos, tată?

Amintirea celor spuse de ea în dimineața dinainte îl lăsă încremenit. Darby și fata se apropiaseră, în așteptare, însă Daniel nu băgă de seamă. Un potop de lacrimi îi încețoșa privirea.

– Da, răspunse, dar voi ieși curând din el. Ți-o jur. Vom fi din nou împreună.

– Cu mama?

Înainte de a-i fi venit în minte un răspuns pentru acea teribilă întrebare, auzi din nou tonul vibrant al lui Moon:

– E destul pentru azi, „eroule". Acum ascultă-mă cu atenție...

Când auzi ce i se cerea, aproape că nu-i veni să creadă. Darby îi făcu semne să accepte, și așa făcu. Rămase o clipă strângând cu putere transmițătorul după ce se întrerupsese legătura. Îl privi apoi pe Darby.

– Vor să mă duc mâine... la ora nouă seara... într-un loc din...

Darby încuviință mișcându-și capul chel.

– Da, spuse el. Revelația va fi în Japonia. Noi te vom însoți. Dar înainte, așa cum ți-am promis, ne vom lua adio de la biata ta soție.

7

Cel de-al Treilea Capitol narează ceremonia fantasmagorică din Vreme de Iarnă, la care protagonistul participă, alături de un bătrân mascat, cu mâini înmănușate, și un cor de spectre, în satul nins al strămoșilor săi. De sute de ani se știe că acest Capitol

celebrează ceva mai mult decât Solstițiul. Unele tradiții l-au înțeles ca pe un simbol al adolescenței, și în anumite culturi fiii, ajungând la pubertate, dansează în fața părinților sub cerul liber, purtând doar măști și mănuși, până când căldura trupurilor lor topește zăpada. Tot așa, se vizitează casa părintească, se cântă pe ritmuri sălbatice, se adoră copaci și coloane, se coboară în subterane sau se incinerează morții. Experții în cel de-al Treilea Capitol admit multe interpretări, însă concordă asupra afirmației că Autorul vorbea *de asemenea* despre modul de a se lua adio de la ființele dragi.

Cu toate că Daniel nu era credincios, i-a plăcut să constate că formalitățile acelei străvechi ceremonii se îndeplineau întocmai la funeraliile lui Bijou.

Trupul lui Bijou era prins cu ajutorul unor curele transparente de un pat funerar vertical, într-o încăpere inundată de tămâie. Pielea ei, diafană din pricina lividității, fusese spălată și parfumată, iar rana produsă de glonț fusese curățată cu migală și ascunsă sub frumosul ei păr castaniu. Catafalcul, care dispunea de niște rotițe, a fost târât de către Darby, Maya și Daniel de-a lungul unor culoare întunecoase până la ușa care dădea în exterior.

Acolo, în curtea aflată sub cerul liber, care îndura căderea lentă a fulgilor de nea între ziduri de cărămidă cenușie, fusese instalată racla de incinerare care avea aspectul unei crisalide deschise. Geamurile ei convexe erau verzi. Daniel ajută la desfacerea curelelor și la mutarea trupului în raclă. Mâinile fetei pipăiau cu râvnă, ca niște insecte: Daniel reuși să uite că este oarbă. Racla a fost pecetluită, iar Héctor Darby împărți măști, mantii și mănuși. Mantiile erau negre; măștile și mănușile, albe. Măștile, foarte elaborate, reprezentau chipuri omenești. Daniel încălzi ușor cu respirația interiorul măștii sale. A crezut că va plânge. Nu a făcut-o.

Cu o voce gravă și energică, Darby recită *Efficiunt Daemones*[1], citatul care deschide cel de-al Treilea Capitol, scris în vechea limbă latină: „Reușesc demonii să facă astfel încât lucrurile care nu sunt să se arate, totuși, dinaintea oamenilor ca și când ar exista". După rugăciune, apăsă un loc de pe ecranul raclei, se auzi un mecanism, și când Daniel reuși să privească prin deschiderile măștii sale, Bijou începuse să ardă în spatele geamului, înconjurată de o ceață verde.

Ninsoarea încetase. Pe cer se auziră croncănituri, poate corbi proiectați artificial. Un rest de soare hibernal își făcu loc tivind marginea măștilor care, ținute în mâini, nu mai acopereau chipurile. La picioarele raclei, cinci ani din viața lui Daniel Kean – poate toată viața lui – fuseseră reduși la o grămăjoară de cenușă. Simțindu-se ca într-un vis, acceptă mica urnă, de mărimea unui pumn, pe care i-o înmână Darby. Îi mulțumi lui Darby pentru ceremonie, își înclină capul deasupra urnei și mai multe picături stropiră capacul de metal. Plânse ca un copil. Ca orice ființă omenească. Plânse pentru Bijou, dar și pentru toate morțile.

Maya Müller își apropie mâinile nervoase și își sprijini una din ele pe umărul lui.

– Îmi pare rău, Daniel Kean, spuse ea, și în tonul ei se simțea străduința de a-și arăta emoțiile. Îmi reproșez că n-am ajuns mai devreme, dar nu știu dacă asta i-ar fi schimbat destinul... Acum trebuie să încerci să uiți. Și să te gândești la fiica ta. Soția ta nu mai are nevoie de tine; fiica ta are. Daniel se întoarse spre ea și, prin vălul de lacrimi, zări ceva din chipul ei înăsprit, puzderia de mici pistrui, ochii închiși cu încăpățânare.

În momentul acela, Darby întinse un braț păros spre Daniel.

– Asta n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată, spuse el, laconic, cu vocea sa puternică. Iar Maya și cu mine te asigurăm că

[1] *Reușesc Demonii* (în lb. latină în orig.) (n.tr.)

nu se va mai întâmpla. Mâine-noapte, în Japonia, când vei dezvălui mesajul, coșmarul tău se va încheia și îți vei redobândi fiica. Acum, când știm că tu ești cel pe care îl așteptam, vom face tot posibilul să te ajutăm... Ne confruntăm cu niște oameni periculoși, dar să nu ne subestimezi capacitățile. În plus, avem mai mulți prieteni care ne așteaptă deja la Tokio. Când vom ajunge acolo, îi vei cunoaște.

– Atunci... știai de la început că Japonia este locul revelației...

– Bănuiam cu toții, admise Darby. Omul care v-a ales pe Klaus și pe tine era japonez. Se numea Katsura Kushiro. Cum ți-am mai spus, a fost profund credincios. A murit cu mulți ani în urmă, dar înaintea morții a trasat planuri foarte amănunțite pentru ca secretul său să ajungă pe mâini potrivite. Credem că el a găsit *Cheia* și a ascuns-o undeva în Japonia. Tu ne vei conduce la ea.

– Ai încredere în noi, Daniel Kean, spuse fata, dreaptă în veșmântul ei negru.

„Ce altceva aș putea face?“ se gândi el.

Și totuși, avea o senzație stranie.

Ceva din ceea ce văzuse sau auzise nu se potrivea. Dar nu știa ce anume.

8

Simțea nevoia să fie singur.

Când ajunse în camera lui, se lăsă să cadă în primul loc pe care îl văzu. Era un vechi balansoar cu spătarul căptușit cu blană. În mâinile lui, ca și cum ar fi fost vorba de propria sa inimă palpitândă, se afla urna cu cenușa lui Bijou. Privindu-și reflexia în

capacele de metal, Daniel își aminti jurământul pe care i-l făcuse soției sale.

Atât de infantil i se păruse atunci și atât de profund și de potrivit acum.

Bineînțeles că îl va duce la îndeplinire. Nu o va lăsa niciodată singură. Va fi întotdeauna cu ea.

Balansoarul se tânguia cu un glas sfâșietor. Era un punct pe lemnul lui curbat de care Daniel nu putea trece fără să-l facă să geamă. Oricum s-ar fi balansat, în spate sau în față, trecând peste locul acela, mobila miorlăia fără să dea greș, ca o pisicuță.

„Yun. Trebuie să mă gândesc la Yun."

Încă mai încerca să înțeleagă ce i se întâmplase. Cu o zi înainte, avea o slujbă, o familie, o oarecare fericire; acum, de-abia îi mai rămăsese o cutiuță de metal plină cu cenușă. Ca să explice acea răsturnare de situație, Héctor Darby îi povestise o istorie imposibilă și confuză. Dar ceva era foarte evident: nu avea de gând să o abandoneze pe Yun. O va urma oriunde ar fi.

Simpla idee de a călători în Japonia, în Estul lumii, departe de atmosfera ordonată și supravegheată din Nord, îl făcea să tremure. Niciodată n-ar fi îndrăznit să facă un asemenea pas dacă n-ar fi fost din pricina lui Yun. Auzise lucruri oribile despre ceea ce se întâmpla în Japonia, mai ales în Zona Scufundată a acesteia, lucruri pe care în momentul acela dorea să nu le fi auzit niciodată. Dar Moon îl asigurase că Yun îi va fi înapoiată acolo, iar Darby promisese să-l ajute. Nu avea de ales.

Hotărî să rămână în continuare întins pe spate în balansoar, până când i se va spune că era ora de plecare. Se simțea neliniștit nu numai din pricina viitorului. Era *ceva* în trecutul mai recent, un amănunt mărunt, dar foarte important, care nu se potrivea cu ansamblul. Nu-și putea aminti mai mult ce anume era... De ce i se părea atât de urgent să afle?

Renunță în cele din urmă. Presupuse că va sfârși prin a-și aminti.

Nu voia să doarmă, dar în ritmul scârțâiturilor din ce în ce mai ușoare, ochii i se închiseră privind urna.

O visă pe Bijou; era ea, din nou în carne și oase, și îi zâmbea, așezată la el în poală ca o pisică proiectată care aștepta ceva de la stăpânul ei: poate o mângâiere, poate de mâncare. Avea ochii închiși. El îi ceru să-i deschidă, iar ea, făcându-i pe plac, ridică pleoapele ca pe o cortină și descoperi pentru el două mici lumi teribile, două caverne iluminate de ceva care nu era lumină, ci reversul acesteia, un fel de beznă care întuneca obscuritatea însăși.

PARTEA A DOUA

Japonia

„Trăim într-o liniștită insulă de ignoranță, între ceţurile unor infinite mări negre."

Biblia Sacră, Capitolul al Patrulea, I, 1

„Într-o zi, punând cap la cap piesele separate ale cunoașterii, se vor deschide niște privelişti atât de terifiante ale realității... încât vom înnebuni în fața acestei revelații."

Biblia Sacră, Capitolul al Patrulea, I, 1

„Nu voi adăuga niciodată în mod voluntar o verigă la un lanț atât de odios."

Biblia Sacră, Capitolul al Patrulea, I, 2

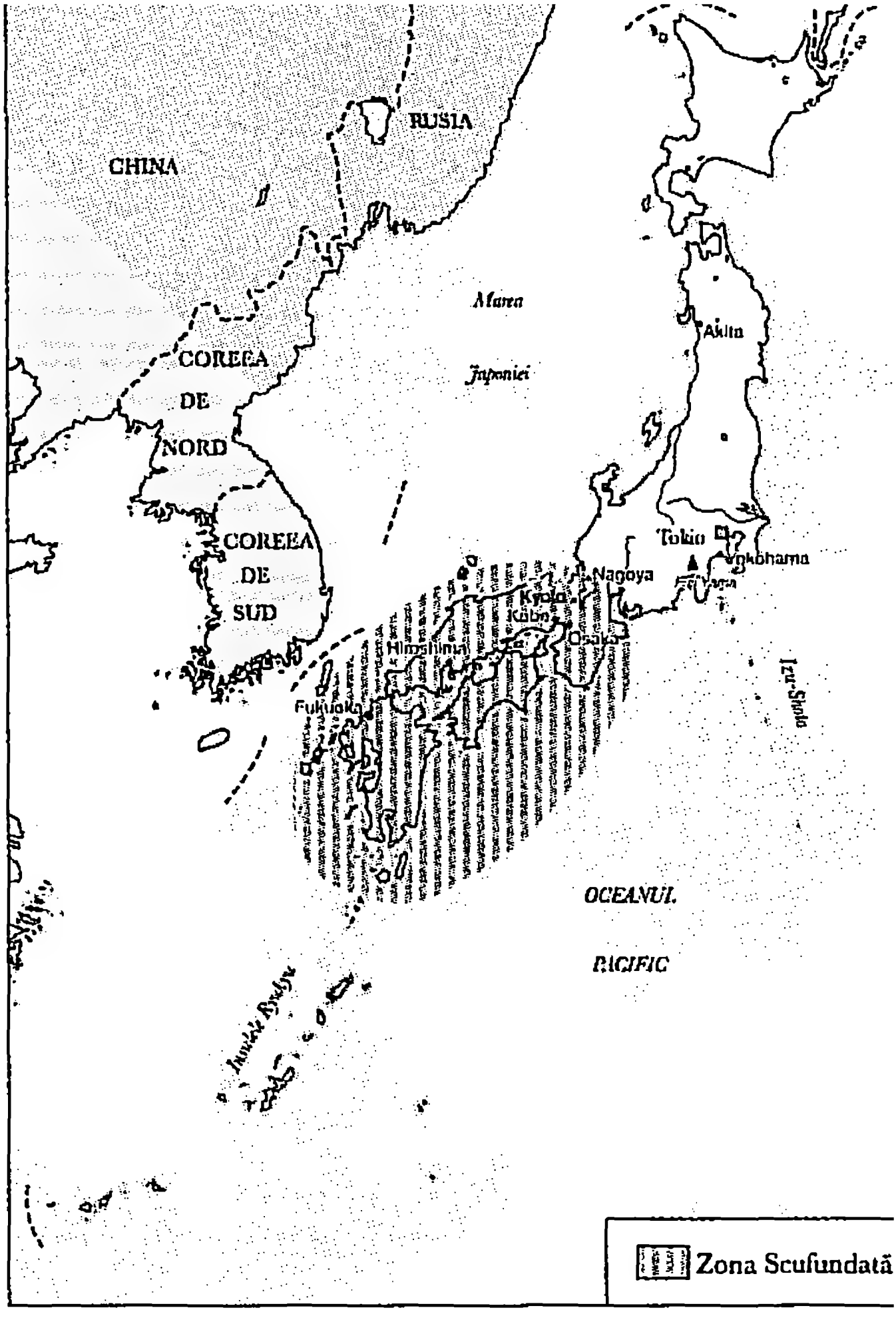

Japonia. Țara Zonei Scufundate.

Capitolul al Patrulea

Al Patrulea

1

Primul lucru pe care l-a văzut Daniel Kean în Japonia a fost o sinucidere.

Tocmai coborâse din vehiculul aerian și suporta, împreună cu Darby și cu fata, o coadă lentă și interminabilă în giganticul aeroport, când deodată observă că la vreo sută de metri în fața lui, într-o sală amețitor de înaltă, cilindrică, deschisă la capătul de sus, cineva arunca un obiect de pe balustrada unei scări. Apoi, i s-a părut că obiectul căzuse singur și că își întindea brațele și picioarele în aer. Se auziră țipete, se produse un val de confuzie.

– Este doar o sinucidere, spuse Darby, apucându-l de braț. Caută să nu atragi atenția prin gesticulație, Daniel Kean! În țara asta, oamenii se aruncă de pe locuri înalte din multe motive, aproape toate religioase. Sinuciderile sunt mai frecvente primăvara decât iarna, dar întotdeauna se întâmplă câte una în fiecare perioadă a anului. Aici nu este Nordul, este Estul: lucrurile pe care le credeai cumplite în locul de unde provii sunt aici simple ritualuri sau moduri de a concepe lumea. Important este să nu ieși în evidență. Vei începe să te faci cunoscut peste tot.

– De ce?

Darby se încruntă.

– Se vede pe fața ta că n-ai ieșit niciodată din Dortmund, băiete! Dacă la asta mai adăugăm și expresia de panică pe care o ai chiar acum, mă rog... Reprezinți un obiect foarte atrăgător pentru alții, care ar vrea să facă multe lucruri cu tine, nici unul dintre ele foarte plăcut însă. În Japonia este vital să treci neobservat.

Un lucru e sigur, se gândi Daniel în vreme ce își aranja tunica roz și își arunca peste umăr părul lung împletit într-o coadă; nimeni nu-i putea reproșa că se simțea îngrijorat. Petrecuse mai bine de zece ore în interiorul vehiculului aerian, în cea mai mare parte a timpului plângând în liniște, amintindu-și de Bijou sau de Yun; în rest, ascultând explicațiile lui Darby sau dormind și trezindu-se din niște coșmaruri înfiorătoare. Și acum era acolo, în locul acela vast și straniu unde oamenii se aruncau de sus în mijlocul mulțimii din pricina credințelor lor religioase, un loc atât de diferit de confortabila lume a Nordului.

Aceleași credințe care, dacă Darby avea dreptate, reușiseră să depoziteze indiciul acela codificat înăuntrul minții sale.

2

În timpul călătoriei spre Japonia, Darby își scosese micul său *scriptorium*[1] din buzunar și îi arătase o imagine: cea a unui om biologic ca și el, dar cu trăsături orientale, cu părul rar și alb și sprâncene stufoase; expresia lui era de un inefabil mister învăluit într-un zâmbet binevoitor.

– Îl vezi acum pe învățatul japonez Katsura Kushiro, îi explică Darby, omul care a introdus mesajul înăuntrul tău. Când a

[1] Tablă de scris (în lb. latină în orig.) (n.tr.)

murit, în urmă cu vreo treizeci de ani, era considerat drept unul dintre cei mai mari credincioși care au existat, expert în mai multe Capitole, printre care temutul al Patrulea, care vorbește despre Dumnezeu, și al Unsprezecelea, cel al Timpului. Curios este că învățatul Kushiro nu s-a interesat niciodată de *Cheie:* mai curând *Cheia* a fost cea care s-a interesat de el. Întâmplarea a făcut că, scormonind prin texte străvechi, a găsit o informație cenzurată în versiunile mai noi ale celui de-al Patrulea: coordonatele locului unde, chipurile, Dumnezeu sălășluiește sub ape... Nu face mutra asta: este cert că nimeni nu a dovedit faptul că există o ființă atotputernică în adâncurile oceanului, dar nici contrariul n-a fost demonstrat. Cea mai mare parte a explorărilor submarine au eșuat... Presupun că Dumnezeu ne îngrozește prea tare ca să încercăm să-l găsim. Dar Kushiro a găsit o pistă și a călătorit în Noua Zeelandă însoțit de oameni de știință și de credincioși ca să se asigure că informația era corectă.

– De ce acolo?

– Noua Zeelandă este țara lui Dumnezeu. Orașele ei sunt menționate în cel de-al Patrulea. De altfel, polinezienii reprezintă Poporul Său ales. Și este țara cea mai apropiată de coordonatele pe care le-a descoperit. În Noua Zeelandă a făcut și o altă descoperire incredibilă, nu știm exact unde anume, dat fiind că atât discipolii săi, cât și el au păstrat un secret absolut. Și, după o absență de peste un an, s-a întors... singur.

– Ce s-a întâmplat cu ceilalți?

Daniel era interesat de povestea aceea mai mult decât crezuse la început.

Darby ridică din umeri.

– După toate aparențele, n-a supraviețuit decât Kushiro, care în puținele texte pe care le-a scris începând de atunci n-a făcut niciodată mențiune la ceea ce descoperiseră în Noua Zeelandă. A murit la scurt timp după aceea, fără să dezvăluie nimic altceva. Darby își manevră *scriptorium*-ul și imaginea lui Kushiro lăsă loc

unei femei cu părul roșcat. Purta o picsă de vestimentație neagră, strălucitoare, deschisă la piept, și cizme negre cu șireturi până la genunchi. Era împodobită cu un colier de oțel. Trăsăturile ei erau orientale, dar era ceva în ele și în aspectul carnal al trupului ei care îl făcu pe Daniel să-și dea seama că era o ființă biologică. Fiica lui, Mitsuko – reluă Darby –, credincioasă a celui de-al Patrulea, avea doar zece ani când a murit Kushiro. Tatăl ei i-a mărturisit, pe când agoniza, că ceea ce găsiseră în Noua Zeelandă avea legătură cu *Cheia Adâncului,* dar i-a cerut stăruitor să nu se implice niciodată în căutarea acesteia, deoarece îi va aduce consecințe nefaste. I-a mai spus, de asemenea, că pusese la punct niște planuri pentru ca, după ani întregi de la moartea lui, o persoană, într-un loc foarte îndepărtat, să primească un indiciu codificat de pe buzele alteia și, folosindu-l în mod adecvat, să reușească să intre în laboratorul său din Japonia și să găsească ceva ce păstrase acolo, având legătură cu descoperirea sa. I-a oferit datele revelației: ziua, ora și trenul de Hamburg unde aceasta va avea loc... După moartea lui, Mitsuko a păstrat secretul datelor. Dar, în urmă cu doi ani, pe neașteptate, prietenii mei și cu mine am reușit să le aflăm. După cum se pare, Mitsuko a încălcat promisiunea făcută tatălui ei și a dezvăluit informațiile elevilor săi de încredere... După aceea, Mitsuko și discipolii ei au dispărut.

– Au dispărut?

– Chiar așa. Nu avem idee unde se află. Cine știe, poate că ei sunt dușmanii noștri. Stinse imaginea și îl privi pe Daniel. *La noapte o vom afla.*

3

Hotelul se numea Imperial 58, ceea ce făcea să se presupună că existau cel puțin alte cincizeci și șapte cu acest nume,

și se afla în districtul Hibiya. Clădirea prezenta pe una dintre laturi o decupare precis conturată, de parcă ar fi fost tăiată cu o secure, și care permitea să zărești interiorul camerelor. Daniel era deja obișnuit cu aceasta. Au călătorit de la aeroport în Tokio cu un tren care nu semăna absolut deloc cu Marele Tren: interiorul lui era, în același timp, un salon cu lumânări aprinse și un pat mare, rotund.

– În Japonia totul este în același timp dublu, îi explică Darby. Nimic nu este pe de-a-ntregul un singur lucru. Au introdus acest obicei în arhitectura lor, în tehnologia lor... inclusiv în învățământul lor: există figura profesorului *hon mie,* cum este denumit în vechea limbă a țării, care are misiunea de a separa conceptele pentru ca elevii să nu perceapă ansamblul. Ei cred că tot ce se unește este periculos, sau măcar indezirabil. Simbolul lanțului, alcătuit din mici verigi, care odată întregit servește pentru a lega sau a închide, este o metaforă japoneză pentru facerea lumii. Aceasta vrea să spună: dacă te integrezi, te înlănțui pe tine însuți. Au scos-o din Biblie: „Nu voi adăuga niciodată în mod voluntar o verigă la un lanț atât de odios". Îți amintești cel de-al Patrulea Capitol? Și recită: „Lucrul cel mai demn de milă din această lume... este incapacitatea minții omenești de a face o corelație între toate conceptele pe care le deține. Trăim într-o liniștită insulă de ignoranță..." etc. Japonezii consideră că Japonia este „liniștita insulă de ignoranță" și că devine „demn de milă" să nu legi conceptele între ele. Kushiro, în textul său de interpretare a celui de-al Patrulea, povestește o fabulă: un discipol a învățat mai întâi zgomotele unei păduri, apoi plantele unei păduri, apoi fiarele pădurii și, când a vrut să știe ce este o pădure, a corelat tot ce a învățat și pădurea l-a devorat.

Darby vorbea în vreme ce urca pe platforma hotelului, între ziduri pătate de artere de umezeală. În momentul acela scoase ceasul din buzunar.

– E aproape șapte. Avem exact timpul necesar să luăm cina și să-ți explic situația înainte de a te prezenta la întâlnirea de la ora nouă. Prietenii noștri ne așteaptă într-un apartament. Unii locuiesc în Tokio, dar am preferat să ne adunăm într-un hotel. Sunt sigur că te vei simți bine în compania lor.

O melodie suavă de flaute se auzea începând cu etajul două sute. Era muzică și tăcere, care puteau fi diferențiate una de cealaltă chiar dacă se auzeau simultan. Daniel nu vedea nici o ușă, dar în clipa aceea o deschizătură făcu loc spre un salon. S-au oprit doar ca să se descalțe într-un pătrat pe care Darby l-a numit „domul". Ușile nu erau numai uși, ci uși care erau în același timp pereți, sau pereți care erau în același timp intrări, situate sub cadre de lemn. Podeaua – în acea dualitate inefabilă podea și piedestal, loc de stat și ornament – urca și cobora prin tot salonul sau era întreruptă de găuri neașteptate care îl năuceau pe Daniel și îl făceau să fie atent unde pășește. Și tot așa, până ajunse într-un loc liber, acoperit de tatami, unde se aflau mai multe persoane luând cina.

Noaptea agita foile de hârtie care acopereau enorma deschizătură spre exterior, căci în punctul acela edificiul înceta să mai fie edificiu și tot peretele care dădea în stradă fusese înlocuit cu simple plăci care atârnau, alcătuite din același material ca și ușile. Cu toate că majoritatea comesenilor erau goi sau aproape goi, nu simțeau frigul nopții, fiind trupuri concepute după un proiect. Numai Darby își freca brațele din când în când, înfofolit în tunica lui.

Văzându-l pe Daniel, se ridicară cu toții și unul dintre ei schiță un zâmbet.

– Bine ai venit, Daniel Kean! Te așteptam.

4

Începea să se sature de examenul la care îl supuneau. Urându-i bun venit, i-au cerut să-și scoată tunica, invocând faptul că în Japonia goliciunea era mult mai obișnuită decât în Nord, și era chiar o dovadă de respect („Ei cred că îmbrăcămintea înseamnă integrarea trupului și de aceea o resping"). Daniel, care purta doar pantaloni bufanți roz și un colier lung, se simțea ca un obiect pe care prietenii lui Darby îl evaluau ca să știe dacă merita osteneala să-l achiziționeze. Încerca să se comporte firesc, dar cu atâtea perechi de ochi ațintiți asupra anatomiei sale albe și zvelte, îi venea greu. Cu atât mai mult cu cât constată că trupurile care îl înconjurau erau precum cel al fetei oarbe: uluitoare, puternice, cu o aură de forță pe care doar marii credincioși o pot degaja.

– Îți înțelegem durerea și uimirea, dragul meu Daniel, spuse Meldon Rowen, unul dintre cei reuniți acolo. Ieri, viața ta era cea a oricărui tânăr obișnuit din Nord; astăzi, ești în Japonia cu un grup de oameni ciudați, așteptând să te întâlnești cu acei ticăloși. Cu toate acestea, trebuie să te asigur că aici te afli printre prieteni. Să luăm cina și să stăm de vorbă în liniște, cât mai e timp.

Tânăra chelneriță care servea băuturi îi umplu ceașca. Chelnerul, îmbrăcat ca și ea după uzanța pe care Daniel o numea de-acum „japoneză" (nimic altceva decât podoabe și farduri) și ale cărui cozi îi atârnau până la picioare, îngenunche, sărută podeaua și îi oferi, între dinți, un fruct roșu ca sângele. Rowen îi recomandă să-l guste.

– Se numește *shinzo,* explică el, care înseamnă „inimă" în vechea limbă japoneză. Trebuie să fie luat cu mâna din gura celui care ți-l oferă și să-l înmoi în băutură. Este un ritual, prealabil mesei, în onoarea celei mai importante părți a trupului, inima, și

este inspirat, iarăși, din cel de-al Patrulea: „o obscură leziune a inimii“ pricinuiește moartea a două personaje...

Daniel apucă fructul cu degete tremurătoare și îl lăsă să cadă în ceașca cu băutură. Chelnerul, foarte drept, cu vârfurile cozilor ca niște pensule caligrafice în poziție verticală pe tatami, așteptă în genunchi pentru ca Daniel să-l guste. Când Daniel bău o înghițitură (fructul nu i-a mirosit a nimic), chelnerul merse de-a bușilea spre următorul invitat cu *shinzo* în gură. Între timp, colega lui începuse să lase pe masă castroanele cu mâncare, în care sclipeau, în culori năucitoare, mici lucruri nedeslușite. Lui Daniel i se păru că mănâncă bijuterii.

– Sunt de acord că inima este organul cel mai important, interveni brusc bărbatul căruia Rowen îi spunea „doctor Schaumann“, dar refuzul științei moderne de a studia și de a preveni bolile de inimă doar din motivele religioase menționate în cel de-al Patrulea Capitol este absurd.

– Epoca noastră se caracterizează prin guverne care refuză să fie religioase, dar care nu îndrăznesc să renunțe la superstiții, defini Héctor Darby situația. Ne înspăimântă să recunoaștem că nu credem în nimic.

– Uitați că tocmai credința este adevărul, ridică tranșant glasul un tânăr frumos cu păr lung, creț, ochi migdalați și o siluetă încărcată de bijuterii și tatuaje. Eu aș spune mai degrabă că până și necredincioși ca tine, Héctor, sau ca Brent Schaumann, sfârșesc prin a accepta existența lumii așa cum este.

– Nu vorbim despre lume „așa cum este“, Yil, replică Schaumann, vorbim despre a pune stavilă dezvoltării științei din cauza anumitor fraze ambigue din textele Cărții Noastre...

– Nu este nimic ambiguu în a muri de inimă, care trebuie să fie moartea naturală a ființelor, Brent.

– De ce „naturală“? Doar pentru că este explicația oferită în cel de-al Patrulea?

Discuția, pe care Daniel aproape că nu o asculta, s-a prelungit în vreme ce chelnerii terminau de servit. Când s-au retras, Meldon Rowen luă din nou cuvântul:

– Héctor Darby ți-a explicat deja tot ce are legătură cu revelația aceea. Acum, aș dori să-ți vorbesc despre noi...

Făcu o pauză. Lui Daniel i se părea evident că Rowen fusese proiectat din capriciul unor părinți bogați. Fiecare centimetru din silueta sa primise atât binecuvântarea geneticii, cât și a banilor: de la coama lucioasă de păr negru ca antracitul până la bronzul arămiu al pielii sau la strălucirea unghiilor și a ochilor, totul la ființa aceea omenească i se părea perfect lui Daniel. Purta o piesă de vestimentație dublă, neagră, cu bretele, strânsă pe tors și în talie, iar vocea lui bine modulată era liniștitoare.

– Cine suntem? te vei fi întrebând, continuă Rowen. Bine, să spunem că suntem un grup de prieteni. Provenim din locuri foarte diferite, dar ne leagă interese comune. Îl privi pe Darby. Héctor și cu mine, de pildă, ne cunoaștem de foarte multă vreme: pe el îl pasionează cărțile, iar pe mine, să i le dăruiesc. Darby protestă, zâmbind. Sau altfel spus: el are inteligență, iar eu am bani. Acesta este un motiv la fel de bun ca oricare altul pentru a întreține o prietenie îndelungată...

– Meldon este moștenitorul unui important imperiu tehnologic, interveni Darby, dar preferă calea dificilă și îl ispitește tot ce constituie o aventură. Grație lui ne aflăm aici.

– Și grație lui Héctor *știm* de ce ne aflăm aici, spuse Rowen, și se auziră câteva râsete.

Daniel încercă să schițeze un zâmbet ca să-și arate politețea, dar de-abia se putea concentra la spusele lor. Nici măcar poftă de mâncare nu avea. Stătea în continuare pe jos, întorcând capul către unul sau altul, simțindu-se departe de toți.

– Cât despre ceilalți... Rowen arătă spre o femeie de lângă el, goală și fără podoabe, de o frumusețe copleșitoare, al cărei păr

moale și ondulat, de culoarea cărbunelui, și a cărei piele aproape neagră denotau, de asemenea, un design specific. Anjali Sen este de origine indiană, credincioasă profundă a celui de-al Doisprezecelea Capitol, maestră celebră și foarte bună prietenă... Pasiunea și profunzimea credințelor lui Anjali m-au făcut și pe mine să cred, Daniel! Doctorul Brent Schaumann este savantul nostru... Rowen făcu un gest spre bărbatul cu părul lins așezat în capătul opus, acoperit cu o haină roz, cu picioare lungi și frumoase și un zâmbet încântător. Este biolog și expert în cel de-al Cincilea Capitol, dar nu e tocmai un credincios...

– Cunosc prea bine Biblia ca să cred în ea, interveni Schaumann cu o seriozitate aparentă.

Daniel observase deja că Schaumann era serios doar când voia să facă pe cineva să râdă.

– Brent este un mare savant, spuse Darby, precum și unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

– Întotdeauna devii sentimental din pricina fructului *shinzo*, Héctor, șopti Schaumann.

Rowen se întoarse către tânărul brunet cu ochi migdalați pe care Schaumann îl numise „Yil". Era omul cel mai nesuferit pentru Daniel, iar sentimentul părea reciproc, judecând după privirile plictisite și disprețuitoare pe care i le adresa tânărul. Cu niște plete castanii lungi și cârlionțate, tânărul avea un aer exotic, dar nu părea oriental, ci dintr-o anumită rasă din Sud. Se ghemuia pe jos, acoperit doar cu brățări la mâini și la picioare, și alte podoabe din metal strunjit. De gât îi atârna un șarpe de argint cu un alt cap în loc de coadă.

– Partea cea mai dinamică a grupului o reprezintă Jeremy Yin Lane, spuse Rowen, alias Yilane, credincios profund al celui de-al Zecelea. Este discipolul lui Anjali la Bombay și fiul mult regretatului și marelui credincios al celui de-al Treisprezecelea, Ezra Obed Lane.

– De ce partea „dinamică"? spuse Yilane, fără să zâmbească. N-am nimic dinamic.

– Problema cu Yilane, spuse întunecata și frumoasa Anjali Sen, este că nu vrea să fie nimic din ceea ce spun ceilalți despre el. Îi place să fie indefinibil.

– Ireductibil, nuanță Yilane.

– Vezi?

Pentru prima dată, Daniel îl văzu pe Yilane râzând din toată inima. Era ca și cum indianca ar fi avut calitatea de a scoate la suprafață cele mai bune emoții ale celorlalți. Lui Daniel i se păru că nici Anjali nu îi era indiferentă tânărului Yilane.

Rowen făcu să înceteze hohotele de râs, gesticulând spre fata oarbă.

– Și în încheiere, Maya Müller pe care o cunoști deja. Este credincioasă a celui de-al Doilea și bună prietenă cu Héctor Darby. După cum vezi, alcătuim un grup foarte eterogen. Unii suntem prieteni între noi, dar ceea ce ne-a legat cu adevărat este căutarea *Cheii Adâncului.* Tatăl lui Yilane, Ezra Obed, frecventând cercurile religioase din Germania, a fost cel care a aflat acum doi ani de revelația lui Kushiro. Din nefericire, Ezra era deja foarte bolnav de inimă, dar a comentat-o cu fiul său înainte de a muri și, prin Yilane, am aflat-o cu toții. Rowen zâmbi. Am așteptat acest eveniment timp de doi ani, Daniel! Nu știam că tu vei fi *messenja,* dar...

– *Messenja?* întrebă Daniel.

– Este cuvântul din vechea limbă japoneză care îl desemnează pe purtătorul unui mesaj. Nu te cunoșteam, dar ne bucurăm foarte mult că ești aici... chiar dacă... în aceste triste împrejurări.

Rowen făcu o pauză. Toți păreau că așteaptă ca Daniel să vorbească.

– Bine... șopti Daniel. Știam deja că voi căutați ceva foarte important...

Yilane îl întrerupse cu răceală, aruncându-și tot părul castaniu lung și dezordonat pe spate cu o scuturătură a capului care declanșă clinchetul ca de clopoței al cerceilor. Părul îi biciui spinarea și reveni încetul cu încetul, nesupus, către față.

– Nu cred ca un angajat de tren să aibă *cea mai mică idee* despre cât e de important ceea ce căutăm noi, spuse el.

Pentru o clipă, se lăsă o adâncă tăcere. Anjali Sen își întoarse chipul cu pomeți înalți și gene lungi spre tânăr.

– Jeremy Yin..., șopti ea pe un ton de reproș.

Daniel nu voia să-l irite pe credincios, nici să sporească încordarea. Se strădui să zâmbească.

– Ai dreptate, spuse el. Nu sunt credincios și nu pricep prea bine importanța acestei... *Chei*... Dar înțeleg cât sunt de util pentru voi... Înțeleg, de asemenea, că vă folosiți de mine. Credeți că cineva a pus o informație înăuntrul meu, iar voi doriți să o aflați. Bineînțeles că, dacă recuperarea fiicei mele ar depinde de ceea ce ar ști o altă persoană, și eu m-aș folosi la fel de persoana aceea... Făcu o pauză. Își despleti coada și părul lui blond cu meșa închisă la culoare din creștet îi căzu pe umeri. Își ținea picioarele îndoite, cu un genunchi în sus iar celălalt pe podea. Silueta sa plăpândă părea neînsemnată, ca și tonul blând al vocii sale, dar în cuvinte era forță. Într-un anume fel, și eu caut ceva important. Soția și fiica mea erau pentru mine ființele cele mai importante din lume. Astăzi, mi-a rămas doar fiica... Ridică ochii și îi privi. Muzica încetă, respectând un moment scurt de reculegere. Ajutați-mă să o recuperez și vă promit că voi face tot ce-mi stă în putință să vă ajut.

Când încheie discursul acela, o parte din el îl făcu să se simtă ridicol. Oare băutura, cu acel ciudat fruct roșu atât de asemănător unei inimi, să-l fi tulburat atât de tare? Ce le păsa lor cât de mult suferă el? Și cum ar fi fost cu putință să refuze să-i ajute, dacă se afla în mâinile lor? Simți că se înroșește de umilință

pentru că se destăinuise astfel în fața unor indivizi care îl măsurau cu atâta indiferență.

Dar constată că se înșela: pe cele mai multe chipuri observă diferite nuanțe de emoție.

Meldon Rowen lăsă ceașca pe masă și, cu ea, o răsuflare îndelung reținută. Își plecă ochii în timp ce vorbea. Marginile pleoapelor alcătuiau două curbe negre sub părul închis la culoare.

– Daniel, pentru noi ceea ce ți s-a întâmplat a reprezentat o surpriză teribilă, aproape de neînțeles... În urmă cu două zile, ne gândeam că această cină avea să fie un fel de celebrare. La urma urmelor, astăzi, la miezul nopții, vei revela mesajul lui Katsura Kushiro către oameni, secretul pentru a obține *Cheia Adâncului*. Era ceea ce doream cel mai mult, sfârșitul unei îndelungate căutări. Când Héctor ne-a înștiințat că se produsese mult așteptata revelație în trenul acela german, entuziasmul nostru a fost debordant... Dar totul a luat o altă întorsătură. Știi de-acum că, din nenorocire, există un alt grup care cunoștea aceleași amănunte și care a acționat înaintea noastră, și încă de o manieră brutală. Noi nu ți-am fi făcut niciodată vreun rău... Își dădu la o parte părul de pe față și își ridică privirea spre Daniel. Ochii săi verzi erau umezi. Cred că acum este momentul să te ducem la Vechiul Turn, Daniel! De acolo, ei te vor obliga să-i însoțești la locul revelației. Când se va produce revelația, la miezul nopții, vom încerca să vă salvăm pe fiica ta și pe tine și să-i eliminăm pe adversarii noștri... Totuși, nu vreau să te mint...

Rowen făcu o pauză și lansă o privire trecătoare spre ceilalți, care aveau ochii ațintiți spre masă. Continuă apoi, cu tonul mereu atrăgător al vocii:

– Nu știm cu cine ne confruntăm, dar bănuim că sunt foarte puternici. Acel Moon nu era agent de Securitate, ci un credincios profund al celui de-al Doilea, ca și Maya. Și fără îndoială că

vor fi și alții mai puternici decât el. După o tăcere adâncă, adăugă: Vom încerca să facem tot posibilul, Daniel, dar ceea ce ne așteaptă în această noapte va fi foarte dificil. Pentru toți.

5

Ambianța era sălbatică. Loviturile enormelor *odaikos* electronice, tobele cu un diametru cât piața unui sat, produceau un efect zdrobitor. Lor li se adăugau strigătele dansatorilor, care urmau obiceiul religios japonez, inspirat din cel de-al Patrulea, de a dansa imitând țipetele animalelor. Așezat într-un fotoliu lângă un candelabru și îmbrăcat într-o scurtă din lână imprimată cu imaginea mișcătoare a unor flăcări pe fond negru, Moon se gândi că nu putea să fi găsit un club *nomiya* mai bun pentru a bea sake cald și a se distra. Nu se plângea de exces: Tokio și nebunia acestuia îi plăceau.

Localul se afla printre ruinele din Vechiul district Roppongi, iar proprietarii erau sculptori sacri de figurine din argilă. Se spunea că pereții și tavanul erau tapetați cu piele de om, dar Moon nu credea. Părea mai curând pergament, poate că un anumit tip de piele. Cum era tradițional, nu era vorba de un „local pe de-a-ntregul": unul dintre pereți fusese desființat, localul unindu-se cu un mic edificiu de apartamente particulare al cărui perete corespunzător fusese și el suprimat, astfel că era cu putință să se observe viața privată a locatarilor din imobil și chiar să se intervină în aceasta, accesul în fiecare încăpere realizându-se prin intermediul unor scări. Locatarii nu aveau nici un fel de drepturi: erau simpli subalterni. Cu toate că niște amortizoare de zgomot atenuau, în casele lor, vacarmul localului, în mod frecvent se trezeau invadați de oameni beți, la orice oră din zi și din noapte, chiar dacă mâncau, dormeau sau făceau baie. Puteau fi

loviți, folosiți trupește sau asasinați. Și existau mereu noi candidați care să ocupe casa unei familii eliminate.

Lui Moon îi plăcea să-i spioneze pe chiriași: vedea un băiat cufundat în albul unei băi, vedea ritualurile amoroase ale unui cuplu în pat, vedea un copil de vreo șapte ani care stingea lumina din camera sa albastră și încerca să doarmă.

Copilul acela, un pachet neînsemnat în pătuțul său, îl făcu să se gândească la fetița lui Kean. Consultă ceasul de pe un piedestal: mai erau aproape treizeci de minute până când Daniel Kean avea să sosească la Vechiul Turn. Dar el încă mai trebuia să primească instrucțiuni. Blonda era în întârziere.

„Nu se numește Blonda, ci Turmaline. Ține minte. Nu-i place să i se spună Blonda, ci Turmaline."

Bău altă înghițitură de sake și, când ridică din nou ochii, o văzu.

Turmaline îi făcea semne cu brațele din camera albastră a copilului, aflată în clădirea de locuințe. Moon se ridică în picioare numaidecât, își aranjă breteaua de la tunica sa cu flăcări și o porni prin sudoarea parfumată a trupurilor care dansau în direcția scărilor care duceau la edificiu.

Când păși în interiorul camerei, amortizoarele de zgomot făcură să dispară zarva. Moon privi patul și văzu copilul. Era un băiețel japonez, cu păr negru și moale. Era gol, avea ochii sticloși și adopta o poziție ciudată pe cearșafurile răvășite. Moon observă că Turmaline îi frânsese gâtul.

– Ce înflăcărat ești, Moon... Turmaline îl salută, arătând podoabele mișcătoare de pe piesa sa de vestimentație. Te încing mult aceste localuri japoneze de perdiție?

Moon nu răspunse. Nu era sănătos să se arate deranjat de provocările Blondei. În loc de aceasta, se mărgini să-și treacă mâna peste veșmântul său negru, făcând să dispară imaginea flăcărilor.

Blonda stătea pe divanul din dormitor, lângă un urs mare de pluș. Avea părul strâns într-un coc atât de voluminos, încât părea

un alt cap mic răsărind din creștet. Era pentru prima dată când Moon lucra cu Turmaline, dar o cunoștea de-acum îndeajuns ca să știe că i se spunea Blonda pentru că părul era și semnul ei de identitate: consta într-un implant de fire metalice tăioase placate cu aur. Îi acoperea tot spatele și cântărea atât de mult încât, pe un alt cap care n-ar fi fost al ei, ar fi făcut ca gâtul să se îndoaie și vertebrele să se zdrobească. Un singur fir din părul ei putea face un om bogat. Blonda îl folosea ca să ucidă.

În rest, era îmbrăcată ca de obicei, cu eleganță: pentru ocazia aceea, un maiou de plasă de culoarea ivoriului, colier turcoaz și sandale negre. Sânii aveau sfârcurile vopsite în tonalități diferite de albastru.

– Cum se simte copila? întrebă Turmaline.

– Mult mai bine decât puștiul ăsta, după câte văd, spuse Moon.

– Răspunde.

– Așa cum mi-ai spus tu că trebuie să se simtă.

– Vreau să aud „bine", „rău", „teafără" sau „vătămată", Moon.

– Bine. Teafără. Băieții mei o țin în oraș.

– E o schimbare de ordin, spuse Blonda.

Moon ascultă cu o frustrare crescândă.

– E absurd! protestă el. Eu credeam că Daniel Kean...! Aveam niște planuri cu el, tipul pentru care lucrezi mi-a promis...!

– Stăpânul, precizează Blonda. Povestea din această noapte e foarte importantă, mult mai importantă decât îți poți imagina. Stăpânul vrea să se asigure că totul va ieși bine.

– Și va ieși bine grație mie! Moon își înghiți saliva. Într-un anume fel, continua să se simtă puternic. Acum, că Elsevier Olsen fusese eliminat, toată operațiunea depindea de el, și o știa. Stăpânul tău are nevoie de mine! Dacă eu n-aș fi fost în Germania, prostul ăla de Olsen nici măcar n-ar fi putut să o captureze pe fetiță! Sunt o piesă importantă, nu doar una oarecare din angrenaj...

– De-acum nu, spuse Turmaline. Tu și cu mine suntem acum niște piese mărunte.

– La ce te referi?

– Stăpânul l-a angajat pe un altul. Cineva hotărâtor. I se spune Adevărul.

Turmaline îl privea stăruitor.

– Am auzit vorbindu-se despre el, dar e o pură legendă, își bătu joc Moon, cu toate că seriozitatea Turmalinei îl înspăimânta. A vrut să te sperie...

– E posibil, admise Blonda. Dar dacă așa este, a reușit. Se ridică în picioare. Din doi pași acoperi distanța până la scară. Limitează-te să faci ce ți-am spus.

– Ești o proastă. Crezi oare că Adevărul, în cazul în care există un astfel de individ, o să vină la Tokio doar pentru că îl cheamă Stăpânul?

– Nu, n-o să vină, spuse Blonda. *Este* deja în Tokio.

Când Moon clipi, își dădu seama că se afla singur într-un dormitor albastru, lângă cadavrul unui copil.

6

– Nu te certa cu ei, îl sfătui Maya. Nu-ți va fi de nici un folos.

Îi întinse un prosop. Daniel, așezat pe marginea căzii, îl luă și își șterse părul. Baia, mare, cu pereți de marmură, oglinzi clare și aplice aurii, se deplasa cu vreo cincizeci de kilometri pe oră, iar apa care încă mai umplea cada oscila odată cu balansurile vehiculului.

– Fă tot ce ți se poruncește. Maya se lăsă cu agilitate pe spate, pe consolă, sprijinindu-și ceafa de oglindă. Daniel o privea pe geamăna ei reflectată, rezemată cu capul și cu trunchiul. *Tot.* Să

te împotrivești nu este o opțiune atâta timp cât o au pe fiica ta. Dar amintește-ți că nu-i vor face nici un rău înainte de a se produce revelația. Au nevoie de ea ca momeală pentru a te atrage.

– Ce să le spun dacă mă întreabă de voi?

– Adevărul: că am venit cu tine în Japonia și că dorim și noi să știm ce vei dezvălui. În orice caz, nu-i putem minți.

– Dar ei cred că eu colaborez cu voi...

– N-au decât să creadă. Maya ridică din umeri. Vor face exact ce aveau de gând să facă, oricum ar fi. Îi interesează doar revelația. După aceea, nu le va mai păsa de tine.

– Și ce se va întâmpla atunci?

– Va veni rândul nostru. Vom încerca să-i eliminăm și s-o salvăm pe fiica ta. Fata oarbă își îndoi genunchii, ghemuită pe consolă. Știu cum sună ceea ce tocmai ți-am spus, dar nu ai altă soluție decât să crezi.

Apa din cadă dispăru într-un vârtej prin orificiul de scurgere, producând un ușor clipocit. În același moment, vehiculul frână. Cada mare de marmură și vehiculul formau un tot împărțit în două, în stil japonez, fără să fuzioneze într-un singur obiect. În apropierea vehiculului se aflau Yilane și doctorul Schaumann. Țineau legătura cu Maya și cu Daniel, care se aflau în baie, printr-un ecran instalat într-un colț.

Vehiculul-baie călătorea pe străzi cu lentoarea unui pește mare, urmat îndeaproape de vehiculul european al lui Meldon Rowen, în care mai mergeau Darby și Anjali. Cum Daniel trebuia să se îmbrace cu un veșmânt special, Maya îi propusese să facă baie pe parcursul traseului. „Îți va servi ca să te relaxezi", îi spusese ea. Daniel se bălăcise în spuma parfumată, în vreme ce luminile și umbrele orașului Tokio se strecurau prin deschizătura din tavan. În alte împrejurări, lui Daniel i s-ar fi părut o experiență îmbietoare să facă baie în acea luxoasă incintă mobilă.

– Am venit prin Grădina Imperială ca să nu ne vârâm prin coclaurii din apropierea râului Sumida, unde se află zona portuară sacră, îi explică fata. După cele ale sculptorilor și poeților, clanurile marinarilor sunt cele mai sacre din Japonia, pentru că sunt menționate în cel de-al Patrulea. Uneori, ca să se deosebească unii de alții, membrii unui clan se deformează fizic prin operații chirurgicale sau concep embrioni în propriile laboratoare după un anumit proiect. Japonia este țara amestecurilor.

– Dar oamenii par foarte normali, spuse Daniel apărând într-un cerc pe care el însuși îl limpezise în aburul de pe fereastră.

– Oamenii sunt normali peste tot, spuse Maya Müller. Diferența este că în Japonia oamenii, fiind normali, sunt conștienți că există *ceva* în ei care nu este normal. Ei gândesc întotdeauna prin această dualitate. Pentru ei, nimic nu este pe de-a-ntregul un singur lucru. O ființă omenească este și un animal. Un soldat este, în același timp, și curajos, și laș. Un individ obișnuit ascunde un erou.

– Eu nu ascund nici un erou, spuse Daniel pe un ton amar.

– Tu nu ești un individ obișnuit, fu răspunsul ei ciudat.

Daniel nu putu să cugete la aceste cuvinte, pentru că pe ecran apăru chipul zâmbitor al lui Yilane.

– Maya, spune-i colegului tău de baie să se îmbrace numaidecât. Vom ajunge peste cinci minute.

– Din fericire, nu păreți să mă urâți toți atât de mult ca el, comentă Daniel când ecranul se stinse din nou.

Fata se aplecă pentru a scoate dintr-o pungă niște piese de vestimentație. Mâinile i se mișcau cu precizie, ca și cum ar fi posedat vedere proprie.

– Yilane nu te urăște. Este un credincios tânăr și pasionat și speră ca revelația lui Kushiro să se facă auzită măcar din gura unui zeu, și nu a unui angajat de tren. Încă nu are vârsta să înțeleagă că ușa spre imensitate poate fi foarte mică. Îi întinse hainele pe care le avea în mână. Ți le vei pune pe acestea: sunt două

haine termice. Dacă le ții o vreme pe piele, nu va conta că te vor obliga să ți le scoți după aceea; căldura se va transmite la zonele trupului tău care au fost în contact cu ele și aceasta îi va permite doctorului Schaumann să-ți urmărească drumul oriunde ai fi. Nu vom auzi ce îți vor spune, dar vom ști în orice clipă unde te afli.

– Te aștepți să mă ducă foarte departe?

– Întâlnirea de la Turn este doar ca să te despartă de noi. Te vor duce la laboratorul lui Kushiro, în Zona Scufundată. Acolo vor obține mesajul tău.

– Zona Scufundată? Daniel se înfioră. Dar e periculos să intri în ea...

– Pe ei îi interesează mai mult decât pe oricine să ajungi viu și nevătămat, replică Maya fără ocolișuri și scoase dintr-un dulap o centură cu două tocuri și arme de foc pe care o puse pe consolă.

Daniel începu să se îmbrace: erau două eșarfe de culoare roșie-portocalie, calde la pipăit, cu margini care se închideau la o simplă atingere și a căror lățime se putea regla după plac. Își puse una pe tors și cealaltă pe talie. Piesele se adaptară foarte bine la trupul său zvelt și se simți imediat confortabil în ele.

Îi era frică, o frică pură, superioară celei obișnuite. Nici măcar nu o punea în legătură cu frica pentru ce i s-ar putea întâmpla lui Yun. Era ceva adânc, aproape fizic, ca un păianjen de gheață care i-ar înainta pe spinare. Închise ochii, încercând să se liniștească. Apoi o privi pe față pe deasupra umărului.

– Pot să-ți pun o întrebare? spuse el.

– Bineînțeles.

– De ce ești amestecată în povestea aceasta? Ca să găsești acea... *Cheie?*

Maya, care introducea un cuțit ascuțit în teaca din cizmă, se opri. Ochii ei închiși se zbătură.

– Da. Eu cred că da.

– Și de aceea te-ai alăturat grupului?

– L-am cunoscut pe Héctor Darby cu mult înainte de a-i cunoaște pe ceilalți. Îi datorez viața... Făcu o pauză. Am fost creată într-un mic sat din Yemen, în Arabia, ca să slujesc la ritualurile de căutare a Orașului Morții. Am fost antrenată să captez vântul sacru al orașului și să pătrund în el. Acolo, în Sud, fetele antrenate în acest scop sunt numite „cățele", deoarece se zice că adulmecă moartea. Să spui că e un antrenament foarte dur înseamnă să nu spui nici măcar pe jumătate. „Cățelele" din Sud nu supraviețuiesc mulți ani sau, dacă o fac, își pierd o parte din trupurile sau din mințile lor. Acolo am rămas oarbă. Daniel o privea în tăcere. Tonul fetei era blând, fără inflexiuni. Spre norocul meu, Héctor Darby m-a cunoscut și m-a eliberat. Héctor este prieten cu doctorul și cu Meldon Rowen, Rowen este prieten cu Anjali, iar Anjali, cu Yilane. Presupun că acum ne prefacem cu toții că suntem prieteni, dar, fără *Cheie,* nu cred ca legătura noastră să dureze multă vreme.

– Și dacă nu există? întrebă Daniel după o clipă, încă impresionat de povestea ei. Dacă această *Cheie* e o simplă iluzie, Maya?

Fata păru să ia încet în considerare acea posibilitate.

– Poate fi, admise ea, dar Héctor obișnuiește să folosească în aceste ocazii o frază care îmi place. Spune că, dacă ai o iluzie, trebuie să faci astfel încât să dureze până la moartea ta, deoarece atunci va fi pentru tine o formă de adevăr. Eu am această iluzie și vreau să dureze până la moartea mea. După o pauză, adăugă: Cred că numai *Cheia* poate fi în stare să ne înlăture frica. Am trăit toată viața mea cu frică și vreau să știu ce se simte atunci când încetezi să-ți mai fie frică.

Daniel rămase privind-o o clipă.

– Pari atât de hotărâtă, atât de sigură pe tine însăți... Nimeni n-a putut niciodată să-ți scoată vreo idee din cap, Maya Müller?

Fata se ridică în picioare. Pentru o clipă, Daniel crezu că îl privește, dar ochii ei continuau să rămână închiși.

– Ce importanță au ideile care se află doar în minte? replică ea.

7

Ecranul se aprinse din nou. De data aceasta era doctorul Brent Schaumann.

– Am ajuns. Turnul Vechi din Tokio. Oh, nu încerca să vezi ceva prin ferestrele de la baie, Daniel, este foarte întuneric. Îți voi povesti ceva despre locul acesta ca să nu fii surprins atunci când vei intra. Turnul Vechi se numește așa pentru că este cel mai vechi din oraș, anterior erei cataclismelor. Guvernul de la Tokio îl conservă fără modificări, din interes religios și arheologic; au adăugat doar două ascensoare moderne, care duc până în vârf. Nimeni nu cunoaște cu certitudine motivul pentru care a fost construit, dar teoria cea mai în vogă printre credincioșii japonezi afirmă că a fost înălțat în onoarea lui Dumnezeu, sau că Dumnezeu însuși l-a făcut când s-a scufundat în ocean; și deci ar fi Monolitul descris în cel de-al Patrulea, deși nu există dovezi științifice în acest sens. O altă veche tradiție povestește că la Paris exista un turn similar, dar mie această legendă mi se pare, pur și simplu, o mostră de invidie franțuzească. După o chicoteală, Schaumann continuă: Măsoară ceva mai mult de trei sute de metri în înălțime și nu este din piatră, cum pare, ci din metal, dar tu nu vei vedea nicăieri acest metal, pentru că toată această zonă a rămas scufundată vreme de secole la peste o mie de metri sub ocean, în era posterioară cataclismelor, și este acoperită în întregime de mâl și fosile. Partea din mijloc este de o mare frumusețe pentru că s-a transformat în corali.

Daniel, care de-abia asculta explicația doctorului (își potrivea marginile veșmintelor sale înguste doar din simpla dorință de a face ceva cu mâinile), rămase descumpănit la auzul ultimei fraze. „Ce-mi pasă mie cât de frumos poate fi?"

Dar Schaumann continua să vorbească:

– Nu știm unde vor ei să mergi, dar eu te-aș sfătui să folosești ascensoarele ca să urci cel mai sus. Fii senin, urmează instrucțiunile pe care ți le vor da și lasă restul în seama noastră... Noroc!

Ecranul se stinse. Când Maya Müller deschise ușa de la baie, o fantomă de abur scăpă în noapte. Daniel ieși din vehicul și privi în jur. Se afla într-un fel de pădure (i se spusese că era un parc) și, pentru moment, nu văzu turnul nicăieri. Nici măcar mulți oameni, doar câțiva pietoni mergând pe marginea șoselei. O pală de vânt umed îl orbi o clipă cu propriul său păr. Vântul venea în rafale, dar era suportabil.

În cele din urmă, îl văzu, de cealaltă parte a străzii, și înțelese de ce nu îl văzuse înainte: părea o stâncă naturală, un fel de munte abrupt care se ridica în mijlocul copacilor. Nu reuși să-i distingă creștetul în noaptea întunecoasă a norilor.

O privi pe Maya pentru ultima dată. Silueta fetei se profila în lumina care ieșea din baia de marmură. Ea spuse:

– Acum două zile ți-am cerut-o, iar acum ți-o cer din nou: ai încredere în noi.

Daniel încuviință, dar nu era liniștit.

Fraza aceea îl făcuse să-și amintească senzația ciudată pe care o resimțise în casa lui Darby după funeraliile lui Bijou, ideea vagă, dar persistentă, că era ceva care nu se potrivea cu ansamblul.

Continua să nu știe despre ce anume era vorba, dar intuia că, oricât ar susține Maya contrariul, el nu se putea încrede în nimeni.

Era singur.

Începu să meargă spre turn.

8

Nu găsea intrarea. Tot ce descoperise, după ce dăduse de două ori roată giganticei structuri, erau pietrele tăiate în unghi, alcătuind un fel de bază a unei piramide acoperite cu vegetație și moloz. Vru să ceară ajutor celorlalți, dar vehiculul-baie al Mayei și al prietenilor acesteia dispăruse. Senzația de abandon pe care o resimți îl făcu să se oprească. Gâfâia de parcă, în loc de două, ar fi dat roată de douăzeci de ori la rând, alergând fără încetare.

Se simți neînsemnat în noapte, gol sub acele benzi roșcate care nici măcar nu erau o îmbrăcăminte, cu adevărat pustiu. Trebuise să-și lase prețiosul bagaj în seama Mayei. Nu putea lua nimic cu el și nu știa dacă, la capătul acelui coșmar, avea să mai păstreze singurul lucru care îi mai rămăsese încă: viața lui, poate și a lui Yun. Venise să o salveze pe Yun și de-abia se putea salva pe sine.

„Yun."

Trebuia să o facă pentru ea. Trebuia să înfrunte orice pentru ea.

Respiră până își umplu plămânii și hotărî să mai facă un tur. Doctorul Schaumann spusese că turnul mai este încă folosit de grupuri de credincioși, ceea ce indica faptul că exista probabil un mod oarecare de a intra. Dar trebuia să se grăbească: socoti că era aproape ora nouă fix. Dacă întârzia, Yun ar putea suporta consecințele.

Străbătuse jumătatea distanței când descoperi ceva. În cele două inspecții anterioare privise la nivelul solului, căci presupunea că intrarea într-un loc înalt trebuia să fie măcar la suprafață. Dar în momentul acela zări, într-o adâncitură plină de stânci, niște găuri strâmte ca de vizuină, care îi amintiră de deschizăturile catacombelor de la Wonn.

Îi trecu prin minte că era tipic pentru ciudata dualitate japoneză: ca să urci, trebuia să cobori. Trebuia să ajungi până la fund, dacă doreai să atingi culmea.

Coborî prin adâncitură, se așeză pe vine și își vârî capul printr-o gaură. Mirosea a mucegai, dar constată că nu era atât de greu de trecut cum își închipuise: după un culoar scurt, deschizătura se lărgea. În punctul acela plutea o lumină palidă.

Își sprijini pântecul de pământ, se strecură și începu să se târască. Din fericire, pământul, moale și umed, nu îl zgâria. Tuși când primi în față un nor de spori de mucegai și fu silit să-și închidă ochii, dar continua să se târască.

„Moartea, tunelul acela prin care poți înainta doar târându-te."

Amintirea unor legende tenebroase îl buimăcea. Hotărî că nu era locul cel mai potrivit pentru amintiri și se strădui să se concentreze doar asupra mișcărilor sale.

Era pe punctul de a ajunge la capăt când auzi vocile.

Răsunau ca niște ecouri profunde provenind din subsol. Nu spuneau nimic coerent sau nimic din ce ar fi putut el înțelege, dar asta nu l-a scutit de teroare. Simțind că frica ar deveni mortală dacă ar rămâne paralizat la mijlocul traseului, își puse toată străduința în continua mișcare mecanică a brațelor și a picioarelor. În sfârșit, scoase capul prin deschizătura din capăt.

Se afla într-un soi de vast salon. Nu îi putea preciza în întregime contururile, dar întrezări movile, porțiuni de scări care urcau cât vedeai cu ochii și pereți zugrăviți sub lumina unică și fantomatică învăluind toată incinta, provenind de la cabinele celor două ascensoare centrale. Vocile veneau de acolo.

Cabinele erau deschise, erau spațioase și foarte luminate. Apropiindu-se de prima, un oribil spectru verde apăru dinaintea lui și îl privi în ochi. Când reuși să se calmeze, descoperi o oglindă pe peretele din fundal. Trupul său era acoperit din cap până în picioare de stropi în diverse tonuri verzui, ca și cum doi pictori

nebuni l-ar fi torturat cu pensulele lor. Pământul pe care se târâse nu numai că îl murdărise, ci îi atârnase în păr rădăcini răsucite de plante și îi deplasase cele două piese de vestimentație cu câte doi centimetri mai jos, gata aproape să-i fie smulse de pe el.

Prin contrast, în ascensorul sclipitor, totul părea nou și curat. Era, în același timp, cameră de baie și ascensor. În acesta din urmă, pe un ecran era o hartă, dar nu a turnului, ci a parcului care îl înconjura, precum și trei butoane. Baia era de un alb orbitor și conținea oglinda, un duș și un vas de toaletă japonez de joasă înălțime. Vocile, amestecate între ele, izbucneau din tavan. Una spunea: „Apăsați, apăsați, apăsați, apăsați...“ fără întrerupere. Alta avea un mesaj mai elaborat: „Vă rog, scoateți-vă pantofii... Sunteți pe un teren sacru...“ O a treia ura bun venit. O a patra și ultima cerea respect și curățenie din partea vizitatorului. Daniel apăsă pe fiecare buton în parte, fără să se întâmple nimic. Înțelese că trebuia să urmeze instrucțiunile.

Trecu în interiorul băii, se dezbrăcă, intră la duș și își desprinse mucegaiul de pe abdomen, piept și coapse, precum și pământul lipit de păr. Apoi, luă cele două piese roșii de vestimentație și le spălă cum putu mai bine. După ce se uscă, își puse din nou eșarfele roșii, dar nu se încălță cu sandalele.

Când reveni în zona ascensorului, constată că vocea a doua și a patra dispăruseră. Apăsă cel de-al doilea buton și ușa se închise.

Ajunse la destinație cu o asemenea rapiditate, încât de-abia avu timp să creadă ceea ce văzu când se deschiseră ușile.

Se afla sub cerul liber, pe o platformă care dădea în gol. Locul avea doar podea și acoperiș, fără pereți. Văzu scânteind în depărtare suprafața împodobită cu nestemate a orașului și deduse că trebuia să se afle la peste două sute de metri altitudine. Nu mai văzuse niciodată un oraș de forma aceea. Se gândi că atâta orizont la dispoziția sa nu putea fi ceva sănătos. Se obișnuise să trăiască în tranșeea cu ferestre înguste, pereți înalți și beton

protector. Dar, în acea goliciune cosmică, oare cine ar împiedica cerul să se deschidă ca o mare răsturnată și să-l târască după ea? Totuși, nu acesta a fost spectacolul care i s-a părut cel mai fascinant.

Întreaga platformă era tapisată cu fosile. Din tavan atârnau volute enorme de moluște arhaice și ferigi de piatră. Pe unele ieșinduri erau incrustate schelete de pești, ca niște piepteni cu dinți fini. Era ca o sculptură a fundului mării. Își aminti atunci ceea ce îi povestise doctorul Schaumann despre persistența turnului sub ocean vreme de secole.

Hotărî să străbată acea primă platformă înainte de a urca la etajul al treilea, ca să se asigure că nu era așteptat acolo. Ieși din cabină și începu să se miște cu grijă pe piramidele de cochilii. Pe o porțiune, a trebuit să meargă de-a bușilea, pentru că o perdea de bureți pietrificați reducea din înălțimea la care se afla tavanul. Era desculț și aproape dezbrăcat, dar trupul său conceput după un proiect îl proteja de înțepături și zgârieturi, precum și de vântul înghețat care traversa, neiertător, toată platforma. Presupuse că, dacă s-ar afla în aceeași situație, bietul Héctor Darby nu ar putea face nici un pas.

Platforma era circulară și nu a fost nevoie să o străbată în întregime ca să-și dea seama că nu era nimeni acolo, căci aproape nu erau locuri unde să se poată ascunde cineva. Reveni la ascensor și apăsă pe cel de-al treilea buton.

Ușile se deschiseră către un Tokio mai îndepărtat, orașul pe care îl cunoșteau pescărușii și îl atingeau norii. Însă din nou tot platforma a fost cea care l-a uimit cel mai mult. Roiuri de cioburi cu geometrii și culori variate acopereau fiecare crăpătură. Uneori ieșeau în relief sub formă de anemone rigide, sporind lumina lunii crescătoare. Era un frumos coșmar de vitralii sparte. „Zona coralilor", își aminti el. Acolo trebuia să fie locul întâlnirii, căci nu mai erau alte etaje deasupra. Sau poate că erau, căci exista un tavan, dar ar fi trebuit să descopere modul de a urca în continuare.

Era ca și cum înaintarea prin acea efloreșcență s-ar fi produs în interiorul unei lămpi făcute bucățele. La un moment dat, văzu că drumul său este blocat de o movilă mare. Se pregătea să o ocolească, dar se opri.

Movila avea coarne, ochi și gură.

Ochii erau goi, caverna gurii își arăta dinții. La lumina lunii, părea un monstru, dar era vorba, fără îndoială, de fosila unui animal de dimensiuni mari, un bivol preistoric, poate. Daniel încercă să-și imagineze soarta acestuia: prins sub tone de apă în timpul cataclismelor și împins de puternice vârtejuri, va fi sfârșit căzând pe platforma scufundată și acolo va fi rămas vreme de eoni, vizitat de pești și de raci, devenind în cele din urmă o carcasă de moluște. Mâini perfide atârnaseră ghirlande de coarnele sale, poate ca să nu fie „animal pe de-a-ntregul", sau cu vreun alt scop necunoscut care nu-l interesa pe Daniel. O ciudată tristețe îl cuprinse privind acea creatură, atât de imensă și de lipsită de viață.

Atunci, auzi un zgomot.

Silueta era în picioare dincolo de movilă, lângă marginea platformei. După o secundă, sau poate mai puțin, se strecură spre stânga și dispăru în liniște ca un pește în spatele voluminosului bloc central de cioburi. Însă Daniel, înțepenit de teroare, nu avu nevoie de mai mult timp ca să o recunoască.

– Yun, spuse el.

9

Totul deveni pentru el o cursă frenetică pe o oglindă spartă.

După ce dădu roată platformei, o văzu din nou în fața unui stâlp de metal ruginit. Sclipirile îi încadrau părul și conturul trupului, dar îi refuzau trăsăturile.

– Yun! o chemă Daniel.

Auzi un chicot. Silueta ridică brațele și dispăru prin tavan. Apropiindu-se, Daniel înțelese că se cățărase pe stâlp și, contorsionându-se ca o hârtie mototolită, ieșise prin deschizătura de sus.

Căută în jurul său și văzu o scară metalică în stare bună care urca până la o altă deschizătură. Se grăbi să o folosească. Nivelul superior avea un diametru mai mic decât cele două platforme dinainte. Când Daniel ieși prin chepeng, silueta ajunsese la marginea unei noi platforme și rămăsese liniștită, ca și cum ar fi știut că nu avea scăpare.

Daniel se apropie cu precauție. Nu-i putea vedea încă trăsăturile, dar nu mai era atât de sigur că era Yun: era mai înaltă, cu părul ceva mai lung...

– De ce mă urmărești? îl întrebă umbra cu o voce care, bineînțeles, nu era a lui Yun și nici nu avea accentul ei, chiar dacă se auzea precum glasul unei copile.

– Și tu, de ce fugi? gâfâi Daniel.

Schimbul acela de interogații păru să cufunde silueta într-o oarecare liniște. Încetă să mai arate o atitudine defensivă și își puse mâinile în șolduri. Daniel se apropie și mai mult și o privi, în sfârșit.

Era ca și cum ar fi văzut o iluzie, o înșelăciune cu chip de om. Nu era Yun, nici nu semăna cu ea, și totuși, în acel bazin cu forme nedeslușite, o astfel de confuzie era posibilă.

Avea statură și voce copilărească, dar sânii, umflați, trădau o fată mai mare. În penumbra pubisului se observau organe genitale de bărbat și de femeie, ca la trupurile divergente. Chipul putea fi al amândurora, și în această privință nu se deosebea de Daniel, nici de vreo altă ființă proiectată, deși, în cazul său acesta era divizat printr-o linie de la frunte la bărbie, fiecare jumătate fiind vopsită într-o culoare: cea stângă, în ceva care părea alb, cea dreaptă, în ceva care părea roșu. Vârsta era ambiguă; putea

fi foarte tânără, dar sclipirea din privire indica experiență. Purta doar o pereche de cercei în formă de inel, enormi, care aproape că îi atingeau umerii mici.

– Cine ești? întrebă necunoscutul.

– Mă numesc Daniel. Și tu?

– De ce mă urmărești, Daniel? spuse divergentul, fără să răspundă.

Daniel nu credea că acel copil-bărbat, sau ce o fi fost, are vreo legătură cu cei care o sechestraseră pe fiica sa, dar hotărî că era mai bine să nu intre în noi încurcături.

– Am crezut că erai... cineva.

– *Sunt* cineva, spuse ființa intermediară pe un ton ofensat.

– Cineva pe care îl cunosc, precizã Daniel.

– Oh, așa se întâmplă de obicei. Chipul împărțit în două zâmbi. Oamenii văd în mine ceea ce doresc ei mai mult. Numele meu este Neizra. La început te-am confundat cu un ritualist. Ce faci în turn?

– Am o întâlnire. Daniel, impacientat, dorea să plece. Știi dacă există o altă platformă pe...?

– O întâlnire... îl întrerupse Neizra. Și la ce oră este întâlnirea aceea, Daniel?

– La nouă.

– Ai sosit cu aproape cincisprezece minute mai târziu, spuse Neizra. Fiica ta va muri.

Daniel simți că i se înmoaie picioarele.

– Nu... Îmi pare rău, eu...

Figura ambiguă a Neizrei părea încântată de reacția lui.

– Vino, îi porunci ea.

Creatura se îndepărtă de margine și o porni cu pas vioi pe platformă. Daniel o urmă grăbit. Nu vedea pe nimeni în afara acelei ființe, dar Moon îi spusese că i se va înapoia fiica doar după revelație, la miezul nopții. Yun nu avea de ce să se afle acolo.

– Vreau să vorbesc cu fiica mea... ceru el în vreme ce o urma pe Neizra.

– Taci!

Ajunseseră la un perete în ruine care, totuși, nu părea atât de vechi precum restul turnului. Consta dintr-un simplu zid de cărămizi albe înălțat pe o latură a platformei, ca și cum ar fi făcut parte dintr-o construcție deja dărâmată.

– Rămâi aici. Neizra îi arătă zidul. Întoarce-te cu spatele!

– Te rog, am făcut tot ce am putut... Te implor...

– Întoarce-te. Neizra învârti un deget. Sprijină-te cu mâinile de zid.

Daniel îi dădu ascultare. Vântul, aducând dinspre râu un miros dezgustător, îi agită pletele blonde. Crezu că erau propriile sale plete care îi atingeau spatele, dar erau niște degete. Atunci, degetele se strecurară sub piesa inferioară de îmbrăcăminte.

– Depărtează-ți picioarele, spuse Neizra la câțiva centimetri de umărul lui, în vreme ce își sprijinea cealaltă mână pe spatele lui Daniel. Nu te mișca... Am spus: nu te mișca... N-ai învățat încă poziția de depărtare a picioarelor? Sau poate că nu ești de pe-aici? De unde se presupune că vii, Bărbatule Întreg?

– Din Germania, gemu Daniel.

Mâna mică a lui Neizra îi cuprinse organele genitale.

– Unde este asta?

– În Europa, în Nord...

– „În Europa, în Nord." Neizra părea că își linge buzele după aceste denumiri, de parcă ar fi fost dulciuri. N-am fost niciodată „în Europa, în Nord".

Statura și constituția Neizrei (de-abia ajungea până la umerii lui Daniel), ca și tonul vocii sale, îl făceau pe Daniel să se gândească la un copil, dar judecând după felul în care îi mângâia organele genitale cum doar Bijou și anumiți bărbați și femei cu care avusese orgasme o făcuseră, părea să fie cineva mult mai în

vârstă. Îl uimi faptul că Neizra părea că dorește să se desfete *trupește cu el, căci lucrul la care se aștepta cel mai puțin din* partea indivizilor care o răpiseră pe fiica lui era că ei ar fi dorit să-i producă plăcere. Dar poate că Neizra avea de gând să demonstreze numai că îi putea face orice.

– Și de ce ai venit în Japonia, Bărbatule Întreg? întrebă Neizra.

Ceva din întrebările acelea îl făcu pe Daniel Kean să se întoarcă. Nu știu nici cum, nici de ce, dar surprinzând chipul divizat și observând expresia de pe trăsăturile sale vopsite, crezu că înțelege ce anume se întâmpla.

– Nu te uita la mine și răspunde când te întreb, spuse Neizra, morocănos, și accentuă ordinul cu o smucitură tare care îl făcu pe Daniel să geamă.

– O caut pe fiica mea, răspunse Daniel privind din nou spre perete, în vreme ce lua o hotărâre în sinea lui.

Se gândi că, dacă totul era pierdut, era totuna dacă grăbea pierderea.

– E adevărat, fiica ta... Depărtează-ți mai mult picioarele...

Cel care îl capturase se distra cu ciudata închizătoare a îmbrăcămintei sale. Hotărî să profite de ocazie și își răsuci cotul drept în spate. Disperarea îi spori puterile și zgomotul pe care îl auzi îl făcu să se gândească la faptul că a câștigat dintr-o singură lovitură. Nu a fost așa, dar măcar Neizra își pierdu echilibrul. Daniel se năpusti asupra lui și, pe când se opintea, îi apăru evident faptul că, oricât de deprins părea Neizra, nu era decât un copil.

– Unde este!? gâfâi Daniel, urcat peste sânii lui. Fiica mea! Unde este!?

– Nu... știu...! Creatura intermediară gemea. Nici groaza aceea nu-i permitea lui Daniel să determine sexul acesteia: un puști zbuciumat, o puștoaică zbuciumată. Nu știu nimic de fiica ta...! repetă aceasta.

Daniel privi inelele mari de metal din urechile Neizrei și își trecu degetele mâinii drepte prin amândouă. Ținând-o de păr cu cealaltă mână, trase de podoabe. Auzi durerea Neizrei în sunetul sfâșierii. Divergentul se încordă și scoase un urlet.

– Cineva... sus...! Te așteaptă... sus! Pe chipul de două ori vopsit al Neizrei lacrimile fiecărui ochi rostogolindu-se pe obraji căpătară o culoare diferită. Dar sângele din urechi era doar roșu.

– E altă platformă sus?

– Da, ultima!

– Cum pot urca?

– Niște scări... în spatele tău!

– Cine mă așteaptă sus? întrebă Daniel fără să dea drumul cerceilor.

– Nu știu, nu-l cunosc! Neizra suspina. Îți jur! Vin în fiecare noapte în turn la ordinul unui superior, în căutarea ritualiștilor care ar dori să facă ceva cu mine...! Acum o oră am întâlnit pe cineva sus...! Mi-a spus că vei veni...! Mi-a poruncit să-ți vorbesc despre fiica ta...! În schimb, a spus că te pot folosi dacă voi avea chef! Orice, numai să nu te ucid! M-a asigurat că vei face tot ce-ți voi porunci... M-a amenințat! Te rog, iartă-mă!

Ochii săi, deschiși și rugători, îl priveau pe Daniel așteptând parcă orice fel de hotărâre. În cele din urmă, Daniel îi dădu drumul și se ridică în picioare.

– Urechile mele! plângea ființa intermediară, fiind încă pe jos. Își acoperise urechile. Printre degete șerpuiau firicele roșii. Sărmanele mele urechi...!

– Du-te, spuse Daniel, aranjându-și vestimentația.

Neizra se îndepărtă dintr-o săritură și o luă la fugă cu mâinile la cap. Deodată, se opri în mijlocul platformei și îl înfruntă pe Daniel.

– Nu știu cine este cel de sus, nordicule, dar *mi-e foarte frică* de el. Și știi ceva? Doresc să o aibă în puterea lui pe fiica ta! Și

măcar de-ar...! Bolborosi o serie de obscenități. Potrivit acestora, cea mai bună soartă pe care o putea aștepta Yun era moartea. Când termină să se descarce, smiorcăindu-se încă, dublul ei trup mărunțel se pierdu în întuneric.

Daniel nu i-o reproșă: și lui îi era frică de ce îl aștepta sus.

Privi scările. Urcau în diagonală în afara platformei. Respiră adânc și înaintă spre ele.

10

Acela era, într-adevăr, locul cel mai înalt. Era, în același timp, și cel mai puțin întins: consta dintr-un simplu cub de piatră cu laturi de vreo patru metri înălțat pe restul construcției, având amplasați, în cele patru colțuri, patru stâlpi care serveau poate ca să susțină lumini. De la înălțimea aceea, nici măcar muntele Fuji, conturat pe orizontul întunecat, nu părea important.

Forța vântului era brutală. Daniel vedea lucrurile prin zăbrelele părului său răvășit. Îl dădu la o parte când părăsi scările și privi scena.

Orașul Tokio încercuia complet turnul la câteva sute de metri mai jos, dar era mult mai întins către latura opusă scărilor, în fața lui. O infinitate de luminițe îl populau, alcătuind o galaxie de liniște. De la un capăt la celălalt, de la nord la sud, de la est la vest, întreg spațiul era Tokio.

Cu excepția unui colț, unde întunericul era o persoană.

– Ai ajuns cu întârziere, Kean!

Silueta de umbre era aureolată de luminile orașului. Alcătuia un gol negru, o întrerupere a lucrurilor, un neant înălțat aproape de unul dintre colțurile cubului, lângă stâlp. Capetele îmbrăcămintei sale negre fluturau în vânt ca niște păsări zburând deasupra

unui cadavru. Vocea avea mai multă concretețe decât silueta sa: era gravă, se auzea clar, dar fără emfază.

– Scuză gluma cu divergentul, de jos, dar mă supără să aștept. Apropie-te!

Daniel făcu mai mulți pași spre siluetă. Începea să distingă pielea albă de fâșiile negre ale îmbrăcămintei. Silueta stătea dreaptă, cu picioarele depărtate pe marginea cubului, cu fața spre orizontul luminos. Nu-și schimbă poziția câtă vreme se apropie Daniel. Își ținea brațele pe lângă corp.

Daniel nu dori să ajungă până la margine. Rămase departe de ea și aștepta.

– Acesta este Tokio, spuse silueta fără să arate către oraș în nici un fel: nu-și mișcă brațele, nici capul, nu făcu nici un alt gest, și totuși vocea sa (tot timpul neutră) îl făcu pe Daniel să privească spre peisajul luminos și confuz. De aici, te poți bucura de o priveliște minunată. Și e de folos ca să înveți anumite secrete. Îți voi povesti ceva. Toată lumea își închipuie că religia fundamentală a orașului Tokio se inspiră din cel de-al Patrulea. Ceea ce puțini știu este faptul că, la fel ca acest Capitol, și Tokio este împărțit în trei. Privește acele sculpturi colosale care se înalță deasupra clădirilor, în formă de tentacule, gheare și aripi. Aceea este prima parte, Lutul. În Japonia, se crede că Dumnezeu ne-a creat așa cum un sculptor ar putea modela o bucată de lut; de aceea, aici, sculptorii sunt sacri. Dar, sub acest lut, ce există? Alt oraș, mai sălbatic, mai puțin etern, care își urlă mânia pe străzi cu consimțământul guvernelor. Este cea de-a doua parte, Orgia. În sfârșit, înconjurându-l și amintindu-le locuitorilor săi că orașul a venit de la el și la el se va întoarce, este acel univers dens și întunecat dincolo de râul Sumida pe care câte un ignorant îl numește „mare", unde Dumnezeu își doarme somnul de secole. Lutul, Orgia și Marea sunt cele trei părți ale celui de-al Patrulea. Echivalează cu Trecutul, Prezentul și Viitorul omenirii. În trecut am

fost creați, în prezent trăim și ne desfătăm într-o nebunie perpetuă, iar în viitor... destinul nostru va consta în căutarea lui Dumnezeu sub mare și în încercarea de a-l distruge...

Făcu o pauză, dar nu păru să cugete. A fost ca o tăcere care se așterne între două zgomote mecanice. Apoi, continuă:

– Legenda celui de-al Patrulea se termină cu povestea unui om, un soi de erou, care îl ucide pe Dumnezeu sfărâmându-l cu bompresul unei mici corăbii, dar părțile segmentate ale lui Dumnezeu se unesc din nou la sfârșit și ciclul se repetă. Credincioșii se ceartă în legătură cu interpretarea adecvată a acestui asasinat teologic. Dar este posibilă doar o singură interpretare: bompresul corabiei este simbolul *Cheii*. Omul modern se gândește că nu mai crede în Dumnezeu, ceea ce poate fi adevărat, dar încă se mai teme de el. Dumnezeu formează în mintea omului o umbră care n-are consistență, nici măcar realitate, umbră care este făcută doar din frică. Realitatea lui este frica pe care el o provoacă. Omul se teme de Dumnezeu, iar Dumnezeu se teme doar de *Cheie*. Cine posedă *Cheia* îl poate distruge pe Dumnezeu. E nevoie, așadar, să găsim *Cheia*... ca s-o distrugem.

– S-o distrugem?

Vocea tăcu o clipă, evaluând întreruperea lui Daniel.

– *Cheia* trebuie să fie distrusă, continuă vocea, pentru că Dumnezeu trebuie să rămână viu în mintea noastră. Ceea ce ne înspăimântă ne consolează. Frica este puterea. Dumnezeu trebuie să trăiască.

Atunci se întoarse cu fața.

A făcut-o foarte încet, aproape cu grijă, ca un angrenaj care se rotește. Se așeză în dreptul lui Daniel fără să se îndepărteze de margine. Nu zâmbea, nu își mișca fața, doar privea. La lumina slabă a lunii, Daniel află câteva lucruri.

Era vorba de o femeie biologică. Nu atât de vârstnică precum Darby, poate să fi avut vreo patruzeci de ani, dar absența proiectului genetic la ea sărea în ochi.

Natura dictase ca femeia aceea să aibă o statură joasă și trăsături orientale. Trupul ei era zvelt, iar la pomeți, la clavicule și genunchi oasele ieșeau în evidență. Părul era roșu la culoare. Purta la gât un clopoțel legat cu o curea fină, neagră, semn al umilinței și al sclaviei, și era îmbrăcată cu două piese de mătase neagră: una pe tors, care îi cuprindea și îi acoperea mâinile; cealaltă, o fustă scurtă, până deasupra genunchilor. Chipul ei, inclusiv buzele, avea culoarea palidă a lunii. Singurul lucru care nu era alb pe ovalul acela era irisul ochilor ei migdalați, negru ca platoșa unor insecte închise sub sticlă.

Privind ochii aceia, Daniel Kean își dădu seama de altceva.

Femeia era moartă.

Odată – poate când încă mai trăia – fusese frumoasă. Acum era ca un sac gol, o coajă care adăpostise odinioară o creatură.

„Nu știu cine este cel de sus, nordicule, dar mi-e foarte frică de el."

– *Cheia* nu este doar o legendă, spuse femeia cu vocea aceea care părea să izbucnească dintr-un loc gol și abandonat. Kushiro a lăsat un indiciu codificat pentru ca alții să-l găsească. Acest indiciu e înăuntrul tău, Kean, și astăzi ni-l vei înmâna...

Brusc, Daniel înțelese că s-a înșelat. Femeia nu era moartă, ci și mai rău. Parcă fusese „prădată", prefăcută în altceva. Tonul găunos al vocii ei dezvăluia faptul că fusese „obligată" să vorbească prin... ce? Amenințări? Durere? Ce anume o obliga să-și miște buzele acelea albe?

– Un singur indiciu, spuse vocea care ieșea din gâtul femeii. Ne-am convins de aceasta. Zile întregi... multe zile... am interogat-o pe femeia aceea. Dacă ar fi știut ceva în plus, ar fi spus-o.

Dar nu este decât un indiciu codificat. Tatăl acestei credincioase l-a depozitat în tine. De aceea te afli aici.

„Tatăl acestei credincioase." Se referea la Katsura Kushiro, fără îndoială.

Daniel crezu că o recunoaște. Își aminti că Darby îi arătase o imagine a ei și îi spusese că atât ea, cât și discipolii ei dispăruseră. Femeia aceea trebuia să fie Mitsuko Kushiro.

– Ce... i-ați făcut...? șopti Daniel, simțindu-se incapabil să privească mai mult zbuciumul intens din ochii femeii: fu recunoscător că vântul îi acoperea pe ai lui, aproape cu compasiune, sub propriul său păr.

O tăcere îndelungată.

– În Japonia antică exista o artă numită *bunraku*, spuse femeia. Consta în folosirea unor marionete ca și cum ar fi fost vorba de niște persoane. Cineva le obliga să se miște și să vorbească. Atunci când totul lua sfârșit, marioneta rămânea nemișcată. Dezarticulată. Nu putea face nimic prin propriile sale puteri. Totuși, nu suferea. Pentru că, fiind o marionetă, cel mai rău este să știi că ești una dintre acestea, iar marionetele de *bunraku* o ignoră. „Această femeie nu o ignoră." În sinea ei, continuă să gândească și să simtă, continuă să sălășluiască în spațiile din mintea ei, dar acum eu sunt cea care are comanda trupului ei.

Femeia rostea vorbele cu calm, după pauze variabile, dar cercurile negre și dilatate ale ochilor ei vorbeau un alt limbaj pentru Daniel: erau ca niște tuneluri care duceau către nebunie.

– Cine ești? șopti Daniel.

– Nu este momentul să răspund la această întrebare, spuse femeia după o tăcere și făcu un pas înapoi, ci *să ți-o demonstrez*... Vântul făcu să răsune veșmântul ei ca pânzele unei corăbii desfășurate sub stele.

– Nu! strigă Daniel, înțelegând ce se pregătea ea să facă.

Femeia își începu actul sinuciderii cu calm, fără să șovăie, cu trupul drept și țeapăn, picioarele alăturate, brațele lipite de trunchi, aplecându-se cu spatele peste marginea platformei, lângă stâlp. Daniel întinse mâna și reuși să o prindă de braț în ultimul moment, agățându-se de stâlp cu cealaltă mână ca să nu cadă și el. Ea nu făcu nici o încercare de a-l ajuta. Rămaseră așa o clipă: ea atârnând de mâna lui; el ținându-se de stâlp.

Deodată, rezistența pe care o opunea femeia își schimbă direcția, se prefăcu într-o luptă disperată ca să-și recapete echilibrul. Reveni la poziția ei anterioară, în picioare pe cornișă, cu clinchetul clopoțelului de la gât. Gestul fusese rapid și aproape simetric, ca un balet.

– Ea va face și va spune tot ce îi voi porunci eu. Femeia gâfâia la mică distanță de chipul lui Daniel. Totul.

Pe neașteptate, își dădu la o parte cele două piese din vestimentația sa, își arătă sfârcurile și organele genitale, se îndreptă de spate, își apăsă buzele albe de gura lui Daniel și alcătui cu el ciudata imagine a unui cuplu încolăcit la înălțime, sub pustiul nopții. Apoi, îl dădu la o parte cu un ghiont și buzele ei se schimonosiră. Daniel se înfioră văzând acel simulacru de zâmbet.

– *Totul,* repetă femeia. Ca și tine.

– Eu nu sunt drogat, ca ea.

– Singurul ei drog este teroarea, Daniel Kean. Frica de tot ce știe că îi pot face... și de care știe că *îi voi face.* Din ochii migdalați ai femeii izvorâră lacrimi pe când zâmbea. Frica este firul de *bunraku* al omenirii. Îți amintești interogatoriul lui Olsen, când ai îngenuncheat ca să-l implori? Mi-a plăcut atunci să-ți fac rău, de aceea i-am poruncit lui Olsen să o ucidă pe soția ta.

Lui Daniel i se părea oribil să o aibă atât de aproape și în același timp atât de departe pe autoarea acelei fraze. Femeia din fața lui continua să zâmbească, dar acum mai și tremura, din tot

corpul, din cap până în picioarele palide și dezgolite. Își ținea deoparte piesele de îmbrăcăminte arătându-i-se lui.

– Ești... Moon?

– Moon este doar o piesă oarecare, neînsemnată în ansamblu, îl asigură vocea stinsă a femeii. De fapt, și eu lucrez pentru cineva superior. Dar, în momentul acela, mi s-a părut amuzant să te văd suferind. Îți voi face din nou rău atunci când o să am chef, Daniel Kean, doar din capriciu, iar tu doar vei da din cap și vei fi de acord. Vei zâmbi când îți voi porunci ceva. Vei face orice voi dori ca tu să faci.

– Singurul lucru pe care îl voi face, dacă o să pot, este să te ucid, oricine ai fi... Nu voi fi niciodată la cheremul tău...

– *Ești* deja la cheremul meu. Și tu ești o marionetă *bunraku*, Kean. Vrei să o constați? Urmă o tăcere pe care o rupse vântul. Daniel își dădu la o parte părul de pe față, ale cărui șuvițe zburau în jurul lui ca niște sfori subțiri. Fiica ta este aici, cu mine. Este speriată, dar într-o stare bună. Ea este firul tău, așa cum în urmă cu câteva zile, era și soția ta. O să trag de firul acesta, doar puțin: dacă nu faci *exact* ce îți voi spune, o voi ucide pe fiica ta în clipa asta... sau voi face din ea o altă marionetă.

În ciuda furiei pe care o simțea, panica puse dintr-odată stăpânire pe Daniel Kean. Creierul său tulburat îi furnizase o plăsmuire feroce și limpede: o văzu pe Yun prefăcută în ceva asemănător, cu trupul neînsuflețit, dar încă vie și conștientă, dând glas cuvintelor unui nebun, și de-abia putu să se mai țină pe picioare.

– Este un fir puternic, după cum văd, spuse glasul femeii cu un oarecare efort, ca și cum îi era din ce în ce mai greu să articuleze cuvintele. Te voi trage ușor: scoate-ți veșmintele frumoase pe care le porți! îi porunci ea.

Daniel și le scoase. Din două gesturi, fâșiile roșii îi căzură la picioare. Vântul le smulse de pe platformă. Simțindu-se umilit, își cuprinse trupul cu brațele.

– Nu, nu asta vreau, spuse femeia. Voi mișca firul mai bine. Îngenunchează și pune-ți mâinile pe cap!

„Bunraku. Firul."

– Jură-mi supunere, spuse vocea femeii când Daniel adoptă poziția cerută.

– Îți jur supunere.

– Mai tare.

– Cum știu că fiica mea e în viață? șopti atunci Daniel.

– Nu știi. Poate că nu mai e în viață. Poate că este torturată chiar în clipa asta. Firul care te mișcă nu este fiica ta și nici soarta ei, Kean, ci „frica pentru ce i s-ar putea întâmpla". Este firul cel mai puternic; dacă știi, îl rupi; dacă nu știi, el are putere asupra ta. Repetă jurământul cu voce tare. Daniel îl strigă. Simți că lacrimile îi izbucnesc pe față, la fel ca pe cea a lui Mitsuko. Simetria celor două voințe zdrobite îl copleșea. Vocea vorbi din nou: Acum, încă o smucitură blândă. In colțul acela pe care ți-l arăt este un mic pulverizator. Ia-l și parfumează-ți cu el tot corpul, în special zonele de sub veșmintele atât de calde pe care le purtai. Apoi, vei coborî zece trepte pe scările pe care ai urcat și te vei ține bine de bare. Caută să nu cazi: groaza pentru o cădere ca aceea îți va distruge micul tău creier înainte de a ajunge jos. E clar, Kean? Fă-o... Dar nu. Îl opri când Daniel se întorcea cu spatele. Nu vreau să mergi... Trebuie să te târăști. Mergi în patru labe până la colț, Daniel Kean...

Daniel îngenunche din nou și începu să înainteze cu o încetineală anevoioasă, cu privirea ațintită pe podeaua platformei, în vreme ce auzea glasul femeii.

– Îți dai seama cu câtă subtilitate te manevrez, Kean? Nu mi-e greu să-ți răspund acum la întrebare... Cine sunt? Sunt cel care trage firele, cel care te face să te târăști gol ca un vierme, cel care te împinge către sfârșit, ultimul lucru pe care îl vei vedea înainte de a muri, răul cel mai mare pe care îl vei descoperi

despre tine însuți, locul în care vei merge după ce vei fi murit... Mi se spune Adevărul.

11

– A dispărut.

Scurta informație îi cufundă în tăcere. Yilane întoarse capul și văzu chipul gânditor al doctorului Schaumann, în penumbra cabinei din vehicul.

– Ce înseamnă asta în mod exact, doctore?

– „În mod exact" înseamnă că nu mai captez semnalul termic. Nu numai că i-au scos îmbrăcămintea, ci i-au șters într-un fel oarecare căldura de pe piele.

– Cunoșteau trucul.

Yilane își frecă un tatuaj de pe ceafă.

– Sau îl bănuiau. În orice caz, vor trebui să coboare la un moment dat. Rowen va putea să-i urmărească în vreme ce...

– Nu vor coborî, spuse Maya Müller. Îl vor transporta într-un vehicul aerian.

Yilane o privi.

– Nu te întreb cum de știi pentru că mi-este clar că știi multe lucruri, spuse el zâmbind. Chiar și pe cele pe care nici măcar nu le știi.

Schaumann apăsă pe ecranul aparatului de comunicații. Darby apăru în chenar.

– Noi l-am pierdut. Voi ați văzut ceva?

Darby negă.

– Tot ceea ce vedem sunt nori și umbre. Nu înțeleg cum l-ați pierdut. I-au șters temperatura?

– Cam așa ceva.

– Așteptați. Vocea lui Darby denota neliniște. Se auzeau, de pe fundal, frazele întretăiate ale lui Anjali Sen și Meldon Rowen. Anja vede ceva pe ecran. Un vehicul aerian se apropie de turn...

– Noi o știam deja.

Yilane zâmbi fără chef.

Fata reveni la locul ei. Trupul ei musculos se foia ca și cum ar fi încercat să adapteze acea mică bază la propria ei structură. Cu toate că i se adresă doctorului Schaumann, nu-și întoarse fața spre el.

– Brent, cu ce viteză poate merge ăsta? întrebă ea.

– Nu vom ajunge la Zona Scufundată înaintea unui vehicul aerian, dacă asta întrebi. Dar ei nu vor putea utiliza aerianul în Zona Scufundată. Suntem chit.

– Aerianul se îndepărtează în direcția sud-vest, spre Culoare, îi informă Héctor Darby. N-a reușit să aterizeze pe turn.

– Probabil că l-au luat de pe vreuna din scărițele laterale, spuse Maya.

Pleoapele îi tremurau ca și cum ochii ar fi început cumva să se miște.

– Cine poate fi în spatele întregii povești? întrebă, retoric, Yilane. Acest plan dovedește o mare viclenie.

– Oricum ar fi, să mergem în urma lor, spuse Schaumann.

Pentru o clipă, nici unul dintre cei trei nu făcu altceva decât să atingă ecrane și să presare cu dreptunghiuri luminoase interiorul cabinei. La un moment dat, Yilane întoarse capul și o privi pe fată peste umăr. Cerceii, podoabele și medalionul în formă de șarpe sclipiră la lumina ecranelor.

– Numai ca nu cumva dragul nostru angajat feroviar să ne trădeze... Spune-mi un lucru, Maya. Crezi că Daniel Kean bănuiește că l-am mințit de la început?

În timpul pauzei care urmă, chiar și doctorul Schaumann își îndepărtă privirea de la îndrăgitele sale ecrane și o privi pe

față. Profilul Mayei Müller rămânea impasibil, cioplit parcă în piatră.

– Nu, spuse Maya fără să-și schimbe expresia. Nu cred.

Capitolul al Cincilea

Culoarea

1

Coborau cu mare viteză, și asta îi provoca o intensă amețeală.

Se afla în cabina din spate a vehiculului aerian, îngenuncheat în fața unui scaun. I s-a permis să-și sprijine capul de el, dar nu se putea ridica. Poziția era și mai incomodă pentru că în fața primului loc se afla un altul, și distanța dintre cele două era atât de strâmtă încât se vedea obligat să-și ridice picioarele și să se sprijine de podea doar cu genunchii.

O asemenea poziție nu era necesară, așa cum nu fusese nici ordinul de a coborî pe scărița laterală a turnului și de a aștepta ca vehiculul să-l ia de acolo, în loc să-l fi luat de pe platformă, sau de a-l ține dezbrăcat după ce i-au fost șterse urmele de temperatură de pe vestimentație cu ajutorul pulverizatorului. Acum înțelegea că toate acele ordine aveau un singur scop: să-l intimideze, să-i anuleze voința.

Aceeași funcție o exercita și gardiana care se ocupase de el când a intrat în vehicul și care i-a poruncit să se întindă pe jos, amenințându-l cu un puternic pistol-mitralieră. Nu îi permitea să-și ridice capul, și Daniel de-abia putea vedea din ea altceva

decât cizmele de culoarea bronzului, cu vârful lung și ornamente. Din când în când își sprijinea o cizmă pe spatele lui. Când o dădea la o parte, o înlocuia cu țeava armei, care i se plimba pe piele ca un deget arătător de metal.

În timpul scurtului traseu, îi vorbise pe un ton amuzant, provocându-l parcă să îi dea replica.

– Zona Scufundată este întunecoasă. Cea mai întunecoasă pe care ai văzut-o în viața ta. Dar ce e mai rău sunt zgomotele... Lucruri care se cațără și se târăsc. Nimeni nu iese din Zona Scufundată așa cum a intrat. Cu siguranță că nici măcar n-ai auzit vorbindu-se despre ea... Daniel gâfâia cu obrazul sprijinit de scaun. Zărea vârful unei cizme ca un pumnal de bronz lângă chipul său și auzea glasul ei, nu mai puțin violent. Își amintea, în treacăt, ochii mari, aproape bulbucați, albaștri. Deodată, cizma se ridică și îl lovi în umăr. Răspunde, prostule! Ai auzit vorbindu-se de Zona Scufundată?

– Puțin.

– „Puțin." Gardiana râse. Începând de acum, vei avea experiență direct de la sursă. Am ajuns deja...

Daniel își stăpânea greața, în vreme ce vibrația îl făcea să se înfioare. Cabina vehiculului era, de asemenea, un mic salon. Se aflau acolo un gheridon cu față de masă și un serviciu complet de cești de ceai. În momentul acela, ele se cutremurară, producând un zgomot ca de clănțănit de dinți.

O auzea pe gardiană vorbind la un microfon, printre țiuituri și voci îndepărtate. Se gândi că fata încetase să-i mai acorde atenție și se ridică ușor. Simți imediat țeava armei apăsându-l în ceafă.

– Ți-am dat permisiunea să-ți ridici capul?

– Îmi vine să vomit, spuse Daniel cu un firicel de glas.

– Vomită. Pe scaun. După aceea, va trebui să-l cureți.

Cu capul rezemat de scaun, Daniel de-abia reuși două icnete violente. Dar au fost numai dureroase și neplăcute, nu expulză nimic. Când reuși să se calmeze, simți țeava sprijinită în tâmplă.

– O să dorești să mori înainte de a se încheia ziua, îi șopti Cizme-Ascuțite.

Vibrația încetă dintr-odată și Cizme-Ascuțite îl ridică trăgându-l de păr și îl obligă să umble fără să se poată ridica de tot. Ieșiră din vehiculul aerian în direcția unui alt mijloc de transport, de data aceasta terestru, de culoare portocalie. Târât de păr și încovoiat, Daniel de-abia percepu în jurul său altceva decât lumini difuze și un suflu de aer dens. Nu avea cum să știe unde se aflau. Auzea zumzetul traficului și, într-un moment când reuși să privească în sus, întrezări nori răzleți, ceea ce îl făcu să presupună că încă se mai afla în afara Zonei Scufundate.

Nu putu să observe mai mult, pentru că la picioarele scării acelui nou vehicul o mână înmănușată îl apucă de bărbie, obligându-l să-și înalțe capul.

– Iarăși ne vedem, mare erou, spuse Moon.

2

Interiorul era alcătuit din mai multe încăperi, legate între ele printr-un lung culoar central. Daniel presupuse că trebuia să fie un fel de camion. Cizme-Ascuțite îl lăsă pe mâinile altui gardian cu păr portocaliu, care îl conduse pe culoar până la ultima încăpere. Acolo, îi legă gâtul de încheieturile mâinilor cu două feluri de lanțuri asemănătoare colierelor. Apoi îl aruncă fără menajamente la pământ și închise ușa. Pereții cabinei, care erau albaștri, își schimbară automat culoarea și deveniră roșii. Ușa dispăru, prefăcând cabina într-un cub perfect, fără deschizături.

Când încercă să se ridice în picioare, Daniel descoperi că lanțurile se strângeau la orice încercare de presiune pe care ar fi făcut-o asupra lor: dacă trăgea de ele, se încolăceau ca niște șerpi, strangulându-l. Trebuia să-și țină mâinile nemișcate la o anumită înălțime și capul ușor înclinat dacă voia să respire. Verigile erau de diferite culori, între care predominau roșul și albastrul, și când închidea ochii continua să le vadă strălucind în întuneric. Îi trecu prin minte ceva absurd: că lui Yun i-ar plăcea culoarea acelor lanțuri.

Atunci, ridicându-și privirea, descoperi că nu era singur.

În picioare, lângă un scaun de lemn, se afla o fată cu păr castaniu mult mai scurt decât al lui, îmbrăcată cu o tunică de voal de mătase împodobită cu linii verticale, înnodată la gât și în talie. Când vehiculul se puse în mișcare și prinse viteză, părul și tunica fetei se agitară. Daniel se gândi că trebuia să existe un anumit mecanism pentru provizia de aer, dat fiind că încăperea părea închisă ermetic.

După ce îl privi o clipă, fata se întoarse pe jumătate. La spate, tunica era alcătuită doar din nodurile de la gât și din talie, astfel că părea mai curând un șorț. Daniel bănuia că fata era acolo ca să-l interogheze: poate că aveau de gând să-l facă să vorbească sau să-i cerceteze inconștientul, ca să se asigure că era purtătorul mesajului.

În vreme ce tăcerea se prelungea, neliniștea câștiga teren înăuntrul său. Acum, că se afla pe deplin în mâinile „lor", înțelegea capcana. Ce garanții avea că i-o vor înapoia pe Yun în viață, când se va produce revelația? Nici măcar nu avea încredere că grupul Mayei și al lui Darby vor fi în stare să-l ajute. Să-și privească mâinile legate cu verigile mobile i se păru un adevărat simbol al acelei senzații amare.

Își ridică privirea spre fată.

– Unde o ții? întrebă el. Tânăra se întoarse și îl privi. Părul îi acoperea trăsăturile ca o mască. Fiica mea. Unde este?

– Nu știu despre ce-mi vorbești, spuse ea cu un accent nordic. Cine ești?

– Mă numesc Daniel Kean.

– Ina, spuse puștoaica răsucindu-se complet spre el. Se ținea de spătarul scaunului din pricina balansului vehiculului. Ina White. Se încruntă. De ce te-au adus?

– Se presupune că am ceva de revelat.

În privirea ei, acum fixată într-a lui, crezu că a captat uimirea și înțelegerea.

– Ești *messenja*..., spuse Ina White.

Daniel încuviință.

– Și tu?

– Și de mine au nevoie. Sunt una dintre discipolele lui Mitsuko Kushiro... Ei... – zbuciumul se strecură printre cuvintele ei –... au amenințat că o vor ucide dacă nu colaborez.

Daniel o privi cum stătea acolo, în picioare, sprijinită de scaun. Era înaltă, cu o anatomie viguroasă și trăsături atrăgătoare, cu buze cărnoase și roz. Privirea ei denota inteligență și siguranță de sine.

– De ce au nevoie de tine? o întrebă Daniel.

– Ca să-i ajut să intre în laborator.

– Am crezut că o pot face fără ajutor.

– Nu, spuse Ina. Să nu crezi că este vorba de spart ușile. Este laboratorul unui credincios profund și e închis cu bariere pe care nimeni nu le poate trece. Sunt singura discipolă care cunoaște modul de intrare. Șovăi o clipă. Sau ar trebui să spun că sunt singura care am acceptat *să colaborez*... Maestra mea, Mitsuko, a refuzat să o facă, și majoritatea colegilor mei de asemenea...

Presupun că, în cele din urmă, au optat pentru cineva mai josnic, adăugă ea cu dispreț, mai laș...

– Faci ceea ce trebuie să faci, Ina!

Ina persistă câtva timp să clatine din cap în semn de negație.

– O trădez, și pe ea, și nobila amintire a tatălui ei. Dar nu pot face altceva. Îi datorez tot ceea ce sunt, n-aș putea accepta să moară din vina mea...

Pentru o clipă, amândoi părură să se cufunde în gândurile pe care vorbele acelea le provocaseră. Vehiculul se mișca, fără îndoială, cu mare viteză, dar în încăperea roșiatică se percepea doar acel balans și un vuiet adânc de motoare.

– Am văzut-o, spuse atunci Daniel. Pe maestra ta.

Ina se înclină ca să-l privească stăruitor.

– Se simte bine? întrebă ea, neliniștită.

Daniel nu vru să strice expresia de ușurare apărută pe chipul descumpănit al fetei, și încuviință încet. Hotărî că nu va fi el cel care să-i vorbească despre marioneta *bunraku*.

Dar, mai curând decât să o bucure, răspunsul lui a fost pentru ea ca o subită oboseală: păru să-și piardă toată energia, își îndoi genunchii, se lăsă să cadă pe scaun.

– Ne vor ucide pe toți când vor obține ceea ce doresc..., spuse ea cu un calm absolut, ca și cum ar fi fost vorba de un fapt evident foarte simplu. În cazul în care nu vom fi capturați mai întâi de denebieni. Poate că ne vor preda acestora când se va termina totul.

– Cine sunt denebienii?

Ea îl privi ca și cum s-ar fi îndoit de seriozitatea întrebării.

– N-ai fost niciodată în Zona Scufundată a Japoniei?

– Niciodată.

Expresia de pe chipul Inei era încordată.

– Îți voi explica, spuse ea cu o voce alterată. Laboratorul lui Katsura Kushiro se află în Culoarea din Zona Scufundată. În

interiorul Zonei nu există legi, iar Culoarea este cel mai rău dintre locuri. Nimeni nu interzice nimic în Culoare. Oamenii care trăiesc acolo au înnebunit și formează mici grupuri de ritualiști care se luptă între ele sau iau cu asalt rarele vehicule care se aventurează în interiorul ei. Majoritatea se numesc pe ei înșiși „denebieni", după steaua Deneb din constelația Lebedei... Îți amintești povestea din cel de-al Cincilea Capitol?

– Capitolul care vorbește despre căderea Culorii, spuse Daniel.

Ina încuviință.

– Îmi imaginez că știi că nu e o metaforă, așa cum sunt aproape toate celelalte: a fost dovedită în mod științific. Într-adevăr, un meteorit a căzut pe planeta noastră în vremuri străvechi, provocând o imensă distrugere... Una dintre consecințele acestui impact a fost aceea că polii s-au topit și nivelul apei a crescut. Se spune că Japonia era alcătuită din patru insule și s-a prefăcut într-una singură, numită Honshu. Dar, când marea a crescut, a fost inundată până și insula Honshu, și chiar și Tokio a rămas scufundat vreme de secole. Legenda afirmă că doar muntele sacru Fuji a rămas neatins...

– Te referi la perioada cataclismelor, spuse Daniel. Cunoșteam efectele acestora doar în Nord.

– În Est, consecințele au fost și mai rele. Când apele s-au retras, suprafețe întregi de uscat, între ele jumătate din insula Honshu, au rămas sub nivelul mării. Acum vreo două secole, guvernul japonez a găsit sub apă numeroase ruine care alcătuiau orașe întregi și a vrut să le conserve... Așa a început operațiunea de Montare a Cupolei de Sticlă. În legătură cu prezența acestei imense întinderi de ruine, teoriile sunt în dezacord. Există savanți care cred că înainte de căderea Culorii exista o civilizație; alții, mai prudenți, spun că era cataclismelor a cuprins în realitate mai multe perioade și că, în timpul lor, s-au născut și au

murit mai multe civilizații... Este greu de dovedit ceva din toate acestea, deoarece Culoarea poseda o sursă de radiație ale cărei efecte se manifestă încă în strălucirea fosforescentă a fundului mării, făcând imposibilă orice încercare de datare a ruinelor. În orice caz, se preconiza ca Zona Scufundată să devină o arie religioasă consacrată adorației și cercetării, dar cu timpul s-au instalat în ea grupuri de ritualiști ai celui de-al Cincilea Capitol, dornici să aducă sacrificii celor pe care ei îi consideră a fi zeități ale Culorii... După cum îți amintești, potrivit Bibliei, după cădere, parte din Culoare s-a întors la locul ei de origine din steaua Deneb și, de aici, numele de denebieni, care sunt unele dintre cele mai rele grupuri...

Absorbit de vorbele Inei, Daniel de-abia își dădea seama că trebuia să facă din ce în ce mai multe eforturi ca să se mențină drept pe podea, de parcă încăperea s-ar fi înclinat. Optase pentru punerea mâinilor pe cap ca să nu trebuiască să rămână încovoiat și, în momentul acela, le lăsă în jos în mod inconștient. Smucitura subită îl făcu să-și aplece gâtul. Luptă să se ridice din nou în picioare, dar, prin opintire, activă lanțurile, care i se răsuciră în jurul gâtului.

Se văzu obligat să-și lase mâinile nemișcate și să rămână pe o parte până când alte mâini îl susținură. Daniel îi mulțumi Inei pentru ajutor cu un zâmbet.

– Mergem în jos, spuse el, sprijinit din nou de perete.

– Și așa vom continua o vreme, răspunse Ina. Zona Scufundată se împarte în două. Prima parte este o coborâre constantă: este numită Cenușiul sau Masca. În ea, adâncimea maximă este abia de o sută de metri sub nivelul mării și nu ridică mari probleme. Uneori, ne vom opri ca să trecem de o ecluză și apoi vom continua să înaintăm, mereu în jos. Apoi, va veni Zona Scufundată propriu-zisă, la vreo opt sute de metri, și în interiorul

acesteia Culoarea, care se află la cea mai mare adâncime dintre toate: vreo mie două sute de metri. Acolo este laboratorul.

– Pari să cunoști bine terenul.

– L-am străbătut cu piciorul de multe ori din motive religioase. Cunosc niște scurtături ca să ajung la laborator mult mai repede decât pe șosea. De fapt, să călătorești în vehicul prin Zona Scufundată este un risc aproape mai mare decât să o faci cu piciorul... Sunt kilometri întregi de șosele pustii, uneori scufundate în mâlul milenar, și zone bântuite de ritualiști denebieni. În acest vehicul, nu sunt mai mult de patru oameni înarmați. Dacă ne atacă vreun trib, nu vom avea timp nici să ne gândim la ce se întâmplă înainte ca ei să pună mâna pe noi... Dar aceasta va fi cea mai mică dintre problemele noastre atunci când se va produce revelația. Îl privi pe Daniel. Pentru că sunt sigură că, atunci, Moon și oamenii lui ne vor lichida...

Pe când o asculta pe Ina, Daniel înțelese deodată ceva.

Ina avea dreptate și o exprimase cu o claritate absolută: vor fi uciși, înainte sau după. Ei doi, Mitsuko Kushiro și Yun. O văzuse în privirea întunecată și amuzată a lui Moon și în infernul dublu din ochii fiicei lui Kushiro. Aveau de gând să-i ucidă, iar Darby și prietenii acestuia nu vor putea face nimic ca să-i împiedice.

Trebuia să pună la cale ceva pe cont propriu.

3

În această clipă, ușa se deschise și apăru Moon.

Trebuie că activase vreun mecanism, fără îndoială, pentru că încăperea își schimbase culoarea ca și cum s-ar fi scufundat în apă. Acum, nu mai era roșie, ci albastră. În părțile laterale se deschiseseră ferestre dreptunghiulare, dar lumina încăperii înseși

îl împiedica pe Daniel Kean să vadă altceva în exterior decât umbre trecătoare. Moon reușea să-și păstreze echilibrul fără să se țină de nimic, cu toate că înclinarea vehiculului era evidentă. Lângă el se afla gardianul cu păr portocaliu.

– Am venit să vă urez bun venit în Zona Scufundată a Japoniei, spuse Moon; în același timp, vehiculul se opri, dar rămase înclinat în continuare. Aceasta este ultima dintre ecluzele Cenușiului. Începând de acum, vom intra în acest minunat acvariu care este Japonia arhaică...

Moon era îmbrăcat într-un costum de *yuri*[1] de culoare neagră prins la încheietura șoldurilor și o cingătoare de care atârnau două arme cu bătaie scurtă și un cuțit cu mânerul roșu. Își vopsise fața într-un mod dezagreabil, cu buzele și ochii foarte accentuați, și arăta disprețul cuiva care se știe atrăgător și căruia îi place să vadă dovada la cei care îl privesc. Se apropie atât de mult de Daniel, încât acesta, cu gâtul legat în lanțuri de încheieturile mâinilor, nu-și putu ridica privirea îndeajuns ca să-l sfideze în continuare drept în ochi, așa cum dorea.

– Experiențe noi pentru un subaltern de tren, nu-i așa, mare erou? spuse Moon.

– Vreau să o văd pe fiica mea..., șopti Daniel.

– Te așteaptă la intrarea în laborator. Când Ina ne va ajuta să intrăm și se va produce revelația, ți-o vom returna. Îmi imaginez că te vei putea întoarce singur purtând-o în brațe. La urma urmelor, veți fi doar la trei sute de kilometri de ieșire. Și dacă n-o să poți, cel mai probabil prietenii tăi, Darby, Rowen și oarba te vor găsi la un moment dat. Pentru că ne urmăresc, nu-i așa?

– Nu știu.

---

[1] Termen din argoul japonez referitor la relațiile homosexuale prezentate în benzile desenate numite *manga* sau în desenele animate rezervate adulților. Se presupune că *yuri* pot fi recunoscuți după vestimentație. (n.tr.)

– Poți pune rămășag că așa e, dar nu ne facem griji din pricina lor, spuse Moon, jucându-se distrat cu părul lui Daniel.

– Ce dovezi am că nu i-ați făcut nici un rău lui Yun?

– Încrederea este totul în această afacere.

– Vreau să vorbesc cu ea.

– Este imposibil.

– Ascultă, Moon: vreau dovezi că îi este bine, altfel nu voi colabora.

Moon se dădu înapoi și se așeză pe pervazul unei ferestre, ridicând un picior. După o pauză, vorbi din nou, dar zâmbetul îi dispăruse cu totul.

– Și ce se presupune că ai de gând să faci ca să „nu colaborezi"?

Daniel luase o hotărâre disperată.

– O să mă omor. Nu veți avea parte de nici o revelație...

Pentru o clipă, Moon și Daniel se cântăriră din priviri. Ina, în picioare în spatele scaunului, observa scena cu teamă.

– Atunci, fă-o, spuse Moon în cele din urmă. Scoase cuțitul din teacă și i-l aruncă. Ai două secunde, mare erou. Omoară-te!

Cuțitul ricoșă spre el pe podea, obligându-l să-și depărteze picioarele. Când lama se opri, țintea spre trupul lui. Daniel îi privi strălucirea, apoi pe Moon.

– Ce se întâmplă, subaltern de rangul al doilea? îi aruncă Moon. Nu îndrăznești? Ori e ceva care te împiedică încă? O să te ajut eu. Se apropie, aplecându-se până când chipul îi ajunse la înălțimea ochilor lui Daniel. Și fiica ta? Încă mai ai iluzia să o recuperezi? Trebuie să-ți mărturisesc ceva: te-am mințit. Îi vei recupera doar cadavrul. Micuța ta a murit deja. Daniel își luă privirea de la el, dar credinciosul îl apucă de bărbie și îl făcu să-l privească din nou. Moon părea excitat privindu-l. Haide, eroule! Vreau o explozie subită de furie, precum cea pe care ai avut-o când am împușcat-o pe soția ta... Ia cuțitul și taie-ți încheieturile

mâinilor, sau înfige-l în gâtul tău frumos și subțire, Daniel Kean! O poți face chiar dacă ești legat în lanțuri, și o știi bine. Îți va fi mult mai ușor decât să tai cablul de la bomba lui Klaus... Prinse cuțitul de lamă și apropie mânerul de chipul lui Daniel.

Timp de o scurtă veșnicie, Daniel privi mânerul roșu al cuțitului. Dorea să se omoare, dar nu pentru că i-a poruncit Moon. Își îndepărtă privirea.

– E o capcană, Daniel, spuse Ina. N-o să te lase s-o faci. Tot ce se va întâmpla în noaptea asta depinde de *messenja*...

Moon lăsă cuțitul pe jos și se ridică. Daniel îl văzu îndreptându-se spre Ina.

– Vreau să știți un lucru. Amândoi. Moon se îndepărta de Daniel arătându-și coama deasă de păr, neagră ca pana corbului. Sunteți înlocuibili. Toți suntem astfel, dar voi cu atât mai mult.

Fata merse cu spatele până la perete și, în punctul acela, Moon o ajunse din urmă, scoase din teacă una din arme și așeză țeava pe fruntea Inei. Ea nu spuse și nu făcu nimic, dar nu înceta să-l privească fix pe Daniel.

– Putem să vă ucidem sau să vă predăm denebienilor, sau și una, și alta, spuse Moon. Nu depindem de nimeni și de nimic. Dacă tu mori, Ina, vom intra altfel în laboratorul lui Kushiro, și dacă mori tu, Daniel, vom face în așa fel încât cadavrul tău să ne vorbească potrivit ritualurilor din cel de-al Treisprezecelea, și tot vom obține revelația... Putem face *ce poftim* cu voi doi, așa că... Fără să-și retragă pistolul de pe fruntea Inei, Moon îl privi pe Daniel și zâmbi. Văd că în sfârșit ai apucat cuțitul. O să-l folosești?

– Las-o pe fată în pace, șopti Daniel, în genunchi, ținând cuțitul cu ambele mâini.

– Sau dacă nu...? O să-l folosești tu?

– Dacă te apropii îndeajuns, cred că-l voi folosi.

– Așadar, acum totul constă în a mă ucide pe mine...

Gardianul imită zâmbetul lui Moon. În clipa aceea, vehiculul, cu o zgâlțâitură, își reluă drumul.

– Am intrat deja, spuse Moon ascunzând pistolul și îndepărtându-se de Ina. Știi, mare erou? Poate că o să murim cu toții înainte de a te putea hotărî pe cine vrei să omori... Ultimele noastre rapoarte dau asigurări că există un grup de denebieni nu foarte departe de aici. De-acum știi ce sunt denebienii, Daniel? Unii cred profund în cel de-al Cincilea Capitol și celebrează ritualuri în care copaci mari se ridică din pământ și își agită coroanele. Vom încerca să trecem pe lângă ei și, dacă se supără, va trebui să-i implorăm să ne lase să călătorim în pace, fără să ne facă prea mult rău... Așa că, pe cine dorești tu să sperii cu biata ta tentativă cu cuțitul? Dă-i drumul...

După o șovăire, Daniel desfăcu mâinile. Se simți mizerabil și lași.

Moon se aplecă, luă cuțitul de pe jos și îi trase lui Daniel o palmă peste obraz cu dosul mâinii. Daniel căzu pe o parte. Atunci, Moon îl apucă de păr. Daniel se văzu obligat să se înalțe și să-și ridice brațele pentru ca lanțurile să nu-l înăbușe. Rămase în genunchi și verigile îl loviră peste față cu un dublu zornăit. Moon îl ținu suspendat de păr în timp ce îi vorbea:

– Te-ai mai jucat o dată de-a eroul, Daniel Kean; acum e rândul nostru. Îl trase deodată de păr și Daniel gemu de durere. Te-am ținut în viață doar pentru că păstrezi înăuntrul tău ceva care ne interesează. Când ni-l vei furniza, vei rămâne gol pe dinăuntru și îți vom putea deschide măruntaiele dacă avem poftă... E clar? Daniel încuviință. Moon îi dădu drumul și se ridică. Iată aici un adevărat erou...

Ușa se închise în urma chicotelilor lui Moon și ale gardianului, peretele acoperi din nou deschizăturile până când le făcu să dispară și încăperea deveni din nou roșiatică. Chipul lui Daniel avu nevoie de mai mult timp până să-și piardă culoarea care îl vopsea.

Pentru o clipă, nu se auziră decât gâfâielile celor doi prizonieri. Apoi, încă în genunchi, Daniel o privi pe Ina.

– Ajută-mă să scap, îi spuse el.

4

Cenușiul, numit și Masca, se întinde pe un traseu sinuos până în adâncurile Zonei Scufundate, unde nu ajunge lumina zilei. Frontiera se află la Nagoya, la vreo două sute de kilometri spre sud-vest de Tokio: acolo, vehiculele se opresc în fața primei ecluze. Coborârea ulterioară se realizează printr-un tunel întunecos de înălțime variabilă, cu o structură complexă. Nu vedem apă nicăieri, doar pereți întunecoși și o șosea care, chiar și atunci când pare că urcă, tot mai coboară. Ne-am scufundat, aproape fără să fim conștienți de acest lucru, o sută, două sute de metri. Am traversat ecluze de mărimea și forma unor antice porți de temple, de o culoare cu încăpățânare neagră.

Totul are aerul unui misterios preambul.

În apropierea fantomaticelor ruine ale orașului Kyoto, umezeala se preface brusc într-o prezență lipicioasă și călâie, ca la tropice. Mecanismele de ventilație se pun în mișcare, dar nu mai e cu putință să uiți că doar un perete de sticlă ne desparte de ocean. Deși iluzia de viață civilizată persistă și ne va însoți tot drumul, devine dificil să te simți în continuare centrul Creației.

Într-un anumit punct înainte de a depăși Masca, se pierde o parte din încrederea în controlul asupra a tot ce ne înconjoară. Chiar și cei care parcurg același traseu aproape zilnic (credincioși și oameni de știință în majoritatea lor) resimt apăsarea de a se afla într-un univers diferit, străin omului și, în același timp, *specific* omului. Fiecare nouă ecluză devine o luptă a conștiinței

noastre cu frica. „Și dacă nu mai e cale de întoarcere? ne gândim noi. Ce ne așteaptă dincolo de ultima poartă neagră?“

– De aceea este numită Masca, explica doctorul Schaumann pe ecranul aparatului de comunicații. Este senzația că lucrurile nu sunt ceea ce par a fi. Țineți seamă de faptul că este ca și cum am călători înapoi în timp, până în „zilele ciudate“ ale căderii Culorii, când, potrivit Bibliei, Pământul a devenit un „câmp dezolant“ acoperit de materie moartă... Nu s-a putut demonstra că această explicație biblică ar fi incorectă... Și fiecare nouă ecluză ne apropie și mai mult de acea epocă îndepărtată și ne abate de la viața pe care o cunoaștem.

– S-ar putea afirma, atunci, că ne apropiem de viața *reală,* propuse Héctor Darby în întunericul cabinei vehiculului.

– Prefer să o numesc „viață“, pur și simplu, Héctor, spuse Schaumann. Nu-mi este clar ce înseamnă realitatea.

Se opriseră la ultima ecluză de mai multe minute, aproape tot atâtea câte folosise doctorul Schaumann ca să le amintească detaliile științifice ale locului prin care urmau să călătorească. Din cabină se putea privi doar o porțiune a șoselei, flancată de lumini, care pătrundea între doi pereți monstruoși, umflați, tăiați de o singură linie verticală, pe a căror suprafață curgea apa condensată din aer. Un zvon ca de sforăituri ale zeilor adormiți făcea totul să vibreze, dar nu era constant: părea respirația a ceva puternic, așa cum pleca și venea.

Héctor Darby, în picioare, mângâindu-și barba, putea vedea luminile din spate ale băii-vehicul a colegilor săi. Meldon Rowen, lângă el, își întindea anatomia sa întunecată dinaintea aparatelor de control. Anjali Sen făcea exerciții în genunchi pe scaun, îndoindu-și brațele. Călătoria devenise lentă, istovitoare. Darby știa că aparenta atmosferă cordială era forțată: nu știau nici acum unde se află Daniel, iar traseul până la laborator nu era lipsit de primejdii.

– Cu siguranță că ne-au luat-o cu mult înainte, spuse Anjali.

– Calculasem de la început acest lucru, pufni Rowen.

Chipul pistruiat cu ochii închiși ai Mayei Müller îi luă locul pe ecran lui Schaumann.

– Héctor, Meldon, Anja... Mi-a venit ideea că am putea încerca să ne despărțim dincolo de Mască: noi am continua drumul pe șoseaua spre Kyoto, ca măsură de prevedere pentru o posibilă ambuscadă, iar voi ați schimba direcția, de pildă, la intersecția de la Gifu. În felul acesta...

– În felul acesta, am complica și mai mult lucrurile, spuse Anjali. Darby știa că există o rivalitate inofensivă, dar neîntreruptă, între cele două femei. Temperamentul iscoditor al credincioasei indience se ciocnea de încăpățânarea la culme a Mayei. Părerea mea este că nu trebuie să ne despărțim.

– Nici mie nu-mi place, recunoscu Darby. Ce anume dorești, Maya? Să servești drept momeală, în vreme ce noi vom scăpa pe un alt drum?

– Doresc ca nici unul dintre noi să nu servească drept momeală, replică fata.

Planul ei fu primit cu o tăcere sceptică.

– Lasă-ne câteva minute ca să hotărâm, propuse Rowen.

– De acord.

Maya întrerupse comunicarea.

– Sunt îngrijorat pentru Daniel, mărturisi deodată Darby. Anjali, care continua să-și îndoaie brațele iluminată de ecranele rămase aprinse, se opri și îl privi. Nu numai că nu i-am spus adevărul despre ceea ce am făcut... dar nici nu i-am spus ce va găsi în Zona Scufundată.

– Nu cred ca asta să aibă vreo importantă, Héctor, obiectă Anjali. Îl vor păzi până la laborator. Nu i se va întâmpla nimic.

– În afară de cazul... Darby își mângâia barba. În afară de cazul că ar încerca să fugă...

Se lăsă tăcerea. Rowen și Anjali păreau să mediteze la acea neașteptată posibilitate.

– Să sperăm că nu o va face, spuse Rowen în cele din urmă, pe un ton sentențios. Nu va supraviețui dacă va încerca să fugă.

5

– Nu vom supraviețui dacă vom încerca să fugim, Daniel.

– Nici dacă vom aștepta închiși aici până când vom ajunge la laborator, Ina, replică Daniel. L-ai auzit pe Moon. N-avem nimic de pierdut.

– Te-a mințit ca să te provoace. Sunt sigură că fiica ta încă mai trăiește...

– Poate, dar dacă așa este, vreau să mă încredințez eu însumi. În urmă cu o clipă, ai spus că știi mai multe scurtături ca să ajungem pe jos la laborator mai repede decât cu acest vehicul. Dacă ajungem înainte de miezul nopții, poate că nu vor fi îndrăznit încă să-i facă vreun rău fiicei mele și vom putea încerca să o salvăm.

Știa cum sună ceea ce spune, dar, chiar și așa, așteptă reacția Inei, dornic ca ea să accepte.

După o clipă de gândire, fata clătină din cap în semn de refuz.

– Nimeni și nimic nu ne va proteja. Vom fi *înăuntrul* mării, în Zona Scufundată, unde lucrurile sunt diferite în comparație cu lumea pe care o cunoști. Marea îl conține pe Dumnezeu și Culoarea, iar realitatea ei nu este a noastră...

– E vorba doar de un loc prevăzut cu geamuri la o anumită adâncime sub apă, nimic altceva. Restul e alcătuit din gândurile credincioșilor.

– Eu sunt credincioasă, afirmă Ina schimbând tonul.

– Eu, nu, spuse Daniel Kean. Eu vreau doar să-mi salvez fiica, la fel cum tu vrei să o salvezi pe maestra ta, și nici o credință nu mă va obliga să merg la moarte cu mâinile legate de gât, supus capriciului acelui criminal. Pot conta pe ajutorul tău, sau trebuie să o fac singur?

Se aflau la extremitățile cabinei roșiatice: Daniel, așezat pe jos, fără nimic pe el în afară de lanțul cu care era încins; Ina, în picioare într-un colț, cu tunica ei cu dungi care flutura în ritmul gâfâielilor. Daniel nici măcar nu știa dacă erau sau nu ascultați și, într-un anume fel, îi era totuna. Disperarea sa făcuse loc unui sentiment de ciudată invulnerabilitate. Cu toate acestea, nu voia să încerce nimic fără ajutorul puștoaicei.

Ina îl privi o clipă. Apoi, își plecă privirea.

– Nu cunosc mecanismul de schimbare a culorii acestei cabine, spuse ea cu o voce joasă. Știu doar că, atâta timp cât este roșie, nimic pe lumea asta nu ne va permite să ieșim. În starea actuală, este complet ermetică.

– Aerul intră pe undeva. Părul ți se mișcă, îl simt pe toată pielea...

– Este ca o rețea de mici pori, dar asta nu înseamnă că ar fi fragilă.

– Să începem prin a încerca să mă eliberez. Daniel se sprijini de perete ca să se ridice în picioare. Poate cu ajutorul tău să...

Deodată, cubul roșcat se prefăcu într-o capcană mortală cu pereți care înaintau spre trupurile lor. Ina scoase un țipăt. Daniel reuși să-și ridice mâinile înainte de a se lovi, dar Ina nu avu atât de mult noroc și se răsuci până căzu pe jos, în mijlocul vârtejului tunicii sale de mătase. Se produse un nou balans. După câteva clipe, toată cabina vibra.

– Ce se întâmplă? vociferă Daniel.

– Poate că ne-am ciocnit! spuse Ina.

– Dar ne mișcăm în continuare...

Atunci, încăperea se făcu albastră, ușa se deschise și intră gardianul. Cât ai clipi din ochi, totul reveni la roșu. În picioare, în fața lor, cu degetele în cataramele lungilor săi pantaloni roșii, gardianul avea părul de o culoare similară închisorii. În afară de pantaloni, purta o haină neagră strânsă pe corp. Încrucișate pe spate, două tocuri de arme, una de foc și alta de oțel tăios. Aspectul lui era cel al unui tânăr cu o constituție foarte zveltă, dar Daniel știa că putea avea o vârstă și o forță mai mari decât cele pe care le afișa.

– Cine a țipat? întrebă el.

Era prima oară când Daniel îl auzea vorbind, și se înfioră. Cu toate că rostise rar fiecare cuvânt, ansamblul i se păru străin urechilor lui Daniel, ca și cum gâtul acestuia ar fi fost plin de insecte. Cunoștea relatări despre oameni care se operau în Japonia pentru ca vocile lor să sune ca niște grohăituri de animale, imitându-i pe participanții la orgia din cel de-al Patrulea Capitol, dar până în momentul acela nu le considerase întru totul adevărate.

– Tu, eroule?

Gardianul îl privi.

Daniel nu răspunse și gardianul făcu un pas către el.

– Eu am fost aceea, spuse Ina deodată. Am căzut.

– Ai căzut... Gardianul schimbă direcția și se îndreptă către ea. Vorbea ca și cum ar fi avut capul vârât într-o pungă plină cu pământ. Puștoaica îl așteptă în picioare, rezemată de perete; tunica i se întindea pe piept la fiecare respirație. Când ajunse lângă ea, gardianul ridică mâna brusc, făcând-o pe Ina să-și dea capul deoparte, dar se mărgini să o prindă de tunică. Îți voi explica situația, șopti el, tărăgănând frazele. Pe drum era un copac.

Ne-am abătut de la traseu. Poate că sunt denebieni prin apropiere. Țipetele tale îi vor atrage. Să nu mai țipi, orice s-ar întâmpla, chiar dacă ai cădea și ți-ai sparge frumosul tău cap... Cealaltă mână a gardianului arăta spre capul Inei. Atunci, pe neașteptate, o lovi. Palma de-abia se auzi în spațiul fără ecouri al cabinei, dar o făcu pe Ina să-și învârtă capul spre latura opusă și să țipe. Ai mai țipat o dată... Pedeapsa se repetă. Ina strângea din dinți. Acum e mult mai bine... Și acum?

Gardianul părea că se joacă: își făcea mâna să plutească, în vreme ce se apuca de tunica Inei cu cealaltă, simula câteva lovituri și deodată îi trăgea una cu adevărat. Zâmbea când o lua prin surprindere pe fată. O palmă peste obraz o făcu pe Ina să cadă la pământ, iar tunica să i se desprindă de la gât cu un sunet sec de sfâșiere. Gardianul dădu drumul veșmântului, care rămase atârnat de mijlocul Inei.

– Uite ce-ai făcut, proasto! urlă el. Îmbracă-te la loc! Îmbracă-te! Și începu să o lovească cu amândouă mâinile, fără încetare, pe tot corpul, în vreme ce Ina încerca în zadar să-și înnoade capetele tunicii rupte la gât.

A făcut-o în clipa aceea. Nu pentru el. Nici pentru Yun. A făcut-o pentru că îi era imposibil să privească în continuare cum fata aceea, pe care de-abia o cunoscuse, era maltratată în chip sălbatic.

Îi lipsea un plan prealabil, se încredea mai mult în voință decât în puterile proprii. Își întinse picioarele ridicându-se dintr-un salt și reuși să ajungă până la obiectivul său înainte ca acesta să-și dea seama ce se întâmplă. Își puse mâinile legate în fața gâtului gardianului. Smucitura înainte făcu lanțurile să se activeze și să înceapă să-i strangulеze pe amândoi.

Luat prin surprindere, gardianul se opinti cu greu. Poate că ar fi reușit să se elibereze, dar Ina își înfundă un genunchi în

pântecele lui și, fără tranziție, îl lovi cu amândoi pumnii peste față. O clipă mai târziu, Daniel sprijinea un trup lipsit de viață.

– Are o cheie cromatică atârnată de gât! exclamă Ina ajutându-l să lase cadavrul jos.

Se mișcară cu stângăcie. Daniel pierdu din timp manevrând cheița până când înțelese că Ina era cea care trebuia să o ia și să deschidă lanțurile. Ea reuși, iar Daniel se simți ușurat să se trezească liber. Răsuciră cadavrul și scoaseră armele din tocuri. Ina păstră cuțitul și îi înmână pistolul lui Daniel. Apoi, ea își înnodă din nou tunica sfâșiată și Daniel examină piesa neagră de vestimentație a gardianului: era aproape transparentă, dar era alcătuită din verigi groase și flexibile.

– Apără de gloanțe, spuse Ina.

Daniel o scoase de pe gardian și încercă să și-o pună. Era mică, dar se adapta foarte bine pe torsul său. Apoi își atârnă tocul de armă de umăr și o privi pe Ina.

– Și acum?

– Dacă ieșim de aici, e posibil să putem deschide ușa exterioară și să sărim din vehicul în mers, sugeră ea.

– Nu mai are nici o altă cheie, spuse Daniel. Cum a deschis ușa?

– N-are nevoie de chei pentru asta. Ușa este poroasă, ca și restul cabinei, se poate deschide dacă reușim s-o facem să apară, ceea ce poate că se întâmplă la contactul cu mâna lui. Ajută-mă să-l duc până la intrare...

Începură să târască trupul. În momentul acela, jumătate din cabină se făcu albastră și ușa se deschise.

– Într-adevăr, cabina este poroasă, spuse Moon, în picioare, în prag. Tot ce ați vorbit poate fi auzit.

6

Moon era escortat de doi dintre bărbații lui, sau poate dintre femeile lui; era greu de stabilit, în ciuda faptului că unul din ei era Cizme-Ascuțite și afișa organe genitale de femeie sub o piesă de vestimentație scurtă, galbenă. Amândoi erau înarmați, ca și Moon, dar Moon se prefăcea că nu avea nevoie de alt fel de arme decât zâmbetul său. Rămăsese în mijlocul intrării, cu mâinile puse fără grație pe cadrul ușii, și îl privea fix pe Daniel, de parcă numai acesta ar fi fost prezent. Un splendid medalion de argint și onix strălucea pe pieptul său dezgolit.

– Acum am să vă explic ce s-a întâmplat, dacă n-ați putut înțelege pronunția lui Yamu, spuse Moon. Ne-am izbit de un copac care bloca șoseaua, probabil o capcană denebiană, și a trebuit să ne abatem peste câmp, dacă se poate numi „câmp" această zonă deosebit de neplăcută și neospitalieră, pe care am avut delicatețea să nu v-o arătăm... Ne aflăm la aproape opt sute de metri sub mare, la marginea Culorii, pe punctul de a intra în ea, într-o arie năpădită de denebieni și de alți ritualiști de diferite categorii. Dar noi nu suntem mai puțin primejdioși. La dreapta mea, Lam este credincios al celui de-al Doilea, ca și mine, și e un trăgător foarte bun; la stânga mea, Send trage și mai bine decât Lam. Amândoi poartă arme sensibile la căldura corporală. Știe oare un angajat feroviar ce înseamnă asta? Explică-i tu, Ina!

– Armele nu pot da greș, spuse fata pe un ton sec. Sunt atrase de temperatura corpului.

– Am putea să vă nimerim cu ochii închiși la o distanță de o sută de metri, traduse Moon. Și acum... Avem deja destule probleme de fond, căutând să nu cădem în capcanele denebiene. Dați drumul armelor și lui Yamu. Apropo, Daniel: restituie piesa de apărare. Îți vine groaznic.

Când Moon termină de vorbit, nici Daniel, nici fata nu făcură nimic.

– Nici unul din voi doi nu vrea să fie primul laș? Moon întoarse capul spre gardianul pe care îl numise Lam. Acesta era îmbrăcat într-o haină lungă, neagră, care lăsa să i se vadă doar mâinile cu unghii lungi, roșii-argintii, și pistolul complicat. În momentul acela, întinse cotul ca să tragă.

Glonțul distruse complet capul gardianului pe care Daniel și fata încă îl mai țineau. Nu a fost o simplă gaură: creierul lui Yamu explodă ca o bășică, lăsând la vedere suprafața limbii și dinții de pe maxilarul inferior. Pereții, piesa pe care o purta Daniel și tunica Inei fură acoperite de sânge. Amândoi dădură drumul cadavrului în același timp.

– *Toți* suntem înlocuibili, inclusiv noi, v-am mai spus, insistă Moon. N-o voi mai repeta: dați drumul armelor.

Cuvintele și înfățișarea lui puteau părea afectate, dar în ochii aceia opaci Daniel întrezări ceva foarte neliniștitor. Era ca și cum ochii lui Moon ar fi fost un vehicul mișcându-se cu mare viteză și, în timp ce îl priveau, Moon s-ar fi năpustit asupra lor.

„Trenul întunecos."

Un zgomot îl făcu să tresară: Ina aruncase cuțitul pe jos. El încă mai avea pistolul în mână.

– Ei bine, mare erou? îl întrebă Moon fără să înceteze a-l urmări *(a-l ucide)* cu acele pupile negre precum cărbunele. Ce vrei să faci?

De fapt, voia să facă multe lucruri sau, mai bine zis, nici unul: voința îi rămânea prinsă într-un fel de capcană lipicioasă. Înțelese că cele întâmplate mai înainte cu cuțitul se datoraseră acestui fapt. Ina avea dreptate: Moon îl înșela. Niciodată nu l-ar fi lăsat să acționeze liber.

Cu toate acestea, ridică mâna în care ținea pistolul, pregătit să tragă. Atunci clipi văzând că arma era deja pe jos. Îi dăduse ascultare lui Moon fără să fie conștient de acest lucru.

Se lăsă liniștea. Încăperea continua să se clatine și să vibreze, dar nimeni nu se mișcă, nici nu vorbi în pauza aceea. Judecând după expresia sa, Moon părea foarte departe de a se simți satisfăcut.

– Haina, eroule! porunci el. Scoate-ți-o!

În vreme ce Daniel făcea să alunece bretelele piesei pe deasupra capului, Moon continuă să vorbească pe un ton obosit, cu mâinile rezemate de cadrul ușii:

– Știi ceva, mare erou? Am început să mă satur de tine. Este momentul să te învețe cineva care îți este locul. Aruncă haina pe jos și îngenunchează!

Făcu tot posibilul să nu cedeze, dar, în vreme ce își punea voința în joc, genunchii i se îndoiau tremurând. Nu știa ce i se întâmplă, era ca și cum n-ar fi fost el, sau ca și cum s-ar fi divizat în două părți, ambele la fel de inutile.

Atunci, Moon lăsă mâinile jos de pe cadrul ușii și se apropie. Chipul întreg i se concentra în ochi: ca două muște pe o farfurie cu lapte. Deși încercă să se miște, Daniel reuși doar să se așeze pe călcâie, incapabil să-și ridice genunchii. „Îmi face ceva cu ochii."

– N-ai încă nici cea mai vagă idee despre ce putem face noi, credincioșii, Daniel Kean, spuse Moon. Să-ți dau câteva exemple: îți pot porunci să te omori sau să o omori pe Ina, sau să mi te oferi ca să fii folosit, chiar și să simți „dragoste" față de mine. Nu contează cât de mult mă urăști. Nu contează dacă afli că m-am desfătat cu mica ta fetiță orientală înainte de a o ucide... Dacă îți poruncesc să simți „dragoste" față de mine, o vei simți. Vei face și vei fi orice poftesc eu...

Ochii lui Moon erau două mari cercuri negre, ca și cum literele din mijloc ale numelui său ar fi crescut și ar fi cuprins totul.

Cu toate acestea, Daniel era lucid și în stare să judece ce i se întâmplă. Reușise chiar să salveze o informație pierdută în străfundul memoriei sale și să făurească un plan, dar ochii lui Moon nu îi permiteau să-l ducă la bun sfârșit.

– Vom începe cu ce e mai simplu, spuse Moon acoperind cu umbra sa trupul îngenuncheat al lui Daniel. Vei folosi limba. Doar limba, pentru moment...

– Lasă-l, te rog, lasă-l... auzi, foarte departe, vocea Inei.

– Ești geloasă? își bătu joc Moon, și cineva râse în chip grotesc, poate Lam, poate Send. Îmi pare rău, nu-mi placi, Ina! Limba ta, Daniel Kean! Vreau s-o văd.

Lui Daniel i se păru că un vierme roz îi ieșea bâjbâind dintre buze.

Pe neașteptate, lumea adoptă forma unei explozii și căzură cu toții la pământ sau se izbiră de pereți ca piesele de pe un eșichier răvășit. Se auziră țipete din cala vehiculului, iar gărzile și Moon întoarseră capul.

În clipa aceea, Daniel își dădu seama că Moon încetase să-l mai privească.

Se putea mișca.

7

A știut că nu avea să dispună de altă ocazie.

O mică porțiune de aer despărțea mâna lui stângă de cea dreaptă a Inei: se ridică dintr-un salt, o apucă de încheietură și se năpusti în față, împingându-l pe Moon, care mai era încă pe jos. Trupul lui Moon îl lovi pe Lam, dar izbitura lui Cizme-Ascuțite, mai rezistentă sau cu mai mult noroc, îl aruncă și pe Daniel la pământ. Pentru o clipă, toți s-au jucat de-a ridicatul în picioare,

în vreme ce privirile lui Daniel și ale femeii-gardian se încrucișară (acei teribili ochi albaștri). Pistolul fetei căzuse – din nenorocire și din fericire – într-un loc inaccesibil amândurora. De data aceasta, a fost Ina cea care îl trase de mână.

– În spatele meu, Ina! strigă el, acoperind-o cu trupul său.

Cizme-Ascuțite părea că se rănise la umăr și, pentru moment, nu reprezenta o amenințare. Moon se ridica, în vreme ce scotea arma din toc. Dar Lam își revenise deja și îl ochea.

Se auzi un zgomot. Daniel simți tot ce se poate simți atunci când se moare, cu excepția morții.

Proiectilul izbise în ușă, dar simpla sa detunătură, care spulberase rama în mii de fragmente, a fost de ajuns pentru ca Daniel să alunece din nou. De data aceasta, n-a căzut pe jos: palmele mâinilor sale întinse l-au împiedicat. Se ridică și alergă spre lungul culoar central al vehiculului. O văzu pe Ina ajungând la capăt și luând-o după colț.

– Există o ieșire! îi strigă ea.

O luă pe culoar fără să privească în urmă, deși știa că odată ajuns acolo avea să devină o țintă atât de ușoară, încât Lam îl va putea nimeri cu ochii închiși. În cazul în care teoria sa ar fi fost corectă.

Auzi o împușcătură și se aplecă în față. Simți glonțul vâjâind deasupra capului, sfâșiind aerul ca o insectă mânioasă. Era nevătămat. Continuă să alerge, ajunse la capătul culoarului și descoperi ieșirea la stânga sa. În momentul acela, văzu că un alt individ înarmat, poate conductorul, se îndrepta spre el dinspre extremitatea frontală a vehiculului și ridica un pistol, încercând să-și corecteze tirul.

– Sări! îi striga Ina de afară. Sări, Daniel!

A sărit. Conductorul nu trăsese, poate pentru că îi văzuse pe colegii săi apropiindu-se pe același culoar. Ina îi opri căderea și o porniră în fugă spre ceea ce păreau a fi niște copaci.

Noaptea era veșnică și umedă. Daniel nu avea timp să privească în jur, atent doar la picioarele sale și ale Inei, care deschideau calea. O ramură explodă în bucăți lângă ei. Ina schimbă direcția și Daniel o urmări. Terenul, denivelat, începu să le ceară mai mult efort. Daniel descoperi că urcau o pantă, printre insuportabile trunchiuri acoperite de picături strălucitoare. Culoarea acelei păduri era albastră.

Se opriră o clipă ca să-și tragă răsuflarea. Ina vorbi luând câte o gură de aer.

– Au căzut într-o capcană denebiană... Am văzut când am ieșit: un copac smuls la trecerea vehiculului... Asta înseamnă că există ritualiști prin preajmă. Trebuie să...!

Problema cea mai gravă putea fi aceasta, dar nu era singura: Daniel a aflat-o atunci când trunchiul de copac care se afla între ei a fost pulverizat în zgomotul asurzitor al scânteilor de ambră, ca și cum o încărcătură explozivă plasată în interiorul său ar fi fost detonată în clipa aceea. Întoarse capul ca să audă (mai curând decât să vadă) umbra lui Lam și a conductorului apropiindu-se.

– Acolo! strigă unul din ei.

Deschiseră din nou focul.

Cu inima bătându-i cu viteza terorii, Daniel o urmă pe Ina spre desișul care încununa colina. Avură loc noi detunături, dar, din fericire, răsunau în depărtare. Ajungând la arbuști, Daniel o imită pe fată și se aruncă la pământ. O rouă înghețată și mucegăită îi udă din cap până în picioare. Merseră prin hățișuri în patru labe, ca animalele, și pentru o clipă doar urechile lui Daniel reușiră să nu o piardă pe Ina. Nu putea respira, nu atât

din pricina efortului, cât a atmosferei înseși, dense, de seră, de parcă aerul ar fi fost sudoare.

Ina nu se opri când ieșiră dintre hățișuri: coborî povârnișul cu pași mari, cu dâra de mătase a tunicii sale sfâșiate zburând în urma ei. Străbătură cât mai degrabă cu putință un teren îngust flancat de coline până când acestea au ajuns destul de aproape unele de altele ca să formeze un defileu. În punctul acela, făcură un popas și timp de aproape un minut se mărginiră doar să respire.

– Îți este bine? îl întrebă Ina. Nu te-au rănit?

Îi era bine, răspunse el, și îi povesti cu vocea întretăiată ce înțelesese atunci când Moon îl amenința:

– Înainte de a urca în vehicul, m-au obligat să mă stropesc cu un produs care anulează urmele de căldură de pe suprafața corpului... Când Moon a vorbit de arme sensibile la căldura corpului, am hotărât să risc... Mă gândeam să te protejez în timpul fugii, dar în cele din urmă te-am expus gloanțelor.

– Ai făcut singurul lucru pe care îl puteai face, Daniel, afirmă Ina cu vehemență. La început, m-am îndoit de hotărârea ta. Acum, îți sunt recunoscătoare.

– Mai trebuie încă să ieșim de aici. Știi unde suntem?

– În vechea zonă Kansai, la vest de Honshu, spuse Ina. Nu știu exact în ce loc anume, dar cred că nu foarte departe de Culoare...

Daniel se simțea mai liniștit în pacea nopții. Își ridică privirea și contemplă cerul negru, presărat cu o infinitate de stele.

– Există persoane care dau asigurări că se pot orienta după ste... începu el să spună.

Atunci își înăbuși un țipăt.

Stelele *se mișcau*.

Nu la modul imperceptibil în care o fac aștrii, ci văzând cu ochii. Își schimbau încontinuu locul, toate la fel, cu o viteză nu

foarte mare, dar fără încetare: după fiecare clipire din ochi, Daniel băga de seamă că harta cerului era alta. Părea o imensă supă neagră cu particule aurii în suspensie mergând de colo colo, lovindu-se între ele, îmbulzindu-se pe kilometri întregi deasupra lor.

– Sunt bancuri de pești, nu stele, spuse Ina. Ne aflăm sub nivelul mării, nu uita. Ceea ce pare a fi cerul este o boltă de geam presurizat, Daniel. Asta este Zona Scufundată. Ocupă o arie de vreo treizeci de mii de kilometri pătrați. Geamurile care o acoperă sunt speciale, iar sistemul de ventilație foarte sofisticat. Atmosfera în interior se păstrează la aceeași presiune ca la suprafață, în ciuda faptului că în anumite puncte adâncimea atinge peste o mie de metri. A fost o muncă titanică, lucrările de Montare a Cupolei de Sticlă au durat mai bine de un secol...

– De... de ce strălucesc? întrebă Daniel cu privirea fixată asupra luminilor sclipitoare.

– Sunt fosforescente datorită radiației Culorii, nu știai? Tonul Inei scotea la iveală uimirea față de întrebare. Atunci, zâmbi. Îmi pare rău! Am uitat că n-ai fost niciodată în Zona Scufundată... Peștii din această regiune produc lumină de milioane de ani grație Culorii, Daniel!

– Este... șopti el și renunță să găsească un cuvânt ca să continue.

– Da, fascinant, îi tăie vorba Ina pe un ton obosit. Mai ales pentru cine o vede pentru prima dată. Copleșitor, fascinant... și teribil.

– N-aveam de gând să spun „fascinant". Daniel își plecă ochii, stingherit. Și mie mi se pare teribil: ca o răsturnare a lucrurilor.

– O răsturnare a ordinii naturale, recunoscu Ina. Dar lumea este și aceasta, Daniel Kean. Ceea ce numim „natural" este doar ceva cu care suntem mai obișnuiți. Pentru denebieni, este „natural" să vadă pești înotând pe cer. Hai, trebuie să mergem mai departe...

– Crezi că încă ne mai urmăresc?

– Nu oamenii lui Moon sunt cei care mă îngrijorează cel mai mult. Ina privea dintr-o parte în alta și tensiunea ei era perceptibilă pentru Daniel, chiar și în penumbră. Când am ieșit din vehicul, am simțit: există ritualiști prin preajmă. N-o să te mint: tu și cu mine am putea primi chiar acum Marele Premiu pentru Prăzile Denebiene ale Anului. Suntem bărbat și femeie, tineri și sănătoși; suntem dezarmați și goi. Ca să accentueze cuvântul, își duse mâinile la fâșiile rupte ale tunicii și sfârși prin a și-o smulge, aruncând-o pe iarbă. Apoi, își dădu la o parte părul de pe față. Bălăriile îi ajungeau până la genunchi. Trebuie să jurăm ceva: dacă vom fi capturați, acela din noi care va putea va încerca să ne ucidă pe amândoi.

– Să ne ucidem?

Ina încuviință, privindu-l.

– Denebienii nu ne vor ucide. Suntem mult mai utili pentru ei fiind în viață. Ei folosesc ființe concepute în exterior după un proiect ca să le supună ritualurilor lor bazate pe interpretările extreme ale celui de-al Cincilea Capitol: ne vor da droguri care vor face ca trupul nostru să devină cenușiu și să se desfacă în bucăți, cum spune Biblia că s-a întâmplat cu trupurile familiei peste a cărei fermă a căzut Culoarea. Te asigur că nu este genul de viață pe care vei dori s-o trăiești, Daniel, așa că jură-mi că mă vei ucide dacă va veni momentul... Daniel jură, zguduit, și ea de asemenea.

Rămaseră privindu-se în tăcere. Pentru Daniel, pașnica pădure care îi înconjura se umpluse deodată de zgomot de pași, ochi strălucitori și umbre. „Chestii care se cațără și care se târăsc."

– Bine, să mergem mai departe, spuse Ina. Cu puțin noroc, vom ajunge la Culoare de îndată ce vom străbate aceste coline. Începând de acolo, te voi putea călăuzi spre laboratorul lui Kushiro.

Daniel își coborî privirea. Nu-și pierduse speranța de a o salva pe Yun, dar oricât și-ar fi repetat în sinea lui că Moon încercase doar să-l provoace, i se păreau din ce în ce mai îndepărtate posibilitățile de a o găsi pe fiica sa în viață.

Ina nu îi îngădui să se cufunde în tăcere. Nici cuvintele ei nu fură compătimitoare.

– Este foarte probabil să nu mai revedem persoanele pe care încercăm să le ocrotim, Daniel, dar nu putem risca să le pierdem doar din pricina descurajării noastre. Dacă dăm înapoi, ne vom întâlni cu Moon. În caz contrar, poate că vom avea șansa de a ajunge înaintea lui și de a o salva pe fiica ta. Tu însuți ai spus-o: ne-ar fi ucis, în orice caz.

Daniel încuviință, înțelegând că Ina avea dreptate.

Își reluară marșul pe lângă coline până ajunseră la un stufăriș des. Ina îi propuse să-l străbată pentru a nu fi văzuți din afară. Intrând în el, crearã o lume de foșnete. Plantele înalte de-abia se mișcau odată cu aerul înconjurător, era cald și umezeala din atmosferă era lipicioasă. Părul lung al lui Daniel se încurca uneori printre trestii, obligându-l să facă pauze frecvente.

– De unde au apărut atâtea plante și copaci? o întrebă el pe Ina. Trebuie să fie realizați după un anumit proiect, ca să supraviețuiască într-un loc fără lumina soarelui...

– Sunt într-adevăr proiectați, spuse Ina. Sunt proiecte genetice pregătite să crească în aceste condiții. Ritualiștii le plantează ca să-și realizeze ceremoniile și, de asemenea, ca să se hrănească. Ei înșiși s-au proiectat de-a lungul generațiilor și se afirmă că unii dintre ei au reușit să vadă în întuneric și să respire doar de două ori pe zi. Ceea ce n-au putut proiecta sunt mințile lor: au înnebunit închiși aici, înăuntru, ca locuitori ai unui acvariu uman. Legile și cunoștințele lor nu sunt ale noastre, dar sunt credincioși devotați ai celui de-al Cincilea și al Șaselea Capitol.

Daniel rămase privind-o. Umbrele trestiilor întretăiau chipul în penumbră al Inei White și buzele ei cărnoase, deschise pe jumătate.

Nu știa cum să-i spună la ce se gândește: el însuși se simțea buimăcit amintindu-și prin ce trecuse. Când începu să vorbească, o făcu în ritm lent, alegându-și cuvintele.

– Ina, nu pot să înțeleg cum a reușit Moon, dar m-a obligat realmente *să fac* ce îmi poruncea... A fost ceva foarte straniu... Poate a fost vorba de o simplă sugestie, dar nu puteam evita să-i dau ascultare... Era ca și cum trupul meu nu mai era al meu.

– Trupul tău nu este al tău, replică Ina. Este doar un veșmânt. Este atât de străin și în același timp atât de periculos, la fel cum ar putea fi și aceste trestii. Așa se întâmplă de când am fost creați, Daniel! Singurul lucru care ne aparține într-adevăr este conștiința, ca un far care luminează în întuneric. A fi credincios înseamnă a controla lumina acestui far în așa fel încât să putem face și altceva cu ea, în afară de a lumina.

Punând capăt conversației, Ina continuă să meargă. Daniel o urmă, gânditor. „Într-o zi te trezești și vezi că lumea nu este așa cum credeai.“ Putea oare Ina să aibă dreptate? Știa că nu trăise nimic asemănător celor simțite pe când îl privea Moon. Nici măcar umilința suferită din partea lui Mitsuko nu admitea comparație. În momentul acela, dăduse ascultare în mod voluntar vocii care o controla pe Mitsuko pentru a nu o pune în primejdie pe fiica sa; în schimb, povestea cu Moon fusese ca un vis în plină stare de trezie, invadarea ființei sale celei mai intime. Oare nu era o bună dovadă a faptului că acea credință era adevărată sau că realiza măcar multe dintre lucrurile pe care credinciosul și le propunea, așa cum opina Héctor Darby? Sau putea să fi fost vorba pur și simplu de o sugestie? Încă se mai îndoia.

Dincolo de stufăriș, terenul urca spre vârful unei coline. Ina propuse să urce până acolo. Când ajunseră, în sfârșit, Daniel își dădu seama că se aflau într-un loc îndeajuns de înalt ca să se bucure de o amplă panoramă.

Priviră amândoi spectacolul, stupefiați.

Colina cobora spre o vale îngustă în care se înălțau case ciudate cu acoperișuri de olane ondulate. Ina le numi „pagode" și îl lămuri că erau temple abandonate dintr-o antichitate străveche. Mai departe, în spatele altor coline, plutea o pâclă strălucitoare de o nuanță aflată între violet, verde și albastru, care cuprindea toată curbura cerului de sticlă.

– Culoarea, spuse Ina.

Dar ceea ce îl lăsă, în momentul acela, pe Daniel fără cuvinte era ceea ce se mișca pe spinările înalte care alcătuiau orizontul.

Lente, maiestuoase, creaturile înaintau proiectându-și splendoarea fosforescentă peste pagode ca niște zepeline de lumină. Când se apropiară, Daniel își stăpâni un țipăt văzând capetele lor colosale, anatomia lor asemenea unor mari palate fermecate, albul pântecelor lor cu care, pentru o clipă, pavaseră bolta de sticlă de deasupra lor.

– Cașaloți, spuse Ina pe un ton reverențios. Un cârd. Obișnuiesc să coboare la peste o mie de metri adâncime ca să-și prindă prada. Cei mai mici sunt pui. Se spune că e de rău augur să vezi cașaloți pe cer.

Daniel era dispus să o creadă: o sudoare rece îl scălda la trecerea acelor monștri de tăcere, acelor nori solizi de furtună care se deplasau printre sclipiri de nuanță violetă și foșnete îndepărtate.

– Vor sparge geamul..., șopti el, înspăimântat.

– Nu, spuse Ina. Nici măcar nu-l ating. Ceea ce auzi este glasul lor. Comunică între ei prin ecouri. Reverberând pe plăcile de sticlă, produc sunete asemenea unor lovituri sau...

Daniel nici măcar nu realiză faptul că Ina se întrerupsese. Își lungea gâtul rotindu-și capul până la limită, copleșit de acea defilare. O parte din el își aminti aproape cu o bucurie exagerată că, în alte vremuri (poate mai bune, poate doar diferite), Marele Tren i se păruse spectacolul cel mai colosal care se putea vedea. Dar, în fața acelei desfășurări orbitoare de natură pură, aproape că nu-i trecea prin minte altceva decât să se uite la ei, să-i urmărească până la capăt cu privirea, așa cum un copil ar privi evoluțiile unei comete orbitoare...

– Daniel...

... Decât să-i urmărească pentru totdeauna, până la destinația cea de pe urmă. Până în locul unde îl așteptau Yun și Bijou...

Își plecă privirea, licărindă, când simți că Ina îl apuca de braț.

– Daniel, fugi cât poți de repede!

Atunci văzu umbrele.

Capitolul al Șaselea

Doowich

1

Nu știa nici câți, nici *ce* anume erau. La lumina din ce în ce mai îndepărtată a cașaloților care spintecau înălțimile, văzu două sau trei siluete care înaintau spre ei venind dinspre diferite cotloane de pe vârful colinei și observă reflexele veșmintelor lor colorate și ale coamelor de păr răvășite.

– Fugi, Daniel! strigă Ina coborând povârnișul.

Daniel consideră o șansă faptul că pământul era moale și că nu se aflau alte obstacole în cale în afara unui câmp de flori create după un proiect. Trupul Inei îi servea drept călăuză în întuneric, acum că enormele creaturi marine erau prea departe și nu mai luminau. Alergă fără să se gândească la nimic, fără să privească în urmă, fără să asculte altceva decât bătăile năvalnice ale inimii sale și foșnetul plantelor călcate în picioare.

Când ajunseră la baza povârnișului, Ina se opri pentru o clipă și arătă spre ruinele pagodelor.

– Trebuie să ajungem până acolo!

Își reluară cursa frenetică. Daniel nutrea certitudinea că, dacă avea să cadă, să micșoreze pasul sau chiar să se clatine, va

fi prins. Frica și slăbiciunea îl făcură să se gândească să se predea, dar amintirea vorbelor Inei („promite-mi că mă vei omorî") îi întărâtă trupul ostenit.

Ina, care avea un avans destul de mare față de el, se îndrepta spre o esplanadă cu ziduri dreptunghiulare care păreau luminate de un veșnic crepuscul. Trupul ei era ca o sculptură mobilă de culoare albă. Se opri subit și se întoarse spre Daniel. El se temu că nici acolo nu era vreo ieșire. O văzu mișcându-și brațele. O auzi strigându-l pe nume.

Își dădu seama că îl înștiința despre ceva. Întoarse capul.

Primul urmăritor, care se afla la o distanță considerabilă de ceilalți, îl ajunsese din urmă.

Auzi ceva asemănător unui râs. I se puse piedică. Se rostogoli cu picioarele îndoite și, dintr-odată, lumea i s-a părut cum nu se poate mai mică: flori, calicii, lujere, miros de umezeală și de nămol, căldura brutală a unui trup. Încetă să se mai rostogolească și rămase cu fața în sus, în vreme ce o siluetă se arunca asupra lui. Își întinse picioarele și bătu din ele în aer, dar dușmanul său le evită cu ușurință și se așeză pe pântecul lui. Daniel întrezări o masă de păr negru cu miros de mâl, sâni dezvoltați, de femeie, strălucirea unor cioburi colorate care formau o jachetă descheiată, linii ale feței asimetrice și respingătoare, sprâncene stufoase, ochi la înălțimi diferite, o pleoapă întoarsă pe dos, buze ca niște trepte, nas prefăcut într-un rât negru. Duhoarea animalică a acelei anatomii îl ameți. Scoase câteva țipete și se răsuci, ceea ce păru să o amuze pe femeia care îl capturase. Râsul ei cu dinți mari și depărtați era răgușit și denota mai curând pofte decât curiozitate. Ajunse chiar să dea drumul mâinilor lui Daniel ca să și le treacă pe ale ei pe chipul lui și să-i scormonească în gură. Avea o piele ca o talpă și mirosea urât. Daniel încercă să o muște, dar era ca și cum ar fi vrut să rupă cu dinții o ramură groasă de copac.

Profită de faptul că avea mâinile libere ca să lanseze un ultim atac disperat cu amândoi pumnii. O nimeri în tâmplă, dar femeia cu veșmânt de sticlă râse din nou și își închise gheara pe încheieturile mâinilor lui, imobilizându-le. Degetele ei erau ca zimții unei capcane. Apoi, își duse cealaltă mână la gâtul lui, împiedicându-l să respire. Nu părea că vrea să-l stranguleze, ci să-l facă să-și piardă cunoștința, și asta îl înspăimântă cel mai mult. „Le suntem mult mai de folos fiind în viață." Se zbătu cum putea, dar nu reuși decât să-și miște mijlocul și picioarele. Chipul zâmbitor al femeii începu să devină melasă în ochii săi...

Deodată o văzu ridicându-și privirea asimetrică spre un punct care rămânea în afara câmpului său vizual. Lovitura o primi în aceeași tâmplă în care o lovise și el, dar călcâiul de la piciorul Inei era, fără îndoială, mai puternic. În același timp, Daniel se apără, lipindu-și coapsele și îndoind genunchii în sus. În zgomot de cioburi, femeia care îl capturase făcu o răsucire completă în aer și căzu pe o parte. Nu mai râdea.

– Repede! strigă Ina, ajutându-l să se ridice.

Înțelese urgența: restul urmăritorilor tocmai soseau.

Erau foarte aproape de ruine, dar la lumina crepusculară lipsită de claritate a Culorii, Daniel nu observă nici o ieșire. Începea să creadă că nu aveau scăpare, când, deodată, văzu acea deschizătură într-unul din ziduri.

– Nu te opri! îl presa Ina.

Nu se opri, nici măcar atunci când găsi o scară îngustă de piatră în spatele deschizăturii. Coborî treptele cu aceeași viteză, riscând să se împiedice și să cadă. Se precipitară prin coridoare slab luminate cu lămpi protejate cu zăbrele. Totul era întunecos și tăcut, un labirint cu pereți de recife. Secole de abandon și de ocean prefăcuseră piatra în bureți poroși.

În cele din urmă, Ina se opri. Liniștea din jurul lor era absolută.

– Ce a fost... acel... acea femeie?

Daniel încerca să-și recapete suflarea.

– O ritualistă dintr-un clan oarecare... Era deformată genetic cu „stigmate fizice și mentale" ca să-l imite pe Hibridul din cel de-al Șaselea Capitol... Pentru moment, am scăpat, dar trebuie să ne continuăm drumul... Fără îndoială, ei cunosc aceste tuneluri și nu le va fi greu să ne ajungă din urmă... Daniel, care își sprijinea capul de umărul Inei, simți mâna acesteia pe obraz, îmbărbătându-l. Vom ieși de aici, ți-o jur!

Contactul cu mâna aceea îi domoli frica. Se sărutară și se mângâiară o clipă, fără să caute o anumită plăcere, ci doar ca să-și potolească tremurul trupurilor. Continuară apoi să avanseze, și Daniel nu o văzu pe Ina șovăind în momentul în care alegea un drum, deși din când în când se oprea de parcă simțurile ei ar fi fost în stare să perceapă anumite capcane în calmul acela aparent.

– Unde suntem? întrebă el.

– În tunelurile care se întind pe sub temple. Unele sunt vestigii ale unor încăperi antice, altele au fost construite de către ritualiști. Dacă le străbatem, vom ajunge de cealaltă parte a colinelor, în zona Culorii. Poate că acolo vor înceta să ne mai urmărească.

Brusc, deveni încordată. Daniel vru să o întrebe ce se întâmplă, dar ea îi indică prin gesturi să păstreze tăcerea. Vorbi, în cele din urmă, într-o șoaptă grăbită:

– Sunt înăuntru. Îi simt. Există un nivel superior de grote, deasupra noastră... Poate că au de gând să ne taie calea pe deasupra, dar nu cred că vor reuși să coboare la timp. Ceea ce trebuie să facem noi acum este să găsim vreun mijloc de a trece dincolo...

Ina părea din ce în ce mai speriată. Își agita capul dintr-o parte într-alta și se dădea în spate, ca și cum n-ar mai fi fost atât de sigură de drumul pe care trebuiau să-l urmeze. Deodată, arătă spre un covor slab de lumină violetă la o cotitură. Tonul din vocea ei exprima ușurarea:

– Acolo! O ieșire!

Ajunseră la cotitură. Deschizătura era tăiată în piatră, la capătul unui tunel îngust cu acoperișul deschis în mai multe cornișe, și era dreptunghiulară. O ceață vineție o făcea să strălucească precum speranța.

– Lumina aceea este Culoarea... explică Ina. Am reușit!

Intraseră în tunel și avansaseră deja vreo doisprezece pași, când îi auziră. Ciudate ecouri de buruieni smulse, ca niște plante călcate în picioare de o creatură care s-ar fi apropiat. Strălucirea începu să se întunece. Ina, care mergea în față, scoase un țipăt. Daniel se ridică pe vârfurile picioarelor ca să privească peste umărul ei.

Cu greu îi venea să creadă ceea ce vede.

2

Mergeau de o jumătate de oră prin Zona Scufundată și în interiorul vehiculului domnea neliniștea. Veștile pe care Darby le oferea prin ecran nu erau liniștitoare.

– Sunt semne de intensă activitate ritualistă, Maya. Cred că am făcut bine că ne-am despărțit cum ai sugerat tu, dar și voi ar trebui să o apucați pe un alt drum. Este riscant să mergeți în continuare pe șoseaua principală, cu atât mai mult în sauna aceea arăbească de marmură cu care călătoriți voi. Sunteți atât de discreți de parcă ați purta un afiș luminos anunțându-vă prezența...

– Nu va folosi la nimic faptul că ne-am despărțit dacă o vom apuca pe același drum ca voi, Héctor, spuse Maya.

– Te temi de vreo ambuscadă din partea oamenilor lui Moon?

– Nu știu, dar în cazul în care se va produce, ne vor aștepta pe șoseaua principală. N-au cum să știe unde sunteți voi.

– Asta e o întrebare bună. Doctorul Schaumann își îndepărtă ochii de la monotonul drum întunecos, de-abia luminat de fosforescența creaturilor care se agitau pe cer. Voi unde sunteți?

– În drum spre ruinele orașului Kobe, spuse Darby. Vom face un ocol înainte de a ajunge și o vom porni spre colinele Culorii. Și voi?

– Ne aflăm la vreo zece kilometri dincolo de Kyoto, răspunse Yilane.

– La capăt, vedem colinele Culorii, spuse Schaumann. Ard focuri pe unele dintre ele, cum e de așteptat în zilele premergătoare sărbătorii de Halloween. Bineînțeles, sunt electrice: cu toate că încearcă să imite rugurile din cel de-al Șaselea, știu că nu este sănătos să facă un foc adevărat sub Cupola de Sticlă. Activitatea ritualistă se poate datora acestui fapt, Héctor!

– În orice caz, aveți grijă. Vă vom apela din nou când ne vom abate spre Amanohashidate.

Darby dispăru de pe ecran.

– „Aveți grijă", spuse Yilane și își strâmbă buzele groase într-o grimasă de nerăbdare. E deja prea târziu ca să mai avem grijă. Totul a mers prost de la început.

– Și ce se presupune că ar fi trebuit să facem, Jeremy Yin Lane?

Maya se așeză din nou în fața lui și își încrucișă brațele. Piesa ei fină și flexibilă de culoare neagră i se mula pe corp ca o altă piele. Armele prinse de centură loviră în scaun cu zgomote metalice.

– Ești încântătoare când îți iei vocea asta, glumi Yilane.

– Atunci, probabil că te încântă încontinuu, sublinie Schaumann, pentru că Maya este tot atât de capabilă să-și schimbe vocea ca și soarele care va ieși chiar acum de după colinele acelea.

– Când o să încetați să mai râdeți de mine, spuse fata, deși singurele hohote fuseseră ale lui Schaumann, aș dori ca Yilane să-mi răspundă. Unde am greșit?

– Ar fi mai ușor dacă ți-aș spune ce anume am făcut bine, Maya Müller. În primul rând, de unde știm că este transportat pe cale terestră?

– Dă-mi voie să fiu eu cel care răspunde la această întrebare, Maya, interveni Schaumann. Să circuli cu un aerian în interiorul acestei urne sub presiune, Yil, este mai periculos decât să mergi cu ochii legați pe marginea unei prăpăstii. La fiecare sută de metri ai Cupolei de Sticlă, există un câmp magnetic de blocaj. Servește tocmai ca să împiedice orice obiect condus de un tinerel nebun ca tine să se izbească de el. Ar fi aproape imposibil să se spargă, dar constructorul n-a vrut să riște, și bine a făcut. La această adâncime, o breșă de mărimea degetului meu mic ne-ar trimite pe toți cei care ne aflăm în Zona Scufundată, credincioși sau nu, drept în Sacrul Regat scufundat al lui Dumnezeu...

– L-au dus pe cale terestră, spuse Maya. Și chiar dacă n-ar fi așa, le-ar lua tot atâta timp. Nu văd nici o diferență.

– Eu, în schimb, văd o mare diferență, obiectă Yilane. Pe pământ sau prin aer vor ajunge înaintea noastră, vor asculta revelația de pe buzele acelui idiot și vor fi plecat cu *Cheia* înainte ca noi să fi reușit a zări colina laboratorului...

– Îmi plac oamenii optimiști, comentă doctorul Schaumann.

– Am calculat totul. Yilane mergea de colo până colo prin fața unui panou. Partea cabinei în care se așezase era un gol albastru în care pluteau ecrane. Chiar dacă nu întâlnim nici un obstacol, nu vom ajunge înainte de miezul nopții. N-ar fi trebuit să acceptăm niciodată ca Daniel Kean să plece cu ei...

După o pauză, vocea fetei răsună amuzată, dar cei doi bărbați o ascultau cu o neașteptată seriozitate.

– Yilane, te cunosc de doi ani de zile și, deși am păstrat mereu distanța, vreau să cred că te cunosc bine și că nu ascunzi înăuntrul tău o altă persoană foarte diferită. Dacă greșesc, spune-mi-o

acum. Suntem pe o cale fără întoarcere și mi-ar plăcea să fiu însoțită de oameni cunoscuți.

– La ce te referi?

– La faptul că mă voi preface că n-ai vrut să sugerezi ceea ce ai sugerat.

– Și ce am sugerat, Maya Müller? spuse Yilane, aparent concentrat asupra ecranelor.

– Că ai îngădui ca o copilă de șase ani să fie asasinată în schimbul găsirii *Cheii*.

Se lăsă o scurtă tăcere.

– Știți ceva, nu mi se pare prudent...

Dar Yilane întrerupse încercarea de conciliere a lui Schaumann. Era în continuare cu spatele la Maya și la doctor, iar părul său castaniu, lung și creț, aruncat peste umăr, și fusta sa scurtă, roz, contrastau cu fondul albastru monocrom. Un tatuaj reprezentând o reptilă era vizibil pe ceafa lui.

– Viața acelei copile nu e problema noastră, Maya. Au răpit-o ca să-l preseze *pe el*. Dar tu l-ai salvat din mâinile lui Olsen. El *într-adevăr* era problema *noastră*. N-ar fi trebuit să-i lăsăm să-l ia din nou cu ei. Ce vreți voi să evitați, Rowen, Darby și cu tine? O vor ucide în orice caz pe copila aceea, ca și pe prostul de taică-său, și știți asta.

Fata își sprijini mâinile pe coapse și își depărtă picioarele. Vorbi fără să ridice vocea, dar tonul său calm răsuna cu putere în interiorul cabinei:

– Yin Lane, te scuză faptul cert că ești foarte tânăr, iar învățămintele pătimașe pe care ți le-a inculcat tatăl tău te fac să fii posesiv și ambițios.

Renunțând la orice încercare de a urmări ecranele, Yilane se răsuci pe scaun și rămase în profil. O făcuse foarte lent și în liniște totală.

– Ce ai spus?

Vocea lui devenise tăioasă și rece ca un cuțit.

– Yil, Maya... Doctorul ridică mâna. Vă rog...

– Ezra Obed a fost foarte exigent cu tine, Yil. Fata vorbea ca și cum ar fi dojenit un copil. Tu însuți ai spus-o cu diverse ocazii. Știu bine că ai sentimente nobile, dar tatăl tău a făcut în așa fel încât să le desparți de țelurile tale, ca să nu se influențeze reciproc. Cred că ar trebui să-ți asumi o dată pentru totdeauna faptul că tatăl tău a murit și că nimeni nu mai este stăpân pe destinul tău.

Pentru o clipă nu se auzi decât zumzetul monocord al motorului și nenumăratele roți alunecând ușor pe șoseaua în penumbră. Yilane își încheiase rotirea pe scaun și se afla în fața Mayei. Pe chipul lui nu se mișca nici un mușchi. Părul său lung și creț îi ascundea brațele până la cot.

– Nu îndrăzni să-mi vorbești astfel, Maya Müller, spuse el în cele din urmă. Ești o simplă „cățea“ din Sud, o sclavă... Fără ajutorul lui Darby ai mai fi încă legată de o curea, adulmecând moartea în deșert...

– Yilane, ajunge! îi porunci doctorul Schaumann.

Fata stătea în continuare cu capul aplecat, într-o atitudine liniștită.

– N-ai nici un drept să-l menționezi pe tatăl meu... Grație lui ne aflăm aici. Dacă nu reușește să ne vorbească despre revelație...

– Ți-a vorbit ție, nimănui altcuiva, i-o reteză Maya. Tu ai fost cel care ai vorbit cu Anjali. Tatăl tău dorea ca numai tu să o știi...

Gestul lui Yilane fusese violent ca un fulger. Dar mâna cu care căuta gâtul Mayei găsi în cale o altă mână, robustă ca o stâncă. Rămaseră față în față, amenințători, iar în tăcere se impuse glasul lui Schaumann.

– Ajunge, am spus! Yilane, Maya! Ce-aveți de gând?

Tânărul se desprinse din strânsoare. Deodată, păru a fi pe punctul de a izbucni în plâns.

– Ar fi trebuit să-ți purifici gura aia spurcată înainte de a-l menționa pe tat...

În clipa aceea, fata se ridică, dar nu părea să o fi făcut din pricina vorbelor dure ale lui Yilane. Vehiculul începuse să reducă din viteză. Schaumann, aplecat peste parbriz, conectă farurile suplimentare.

– Ce se întâmplă, doctore? întrebă Maya.

– Ritualiști.

Siluetele erau liniștite, în picioare, pe șoseaua întunecată. Purtau o îmbrăcăminte complicată, alcătuită din haine largi, umflate în diferite părți ale corpului, dar erau de mărimea unor copii mici și nu păreau să aibă chip.

– Sunt doar marionete rituale, spuse Yilane. Sunt acoperite complet cu îmbrăcăminte „până la gât", în genul Hibridului... Este o formă de sărbătorire...

Dar Maya nu-l auzea: întoarse fața spre copacii înalți care flancau șoseaua, iar pometii ei pistruiați deveniră palizi în lumina lămpilor de control.

– Doctore, nu frânați!

– Ce vrei să spui? Vehiculul se oprește automat în fața oricărui...

– Este o capcană! Accelerați manual!

Mâinile lui Schaumann zburară pe luminile de control când, pe neașteptate, tavanul cabinei se prăbuși.

3

La început, Daniel Kean se gândi la o creatură vie. Se mișca, părea că respiră, își întindea ceea ce semăna cu niște extremități multiple. Apoi, n-a mai fost atât de sigur, pentru că nu vedea nici un chip, nimic din ce s-ar fi putut numi „cap" sau măcar „corp".

Era un ghem compact de vegetale crescând în deschizătura de ieșire. Când înainta, cârceii produceau zgomote ca de ruptură, ca și cum, în timp ce ghemul creștea, s-ar fi desfăcut în mii de bucăți. O duhoare de mucegai și de rădăcini descompuse îl însoțea, iar acesta devenea mai intens și mai greu suportabil, pe măsură ce creștea nodul acela grotesc de frunze și crengi asemănătoare unor sfori.

Deschizătura se acoperi în câteva secunde și strălucirea violetă se stinse. Cu toate acestea, dopul umflat de vegetale continua să se miște spre ei.

– Trebuie să ne retragem, strigă Ina.

Se întoarseră cu spatele, dar se opriră la vederea celor două siluete care se apropiau dinspre celălalt capăt al tunelului. O făceau lent, ca și cum ar fi știut că, pentru ei, captura era deja inevitabilă. Sub lumina slabă a lămpilor se puteau zări trăsăturile lor deformate și întunecoase.

Daniel aproape că dorea să înainteze în continuare: frica îl făcea să prefere adversarii umani în locul acelei putrede entități vegetale care creștea în spatele lui. Cu toate acestea, Ina îl împiedică, apucându-l de braț. Încetase să-i mai privească pe ritualiști și își înălța capul. Zgomotul asurzitor de copac tăiat care izbucnise în urma lor o făcuse să strige pentru ca Daniel să o poată auzi.

– Sus!

Arăta spre o cornișă de piatră, care făcea loc altui nivel de caverne. Începu să se cațăre cu agilitate și Daniel o imită.

O luară la fugă printr-un mediu nou, mai întunecos, mai puțin precis, străpuns de mii de ferestruici iluminate de Culoare. Ina alese să urce un povârniș pronunțat la început, compensat spre capăt de o coborâre bruscă. Atunci îi arătă o altă deschizătură. Era ca o gură de aerisire între stânci, dar se dovedea a fi destul de largă pentru a putea fi străbătută.

Se întâlniră pe culmea unui promontoriu, pe o pantă cu arbori răsfirați care creșteau oblic. În fața lor, stâncile formau un nou vârf. Ina hotărî să-l urce. Ascensiunea, abruptă, îi obligă să-și ducă trupul înainte și, pe Daniel în mod special, să se ajute cu mâinile.

Făcură o pauză pe o terasă, lângă un trunchi de copac fără ramuri și frunze, și se aplecară pe marginea pantei.

Din punctul acela puteau privi tot povârnișul, iar Daniel zări deschizătura prin care tocmai ieșiseră și cealaltă deschizătură, blocată, mai jos.

Atunci crezu că a înțeles totul.

4

Vehiculul, cu sistemul automat dezactivat, devia spre șanț după ce se năpustise asupra marionetelor ritualiste ca asupra unor popice. După ce încercă în zadar să facă manevre, blocat între scaun și tavanul prăbușit al cabinei, doctorul Schaumann își îndoi picioarele lungi și zâmbi.

– Ne vom izbi, spuse el.

Parbrizul plesni în momentul acela și o ciudată meduză neagră îi blocă lui Schaumann privirea. În creștetul ei, dinți în loc de ochi; sub dinți, doi ochi în loc de gură. Schaumann înțelese după o clipire că privea invers un cap de om.

– N-ai nici o îndoială, spuse capul cu voce de femeie.

Maya, ghemuită în cabină, își sprijinea mâinile pe podea. În jurul ei, lumea se fragmenta, dar în trupul ei era din ce în ce mai multă unitate.

Luptele se câștigau sau se pierdeau în timpul pregătirilor, ea o știa prea bine. În Sud se spunea că un trup este în același timp săgeată și propriul său arc. Forța mușchilor nu consta în desfășurarea

lor, ci în punctul de plecare. De aceea folosi acele clipe de haos, când nimic nu era încă hotărât, ca să se reculeagă în sinea ei.

Apoi, înălță capul și examină situația.

„Femeia de pe parbriz."

Intuia că nu era vorba de o simplă ritualistă deformată genetic, cu multă forță, dar puțină pricepere: profitând de faptul că vehiculul frâna, sărise cu precizie dintr-un copac, înfundase acoperișul și făcuse geamul țăndări din două lovituri. Oricine ar fi fost, era o expertă. Și nici nu ataca. Se pregătea, ca și ea. Își scotea mușchii din teacă, acele săbii adăpostite sub piele.

Va trebui să se ocupe de ea. Dar, înainte, trebuia să îi călăuzească, la fel ca întotdeauna, pe cei care aveau dezavantajul de a vedea doar cu ochii.

– Yilane, rosti, ei intră acum prin spate, în baie.

Nu auzi răspunsul lui Yilane, dar știu că tânărul credincios o auzise și că se îndrepta spre jumătatea de vehicul care era baie luxoasă. Acum, cele două jumătăți se zgâlțâiau și făceau salturi; *scriptorium*-ul emitea anunțuri de dezastru și probabil că, peste câteva secunde, avea să se producă o coliziune. Maya Müller calculă că, atunci când aceasta avea să se întâmple, ea și adversara ei se vor afla într-o fază foarte avansată a luptei.

După câteva clipe, se înălță ca un arc și își întinse picioarele, căutând deschizătura din parbrizul distrus.

5

– Este un copac, spuse Daniel. Un simplu copac... L-au vârât prin deschizătura aceea.

Panica pricinuită de ceea ce își imaginase că este o creatură monstruoasă făcută din frunze și crengi se destrămă înăuntrul

său și deveni brusc o criză de râs. Reuși să se stăpânească printr-un efort.

– Asta crezi? întrebă Ina, enigmatică. Apoi se îndepărtă și privi de jur-împrejur. Nu par să ne urmărească, dar nu putem aștepta aici ca să fim siguri...

Urcară în continuare un povârniș mai puțin abrupt. Pământul era plin de pietricele. Daniel înainta încet, folosind peretele ca reazem. Ina, cu mai multă ușurință, fără să se obosească nici o clipă, îl îndemnă să se sprijine de ea. Când ajunseră pe culme, Daniel hotărî să rupă tăcerea dintre gâfâieli.

– Trebuie să aflu, Ina. Explică-mi ce crezi tu că au făcut cu arborele acela...

– Arborele a fost *cel care a făcut-o.* Ei i-au poruncit s-o facă. Credincioșii celui de-al Cincilea Capitol adoră Culoarea și controlează copacii după bunul lor plac. Biblia o spune atunci când afirmă că această Culoare agită coroanele copacilor ca un vânt fantomatic...

Daniel nu replică. Încerca să capteze amintirile sale fragmentare despre cele întâmplate. Era convins că Ina se înșela, ca oricare alt credincios, dar, chiar dacă explicația corectă era a sa, cum se descurcaseră să taie trunchiul acela și să-l introducă atât de repede prin deschizătura din povârniș?

Hotărî că întunericul violaceu care îi înconjura era înșelător. Nu putea fi sigur de ceea ce vedea, nici de ceea ce își amintea că văzuse.

Ridicându-se în vârful picioarelor pe o stâncă, Ina scrută orizontul, cu silueta ei zveltă învești mântată în strălucirea intensă a cerului.

– Suntem deja în Culoare, spuse ea.

Daniel, în picioare lângă ea, își stăpâni răsuflarea.

Lumea care se întindea dincolo de locul acela, cu ruinele, movilele și acoperișurile sale de pagode, era învăluită într-o

lumină lividă, precum cea a unui apus fără soare. Provenea din cealaltă parte a bolții de sticlă, din înaltul cerului; iar nuanța sa era mai ales violetă, dar conținea și alte tonuri, în special culori verzui. Daniel sesiză faptul că vira constant de la un ton la altul, cu atât mai mult cu cât o privea mai stăruitor. Profilate pe fundalul acela, crânguri și clădiri adoptau o culoare cenușiu-închis și răspândeau strălucirea obiectelor șlefuite și lustruite. Exista un contrast frapant între stâncă și plantele care creșteau pe ea, vizibil chiar și de la distanță: păduri, hățișuri și terenuri cultivate prezentau aceeași înfățișare artificială de proiect, în vreme ce solul pe care se instalau trăda ravagiile unei antichități apăsătoare. Cu rocile sale poroase și brazdele sale de mâl, pământul acela nu putea ascunde faptul că făcuse odată parte din fundul oceanului.

Dar Culoarea nu era doar o nuanță. Înăuntrul ei mișunau miliarde de forme care aduceau mediului propria lor lumină. Daniel identifică pești, poate chiar și meduze mari sau caracatițe lovind cu tentaculele lor culmile munților. I să păru o priveliște atât de înspăimântătoare, încât aproape că îl cuprinse greața.

– Pe colina aceea se află laboratorul.

Ina o arătă și, deodată, făcu ochii mici iar expresia i se schimbă complet.

6

Exista o întreagă teorie în legătură cu predilecția pe care o aveau anumite vehicule de a se izbi de locurile sacre. Făcând echilibristică pe scaun, Schaumann văzu prin parbrizul distrus cum îndrăgita sa mașină-baie japoneză se lovea și sărea peste hârtoapele care, cu eoni în urmă, fuseseră fundul mării, în direcția

unuia dintre numeroasele temple înălțate în zonă. Îl identifică: era vorba de un Refugiu Închis, construit pentru oficierea ceremoniilor celui de-al Șaselea Capitol. Ca orice alt om de știință, Schaumann era profund superstițios și nu credea că o asemenea alegere ar fi fost întâmplătoare. În orice caz, era deja făcută. Dar, din fericire, construcția părea din lemn.

– Aveți grijă, îi avertiză el. Ne izbim.

Nu credea că Maya și Yilane îl vor auzi, dar se gândi că, spunând-o, controla mai bine situația. Pentru doctor, controlul asupra lucrurilor însemna totul.

După câteva clipe, panourile care alcătuiau peretele din față al Refugiului săreau în aer. Nenumăratele roți ale vehiculului scârțâiră, un far încetă să mai lumineze și una din laturi – cea opusă doctorului, din fericire – se lovi de o coloană, o fisură și produse o schimbare în traseul final care făcu vehiculul să se izbească de peretele din fund cu un zgomot asurzitor de sticlă, metal și lemn. Acolo traseul lui se încheie.

Maya și oponenta ei săriseră cu mult înainte. Fata căzuse în genunchi pe un spațiu circular aurit și rămase o clipă buimăcită. Își dădu seama că pierduse datele despre localizarea și poziția adversarei sale. „Unde ești?“

Atunci, auzi fiecare sunet al trupului ei mișcându-se, la fel de identificabil ca un cod. „Va sări.“ Se ridică, arcuindu-se în spate, dar, chiar pe când o făcea, știu că era deja prea târziu. Vârful de fier al unei cizme se izbi de bărbia ei, făcând-o să se îndoaie până la limita vertebrelor. Într-o combinație feroce, celălalt picior al atacantei sale o lovi în mijlocul pântecului, ridicând-o de pe sol în centrul unui arc de sânge. Reuși într-un fel oarecare să-și atenueze căderea, rotindu-se în jurul ei înseși. Știa ce tactică folosește adversara ei: aceea de a o împiedica să se concentreze. Lovea, își lua elan, lovea din nou, înțelegând că, în urma schimbării

poziției în spațiu pe care o produsese ciocnirea, ea avea nevoie de timp ca să se orienteze din nou.

Era adevărat, dar acel timp deja trecuse.

Noaptea din creierul ei se lumină cu forme, cu obiecte. Se afla într-un Refugiu Închis: abundența podoabelor circulare sacre aduceau o astfel de mărturie. Cercurile indicau ciclul anotimpurilor din cel de-al Șaselea Capitol, în care Fiul lui Dumnezeu se naște, crește într-un pod închis, scapă datorită dimensiunilor sale mari și, în cele din urmă, trei oameni, prin descântece, îl readuc „la sânul celui care l-a zămislit", ca o condiție prealabilă pentru a fi zămislit din nou. Această repetare a morții și a nașterii este simbolizată prin cercuri. Adversara se afla în fața ei, într-un loc identificabil, îndoindu-și articulațiile ca să atace din nou. Maya bănuia că fusese concepută după un proiect anume, pentru acest gen de luptă. Trebuia să o înșele, să folosească ceva în propriul său beneficiu. Nici să nu se gândească la arme, bineînțeles: timpul pe care l-ar pierde scoțându-le din teacă era exact cel pe care l-ar folosi mașinăria aceea genetică cu anatomie flexibilă ca să o facă praf, izbind-o de perete...

„Peretele."

În spatele ei. Un disc enorm, rezemat de perete. Un singur bloc de metal. Bronz, probabil.

Așteptă, încordată, dând impresia că loviturile o slăbiseră. Simți aerul deplasându-se în fața ei într-un val de furie, un tsunami invizibil, și doar atunci se mișcă. Sări în spate și se atârnă de marginile discului, ridicându-și picioarele. Avântul adversarei sale lovi din plin în obiect, făcându-l să cadă. Cu mâinile prinse de margine, fata avu nevoie doar să-l ghideze în cădere.

Auzi detunătura oaselor zdrobite. Se ridică în picioare și constată că discul greu nu se mișca. Aterizase în genunchi într-un cerc și termina lupta într-altul. O asemenea simetrie i se păru de bun augur.

– Niciodată până acum n-am văzut pe cineva care să fie ucis cu Ciclul Sacru al Anotimpurilor Fiului, spuse vocea cumpătată și gravă a doctorului, care ieșea în momentul acela din vehicul.

Maya făcu un rezumat rapid al situației: nu mai erau alți dușmani în preajmă, iar Schaumann, după cum se părea, se simțea bine. Dar Yilane?

Atunci se auziră țipete *în afara* Refugiului.

– Este Yilane! spuse doctorul Schaumann.

7

Ina îl apucă de mână și îl conduse pe povârniș în jos. Daniel nu știa ce anume văzuse, dar, orice ar fi fost, părea să o intereseze foarte mult, căci mărea pasul fără să-i dea drumul, de parcă s-ar fi temut că Daniel ar dori să scape.

Ajunseră pe un teren plat și arid, presărat cu mirișți, dincolo de care se zăreau ruine enorme. O tubulatură groasă și ruginită ieșea din pământ și se desfășura printre plantele plăpânde, pătrunzând la loc din nou, puțin după aceea. În partea sa centrală, era un robinet rotitor. Ina îi dădu drumul de mână lui Daniel, se apropie, se sprijini cu un picior de structura aceea și răsuci robinetul. După un scârțâit strident, începu să se prelingă apă dintr-o gură de scurgere.

– Nu ți-e sete? îl întrebă ea.

Mii de picături făceau să-i strălucească trupul sub sclipirile Culorii. Ina nu numai că băuse, dar se lăsa scăldată de ele cu minuțiozitate, de parcă i-ar fi păsat să se spele mai mult decât de orice altceva. Daniel trebuia să recunoască faptul că și lui îi făcea poftă contactul răcoritor cu apa. Cu toate că organismul său conceput după un proiect putea rezista multă vreme fără să bea,

se simțea murdar de noroi, impregnat încă de mirosul respingător al ritualiștilor.

– Aceasta este singura apă potabilă din Zona Scufundată, explică Ina când terminaseră să-și curețe noroiul de pe corp, închizând în trecere robinetul. Provine din mari depozite exterioare care filtrează apa de mare și o desalinizează. Se produce și oxigen și se reciclează aerul în interiorul Zonei. Dar nu aici voiam să te aduc... Vino, avem încă timp. Vreau să vezi ceva.

Se îndreptă către ruine. Daniel, care presupunea că într-acolo era destinația acelei neașteptate excursii, păstră tăcerea și o urmă.

Incinta, flancată de ziduri găurite, nu avea acoperiș, și Culoarea o dezvăluia în întregime. Era neîndoios că în vremuri îndepărtate fusese un edificiu frumos și semeț, însă Daniel nu putea să-și imagineze forma sa originară plecând de la ruinele acelea. Avea un fel de intrare cu o coloană mare de piatră și un piedestal înalt din stâncă în genul unui zid vechi, sub care creșteau plante.

Dar lucrul cel mai impresionant se afla pe piedestal.

– Ce... este asta? șopti Daniel, ridicând capul.

Trăsăturile acelei statui colosale erau de nerecunoscut, ca și sexul ei. Daniel nici măcar nu era sigur dacă artistul dorise să reprezinte o ființă omenească, pentru că forma acelui trup era complet diferită de a oricărei persoane, fie ea concepută după un proiect, fie biologică.

Statuia era așezată cu picioarele încrucișate și cu amândouă mâinile, sau cu rămășițele a ceea ce fuseseră mâinile, ridicate, căci unele degete dispăruseră: una întindea palma în față, iar cealaltă în sus. Constituiau, de altfel, singurele părți omenești vizibile. Locul ocupat de ceea ce ar fi trebuit să fie capul era un fel de boltă fără chip în interiorul căreia părea să fi fost instalat un altar. Totuși, ceea ce era într-adevăr deconcertant era pântecul. Semăna cu un burduf gigantic, încordat, bombat până la

limită, încastrat între coapsele încrucișate ale creaturii. Enorma statuie era făcută din ceva care putea fi metal și era mâncată de rugină. În unele locuri fusese vopsită în roșu sau în verde cu semiluni sau cruci desenate. Vechi ghirlande rituale îi atârnau de brațe, dar florile se uscaseră de multă vreme și erau negricioase și zbârcite. O învăluia o duhoare de nesfârșită umezeală și putreziciune; picături necontenite produceau ecouri la căderea în interiorul ei găunos.

Impresionat de acea imagine maiestuoasă, Daniel nu vru să înainteze mai mult. Ina, în schimb, merse direct spre piedestalul arhaic și își sprijini mâinile de piatră, cu un gest care lui Daniel i se păru un ritual calculat în mod special. Apoi, se întoarse spre el fără să-și dea mâinile la o parte și începu să vorbească; umbra ei dezgolită se profila pe stâncă.

– Este una dintre statuile gigantice care se aflau prin toată Japonia și în multe alte locuri din Est și din Sud. Sunt foarte vechi și nu se cunoaște semnificația lor exactă, dar legenda spune că o reprezintă pe Mama, cea de a Doua Femeie, cea care, în cel de-al Șaselea Capitol, creează Vlăstarele lui Dumnezeu... Este așa-numitul „fenomen Dunwich", unul dintre puținele nume nesterse din Biblie. Știi ce înseamnă? Daniel clătină din cap în semn de negație. De fapt, se pronunță „Doowich" și derivă de la Two-witch, sau Two-Witches: „Două vrăjitoare". În mod simbolic, în legendă există două femei, chiar dacă trupește este una singură: femeia înainte de a fi fecundată de Dumnezeu și femeia fecundată care creează Vlăstarele. Presupun că ești familiarizat cu cel de-al Șaselea, Daniel...

Cel de-al Șaselea era un Capitol foarte tulburător și, deși Daniel îl citise, ca oricare altă persoană, încercase să și-l scoată din memorie. Cu toate acestea, își amintea cu claritate că era vorba despre un bătrân care viețuia cu fiica sa într-o casă din pădure și care reușea să creeze două vlăstare monstruoase. Cel

mai rău dintre acestea rămânea ascuns până la sfârșit într-un Refugiu Închis și era nimicit prin vrăjitorie în vârful unei coline, în vreme ce pe celălalt îl devorau niște câini. Interpretarea cea mai obișnuită afirma că Dumnezeu putea să aibă descendenți printre oameni dacă se îndeplineau anumite ritualuri ciclice despre care Capitolul vorbea doar prin metafore.

– Nu sunt credincios, ți-am mai spus, îi răspunse Daniel. Și, dacă trebuie să fiu sincer, acest lucru îmi repugnă...

– Este un simbol sacru al naturii, spuse Ina încruntându-se și privind spre statuie, parcă uimită că cineva putea să spună așa ceva despre o statuie ca aceea. N-are nimic respingător. Adevărul e că este ceva străin conștiințelor noastre, ca acea coloană de piatră pe care o atingi... sau ca propriul tău trup.

Daniel nu vedea nimic sacru în statuia gigantică, dar nu voia să discute.

– Îți voi povesti ceva. Ina îl privea fără să înceteze să atingă piatra. E o istorie care mi-a fost povestită pe când studiam cu maestra mea Mitsuko la Tokio, și care explică într-un anumit fel Fenomenul Doowich. Se spune că noi, femeile, cu multă vreme în urmă, nu eram ca bărbații, atât de respingător de zvelte, cu pielea netedă, silueta rece și armonioasă și chipuri frumoase și antipatice, ci eram mari, trupețe, atrăgătoare ca această statuie, cu carne atârnândă și plină de păr fin și cu pântece enorme. Această siluetă se datora faptului că, odinioară, înăuntrul nostru... își duse mâna la pântec și zâmbi după o pauză... sălășluia viața.

Daniel cunoștea legenda aceea. Bijou i-o povestise după ce o citise în texte vechi bazate pe cel de-al Șaselea. Își aminti că Bijou îi spusese că era doar o poveste: știința încă nu stabilise dacă într-adevăr femeile fuseseră în stare să realizeze în alte vremuri un lucru atât de important.

– Nu mă refer la acea tristă imitație care este creatura biologică, își continuă Ina explicația, ci la transformarea sacră a unei

femei în Mamă. Nu mă întreba în ce fel, eu nu înțeleg acest fapt. Dar savanții afirmă că nu e nevoie să-l înțelegi, ci *să-l crezi*. Cel de-al Șaselea îl explică prin metafore: femeia urma un Ciclu asemănător Ciclului Anotimpurilor din Capitol, cu o perioadă roșie, de toamnă, în care expulza sânge, și o perioadă albă, de iarnă, în care îi țâșnea lapte. Două cicluri, două vrăjitoare, două femei. Perioada roșie de Halloween, cea albă a Solstițiului. Corpul femeii creștea prefăcându-se într-un templu. Nu era nevoie de laboratoare. Viața se dezvolta înăuntrul nostru și carnea noastră era ca o boltă și adăpostea ființe. Dar Dumnezeu, după căderea Culorii, a isprăvit cu toate acestea... Își schimonosi buzele într-o strâmbătură de ură. Ne-a făcut să creăm monștri și autoritățile ne-au împiedicat să devenim din nou Mame. Cu trecerea timpului, ne-am transformat în replicile voastre: siluete inutile, pline de amănunte inutile, capcane de carne...

Daniel ridică din umeri.

– Ina, se spun multe lucruri despre strămoșii noștri: că erau mai vioi decât noi, că erau acoperiți de păr... Poate fi adevărat, dar nimeni n-a...

– A fost Dumnezeu, Daniel, i-o reteză Ina, și în glasul ei era un amestec de emoții intense, în care părea că încolțește amărăciunea. Dumnezeu ne-a smuls adevărata noastră formă și a perturbat locurile destinate vieții dinăuntrul nostru. Am încetat de a mai fi mame de ființe omenești și ne-am prefăcut în incubatoare ale creaturilor sale... De aceea viața a început să fie creată în laboratoare după un anumit proiect. Dar au rămas aceste vechi statui spre comemorarea a ceea ce am fost...

Făcu o pauză și privirea păru să i se adâncească în sinea ei.

– Iartă-mă, dar... o întrerupse Daniel. Nu crezi că ar trebui să ne continuăm drumul? Ai spus că laboratorul e aproape...

Pentru o clipă se gândi că ea s-a supărat. Ochii căprui ai Inei White ardeau. După o clipă, totuși, înfățișarea i se relaxă.

–Ai dreptate, spuse ea. Îmi cer scuze. De fapt, secretele celui de-al Șaselea aparțin nivelurilor foarte îndepărtate ale naturii noastre, pe care tu nu le poți înțelege... Doar că... Dar n-are importanță.

Se îndepărtă de piedestal și o porni încet spre ieșire.

8

Înainte ca vehiculul să se fi izbit de Refugiu, Yilane ieșise pe ușa din spate din zona băii, luptând împotriva a două opozante agile. Adversarele sale nu aveau arme și purtau doar coliere strânse și cizme robuste, însă nu numai că îl depășeau ca număr, ci se bucurau de avantajul de a fi fost proiectate genetic pentru luptă. Deși Yilane era un luptător expert, începea să greșească. Și când una dintre ele, cu spatele la pământ, îl prinse de gât cu picioarele ei puternice, se gândi că săvârșise poate greșeala de pe urmă.

Închise ochii, pregătit să primească lovitura celeilalte, dar un zgomot asurzitor îl făcu să-i deschidă. O văzu pe fata care avea de gând să-l lovească împodobind cu interiorul capului ei piatra cenușie. În fața lui, Maya vâra în toc arma fumegândă. Atunci, lungile coloane de mușchi care îl strângeau se despărțiră, permițându-i să se ridice în picioare. Se întoarse spre cea care pusese stăpânire pe el și își sprijini piciorul pe ea.

– Nu sunteți simple ritualiste. Cine v-a trimis?

Piciorul lui Yilane se mișca odată cu gâfâielile prizonierei sale. Carnea acesteia era strălucitoare, umedă, închisă la culoare. Ochii ei, în penumbra pădurii artificiale, erau două pete albe cu muguri de abanos în mijloc.

– Un bărbat numit Moon, spuse ea în cele din urmă.

– Și mai cine încă?

– Am vorbit doar cu el. Luptătoarea îl privea cu teamă. Te rog, lasă-mă să plec...

– Du-te, spuse Yilane, frângându-i gâtul cu călcâiul. Apoi se întoarse spre Maya. N-aveam nevoie de ajutor. Nu de aceea am țipat.

– Nu te-am ajutat pentru că ai țipat, replică ea.

Liniștea era imensă. În pădurea aceea nu era zvon de frunze, nici alte lumini decât cele de pe cer, schimbătoare, îndepărtate. Yilane, în picioare pe stânca pe care luptase, îi întoarse spatele Mayei și își ridică privirea. Acolo, pe bolta de sticlă, la cincizeci de metri deasupra capului, un calmar enorm se hrănea cu încetineală. Tânărul privi creatura cu o fervoare aproape religioasă, ca și cum ar fi dorit să stea în clipa aceea alături de ea.

– Yin Lane, spuse fata, o să mai pierzi multă vreme făcând pe supăratul, sau vii cu noi la Refugiul Închis? Trebuie să hotărâm ce avem de făcut.

– Este destul de clar ce avem de făcut. De-acum știm că Moon a vrut să ne elimine, iar acum noi îl vom elimina pe Moon.

– Ca întotdeauna, crezi că dorințele tale sunt fapte consumate.

– Este cel mai bun mod de a le împlini, Maya Müller.

– Este doar cel mai bun mod de a le exprima, Yin Lane. Ce părere ai dacă am merge la Refugiu?

Yilane respiră adânc, întorcându-și parțial silueta zveltă, străbătută de vene și de mușchi delicați. Atunci coborî de pe stâncă dintr-o săritură.

– Data viitoare să nu mă ajuți dacă nu ți-o cer, o avertiză el.

– Data viitoare mai întâi să câștigi. Fata vru să-l apuce de braț, dar Yilane o respinse. Jeremy Yin, spuse Maya pe un ton neașteptat de blând, deși era și batjocură în glasul ei, nu mă vei ierta niciodată?

Tânărul se opri și o privi, mijindu-și ochii migdalați. Își coborî privirea.

– Îmi pare rău că ți-am vorbit mai înainte în felul acela, spuse el. Dar *nu mi-a plăcut că l-ai menționat pe tatăl meu.* Dacă ne aflăm aici este mai ales mulțumită lui. Să nu uiți asta.

– Regret că te-am ofensat, admise Maya, dar mă preocupă viața lui Daniel Kean și a fiicei sale. Facem pace? Îi întinse mâna. Yilane i-o strânse. Acum, ne vom concentra asupra sarcinii care ne așteaptă.

În interiorul incintei, doctorul scosese un scaun din cabină și se sprijinea de el. Zâmbi văzând fața cu care Yilane privea starea vehiculului-baie.

– Asta nu e cea mai proastă dintre vești, spuse el. Gândește-te care ar fi panorama care ți-ar face cea mai puțină plăcere. Poate o nimerești.

– Să fim lipsiți de comunicații, spuse Yilane.

– Exact. Ecranul aparatului de comunicații nu răspunde și vor trece ore până să pornim din nou la drum, în cazul în care reușesc să repar asta...

Yilane îi povesti ceea ce spusese războinica înainte de a muri. Apoi, rămase privind, cu o oarecare melancolie, discul de bronz de pe jos, sprijinit de o mogâldeață invizibilă și înconjurat de un lac de sânge.

– Asta trebuie că a făcut-o Maya, spuse el.

Râseră amândoi bărbații. Fata se așezase pe unul din cercurile de metal și în momentul acela se ocupa cu verificarea și strângerea tuturor armelor. Le pipăia una câte una și le lăsa deoparte.

– Ce părere aveți? spuse deodată, când încetară râsetele. Ce părere ai, doctore?

Buzele lui Schaumann deveniră subțiri, ca și cum ar fi fost conștiente că aveau să pronunțe cuvinte grave.

– Sunt puțin speriat de amploarea întregii povești, Maya. Moon nu s-a mărginit doar să ni-l ia cu forța pe Daniel, ci ne-a întins o ambuscadă cu un grup de proiectați care fac pe ritualiștii...

Se pare că ai avut dreptate: dacă am fi mers toți prin același loc, la ora asta cel mai bun lucru care ni s-ar fi întâmplat ar fi fost să avem două vehicule distruse și pe Meldon Rowen zbierând în Refugiu.

– Yilane?

– Propun să încercăm să-i chemăm pe ceilalți prin aparatele portative de comunicații.

– Am încercat deja, spuse doctorul. În interiorul Zonei Scufundate funcționează bine doar aparatele de comunicații cu ecran. Iar al nostru este...

– Nu e ăsta aparatul de comunicații?

Yilane își întoarse capul în direcția vocii electronice care începuse să sune în interiorul vehiculului.

Schaumann și el alergară spre cabină. Fata nu se grăbi.

– Mă auziți bine?

Era imaginea neclară a lui Héctor Darby.

– După cum se pare, te putem recepționa, dar nu te putem apela, spuse Schaumann, și îi făcu lui Darby un rezumat al situației.

După o pauză, omul biologic își arcui sprâncenele stufoase.

– Ideea de a ne despărți a fost bună, până la urmă. Noi am ajuns deja la colina laboratorului. În așteptare, cele trei chipuri îl ascultau cu gura deschisă. Încă n-am urcat, dar au rămas vreo zece minute până la miezul nopții... și nu vedem nici un alt vehicul prin împrejurimi...

După o clipă de uimire, Yilane lovi în scaun cu o bucurie neașteptată și doctorul strânse pumnii. Doar Maya Müller urmărea atentă glasul lui Darby fără să-și arate emoțiile.

– Asta înseamnă că am ajuns la timp! exclamă Yilane.

– Măi să fie, ia te uită... Schaumann înclină capul și o coamă de păr lins, castaniu, îi căzu pe frunte, ascunzându-i zâmbetul.

Așa că mai avem încă posibilitatea... Bătrână ființă umană biologică, ai mereu câștig de cauză...

– Nu știu, Brent, spuse Darby, îngrijorat. Atâta liniște nu-mi... Atunci, pe neașteptate, tonul său deveni încordat: Așteptați un moment... Vedem acum ceva...

9

Daniel Kean nu și-l imaginase așa, dar nici nu știa cum ar fi trebuit să-și imagineze laboratorul unui învățat religios, mort în urmă cu treizeci de ani.

Ceea ce vedea în pauzele din timpul ascensiunii anevoioase era, la urma urmelor, o simplă împrejmuire care înconjura un fel de grajd cu acoperiș în două ape, din lemn alb-cenușiu. Împrejmuirea era lipsită de poartă și, în partea din față, prezenta o intrare largă, complet accesibilă.

Se simțea trist, istovit, iar acum și ciudat de ridicol, odată ce descoperise care era țelul, locul la care toți ardeau de nerăbdare să-l ducă. Și acești „toți" o includeau și pe Ina, care se afla la câțiva metri în față, urcând de una singură, împinsă de puterile sale inepuizabile și neîncetând să-l îmboldească pentru a ține pasul cu ea.

– Nu rămâne în urmă, Daniel! Mai e puțin.

Ina gâfâia și ea, dar asta nu era deloc ciudat: străbătuseră ultima parte a drumului aproape în fugă și acum trebuiau să înfrunte cea mai înaltă colină dintre toate câte întâlniseră până în momentul acela, prinsă ca într-o spirală de o șosea care îi dădea ocol de mai multe ori până să ajungă pe culme, unde acoperișul acelui afurisit de grajd părea că atinge chiar cerurile pe care înotau pești și moluște. Ina propusese să scurteze

drumul pe o cărare care străbătea colina de la poale până pe culme, în loc să parcurgă toată șoseaua. Era un traseu mai abrupt, dar, potrivit ei, sigur și rapid. În privința traseului abrupt nu se înșelase și, odată acoperit jumătate din acesta, în picioare pe inelul intermediar, Daniel fu nevoit să se oprească pentru a-și recăpăta suflul.

Se pregătea să pornească din nou, când auzi ceva. Un fel de motor. Privind în urma lui, îl văzu.

Era un vehicul mare, care străbătea șoseaua la două nivele sub ei, cu mare viteză, cu farurile aprinse. Tresări brusc gândindu-se la Moon, pe care se aștepta să-l întâlnească dintr-un moment în altul, dar vehiculul acela nu era atât de voluminos și forma sa trăda faptul că era vorba doar de un transportor, nu de combinația acestuia cu altceva. Nu era o mașină japoneză, și i se părea cunoscută.

Grăbi pasul și urcă până la următorul inel, înainte ca vehiculul să ajungă la punctul pe care el tocmai îl părăsise. Îi atrase atenția Inei în legătură cu prezența intrusului și amândoi scrutară șoseaua, așteptându-l.

Când îl văzu din nou, Daniel se dumiri.

– Așteaptă! Știu cine sunt! Nu e Moon... Sunt prieteni: Héctor Darby și Meldon Rowen...

Ina, ghemuită în spatele unui arbust, îl rugă să-i repete numele. Când el o făcu, ea se încruntă, surprinsă.

– Darby și Rowen au fost cei care l-au angajat pe Moon, Daniel.

– Poftim?

– Moon mi-a spus-o chiar el: Darby și Rowen sunt *șefii* lui.

Daniel rămase privind-o.

– Te înșeli...

Și deodată își aminti care era amănuntul acela pe care conștiința sa îl ocolise întruna, piesa care nu se potrivea în povestea oficială pe care „prietenii“ săi i-o oferiseră. Se văzu pe sine însuși

în casa din Königshafen și auzi din nou fraza lui Darby, acel amănunt ascuns până în momentul acela în adâncul memoriei sale, și o expresie de scârbă îi schimonosi buzele.

– Asasini... îngăimă el.

Ina dădu din cap în semn de încuviințare.

– Dacă sunt aici, asta înseamnă doar că vor să termine ce au început. Hai, Daniel, vom intra înaintea lor.

– Așteaptă! De ce sunt singuri?

Daniel îi vorbi despre celălalt vehicul. Se temea ca nu cumva să fi ajuns deja. Își aminti de forța și de îndemânarea Mayei și se gândi că Ina și el nu îi vor putea opune nici cea mai mică rezistență în cazul în care ar trebui să o înfrunte pe fata oarbă.

Ina îl strânse de braț cu un gest liniștitor, dar și ea părea îngrijorată.

– Ne vom asuma riscul. Chiar dacă au ajuns înainte, nu cred să fi putut intra. Vezi scările alea de piatră? I le arătă. Daniel le văzuse pe când urca. Păreau să fi fost cioplite chiar în stâncă și coteau în unghi drept până se terminau în deschizătura din împrejmuire. Când vom urca pe scări și vom trece de împrejmuirea aceea, nu ne vor mai putea face nimic.

– Dar împrejmuirea nu are poartă...

Daniel se ridică în picioare ca să o urmeze.

– Nu judeca după aparențe. Porțile cele mai sigure nu se văd niciodată. E vorba de laboratorul lui Kushiro, și eu știu cum să intru, iar ei, nu. Îl grăbi cu un gest. Să mergem, nu trebuie decât să trecem de împrejmuire...

Cărarea pe care urcau se termina în al doilea tronson al scărilor. Șoseaua nu ajungea până acolo și se pierdea la picioarele primului tronson. Daniel se gândi că asta le va oferi un ușor, dar important avantaj, și nu se înșela.

Pe când urcau scara, sosi și vehiculul, dar Ina nu se opri și alergă spre împrejmuire.

– Repede, Daniel!

În picioare pe ultimele trepte, Daniel îi văzu coborând din vehicul pe Héctor, Darby, Anjali Sen și Meldon Rowen.

– Daniel! strigă Darby. Daniel, în sfârșit! Te-am văzut urcând de pe șosea.

Îl înfruntă pe Darby, care începea să urce scara. Dorea să-și descarce furia. Se simțea trădat de cei în care avusese cea mai mare încredere.

– Știu tot! strigă el, cu ochii arzându-i în lacrimi. Voi i-ați angajat pe Olsen și pe Moon! M-ați mințit de la început! Unde o țineți pe fiica mea?

Darby și prietenii săi se opriră pe primul palier, parcă nesiguri. Daniel dorea ca Darby să nege vehement acuzația, dar singurul lucru pe care îl făcu omul biologic a fost acela de a ridica mâna cu un gest calm.

– Daniel, așteaptă... Îți pot explica totul...

Anjali, credincioasa indiană, se întoarse spre Rowen și îi vorbi la ureche. Rowen luă cuvântul cu fermitate, dar tulburarea îi eroda cuvintele.

– Daniel, e o neînțelegere... Îți vom explica mai târziu. Acum e important să *nu treci de împrejmuire* cu fata aceea... Nu vei mai putea ieși dacă o treci din propria ta voință, de aceea aveau ei nevoie să te aducă aici...

Daniel îl privea, nehotărât. Se întoarse spre Ina, care îi întindea mâna de la intrare.

– Daniel, să mergem! Degrabă!

– Oricine ar fi, te minte, Daniel... insistă Rowen, apropiindu-se treaptă cu treaptă. Nu trece de împrejmuire... Așteaptă-ne...

Daniel se îndepărtă de Rowen și urcă ultimele trepte, dar șovăi dinaintea deschizăturii. Deodată, privind-o din nou pe Ina, își dădu seama că în spatele ei apăruseră alte două persoane. Era

un tânăr cu haină neagră care ținea pe după umeri o fetiță legată la ochi și cu căluș în gură.

Văzând-o pe Yun, uită de toate. Deschise gura și vru să o strige, dar Ina, cu mâna încă întinsă, vorbi înaintea lui:

– Intră, Daniel, altfel o vom ucide.

Capitolul al Șaptelea

Revelația

1

Miezul nopții în Japonia.

Un semnal se auzi lângă patul lui Moon, în dormitorul vehiculului. „Ora douăsprezece", se gândi Moon. Se îndepărtă de Lam, care îl mângâia zgâriindu-i spatele ca o pisică, și încercă să-și imagineze ce se putea întâmpla în momentul acela în laborator.

– E deja ora douăsprezece, spuse Schaumann din cabină. Încerca să pornească vehiculul. Maya Müller, care revizuia stricăciunile roților, știa că era ora douăsprezece fără să aibă nevoie să-l audă pe doctor. Era îngrijorată gândindu-se la Daniel și la fetița acestuia și ar fi dorit să poată vorbi cu Darby.

Darby își consultă ceasul și constată că era ora douăsprezece. Și-ar fi dorit ca Maya să fie acolo, cu ei. Îl văzu pe Daniel Kean intrând în laborator condus de fata aceea și realiză că nu putea face nimic ca să-l împiedice.

„Ora douăsprezece", se gândi Turmaline, în picioare în camera strâmtă de comunicații din luxosul vehicul. Călătorea în Zona Scufundată la întoarcerea de la laborator, după ce îi lăsase pe Olive și pe copilă, și tocmai primea confirmarea că Ina și

Kean ajunseseră acolo. În momentul acela, trimise un mesaj Stăpânului pentru ca acesta să știe că planul se desfășura potrivit celor prevăzute. Îi trimitea mesaje aproape la fiecare oră. Îi era teamă ca nu cumva Stăpânul să se supere, mai cu seamă acum, când Adevărul lucra pentru el.

Stăpânul nu avea nevoie să primească nici un mesaj, pentru că știa deja tot. „Ora douăsprezece, se gândea el. Revelația este de-acum a noastră." Cu toate acestea, continua să se teamă ca nu cumva să iasă ceva prost, între altele pentru că Adevărul s-ar putea supăra.

„Ora douăsprezece", se gândi Adevărul, și nu se mai gândi la nimic altceva.

Stătea în întuneric, așteptând.

2

– E ora douăsprezece, spuse băiatul care o ținea strâns pe Yun.

– Atunci, totul e în ordine, replică Ina în vreme ce își îmbrăca pantalonii cu mici romburi albe și albastre până la mijlocul pulpei. Acum, trebuie doar să intrăm și apoi Daniel Kean ne va conduce către revelație.

Daniel fusese silit să îmbrace alți pantaloni scurți albi și cizme de aceeași culoare. Acoperirea picioarelor, potrivit Inei, era „absolut obligatorie" pentru a putea intra în încăperile din interior. Odată ajuns înăuntru, va trebui să se descalțe. Daniel se supuse fără să protesteze. Ar face, în mod docil, orice lucru ridicol care i s-ar cere, fără să-i pese de nimic. Singurul lucru de care îi păsa era mica și firava siluetă care se afla alături de băiatul în haină lungă, neagră.

Băiatul nu umbla cu menajamente. Ținea în mână un pistol cu țeava îndreptată spre tâmpla lui Yun și îl amenința pe Daniel că avea să tragă, de fiecare dată când acesta zăbovea în a-i da ascultare. Daniel îl recunoscuse imediat: era tânărul cu haină lungă care o adusese pe Yun la catacombe și care fugise apoi cu Moon, luând-o cu ei pe fiica sa. Avea aceeași înfățișare pe care Daniel și-o amintea, cu haina aceea lungă și bine încheiată, care îi ajungea până la glezne, și coama de păr lins și castaniu.

Când Daniel termină de încălțat, băiatul, pe care Ina îl numea Olive, continua să-i dea ordine țipând.

– Rămâi în ușă! Întoarce-te spre cadrul ușii, din profil! Nu te uita la noi! Apleacă-ți capul! Apucă-te de cadrul ușii!

– Să mă apuc de el...?

– Vrei să trag, Kean? Să trag, idiotule?

Se apucă de cadrul tocit și simți asprimea lemnului zgâriindu-l pe piele. Nu înțelegea ce i se cere, nici ce se așteptau să găsească în acel vestibul urât mirositor și dărăpănat al grajdului sau în restul încăperilor la care trebuia să se ajungă (altă absurditate în plus) prin fereastră, dar accepta totul. Îndrăzni doar să îngaime, în timpul uneia dintre rarele tăceri ale lui Olive:

– Pot vorbi cu fiica mea?

– O faci deja în acest moment. Ea te aude.

– Dar... îi puteți scoate... vălul de pe gură?

– Nu, o auzi spunând pe Ina, poate după ce Olive o consultase din priviri.

Lui Daniel i se părea evident că ea era cea care comanda.

– Ce păcat, nu putem, spuse Olive, sarcastic. Dar te va auzi dacă îi vorbești.

Păstrând poziția indicată, Daniel ridică ochii și o privi pe Yun. Fetița nu părea să fie rănită, dar Daniel nu știa cu siguranță, deoarece ea nu putea vorbi și nu se mișca decât dacă băiatul o lua de umeri, conducând-o. Era îmbrăcată într-o cămașă lungă,

albă, murdară, sfâșiată pe margini, iar chipul îi dispărea sub bandajul de la ochi și călușul din gură.

– Yun, micuțo, ascultă-mă... începu Daniel.

Improviză câteva fraze simple, dar stângace. Îl duru să se gândească la faptul că Bijou ar fi făcut-o mult mai bine. Cu toate acestea, se sili să vorbească liniștit: ceea ce dorea cel mai puțin era să-și arate frica dinaintea ei.

– Bineînțeles, spuse Olive când Daniel încetă să mai vorbească, făcând o strâmbătură din buzele sale roșietice. Tata o să te ducă acasă...

Daniel îl privi o clipă, înecat de furie și de durere. Nu credea să mai fie acolo alți dușmani decât Ina și băiatul, și simți, nu pentru prima dată, tentația de a se arunca asupra lui Olive. Dar se stăpâni. Deși bănuia că îl putea învinge, Olive era înarmat și avea mare grijă să păstreze distanța. Daniel știa că nu va reuși niciodată să-l nimerească înainte de a trage asupra lui Yun. Pe de altă parte,.ceva în privirea ochilor săi mari și duși pe gânduri, parcă paralizați, îl făcea să creadă că Olive nu avea nevoie de justificări ca să ucidă o copilă.

– Așază-l pe Kean în Pozițiile de Intrare, spuse Ina de undeva din spatele lui.

Olive îi dădu noi instrucțiuni: în picioare în cadrul ușii, trebuia să-și întindă brațele până când atingea rama cu vârful degetelor, în vreme ce își depărta picioarele. „Întinde-te cu vigoare, spunea Ina parcă recitând un text învățat pe dinafară, ca să-ți recapeți stăpânirea asupra mușchilor, cum spune cel de-al Șaptelea Capitol.“ Apoi, a trebuit să-și întindă un braț până la limită, să-l lase în repaus pe lângă corp și să repete gestul cu celălalt pentru ca, imediat după aceea, să se lase pe vine și să se rotească într-o direcție și într-alta.

Olive dădea ordinele foarte repede, o singură dată; părea amuzat de strădania depusă de Daniel ca să-i dea ascultare, până

acolo încât acesta nu era sigur dacă nu cumva Daniel urmărea doar să-și bată joc de el. Totuși, Ina lua lucrurile foarte în serios și, din când în când, scotea câte un geamăt și șoptea: „Așa... Asta e... Așa", de parcă ar fi resimțit ceva sublim.

Deși atenția lui Daniel se concentra pe starea de sănătate a lui Yun, gesturile ciudate și acțiunile pe care era obligat să le îndeplinească îi pricinuiau o vagă temere, și ceea ce o văzuse pe Ina făcând puțin mai înainte îi accentua această senzație.

Casa nu era înconjurată doar de o împrejmuire de lemn, ci și de un zid interior de piatră care prezenta o deschizătură largă de aceeași parte ca și împrejmuirea. După ce trecuse de împrejmuire cu Daniel, Ina se îndreptase spre zidul acela și executase o serie de poziții ciudate. Daniel înțelese că Olive așteptase cu Yun în afara zidului pentru că nici măcar el nu se considera în stare să depășească acea ultimă barieră.

Acum se întâmpla ceva asemănător: Ina, purtând pantaloni, făcea un fel de dans urcată pe pervazul unei ferestre. Acestea erau lipsite de geamuri, și constau în simple rame de lemn cu vopseaua jupuită, motiv pentru care Daniel continua să nu înțeleagă ce fel de obstacole o împiedicau pe Ina să pătrundă imediat în incinta dărăpănată. Se adăuga și faptul că, de data aceasta, el fusese obligat să adopte poziții similare pe pragul ușii acelei case.

Deodată, o auzi pe Ina spunând:

– Casa ne admite. Adu-l pe Kean.

Era în picioare pe pervaz, de parcă n-ar fi îndrăznit încă să facă pasul decisiv spre interior. Se întoarse către Daniel.

– Am o cască în ureche, spuse ea, dându-și părul la o parte ca să i-o arate, și sunt în comunicare permanentă cu Olive. Dacă nu-mi dai ascultare, chiar și numai o singură dată, sau dacă faci pur și simplu ceva ce nu-mi place, îi voi da ordin lui Olive să tragă în fiica ta... Sau poate îi voi spune să-i facă alte lucruri înainte... E clar? Daniel încuviință. Atunci, să mergem.

În vreme ce se urca pe fereastră, a cărei ramă apărea ruptă în mai multe locuri, Daniel întoarse capul și o privi pe Yun, care respira sub dublul său bandaj, însoțită de Olive, promițându-i în tăcere că o va salva. Observă apoi intrarea în împrejmuire. Nu-i putu vedea pe Darby și pe însoțitorii acestuia și se miră că nu făcuseră nici o încercare de a-i urmări.

– Nu-ți face griji pentru ei, spuse Ina din cameră, de parcă i-ar fi ghicit gândurile. Nu vor putea intra.

3

– Ar fi trebuit să-i spunem adevărul atunci când o puteam face, comentă Darby.

– Atunci era deja prea târziu, obiectă Rowen, ridicând piciorul ca să introducă pistolul în tocul de la gleznă. Iar acum e prea târziu pentru regrete. Îți cunosc foarte bine crizele de pesimism, Héctor. Vom putea recunoaște după aceea vina fiecăruia dintre noi. Acum trebuie să hotărâm dacă intervenim sau așteptăm...

Se aflau în interiorul vehiculului staționat la picioarele scărilor. Rowen făcuse propunerea de a lua armele și a se pregăti pentru o eventuală confruntare. Pe Darby îl fascina și aproape că îl amuza caracterul impulsiv al prietenului său: oricât ar fi fost de răsfățat de soartă, Meldon Rowen nu era dintre cei care așteptau stând jos și dând ordine.

– Nu putem intra, Meldon. Darby își scutură capul. De altfel, l-au făcut deja să intre înăuntru. Este ora douăsprezece și patru minute. Daniel îi va conduce până la revelație și totul se va încheia.

– Era ceea ce speram să se întâmple. Planul era să intervenim după aceea.

– Da, dar nu ne așteptam să fim doar trei, adică doi: eu nu contez.

– Și ei sunt doi, Héctor, replică Rowen, care căuta muniție într-unul dintre compartimentele cabinei; în picioare în fața unei oglinzi, se întoarse ca să-l privească și își arătă dantura albă în contrast cu chipul său oacheș. Ei, ce se întâmplă? Vei renunța acum, când suntem atât de aproape?

– N-am spus asta, îl asigură Darby, vehement. Dar nu mă mai interesează revelația și nici afurisita aia de *Cheie:* vreau doar să-i salvez pe Daniel Kean și pe fiica acestuia.

– Este ceea ce vreau și eu. De aceea propun să intrăm, orice s-ar întâmpla...

Vocea cu accent exotic a lui Anjali Sen păru să umple toată cabina.

– Problema e, Meldon, că nu *putem* intra. Laboratorul lui Kushiro este o fortăreață ermetică, bazată pe cunoștințele din cel de-al Șaptelea Capitol.

– Fata aceea a reușit să intre...

– Fata aceea este Ina White, iar băiatul, un anume Olive Frey, i-am recunoscut. Sunt discipolii lui Mitsuko. Doar ei puteau trece în acest fel de împrejmuire și de zidul interior...

– Aveau totul foarte bine plănuit, comentă Darby.

– Un moment. Rowen se încruntă. Ochii săi verzi scăpărau fulgere. Și noi am făcut planuri. Anja, tu te-ai ocupat să studiezi încuietorile rituale ale laboratorului! Ai spus că e imposibil să trecem de ele!

– Am spus că nu *putem* intra, replică Anjali Sen. Mă referam la toți trei. N-am spus că *eu nu pot.*

– Riscul este foarte mare dacă o faci fără ajutor, Anja, spuse Darby.

– Voi încerca, în orice caz.

Anjali se întoarse cu spatele și deschise ușa etanșă a cabinei. Rowen părea descumpănit.

– Așteaptă... Despre ce fel de riscuri vorbiți? Aruncă o privire nervoasă spre omul biologic. Ce riscuri, Héctor? Ce i se poate întâmpla?

Darby făcu un gest vag, dar poate că Rowen văzu răspunsul pe chipul său, pentru că nu așteptă să vorbească. Ieși iute din vehicul și Darby îl însoți.

Peisajul care îi înconjura era copleșitor. Din vârful colinei se putea zări aproape toată Zona Scufundată, iar deasupra lor, dând falsa impresie că se află la îndemână, bolta de sticlă și imensa mare de apă strălucitoare înțesată de siluete nedeslușite. Darby întrezări două caracatițe de mari dimensiuni plutind parcă printre nori, deasupra acoperișului laboratorului. Chiar și gurile lor ca un cioc apăreau clar înăuntrul masei de tentacule.

Într-un anume fel, era cu neputință să uite că se aflau într-o vastă încăpere presurizată. Atmosfera avea calitatea artificială dintr-un salon climatizat. Nici o suflare de vânt nu agita crengile copacilor proiectați care acopereau povârnișul. Și era frig, probabil datorită temperaturii joase din exterior. Darby, care își scosese haina în timpul călătoriei, a trebuit să și-o pună din nou.

– Anja! striga Rowen.

Piesa dublă de un albastru strălucitor pe care o purta Anjali Sen părea că plutește în penumbră pe când urca scara. Rowen purta o piesă strânsă pe trup și translucidă. Sub sclipirile violete ale cerului, amândoi se distingeau prin trupurile lor perfecte, ca și cum ar fi fost vorba de niște ființe pe deplin fericite și veșnic tinere. Numai Darby părea ceea ce era: un bătrân istovit.

Anjali Sen întoarse capul când Rowen o ajunse din urmă.

– Ce-ai de gând să faci? întrebă Rowen pe un ton iritat.

– Ți-am spus deja: să încerc să intru.

– N-o poți face singură!

– Cine te-a făcut șeful grupului, Meldon? Mă aflu aici la fel ca tine sau ca Héctor, pentru că mă interesează să găsesc *Cheia!* Și e mai bine să știi ceva: asta nu e deloc o aventură minunată, oricât de mult ar părea astfel! N-a fost așa ceva pentru angajatul acela de la căile ferate și familia sa și e cazul să nu fie nici pentru noi!

Expresia lui Rowen era de nepătruns. Darby știa că relația dintre omul de afaceri și indiancă mergea dincolo de plăcerea reciprocă. „Dragostea" dintre cei doi era perceptibilă.

– Presupune că vei reuși, spuse Rowen. Ce vei face? Vei avea nevoie de arme, de ajutor...

– Nu voi putea intra cu vreun obiect asupra mea, Meldon! Credincioasa zâmbi, în vreme ce își desfăcea nodul de la pantalonii săi fini și albaștri. Dar nu sunt lipsită de apărare, știi de-acum...

Darby se gândi că Anjali nu exagera: Anjali era una dintre cele mai puternice credincioase pe care le cunoscuse. Totuși, experiența ei se limita la cel de-al Doisprezecelea Capitol, Capitolul muntelui și al gheții, astfel că împărăția aerului și șoaptele celui de-al Șaptelea, cu care Kushiro construise fortăreața aceea, rămânea dincolo de posibilitățile ei. O singură greșeală și poate că s-ar produce ceva mai rău decât moartea. Ce anume? Asta o puteau ști doar credincioșii.

– Când voi intra, voi încerca să-i salvez pe Kean și pe fiica acestuia. Anjali își odihni ochii săi negri asupra lui Rowen. Ina și Olive sunt tineri, îi pot învinge singură. Sărută în fugă buzele lui Rowen și se apropie de Darby, care o apucă de mâini și i le strânse cu afecțiune. Héctor, șopti ea în așa fel încât Rowen să nu o audă, dacă se va întâmpla ceva... du-l de aici pe Meldon cât mai degrabă cu putință.

Darby încuviință și îi ură noroc.

Anjali termină să se dezbrace și înaintă încet spre împrejmuire. Deschiderea era largă și părea că o invită să intre, dar indianca știa că era vorba de o falsă impresie. Dacă punea piciorul dincolo de marginea aceea simplă de lemn, fără să execute pozițiile cuvenite, s-ar putea întâmpla niște lucruri la care prefera să nu se gândească.

Se opri exact la limită și se întoarse să privească pentru ultima dată chipul atrăgător al lui Rowen, umbrit de nenumăratele creaturi marine care se mișcau deasupra lui, în spatele geamului. Îi făcu cu ochiul, de parcă l-ar fi îmbărbătat.

Voia să-i dea de înțeles că se simțea sigură pe ea, că se gândea că avea să reușească.

În realitate, era departe de a părea atât de optimistă.

4

– Laboratorul e împărțit în opt camere, spuse Ina, precum cele opt părți ale celui de-al Șaptelea Capitol, și este construit din sunete. Obiectele pe care le vezi în jurul tău sunt simple materiale pentru a evita liniștea, la fel ca și trupurile noastre. Vaza aceea, perdelele acelea... Nu e vorba de ornamente, ci de cutii de rezonanță. În interiorul acestui laborator, totul este amplasat pentru crearea de sunete. Dacă ți-ar trece prin minte nebunia de a merge singur prin încăperi, te sfătuiesc să nu intri niciodată într-una în care nu auzi nimic. „*Ex nihilo nihil*[1]“, cum spune cel de-al Șaptelea... Înseamnă că este blocată: dacă intri, mintea ta va rămâne pustiită, pentru că doar prin sunete sau șoapte putem stabili contactul cu infinitul. Dar nu mă voi osteni să-ți explic ceea ce n-ai putea înțelege niciodată. Caută!

[1] „Din nimic, nimic“ (în lb. latină în orig.) (n.tr.)

Ina îl asmuțea ca pe un câine de colo până colo și se mărginea să-l observe. Daniel nu știa ce trebuie să facă, dar ei aceasta i se părea corect. „Dacă ai ști în mod conștient unde să mergi, n-ai mai fi *messenja*“, îi spusese ea.

– Ești un recipient, Kean, îi explică ea. Ai ceva înăuntrul tău, care va sfârși prin a apărea. Tu doar mișcă-te și privește de jur-împrejur.

Străbătuseră deja ceea ce ea numea „cea de a treia“ încăpere, care era camera dărâmată pe unde intraseră. Sala în care se aflau era într-o stare mai bună de conservare și poseda ample draperii colorate, vaze de bronz, mese de lemn și o ciudată pardoseală acoperită cu nisip fin, castaniu. Tavanul era jos și unii pereți își arătau cărămizile. Mirosea a mucegai și a praf. Ina îi poruncise să-și scoată pantalonii și, din când în când, îl făcea să-și ridice brațele deasupra capului. Daniel se supunea și se prefăcea că ascultă explicațiile ei complicate. Între timp, încerca să hotărască ce va face.

– M-ai mințit, nu-i așa? o întrebă el în vreme ce se plimba prin cameră; picioarele sale albe produceau un fel de scârțâit, ca și cum ar fi mers pe nisip. N-ai fost niciodată eleva lui Mitsuko. Lucrezi pentru Moon...

– Moon și cu mine lucrăm împreună, e adevărat, recunoscu Ina, dar el nu este șeful meu. Și te înșeli: Olive și cu mine chiar *am fost* discipoli ai lui Mitsuko.

– Atunci, Darby și prietenii săi...

– Ei l-au angajat la început pe acel Olsen; fapt este că, fără ca ei să știe, Olsen îl slujea deja pe Stăpân pe cont propriu și s-a prefăcut că lucrează pentru ei.

– Cine este Stăpânul acesta?

După o ezitare, Ina i-o trânti:

– Cineva mai puternic decât tine și decât mine, prostule! El a fost cel care a poruncit să-ți fie sechestrată familia. Vocea ei

deveni amenințătoare: Nu înceta să mergi. Dacă te oprești o singură clipă, te voi lovi. Îți pot face mult rău, te asigur.

Însă Daniel intuia că dispune de un oarecare avantaj. La urma urmelor, și Ina depindea de el. Încercă să câștige timp punând întrebări:

– De ce m-ai ajutat să evadez?

– Au hotărât că trebuie să mă aliez cu tine ca să nu crezi că ești singur. Bănuiau că vei încerca să fugi la un moment dat și, ca să-ți ofere ocazia, au pus la cale povestea cu arborii de pe șosea și cu pădurea. Oamenii lui Moon aveau ordin să nu te rănească. Tu credeai că produsul acela cu care te-ai stropit te făcea invulnerabil...

– Și atacul ritualiștilor a fost și el plănuit?

Ina își fixă asupra lui ochii căprui cu o expresie disprețuitoare.

– La ce ar fi folosit așa ceva, imbecilule? Acela a fost real. Am fost pe punctul de a fi capturați. Din fericire, cunosc bine Zona Scufundată. După o pauză, bombăni: Să mergem în următoarea cameră... Te avertizez că, în cazul în care continui să nu-mi prezinți revelația, pot începe să cred că taci în mod voluntar, ca să i-o oferi după aceea lui Darby.

– Asta nu-i adevărat...

– Dar pot să cred că este, Daniel Kean, și voi acționa în consecință. Există moduri diferite de a descoperi ce conține un recipient: poți să-l răstorni... sau să-l spargi. Amintește-ți că sunt în continuare în legătură cu Olive. Nu ți-ar plăcea să o oblige pe fiica ta să umble singură prin laborator... Ar fi mai rău decât dacă ar ucide-o. E clar?

– Da, șopti Daniel, înspăimântat.

Ina nu exprima emoții. Lui Daniel i se părea că vorbește chiar cu mai multă răceală decât însuși Moon.

– Atunci, caută să mă duci la revelație cât mai curând.

Daniel o urmă până la ușă. Înainte de a o deschide, fata se opri să asculte. Păru să sesizeze ceea ce dorea, și anume un fel de dăngănit rapid, pentru că dădu din cap și apucă mânerul ușii.

– Putem intra.

5

Pentru o clipă, Anjali Sen se întrebă dacă învățatul Kushiro își dăduse seama în mod rațional sau, cum ar spune doctorul Schaumann, „de o manieră științifică rece", de implicațiile pe care urma să le aibă ceea ce construise în vârful acelei coline din Zona Scufundată. Știa că era o idee absurdă, dar puterea pe care o simțea palpitând în lumea aceea aparent pustie o făcea să-și pună această întrebare.

Continua să se miște cu delicatețe: brațe, talie, picioare... într-un dans lent, dar neîncetat, în picioare în fața deschizăturii din împrejmuire. Știa că trupul său și mediul înconjurător trebuiau să devină același lucru. „Locuința albă" despre care vorbea cel de-al Șaptelea, casa bărbatului din munți în care pătrunde protagonistul legendei, asediată de creaturi cumplite, era o metaforă pentru protecția invizibilă care înconjura laboratorul. Anjali își amintea că, exact înainte de a ajunge la acea casă, protagonistul compara peisajul cu un tablou și afirma: „Noi hoinăream cu trupul și cu sufletul prin acele tablouri". Era nevoie să faci parte din decor ca să poți avea acces la acesta. Tehnica pentru a reuși acest lucru era foarte dificilă, chiar și pentru o credincioasă deprinsă ca ea.

„Fii calmă", își repeta ea. Lucrul cel mai rău pe care îl putea face era să se grăbească. Zâmbea în vreme ce executa pozițiile, era modul ei de a-și controla nervii.

Pentru moment, făcea totul bine: gesturile brațelor și forța cu care își depărta și își lipea picioarele se armonizau cu ansamblul unor mici sunete care o înconjurau, deschizând o cale prin care va putea pătrunde. Dar, mai departe, va trebui să improvizeze... Cum să cunoască în mod exact toți și fiecare în parte din pașii necesari? Nici discipolii lui Mitsuko, nici Mitsuko însăși sau chiar Katsura Kushiro în persoană nu cunoșteau totul. Credința nu era o noțiune științifică: nu era chip să fie măsurată ori verificată. Nu putea fi explicată prin cuvinte, iar textele biblice care o revelau erau doar simboluri și metafore, de aceea necredincioșii ca Darby nu o vor înțelege niciodată pe de-a-ntregul, chiar dacă îi cunosc implicațiile.

A crede consta mai cu seamă în *a crede* fără piedici, fără rezerve. Și a crede într-un singur lucru. „Dacă crezi, fie chiar și puțin, în posibilitatea opusă, nu vei obține nimic, își aminti că spunea unul dintre maeștrii săi. Trebuie să crezi ca și cum ar exista doar ceea ce crezi."

Continuă să se miște în mijlocul ambianței care o înconjura, încercând să devină o parte din aceasta.

6

Noua încăpere prezenta acel gen de contraste, sau de asimetrii, pe care Daniel le văzuse deja în alte locuri din Japonia: un dormitor, o punte, o bibliotecă. Puntea era o pasarelă de lemn, care traversa camera pe deasupra patului. Ina îi porunci să se suie și să se instaleze pe ea, ca să cuprindă astfel cu privirea toată încăperea.

Dăngănitul era produs de două obiecte de metal atârnate de lampa care ieșea din perete: un lanț mare, de care atârna o cruce

și un centiron. Se agitau ușor, mișcate parcă de o ciudată adiere. Ina își scoase pantalonii, își atârnă crucea de gât și se încinse cu centironul. Purtând pe ea doar aceste podoabe, se urcă în pat și îngenunche. Pereții care o înconjurau erau din oglinzi și alte patru Ine apărură din unghiuri diferite.

– Voi încerca să stabilesc legături, explică ea. Știi ce sunt acestea? Creatura care în cel de-al Șaptelea Capitol se deghizează cu o mască și niște mănuși simulând că ar fi o ființă omenească îi șoptește protagonistului o revelație transcendentală: îi spune că există legături „oribile și imemoriale între omenire și infinitate". Cu alte cuvinte, ceea ce vei deschide aici – adăugă ea arătând spre trupul ei – se va deschide în aer – arătă spre imaginea ei din oglindă –, și în felul acesta putem găsi mult mai multe căi de acces în spațiul ocult... Kushiro și-a consacrat laboratorul stabilirii acestor legături prin intermediul sunetelor care în Biblie se numesc, în mod metaforic, „șoaptele creaturilor". Dacă fac așa... – se ridică în picioare și le depărtă cu vigoare – ... deplasez aerul și produc unde sonore... Aceleași unde de lumină, ricoșând în oglinzi, „sună" și ele într-un anumit fel... Atunci când ne mișcăm în locul acesta este ca și cum am cânta la un instrument delicat... Tu nu poți percepe melodia, dar casa da, și reacționează în consecință...

Rămase o clipă în postura aceea și își înălță brațele, în vreme ce își continua încâlcita explicație. Daniel se prefăcea că o ascultă, intuind că doar făcând-o să vorbească o va împiedica pe Ina să-și piardă răbdarea. Deodată, resimți o tresărire văzând că fata îl observa prin oglindă.

– Am deschis noi căi de acces către tine, spuse Ina, adoptând o atitudine amenințătoare, plină de emfază. Tot spațiul este acum la dispoziția ta, Kean! Du-mă la revelație, sau îți jur că îți voi smulge pielea aia subțire și palidă pe care o ai... Ție și fiicei tale.

Daniel se înfioră. Era ceva în felul de a vorbi al Inei care îl făcea să bănuiască faptul că era perfect capabilă să facă tot ce spunea. Hotărî să-i distragă atenția cu noi întrebări.

– Stăpânul tău este acela care e numit Adevărul, nu-i așa?

Reacția Inei a fost imediată. Își întrerupse gesturile și rămase așezată într-o parte, pe pat, privindu-l în oglindă. Sudoarea făcea să-i strălucească pielea.

– Adevărul este cel care lucrează pentru Stăpân, spuse ea pe un ton grav și grijuliu. De unde știi acest nume?

– Am vorbit cu el. A fost rândul lui Daniel să se arate enigmatic. Adevărul a capturat-o pe maestra ta, știai? A prefăcut-o în ceva mai rău decât o sclavă... Dar presupun că asta era ceea ce doreai și tu...!

Înainte ca el să-și poată încheia fraza, Ina se ridicase dintr-o săritură și urcase pe pasarelă. Daniel văzu furia din ochii ei, dar nu încercă să se dea la o parte. O palmă peste obraz îl trânti la pământ și o lovitură de călcâi îl făcu să se rostogolească până în capătul opus. Dar cel mai rău din toate a fost atunci când ea a încetat să-l mai lovească și l-a privit. Răceala din ochii Inei îl făcea să se teamă și mai mult decât de sălbăticia ei. Știa, totuși, că de data aceasta el era cel care controla situația și hotărî să-și continue presiunile asupra ei.

– Poți să mă lovești cât poftești, asta nu va schimba lucrurile pentru maestra ta...! strigă el, cuprinzându-se cu brațele și ridicându-se, transpirat, dinaintea ei. Mitsuko Kushiro este distrusă, chiar dacă mai este încă în viață! Asta era ceea ce doreai să obții? Ina îl privea parcă șovăind dacă să-l lovească sau nu din nou. Atunci se întoarse în pat. Daniel își îmblânzi tonul: Ina, de ce nu mă ajuți? Nu ești ca ei... ca Moon sau ca Adevărul... Te-au mințit sau te-au convins într-un fel oarecare să faci asta, dar nu ești ca ei...

Ina, stând în genunchi pe pat, îl privea. Sânii ei urcau și coborau într-o respirație lentă. Deodată, se culcă în pat cu fața în sus. În oglinda de pe tavan, o altă Ina își răsfiră părul castaniu pe cearșafuri.

– Ea și cu mine aveam puncte de vedere diferite, spuse în șoaptă. Părea că îi vorbește mai degrabă acelei fete care plutea deasupra ei decât lui Daniel. Era o excelentă maestră. M-a învățat tot ce știu despre cel de-al Șaptelea, folosirea sunetelor, felul în care fiecare lucru care îți atinge trupul poate deveni un canal, o poartă către alte lucruri... Avea o reședință nemaipomenită în nordul orașului Tokio, dar obișnuiam să mergem pe plajele din sud, care mărginesc Zona Scufundată. Acolo învățam să fim păsări și să ne deschidem la contactul cu Cei Care Șoptesc. Îmi spunea: „Să nu te consideri un simplu instrument la care cântă ceilalți. Ești femeie, Ina! Ai fost venerată în alte vremuri. Acum suntem doar niște caverne, dar odinioară țărmurile noastre erau însorite și în ele creșteau semințele cărnii". Îmi spunea de asemenea: „Suntem regine, nu cuiburile goale pe care le folosea Dumnezeu ca să clocească, ci adevărate regine capabile să guverneze creația"... Îmi spunea toate astea...! Tăcu o clipă, stăpânindu-și hohotele de plâns. Mâna care i se odihnea pe pântec se deschise blând, parcă ocrotindu-l. Întrețineam o relație de „dragoste"... Ea se desfăta trupește și cu alți discipoli, dar cu mine, în plus, simțea „dragoste", nu doar „meșteșug". Și, într-o zi, mi-a vorbit despre revelație și despre *Cheia Adâncului*. N-am reușit să înțeleg de ce nu voia să o caute, cum făcuse tatăl ei...

Daniel nu voia să o întrerupă pe Ina, dar își aminti ce îi explicase Darby. „Kushiro a sfătuit-o să nu se implice", se gândi el. Ina continua să vorbească, privind-o pe fata de pe tavan.

– Mi-a povestit că tatăl ei găsise *Cheia* în Noua Zeelandă, că o ascunsese într-un loc sigur și că anunțase o revelație având legătură cu aceasta, o cheie pe care o va obține un *messenja* într-un

tren din Germania, într-o zi anume... Eu i-am spus că trebuia să încercăm să o cunoaștem! Ea îmi spunea: „Ina, *Cheia* nu ne este destinată... Lasă ca lucrurile să se întâmple... Tatăl meu știa ce face..." Nu era în stare să înțeleagă că nu trebuia să o aibă, ci să o *distrugă!* „Mamă..., îi spunea el, așa o numea, ... mamă, *Cheia* este singurul lucru care îl poate *ucide* pe Dumnezeu. Singurul lucru care le va reda femeilor puterea vieții sau le va răzbuna pentru totdeauna, nu înțelegi?" Biblia spune că Dumnezeu se ascunde sub ape visându-și visul veșnic în orașul cu stâlpii cei mari, dar se teme de *Cheie*... pentru că știe că în ziua în care omul o va găsi... Gura i se schimonosi într-o strâmbătură. În ziua aceea... va înceta autoritatea sa pe Pământ.

Se răsuci în pat, se sprijini de un perete de oglindă și rămase tăcută, cu ochii închiși, cu reflexia ei lipită de ea ca două ființe gemene care ar visa același vis. Deodată, păru că se trezește pe neașteptate. Daniel observă că schimbarea se produsese fără tranziție: privirea și vocea ei erau din nou implacabile.

– I-am spus toate astea, dar nu m-a luat în seamă. Atunci, am vorbit cu Olive și cu un alt discipol, numit Shar, și ne-am propus să găsim un nou șef care să vrea să ne ajute. Shar a sfârșit prin a renunța și a plecat, dar Olive și cu mine am intrat în legătură cu Stăpânul. Când Stăpânul ne-a spus că el *chiar* dorea să afle *Cheia*, n-am șovăit în privința persoanei pe care trebuia să o slujim...

– Și ați trădat-o. Deși se temea că avea să-l lovească din nou, Daniel era incapabil să-și ascundă disprețul. Ați vândut-o unor asasini...

– Într-adevăr, șopti Ina și îl privi într-un fel pe care el îl cunoștea deja: închizând un ochi pe jumătate și deschizându-l larg pe celălalt. Atunci, expresia ei înceta să mai fie frumoasă, ca să se prefacă într-o mască sugerând lucruri oribile. Am trădat-o. Am vândut-o... Servitorii Stăpânului au intrat în locuința ei cu ajutorul nostru... Le-am înlesnit accesul și la ceilalți discipoli.

Olive și cu mine suntem în stare de multe lucruri, Daniel Kean! Ți-o voi demonstra.

Se înclină spre una dintre oglinzi, își dădu părul la o parte și apăsă cu un deget în cască. Vorbi către reflexia ei, ca și cum ar fi fost cineva acolo în stare să o audă.

– Olive, părăsește copila în camerele din pivniță și oblig-o să meargă de una singură.

7

Yun încerca să nu se teamă. Încercase și în ultimele zile, și aproape că reușise, dar acum lucrurile se complicaseră.

Până în momentul acela, pentru ea, totul însemnase o succesiune de locuri diferite, ordine simple și compania lui Olive. Majoritatea frazelor ei începea întotdeauna cu: „Olive, pot să...?" Și, în general, Olive îi permitea. Lui Yun nu-i era complet nesuferit numitul Olive, ceea ce era o șansă, dat fiind că nu se putuse despărți de el de la... În sfârșit, de la ceea ce se petrecuse în catacombe, orice ar fi fost aceea (Yun nu era sigură de anumite amintiri). Lăsând la o parte faptul că nu îi permitea să vorbească cu părinții ei, Olive era un băiat cumsecade. Sau fusese astfel până când a dus-o la casa aceea urâtă din lemn, în mijlocul unui soi de pădure unde era întotdeauna noapte și unde se aflau pești pe cer. Acum, lucrurile se înrăutățiseră.

În casa aceea, Olive se arătă mai nervos ca niciodată și o privi de parcă ar fi avut de gând să-i facă o anumită surpriză. Aceasta era explicația pe care i-o oferise el însuși când i-a spus că trebuie să-i lege ochii și să-i astupe gura.

– Este o surpriză, spusese el.

Și bineînțeles că a fost una, pentru că a constat nici mai mult nici mai puțin decât în sosirea tatălui ei.

Dar, cu toate acestea, lui Yun nu i se păru agreabil. Pentru că, până în momentul acela, putuse să țină frica la distanță, dar auzind vocea tatălui ei descoperise că putea fi tare doar dacă el nu era de față. Lângă tatăl ei, singurul lucru pe care dorea să-l facă era să plângă ca o fetiță.

Prezența tatălui ei era cea mai mare bucurie a ei și cea mai mare teamă, în același timp.

Încerca să se liniștească, dar era foarte dificil. Cu atât mai mult cu cât Olive, după ce i-a scos bandajul de la ochi și călușul, i-a spus că vor face o „plimbare". Plimbarea consta în a intra în casă (după ce Olive executa întotdeauna niște gesturi ciudate la fereastră) și a coborî niște scări albe, până într-un fel de pivniță cu pereți văruiți. Atunci, Olive se apleca în fața broaștei de la o ușă cu ramă de sticlă pe care era gravată o frumoasă glastră cu flori. Ce făcea? Asculta.

Yun dorea să se arate curajoasă în continuare, dar („să o spunem limpede, domnișoară", cum ar zice profesorul ei de la școală, domnul Phelps) picioarele au început să-i tremure.

Și, în plus, intuia că lui Olive îi era la fel de frică precum ei.

– Putem intra, spuse Olive în cele din urmă.

Încăperea în care a intrat era întunecoasă și rece, dar nu părea să fie nimic rău acolo. Atunci, gardianul ei scoase din haină batista și bandajul.

Deodată, Yun deveni incapabilă să mai suporte frica. Nu voia să-i iasă din cuvânt lui Olive, dar era peste puterile ei.

– Olive, te rog, nu mă mai lega la ochi...

– E o surpriză, Yun.

„Să o spunem limpede, domnișoară..."

– Olive... Începu să plângă în vreme ce universul desfășura o noapte fără lună peste privirea ei. Nu mă...

Apoi, cuvintele dispărură și ele.

– Știi să numeri până la douăzeci, nu-i așa? auzi glasul lui Olive în întuneric. Acum vei începe să numeri, iar eu o să mă ascund. Când o să termini, mă vei căuta. Poți merge oriunde vrei, poți să străbați toată casa, dar să nu-ți scoți bandajul de la ochi și nici de la gură... Chiar dacă vei vrea să ți le scoți, nu o vei face. Adio, Yun! Începe să numeri.

Yun gemu înspăimântată pe când mintea ei, fără să o poată evita, îi număra secundele în șoaptă, ca un ceas surprinzător... „Unu..." Auzi închizându-se ușa. „Doi..."

8

– Ți-au mai rămas vreo cincisprezece secunde până când fiica ta va începe să se miște prin casă, Daniel. Cu puțin noroc, va rămâne în continuare fiica ta după ce va fi trecut de prima ușă, dar dincolo de cea de-a doua...

– Cartea aceea, șopti Daniel arătând cu degetul spre rafturile aproape goale. Este în cartea aceea.

– În care anume?

– În cea cu coperte negre și gravuri aurii.

Ina i-o arătă.

– Aceasta? Daniel dădu din cap afirmativ. Ina luă cartea și o răsfoi iute. Apoi o arătă ținând-o în fața lui Daniel, în așa fel încât figurile de pe copertă să fie vizibile. Știi ce este această carte? Arătă spre ciudatele simboluri de pe pagina de titlu. Astea de aici sunt litere, cuvinte în străvechiul *konji*, idiomul scris japonez... Ele spun: *Ai Gei*. Știi ce înseamnă *Ai Gei?* S-ar putea traduce prin „dragoste" și „meșteșug"... Această carte nu e altceva decât

Biblia Sacră a Dragostei-Meșteșug, scrisă în vechea limbă japoneză... O Biblie obișnuită.

Aruncă volumul pe raft și își încrucișă brațele.

– Indiciul codificat pe care îl cauți se află în carte, șopti Daniel, încercând să adopte un ton convingător.

Își dădu seama de greșeală atunci când Ina își schimbă atitudinea. Privirea aceea, cu una din pleoape ușor întredeschisă, îi îngheță sângele.

– Daniel, stai de vorbă cu o credincioasă. Cu fiecare părticică din trupul meu îți simt minciuna. Crezi, cumva, că toate și fiecare în parte dintre obiectele inutile care există în această casă nu au fost studiate în mod aprofundat? Mitsuko și servitorii ei credincioși au fost interogați și *suprimați*. Casa este a noastră de multă vreme, cu tot ce conține ea. Pe tine te vrem ca să ne oferi revelația, nu ca să te joci de-a enigmele... Făcu o pauză și buza ei superioară se ridică lăsând să i se vadă dinții. Sclav ignorant ce ești, fiica ta a început să se miște de una singură prin încăperi... În curând, va deschide o ușă, fără să aștepte să audă zgomotele dinăuntru, și mintea ei va rămâne la fel de pustie și de întunecată ca spațiul dintre stele... Ai o ultimă șansă...

Daniel, disperat, privea în jurul său căutând ceva care să o convingă pe Ina. Printre rafturi, atârnând pe un perete, vedea un tablou misterios: prezenta niște ființe care umblau prin aer și care păreau insecte sau raci gigantici, având un corp rozaliu și aripi membranoase. Nu știa ce puteau fi acele creaturi chitinoase, dar era evident faptul că pluteau, pentru că apăreau și păsări zburând sub apendicele inferioare, asemănătoare unor labe, ale acelor ființe.

– „Păsări sub picioare", spuse el cu voce tremurândă.

Pentru o clipă, o văzu șovăind.

– Repetă, îi ceru ea. El repetă, dar făcu greșeala (sau poate că ea îi putea citi gândurile) de a-și întoarce privirea spre tabloul

care îl inspirase. Ina îi urmări direcția privirii și, descoperind ce anume era, izbucni în râs. Nu te dai bătut, nu-i așa?

– Îți jur că n-am inventat-o... minți el. Mi-a venit în minte...

– Secundele trec...

– Ina, crede-mă, te implor!

Se auzea pe sine însuși spunând-o și știa că glasul îi suna fals. Dar cum ar putea să o convingă dacă nu știa ce fel de informație dorea ea să audă?

Atunci, pe neașteptate, s-a produs schimbarea.

La început, singurul lucru pe care l-a perceput a fost acela că ea a rămas privindu-l ca și cum l-ar fi văzut pentru prima dată. Apoi, cu gesturi rapide, Ina își scoase centironul, își dădu jos crucea grea, se urcă pe pasarelă și îl apucă de braț. Daniel se lăsă târât până la ușa camerei următoare, unde Ina se opri să asculte. Vru să-i ceară să ia din nou legătura cu Olive ca să o salveze pe Yun, dar, în momentul acela, Ina deschise ușa și trecură în încăperea următoare, care era pustie, și de acolo, la niște scări. Ina alese rampa care urca și, după ce așteptă în fața altei uși, pătrunseră într-un fel de mansardă scundă cu tavanul alcătuit din șipci de lemn.

Spre deosebire de cele anterioare, camera aceea era plină de obiecte: scaune, cutii stivuite, rame goale de tablouri, cufere, bare metalice cu sau fără perdele murdare prinse de ele... Podeaua era un mozaic din dale care imitau forme.

Forme de păsări.

Daniel rămase uimit de coincidență, dat fiind că fraza sa fusese o simplă improvizație. *În orice caz, se gândi că acea întâmplare era în favoarea lui.*

Ina îl îmbrânci pe dale.

– Caută.

– Ina... Spune-i lui Olive să...

– Caută, Kean!

Înțelese că Ina nu mai era dispusă să se gândească la el. Își pusese alți pantaloni, albi, cu romburi mari, care îi acopereau complet picioarele sculpturale, puternice. Apoi se așeză pe un taburet înalt și își sprijini picioarele de marginea lui.

– Caută, Kean, repetă ea.

Daniel merse în patru labe încercând să găsească ceva care să o poată satisface. Problema, în locul acela, era exact opusul celor anterioare: erau *prea multe* lucruri și toate păreau importante sau cel puțin enigmatice. Deodată, surpriza îl paralizã.

Între o ramă de tablou și un mănunchi de bare de oțel se remarca un nas. Era un chip închis la culoare. Daniel dădu barele la o parte cu grijă. Sculptura era lucrată dintr-un anumit tip de metal sau de piatră și consta din bustul unui bărbat, incluzând și mâinile sale încrucișate. Îl recunoscu numaidecât. Kushiro schița același zâmbet ciudat ca în imaginea pe care i-o arătase Darby. La baza piesei, sub mâini, erau gravate câteva cuvinte:

Am început să bănuiesc.
Acum mă tem că știu.

Dedesubt: „Biblia Sacră, Capitolul al Patrulea, II, 29".

– Era deviza lui, comentă Ina. Detesta să asocieze conceptele, ca un bun japonez ce era... Întotdeauna se temea ca va ajunge să știe tot, de aceea a hotărât să-și lase descoperirea moștenire pentru posteritate... La fel, nici fiica lui n-a vrut să caute *Cheia*. Buzele i se schimonosiră. Pot să învăț filosofia japoneză, pot chiar să o înțeleg, dar nu voi reuși niciodată să o *împărtășesc*. Este nevoie să știm totul, pentru că doar știind totul avem vreo posibilitate de a-l înfrunta pe Dumnezeu. Dar să faci primii pași fundamentali și apoi să dai înapoi... Nu e absurd? Știi ce cred eu? Că nu Kushiro ar fi trebuit să fie cel care găsește *Cheia*. Poate... Poate că nu ar fi trebuit să fii *tu* cel care să primească revelația...

De ce n-am primit-o eu, de exemplu? De ce să alegi o creatură atât de mediocră și de stupidă ca tine, un sclav, un necredincios...?

– Cred că îți pot răspunde la această întrebare, spuse Daniel, sfidător. Și tu ești mediocră și stupidă, chiar dacă nu ți-ai dat seama...

– De ce anume?

– De faptul că te-au mințit, Ina.

– Ce vrei să spui?

– Uită-te la tine. Te-au lăsat singură. De ce nu e cu tine acel Stăpân de care vorbești întruna? De ce nu este Adevărul? De ce au fost cu toții atât de interesați să mă aducă până aici, pentru ca apoi să mă lase singur cu tine? O să-ți spun eu: pentru că n-au încredere că voi dezvălui ceva... Ina se ridică încet în picioare. Atitudinea ei, apropiindu-se de Daniel, era amenințătoare, dar acesta continuă să vorbească de jos pe un ton sfidător: Ți-au lăsat resturile de la ospăț... Pentru ei, și tu ești o sclavă. Și îți voi mai spune ceva: Stăpânul tău și Adevărul nu vor *Cheia* ca să-l distrugă pe Dumnezeu, ci ca să-l *salveze*. Ceea ce au ei de gând este să distrugă *Cheia*, Ina...

– Minți... Ina se instală în fața trupului îngenuncheat al lui Daniel. Chipul ei părea un helești în care cineva ar fi aruncat o piatră: emoții opuse veneau și plecau. Strânse din pumni până i se albiră încheieturile degetelor. Cu toate acestea, deși Daniel se temea că îl va lovi din nou, nu vru să se oprească.

– Ce ți-au spus ca să te convingă? Nu cumva că doreau să le răzbune pe femei pentru ceea ce le-a făcut Dumnezeu? Daniel zâmbi. Te-au folosit... Fără ajutorul tău n-ar fi putut să o seches-treze pe Mitsuko... Și când vor obține ceea ce doresc, ne vor distruge pe toți... inclusiv pe tine și pe Olive.

– E o minciună! strigă Ina și își abătu privirea pentru o clipă.

Era momentul pe care îl aștepta Daniel. Întinsese mâna dreaptă pe podea până când dăduse peste un obiect și, în clipa

aceea, își adună puterile, îl ridică și biciui aerul cu el. Nimeri în umărul stâng al Inei. Fata făcu un pas înapoi și căzu într-o parte, strivind mai multe rame care se desfăcură în bucăți.

Daniel sări în picioare și ridică din nou bara metalică. Aceeași panică pe care i-o pricinuia ceea ce începuse îi dădea puterea de a încerca să-și încheie gestul.

– Nu poți ucide o credincioasă... spuse Ina, care nu făcu nici măcar o mișcare ca să-l evite.

După o nouă lovitură, au sărit așchii și sânge. Ceva păru că se distruge în capul Inei, însă Daniel avu strania impresie că de multă vreme era ceva distrus acolo.

Bara întâlni doar lucruri neînsuflețite când lovi pentru a treia oară, ca și cum Ina s-ar fi prefăcut, în sfârșit, în materia din care era alcătuită: lemn, sticlă, piatră. La început, Daniel crezu că fata reușise să dispară. Atunci, îi auzi vocea în spate și își dădu seama că se mișcase cu o rapiditate de necrezut.

– *Nu poți* să mă ucizi...

Daniel făcu să se rotească arma sa improvizată, dar de această dată bara nu ajunse la destinație: mâna stângă a Inei o opri în aer, în vreme ce dreapta prinse gâtul lui Daniel, împingându-l spre un colț al mansardei.

– Sunt ca o pisică în această încăpere, spuse ea cu o voce răgușită și chipul prefăcut într-o masă sângerândă. Vânez. Și devorez.

În gâtul lui Daniel, respirația se opri.

9

Mișcându-se ca și cum pereții din jurul său ar fi fost niște lame de cuțit, Anjali Sen trecu prin fereastră și călcă în cele din urmă pe podeaua casei.

Intrase: ce era mai greu fusese de-acum făcut.

Văzu două uși de ieșire. O deschise pe cea din stânga doar când fu sigură că aude o ușoară zgârietură, cea pe care ar fi putut să o producă gheara unui animal mic. Un culoar scurt dădea spre niște scări și se prelungea cu o altă sală. Opt încăperi în total, opt „camere", precum cele opt părți ale celui de-al Șaptelea. Cunoștea bine structura incintei. Era încredințată că o va găsi pe copilă cât de curând, având de asemenea convingerea că acei credincioși care o păzeau nu erau periculoși. Apoi, avea să-l caute pe Daniel Kean.

Ajunse la picioarele scărilor și înțelese că trebuia să le coboare. Nimeri într-un mic vestibul, în dreptul unei uși închise cu ramă de sticlă. Așteptă până *auzi un zgomot slab* și apăsă pe clanță.

Încăperea, mare și pustie, avea pereții zugrăviți cu arabescuri galbene. Pe peretele din spate era o altă ușă. Anjali se îndreptă spre aceasta, așteptă, auzi o șoaptă suavă și o deschise.

Noua cameră era de un albastru pur, fără nuanțe. Singurul mobilier consta într-un fel de podium alcătuit din cuburi albastre. În spate, era o altă ușă, și în fața ei, pe punctul de a se prinde de clanță, se afla copila legată la ochi și cu căluș în gură.

– Nu! strigă Anjali.

Traversă în grabă încăperea și o prinse pe micuță de brațe, dorind să nu fie prea târziu. Copila începuse să plângă. Anjali se pregătea să-i scoată bandajul de pe ochi, când auzi cum ușa din spatele ei se deschide.

– Așadar, avem musafiri, nu-i așa, Yun? Olive vorbea foarte repede, ca și cum ar fi repetat frazele înainte. Am aflat că au reușit *să intre*... Ia te uită cine este... Îmi închipui că vă credeți foarte importantă pentru că ați intrat...

Olive se cățărase până când ajunsese pe podiumul albastru, apoi își lăsase cizmele solide cu care era încălțat să atârne în afară. Anjali avu impresia că Olive voia să folosească înălțimea

ca pe un avantaj într-un anumit ritual. Îl văzu opintindu-se cu un centiron legat la brâu, sub haina lungă. Încerca să și-l scoată cu o singură mână. În cealaltă ținea pistolul-mitralieră îndreptat amenințător spre Anjali.

De cum îl văzu, credincioasa știu două lucruri: că Olive era *mult mai nervos* decât ea și că *nu era un adversar de nivelul ei.* Ea îl întrecea, chiar dezarmată și goală fiind. O luă pe Yun în spatele său și îl înfruntă pe Olive.

– Ce i-ai făcut copilei?

Olive încetase să o mai amenințe cu pistolul și își folosea amândouă mâinile ca să termine de descheiat centironul.

– Nu știu... spuse el pe un ton care suna foarte sincer. A umblat prin casă, nu-i așa, Yun? A făcut o plimbare, o mică plimbare...

– Ați obligat-o să umble *de una singură?* spuse Anjali, nevenindu-i să creadă. Ce fel de bestii sunteți?

Olive părea nehotărât. Trăgea de centiron și ținea pistolul fără să reușească să se folosească de nici unul din cele două. Anjali știa că el voia să utilizcze centironul ca să provoace un anumit tip de atac, poate unde sonore.

– N-a fost ideea mea, spuse Olive, ci a Inei... dar ce e important... cu adevărat important, târfo, este ceea ce... *îmi vei face tu mie.* Se opri și zâmbi cu gura până la urechi. Zâmbetul, schimonosindu-i chipul alb și rotund și micșorându-i ochii, îi conferi o expresie prostească. N-am vrut să spun asta... Aveam de gând să spun: „Ceea ce îți voi face". De ce am spus așa...?

Anjali Sen, cea închisă la culoare, îl privea în tăcere cu ochi scânteietori.

Teroarea deforma acum trăsăturile tânărului credincios.

– Nu... Nu te voi lăsa...

Își ridică arma spre capul ei.

– Nu face idioțenii, spuse Anjali. Nu mă vei ucide. Olive îndepărtă pistolul de fruntea ei. Lasă pistolul și coboară! îi porunci ea pe un ton sec.

Olive îi dădu ascultare, dar nu se opri când coborî de pe podium. Între sughițuri și suspine, alergă în direcție opusă, spre ușă.

– Ina! Ina, au intrat! Ajută-mă!

Deschise ușa și ieși.

Fără să mai aștepte.

10

Se asfixia, dar încă mai ținea bara în mână.

O lăsă pe Ina să tragă de ea și apoi, pe neașteptate, o trase spre el. Gestul o surprinse pe Ina, care dădu drumul barei pentru o fracțiune de secundă. Primi lovitura în plină expresie de surpriză. Chipul îi fu divizat de armă și apoi îi zbură în spate cu un sunet de țeastă spartă. Presiunea de pe gâtul lui Daniel dispăru și acesta văzu mâna Inei – încă deschisă, ca o gheară – îndepărtându-se împreună cu posesoarea ei cu o viteză ametitoare și lovindu-se de perete. Căzură obiecte de pe o comodă din apropiere când se zgudui întreaga structură; unele ricoșară în Ina, care nu se mișcă.

Atunci când reuși să se liniștească îndeajuns, Daniel înțelese că era moartă. I se părea de necrezut că o omorâse, dar nu avu timp să se gândească prea mult, pentru că în momentul acela auzi țipete.

Erau mai curând niște urlete feroce, însoțite de bubuituri surde. Și se apropiau. Orice ar fi fost cel care le producea, Daniel nu voia să îl întâlnească.

Nu mai putea fugi pe ușă, așadar căută o ascunzătoare, de jur-împrejur. Însă mansarda era mică și, cu toate că era înțesată de obiecte, nu oferea nici un refugiu imediat și sigur. Daniel se simți prins în capcană. Atunci, ceva îi atrase atenția pe tavan, deasupra cadavrului Inei.

Era un chepeng de lemn, închis cu un zăvor. Ridicându-se pe vârfuri, reuși să-l deschidă, eliberând o scăriță de metal, care se desfăcu scârțâind ca niște dinți de fier. Dădea într-un spațiu foarte întunecos. Nu i se păru că ar fi o altă încăpere, ci partea superioară a aceleiași mansarde, un fel de pod sub coama acoperișului.

Se cățără pe scară cu toată viteza. Nu avu timp să examineze locul strâmt în care ajunsese: retrase scara și închise chepengul tocmai când ușa mansardei se deschidea dintr-odată.

Scândurile de pe jos erau puțin distanțate între ele, ceea ce îi permise lui Daniel să spioneze mișcările lui Olive. Era Olive, fără îndoială: putea să-i vadă părul lung de pe cap și umerii pardesiului pe care îl purta. Însă ceva ciudat și teribil i se întâmplase, pentru că nu înceta să scoată acele urlete înspăimântătoare de animal bolnav. Daniel se gândi la Yun și se înfioră. Îl văzu pe Olive înaintând de la o zonă de întuneric la alta, printre fâșiile subțiri de lumină, și presupuse că nu va întârzia să o descopere pe tovarășa lui, în cazul în care nu o făcuse deja, și apoi va vedea chepengul.

Totuși, pe când reflecta astfel, umbra lui Olive reveni la ușă și ieși din cameră. Țipetele lui se pierdură pe scări în jos.

Daniel rămase nemișcat câteva secunde și apoi răsuflă ușurat.

Mai trebuia încă să o găsească pe Yun și să scape de acolo. Faptul că Olive venise singur îl îngrozea. Nu-și putea scoate din cap că fiicei sale i se întâmplase ceva rău.

Se pregătea să deschidă chepengul cu scara pliantă când, deodată, o formă îi atrase atenția în întuneric. Privi într-o parte.

Și își înăbuși un țipăt.

11

În mijlocul întunericului, plutea un chip.

Îl vedea ca prin ceață: conturul nasului și pomeții, orbitele adânci. Fața albă a unui mort: Katsura Kushiro.

Toate simțurile lui Daniel îl îndemnau să fugă, dar privirea lui, docilă ca un câine, rămase ațintită asupra acelui spectru. Băgă de seamă că trupul era întins pe un fel de canapea uzată și învelit într-o pătură, dar erau clar vizibile mâinile deschise, odihnindu-se în poală. Ce făcea acolo cadavrul lui Kushiro? De ce l-au mutat în ascunzătoarea aceea strâmtă, în loc să-l fi incinerat? Sau nu cumva *nu era mort?*

Simți atâta frică, încât nici măcar nu reuși să țipe. Nemișcat pe chepeng, își întoarse fața într-o parte și o îngropă între brațe cu speranța naivă că, atunci când va privi din nou, groaznica nălucire va fi dispărut.

Nu se întâmplă însă nimic, în afară de faptul că ochii i se obișnuiră cu lumina palidă ce pătrundea în dungi fine, pline de praf, iar structura locului îi apăru deslușit, cu tavanul său în unghi corespunzând, fără îndoială, acoperișului casei. În zona în care se afla el, înclinarea tavanului era foarte pronunțată, motiv pentru care îi era imposibil să stea în picioare, dar ceva mai încolo *(aproape de cadavru)*, înălțimea îi permitea să se ridice.

Deși prezența cadavrului lui Kushiro devenise îngrozitoare, era ceva în postura acestuia, în poziția întoarsă a chipului și în mâinile țepene, care îl îmboldeau să-l observe de aproape.

Începu să meargă în patru labe, iar scândurile podelei scoaseră un sunet ascuțit și oscilant. Ajungând în zona centrală, sunetul se schimbă complet, prefăcându-se într-o serie de note fremătătoare care se împleteau urmând ritmul mișcărilor sale.

Rămase o clipă descumpănit: scârțâitul acela imita... ce oare? Îi aminti de parcurile realizate după un proiect, de Yun alergând printre arbori.

Cântece de păsări.

Atunci privi cu atenție presupusul cadavru. De fapt, era vorba de un chip și de niște mâini odihnindu-se pe pânza neagră a unei vechi canapele într-o asemenea poziție – chipul, pe spătar; mâinile, pe locul de așezat – încât părea că nu se știe cine îl lăsase așa cu singurul scop de a speria. Culoarea celor trei lucruri era atât de albă, încât acestea aproape că străluceau. Trăsăturile măștii, perfecte, îl făcură să-și dea seama că se află în fața reproducerii figurii lui Kushiro într-un anumit material flexibil. Dar de ce să se fabrice un lucru precum acela? Atunci înțelese.

Sculptura metalică.

Masca era probabil mulajul după care fusese realizată lucrarea. Cine îl lăsase acolo și de ce? Poate că nu cineva anume, căci în momentul acela își dădu seama că mai multe cutii se răsturnaseră de pe un raft din apropiere, golindu-și conținutul. Mulajele ar fi putut fi într-una din ele. Poate că trupul Inei, lovindu-se de perete, provocase dărâmarea lor. Își aminti că diferite lucruri căzuseră în clipa aceea.

Întâmplare sau nu, masca de pe spătarul canapelei părea că îl privește. Făcu încă un pas spre ea și auzi din nou scârțâitul scândurilor.

„Păsări sub picioare."

Coincidența îi făcu pielea de găină.

Asta trebuia să fie, o coincidență. Fraza aceea era o născocire a lui creată ca să distragă atenția Inei și ca să câștige timp. Se inspirase dintr-un tablou absurd atârnat pe perete, desenele dalelor din pod și scârțâitul scândurilor erau simple coincidențe.

Doar credincioșii, care acordau întotdeauna cea mai mare importanță relațiilor întâmplătoare, ar crede contrariul. Și totuși...

În clipa aceea, observă încă un amănunt. Chipul lui Kushiro *nu era o mască*. Avea ochi. Și îl privea fix.

12

Oroarea, ca o mână invizibilă, păru că îl împinge. Dădu înapoi și lemnul se îndoi sub picioare. Căzu într-o ploaie de așchii.

Simți că podeaua de care se lovea nu îl oprea, continua să coboare într-un interminabil abis de întuneric...

Cineva îl chema din acel abis. Un chip se aplecă deasupra lui.

– Liniștește-te, spuse Darby, și repetă: Liniștește-te, Daniel!

Dar nu era nervos. Nu dorea decât să se miște. Privi în jurul său. Era întins pe un scaun prefăcut în canapea. Încăperea era minusculă – Darby se făcu ghem ca să se poată așeza lângă el –, fără ferestre, iluminată de panouri albastre. Simțea un ușor balans.

– Unde mă aflu?

– În vehiculul nostru, spuse Darby mișcându-și capul chel, în vreme ce își mângâia barba. În drum spre Tokio.

Crezu că visează. Îl durea ceafa și îi era greu să se concentreze. Cu toate acestea, puse o întrebare precisă, singura al cărei răspuns îl interesa.

Darby zâmbi.

– E bine. Acum se odihnește în cealaltă cabină. Din fericire, Anjali a sosit înainte de a fi fost vătămată... Acel Olive n-a avut atâta noroc: în vreme ce fugea, a deschis o ușă fără să aștepte să audă sunetele și... Mă rog, când te-a găsit Anjali, Olive murise deja.

Daniel se cutremură.

– Îmi amintesc țipetele lui...

– Era imposibil să deslușești la el „orice fel de discurs coerent“, cum afirmă cel de-al Șaptelea. Dar ceea ce este important e faptul că ți-ai revenit. După cum se pare, o parte din scândurile podelei au cedat, ai căzut la etajul de dedesubt și te-ai lovit la cap. Ai fost inconștient până acum...

Imagini fugitive începură să-l asalteze. Oare într-adevăr văzuse niște ochi pe masca lui Kushiro? Conchise că, fără îndoială, s-a lăsat pradă panicii.

Atunci, își mai aminti ceva. Privindu-l pe Darby, știu că se gândea la același lucru. Lăsă ca tăcerea și vinovăția să-l oblige să vorbească.

– Daniel, îți cer să ne ierți, șopti Darby în cele din urmă. Nu ți-am spus tot adevărul.

– Știu. La tine acasă ai citat o frază de-a lui Klaus: „De ce sunt aleși cei aleși?“ Nu mi-am dat seama atunci, dar apoi am înțeles că nu l-ai fi putut auzi pe Klaus fără să fi fost în legătură cu Olsen... În tren, doar Olsen a auzit conversația noastră.

Darby încuviință.

– Olsen era superior de Securitate, dar și mercenar. L-am angajat ca să o ajute pe Maya să-l găsească pe *messenja,* dar îți jur că nu i-am ordonat niciodată să-ți sechestreze familia sau să te interogheze, sau să aducă pe cineva ca Moon... Când am descoperit că lucra pentru alții, era deja prea târziu. Greșeala noastră, de care mă simt pe de-a-ntregul răspunzător, a fost că nu ți-am spus nimic... Eram siguri că îți vei pierde încrederea în noi dacă ai ști... Dar ești obosit... Trebuie să încerci să te odihnești, vom vorbi după aceea...

Daniel rămase privind ochii din ce în ce mai nedeslușiți ai omului biologic. Simțea, într-adevăr, o extremă oboseală, acum că tensiunea acelei zile istovitoare începuse să se risipească înăuntrul său.

– Tot planul nu v-a servit la mare lucru, șopti el cu ultimele sale puteri. Până la urmă, n-a avut loc nici o revelație...

Pe când inconștiența punea din nou stăpânire pe el, auzi ca un ecou vorbele îndepărtate ale lui Darby:

– Te înșeli: *avem* deja revelația, Daniel... Acum știm unde se află *Cheia Adâncului.*

Capitolul al Optulea

Casa

1

Întunericul luă forma unui chip liniștit și alb.

Era tot în mansardă, în fața măștii lui Kushiro. Deși nu era vorba chiar de mansardă, ci de acel pod strâmt cu tavan în unghi la care ajunsese ca să scape de țipetele înspăimântătoare ale lui Olive.

Descumpănit, privi podeaua: era intactă, nici o scândură nu fusese ruptă. Întâlnirea lui cu Darby fusese, fără îndoială, doar un vis.

Trebuia să se aplece urmărind panta tavanului ca să se poată ridica apoi în picioare. Biblia afirma, în cel de-al Optulea Capitol, că tavanele în unghi nu erau inofensive: prin ele pătrundeau lucruri nedorite. Bijou n-ar fi admis niciodată să locuiască într-o casă care ar fi avut o încăpere ca aceea. Erau periculoase, chiar dacă nu erai credincios.

Masca îl impresiona, dar nu era altceva decât un obiect cu forma unui chip. El crezuse că vede ochi închiși în găvanele goale, ochi care străluceau cu putere și autoritate, dar și cu teroare. Cu toate acestea, se înșela; orbitele erau simple cavități

alungite, prin care se observa pânza de culoare închisă a spătarului de care era sprijinită masca.

Ceea ce trebuia să facă, înainte de orice, era să o caute pe Yun. Dacă Olive înnebunise, ce i se putea întâmpla lui Yun? Trebuia să o găsească înainte ca fiica sa să deschidă o ușă la întâmplare și ca mintea ei să suporte consecințele...

Deodată, se întâmplă ceva care îl făcu să se înfioare.

Pe canapea, masca se mișca. Era ca și cum un alt chip s-ar fi născut sub ea. Privindu-l, Daniel descoperi că, de fapt, importantă nu era masca aceea, ci doar ceea ce ascundea dedesubt, capul fără trăsături, cavitatea gurii agitându-se în neștire cu vorbe provenite dintr-un întuneric îndepărtat:

– „Sunt ultimul lucru pe care îl vei vedea înainte de a muri, răul cel mai mare pe care îl vei descoperi despre tine însuți, locul în care vei merge după ce vei fi murit...“

– Ajunge, Daniel, spuse doctorul Schaumann, și Daniel deschise ochii.

2

Moon era neliniștit.

De fapt, nu avea motive. El își făcuse datoria. Acum trebuia doar să aștepte ca Blonda să vină la întâlnire la prima ecluză din Zona Scufundată și să-l plătească, potrivit înțelegerii, pentru munca lui. Ceea ce Moon dorea cel mai mult era să plece din blestemata Japonie și să se întoarcă în Europa cu frumosul său prieten Lam. Plănuise să se odihnească o bună bucată de vreme. Își va petrece timpul liber plătind tatuaje costisitoare pentru pielea lui sau cumpărând podoabe ori parfumuri și alintându-se pe

sine însuși cu acestea. Contractul lui cu Stăpânul se încheiase, și acesta era un motiv în plus ca să se simtă satisfăcut.

Dar nu se simțea satisfăcut.

Era adevărat că starea sa de spirit se putea datora visului pe care-l avusese pe când era în pat cu Lam. Văzuse în vis un tânăr cu părul des și negru, purtând un centiron de care atârnau ciucuri de ceremonie și un colier dublu de perle. Tânărul se legăna printre umbre, dansând necontenit un dans tăcut; pielea lui, de aceeași culoare pământie ca a pereților, era toată asudată.

Cu toate acestea, ceea ce îl lăsase pe Moon fără suflare fuseseră trăsăturile acestuia.

Erau ale lui.

Când s-a trezit, a crezut că a înțeles. Moon era un credincios al Orașului, destinația de pe urmă a tuturor ființelor. A știut că a privit un semn prevestitor: acesta va fi modul său de viață atunci când va muri. Va purta centironul acela, iar gâtul îi va fi încins cu un lanț dublu, ceea ce indica o sclavie veșnică, înnebunitoare, față de stăpânii morții.

Și dacă acest coșmar îl lăsase plin de neliniște, vizita anunțată a Turmalinei (era în întârziere, ca de obicei) nu contribuia deloc la liniștirea lui, cu atât mai puțin din pricina veștilor pe care ea i le comunicase cu câteva ore mai înainte:

– Ina și Olive au dat greș. Mereu imperturbabilă, proiectată ca să-i fie pe plac numai și numai Stăpânului, Turmaline dădea drumul cuvintelor fără emoții, cu o pronunție la fel de precisă și de rece precum o teorie matematică. Sunt morți.

„Imbecilii", a fost ceea ce a gândit Moon auzind-o.

– Și revelația aceea care vă interesa atât de mult...? întrebă el. Fu recunoscător pentru faptul că transmisia era doar auditivă și că Turmaline nu îi putea vedea zâmbetul cinic.

– Nu-i treaba ta, i-o reteză Blonda după o ezitare.

– Ați pierdut-o, nu-i așa? Moon nu o lăsă pe interlocutoarea sa mecanică să se gândească la un răspuns. Cât despre Kcan și frageda sa copilă...

– Sunt în siguranță, împreună cu ceilalți, spuse Turmaline. Ultima noastră informație îi localizează pe toți în Singapore, la reședința pe care Meldon Rowen o are la Sentosa.

– Ce aveți de gând să faceți?

– Îți repet...

Bineînțeles, „treburile" lui se încheiaseră deja, și era recomandabil ca Blonda să o știe și ea. Puse capăt acestei teme și vorbi pe un alt ton:

– Sunt la ecluza de ieșire din Zonă. Când vii să mă plătești?

Nu era nici o problemă să se arate sincer față de Blondă asupra acestui subiect.

– Mă pregătesc, spuse Blonda. Ne vedem peste trei ore.

„Să se pregătească" era o expresie cu semnificație aparte pentru Turmaline. Moon știa că pentru a-și conserva firele metalice acoperite cu aur care îi atârnau pe cap, posesoarea acestora trebuia să se supună unor ședințe intensive de control al temperaturii și umidității. Locuri precum Zona Scufundată, situate la mai multe sute de metri sub nivelul mării, îi puteau deteriora prețioasa ei podoabă capilară în numai câteva zile. Dar Moon o aștepta deja de mai bine de trei ore, ceea ce îi servi, firește, nu numai să-și amintească de coșmar, dar și să mediteze la cele petrecute în cursul nopții din pricina inexplicabilelor hotărâri ale Stăpânului.

Dacă ar fi fost lăsat să se ocupe el de această treabă, așa cum fusese plănuit la început, la ora aceea ei ar fi fost învingătorii. De ce l-au marginalizat în cele din urmă? De ce trucul acela complicat de a-l face pe Daniel să fugă cu Ina White, credincioasa aceea neputincioasă și bolnăvicioasă, discipolă a japonezei? Oare

Stăpânul să nu fi avut încredere că Moon va da ascultare poruncilor sale și că îi va preda revelația? Poate că asta era: poate că individul acela pe care toți îl numesc „Stăpânul", pe care Moon nu îl văzuse niciodată și pe care îl cunoștea doar din auzite de la Turmaline, se temuse ca nu cumva el să își dorească a obține din această situație mai multe avantaje decât pur și simplu banii. Gândul acela îl deprima.

Sau poate era vorba despre altceva? Se întreba dacă putea exista un motiv mai subtil pentru acele aparente greșeli. După cât de puțin îl cunoștea (tot prin Turmaline), Stăpânul i se păruse foarte viclean și, bineînțeles, Adevărul avea și el faima de a fi la fel...

Deodată, Moon rămase nemișcat.

„Adevărul."

Se gândi pe îndelete. Îi venise în minte o explicație pentru planul acela eșuat în ultimul moment. Cea mai probabilă. Poate singura posibilă.

Dacă nu se înșela (și era sigur că nu se înșală), putea ieși în avantaj.

3

Cu toate că Daniel accepta să se supună acelor examinări, nu-i făceau deloc plăcere. Acum, că totul trecuse, singurul lucru pe care îl dorea era să uite, dar studiile doctorului îl obligau, dimpotrivă, să-și aducă aminte de cele mai mici detalii. În ciuda a tot și a toate, compania acestuia îi era plăcută. Schaumann era un om vital și pozitiv, care cu fiecare gest transmitea acea dorință de a trăi pe care Daniel recunoștea că el însuși o pierduse în parte.

– Înainte de următoarea examinare vom face o baie, îi spuse Schaumann chiar în dimineața aceea. Ne va ajuta să ne relaxăm.

Cu toate că mai fusese în baie în decursul acelei singure zile de când se afla la Sentosa, pe Daniel îl copleși din nou uriașa sală de marmură care constituia baia din reședința lui Rowen, unde totul adopta curbe gracile, chiar și servitorimea, compusă dintr-o pleiadă de tinerei și tinerele cu piele arămie și coame de păr negru ca pana corbului, ale căror trupuri, într-o curioasă simetrie, se asortau cu mobilele ușor curbate. Respectul nemărginit al acelor servitori, lipicioși ca iedera și parfumați ca florile, îl incomoda. În schimb, Schaumann părea să fie în elementul său și își întindea picioarele frumoase în laguna de culoare turcoaz alimentată de jeturile celor două garguie de bronz, în vreme ce slugile rămâneau atente la cele mai neînsemnate dorințe ale sale.

– Am descoperit la vârsta mea, spunea Schaumann, cu figura sa veselă mângâiată de norișori de aburi, că nu-mi place să fiu bogat, ci să am un prieten bogat... Petrec sezoane întregi aici, la Sentosa: grădinile și plajele sunt fascinante, o să te invit după aceea să faci o plimbare prin împrejurimi... Iar atmosfera de aici este exact ceea ce îmi trebuie. Își atinse pieptul. Daniel, întins în marea piscină în fața lui, îl privi fără să înțeleagă. Cred că am o mică leziune pe inimă, explică Schaumann. Inima, punctul slab al vieții, de-acuma știi. A mea este afectată de multă vreme... Uneori mă gândesc că e din pricina unei vechi „dragoste“... Zâmbi enigmatic. Dar cred că răul cel mai mare mi-l face povestea cu „vechiul“... Tu vei spune că șaizeci și doi de ani nu sunt nimic pentru un corp conceput după un proiect, dar vârsta nu înseamnă doar niște numere care se adaugă la socoteala totală: înseamnă și plictiseală.

– Dacă aș trăi aici, nu m-aș plictisi, recunoscu Daniel.

– Uiți că Meldon Rowen este cel care locuiește aici, în exclusivitate. În realitate, viața mea este mult mai puțin excitantă și complicată decât toate astea. Dar să nu mai pierdem timpul: avem multe de făcut.

Doctorul nu-și putea ascunde buna dispoziție de când se aflau în reședință. Potrivit propriilor sale cuvinte, îi plăcea totul în Singapore, de la clădirea aeroportului în formă de minaret de culoare albastru turcoaz (prin interiorul căruia, printre parfumuri, se mișcau precum pisicile supraveghetori de ambele sexe la fel de frumoși ca Anjali Sen) până la însăși selva proiectată, potrivit lui Schaumann, plecând de la un singur fractal al cărui motiv se repeta de nenumărate ori în frunzele ferigilor și ale palmierilor sau în desenul de pe aripile fluturilor.

– Părerea lor este că matematicile sunt singura formă de a înțelege jungla, și le dau dreptate, spunea Schaumann. Singapore este locul preferat al artiștilor și al oamenilor de știință. Nimeni nu te deranjează, ai de toate și poți visa. La început, ansamblul ți se pare haotic, dar când îl privești pe îndelete îi bagi de seamă regulile. Avantajul este acela că o excursie la țară te face să înveți geometrie, conchidea el izbucnind într-un râs cristalin.

Lui Daniel, în schimb, țara i se păru mai degrabă tristă. Tânjea după societatea monotonă a orașelor din Nord și după rutina cotidiană a acestora și dorea cu înfocare să se întoarcă acolo, oricât de departe i s-ar fi părut.

Reședința particulară se afla la Sentosa, o insulă la sud de capitală, legată de uscat printr-un păienjeniș de poduri și de bariere care te împiedicau să zărești orizontul. Era mai liniștitor astfel, deoarece Casa lui Dumnezeu – marea – rămânea despărțită, cum se cuvine, de civilizație. Exista plajă, dar era un spațiu parcelat, supravegheat de gardieni și de camere de luat vederi, care nu dădea spre ocean, ci spre o oglindă închisă de apă albastră.

Pe plajă se întindeau trupuri sleite de puteri, iar grupuri de credincioși alcătuiau cercuri și cântau lângă mal. În jurul ei, selva făcea să răsară piramide și trunchiuri de con albe și albastre, care scânteiau la lăsarea serii. Erau clădirile întreprinderii lui Rowen.

Casa se ivise pe neașteptate în mijlocul acelei vegetații perfecte, așa încât au trebuit să-i spună că au ajuns deja pentru ca lui Daniel să-i vină să creadă: faptul se datora împrejurării că reședința se afla la vreo douăzeci de metri înălțime deasupra vegetației, sprijinită pe patru coloane dreptunghiulare din piatră de jad, înconjurate de scări în spirală. Pe Daniel îl uimi frumusețea grădinii, împodobite cu sculpturi de abanos reprezentând figuri umane de un realism uimitor.

Odată urcate scările, impresia de a înainta în spirală persista ca un ecou în interior. Încăperile erau rotunde, iar pereții erau lipsiți de unghiuri. Văzute de aproape, liniile verticale se dovedeau a fi coloane. Triunghiurile și pătratele erau interzise, ornamentația se baza pe cercuri. De altfel, lui Daniel i-a fost de ajuns să știe că avea să dispună de o cameră pentru el și o alta alăturată pentru Yun.

– Vom pregăti o alta pentru sora ta, îi spuse Rowen. I-am trimis deja un mesaj: un vehicul aerian o va lua la noapte de la Paris.

Odată ajuns liber (Daniel nu voia să se gândească la cuvântul „nefolositor") și în siguranță împreună cu Yun, hotărâse că se va întoarce în Europa cât mai curând. Dar nu era nimic rău în a se odihni câteva zile în impunătoarea reședință a lui Rowen, în vreme ce se refăceau după experiența tensionată din Japonia. Ideea că sora lui se va alătura lor pentru a se întoarce împreună fusese aproape primul lucru la care se gândise Daniel când ajunsese la Singapore, iar Rowen, foarte binevoitor, nu șovăi să-i îndeplinească dorința.

În schimb (Daniel nu voia să se gândească la cuvântul „obligație"), a trebuit să se supună examenelor lui Schaumann.

Locul unde se efectuau examinările era o încăpere situată în partea de sus a casei. Aspectul acesteia era în mod radical diferit de rest: pereții aveau unghiuri, iar tavanul cobora în mod similar cu partea superioară a mansardei lui Kushiro. Erau acolo măsuțe, servicii de ceai, lustre și canapele.

– Cu asta, sunt deja două examinări, doctore, spuse Daniel. De câte credeți că va mai fi nevoie?

– Oh, încă vreo două, cel mult. Schaumann îl privi, stând în picioare lângă fereastră. Nu se îmbrăcase după baie și contururile siluetei sale zvelte erau subliniate de amurgul auriu, în vreme ce restul rămânea în umbră. Doar până ne vom asigura că nu există alte amănunte importante cufundate în inconștientul tău, care ar putea avea legătură cu revelația.

– Nu înțeleg de ce voi toți sunteți atât de siguri că a existat o „revelație", sau cum doriți s-o numiți, observă Daniel. Am spus doar câteva fraze la întâmplare care se refereau la ceea ce mi se întâmplase...

– Tu crezi că e o întâmplare, dar întâmplarea nu poate fi demonstrată, argumentă Schaumann trăgând după el o masă dreptunghiulară până când o plasă în fața lui Daniel. Și dacă nu pot demonstra că nu e adevărat, îmi este mai simplu să o admit. Ne-ai povestit că ai găsit chepengul acela din întâmplare și că tot din întâmplare ai spus fraza: „Păsări sub picioarele noastre". Cu toate acestea, când ai urcat în zona superioară a mansardei, scândurile scârțâiau imitând cântul păsărilor...

– O altă întâmplare.

– Nu în mod necesar, sublinie Schaumann. Laboratorul a fost construit urmând instrucțiunile precise ale lui Kushiro, și scândurile acelea sunau astfel cu un anumit scop... Apoi, ai

crezut că vezi masca privindu-te, te-ai dat înapoi, podeaua s-a prăbușit, ai căzut în mansardă și ai rămas inconștient... Când te-a găsit Anja, șopteai frazele acelea...

– Și ce dacă? Ce era special în faptul că spuneam: „Mască și mâini", „Țipete de păsări", „Chepeng" și...?

Se străduí să-și amintească.

– „Scară de metal" și „Tavan în unghi", completă Schaumann.

– Au fost niște lucruri pe care le-am văzut sau le-am simțit în clipele dinainte! Chepengul și scara de metal duceau în partea de sus a mansardei, care avea tavanul în unghi. Acolo erau mulajele măștii și ale mâinilor lui Kushiro... În ceea ce privește țipetele de păsări, acestea erau...

– Scârțâiturile scândurilor din podeaua podului, știu, admise doctorul.

– Dacă aș fi rămas inconștient în această încăpere, poate că aș fi spus: „Scaune cu picioare curbate", „Perdele" sau „Doctor dezbrăcat târând o masă".

Schaumann scoase un chicot așezându-se pe masă în fața lui Daniel.

– Poate că ai dreptate, admise el. De fapt, este cel mai probabil. Dar nu vorbim despre lucrurile pe care rațiunea le poate înțelege, Daniel, nici a ta, nici a mea. Ne mișcăm la un nivel mult mai profund, cel al credinței. Schaumann zâmbi cu o anumită gingășie. Lucrurile n-au o singură semnificație; este una dintre învățăturile pe care le-am asimilat în această viață. Obiectele se arată nevinovate în ochii noștri și ne întreabă: „Ce sunt eu?" În funcție de răspunsul tău, vor fi un lucru sau altul... sau și un lucru, și altul în același timp. În cel de-al Optulea Capitol, care conține multe cunoștințe matematice, se afirmă că unghiurile unui acoperiș sunt în același timp o poartă care permite trecerea spre alte realități. Poți insista oricât poftești că este vorba doar de

un acoperiș cu o formă specială, și nu de o poartă, dar singurul lucru pe care îl vei obține susținând acest punct de vedere este ca poarta *să nu se deschidă niciodată pentru tine*, înțelegi?

– Și ce altceva ar putea însemna cuvintele pe care le-am șoptit? De ce sunteți cu toții atât de siguri de faptul că aceste cuvinte sunt „revelația"?

Doctorul Schaumann păru că are de gând să răspundă, dar deodată ridică arătătorul zâmbind în același timp cu o expresie enigmatică, de plăcere.

– Pentru moment, este mai bine să nu știi mai mult, spuse el. Să continuăm examinarea.

4

Turmaline și Moon erau îmbrăcați la fel din pură întâmplare: piese foarte fine cu bretele; cea a Turmalinei gri cu desene portocalii, deschisă de la talie în sus, cea a lui Moon de culoarea perlei, lungă până la coapse. În salonul cel mai spațios al vehiculului, cei doi ocupau scaune așezate față în față: Moon lângă un perete roșu, Blonda lângă o glastră. Amândoi purtau părul despletit, ceea ce, în cazul Blondei, era mai frapant, pentru că greutatea părului ei auriu era copleșitoare. Turmaline, totuși, își ținea capul perfect drept.

Ghemuit pe scaun, îmbrățișându-și picioarele dezgolite, Moon o observa pe vizitatoarea sa cu priceperea celui care încearcă să descopere un defect la un obiect valoros. Își sprijini picioarele desculțe pe covor, întinse mâna, luă cupa de pe măsuță și bău o altă gură de licoare. Turmaline de-abia se atinsese de cupa ei.

– Să închinăm, așadar, un pahar pentru... eșecul comun al muncii noastre, spuse Moon. Blonda îl privi într-un mod care putea fi mai mult decât curiozitate (lui Moon i-a plăcut să creadă că era o „ezitare").

– Ce rost au toate astea, Moon? spuse Turmaline fără să facă gestul de a accepta toastul. Ți-ai primit deja aurul. Ce pretenții mai ai?

– M-am gândit că ți-ar face plăcere să bei un pahar înainte de plecare, ca să uiți gustul amar al eșecului.

– N-a fost totul un eșec, spuse fata cu părul de aur cu o anumită suspiciune. Stăpânul îi supraveghează la Sentosa. Oriunde ar merge, îi vom urmări îndeaproape.

Ceva în răspunsul acela îl interesă pe Moon. Îi adresă Blondei una dintre privirile acelea care îi făcea să tremure până și pe asistenții săi cei mai încercați, însă Turmaline, pur și simplu, îi întoarse privirea scrutătoare cu ochii săi albaștri.

– Îi veți urmări *îndeaproape?* Cât de aproape?

– Cât va fi nevoie, spuse Blonda, evaziv.

Moon percepea pentru prima dată o fisură în glasul acela inflexibil.

– Așadar, nu v-ați dat bătuți...

– Nu e stilul Stăpânului.

– Nu, bineînțeles. Cu atât mai puțin acum, când se bucură de ajutorul neprețuit al Adevărului... Aș vrea să știu cine este. Tu ai reușit să-l vezi?

– Evident că nu.

– De ce e atât de evident?

– N-aș mai fi în viață dacă l-aș fi văzut, răspunse Turmaline.

– Înțeleg. Moon zâmbi. „Cine vede Adevărul, nu mai vede altceva", așa se spune... Se povestesc multe legende despre el: că poate să imite orice identitate, de exemplu, sau să folosească orice

trup ca pe o marionetă sub controlul său... Turmaline îl privea fără să răspundă. Știi ce cred eu? Că Stăpânul tău a vrut ca planul de azi-noapte *să eșueze*. Pentru că adevăratul plan este altul. Noi suntem doar o momeală. Cum ai spus? „Piese secundare"...

– Nu înțeleg unde vrei să ajungi, Moon!

– Ba cred că înțelegi perfect: ai comis o greșeală când mi-ai vorbit despre Adevăr în clubul din Tokio. El este indiciul codificat, nu-i așa? Răpirea fiicei lui Kean și utilizarea Inei White... Toate astea reprezintă decorul. Singurul protagonist este Adevărul. Întotdeauna a fost astfel. Sau poate nu o știi?

Urmă o pauză. În salonul mare al vehiculului nu se auzea nici cel mai mic zgomot.

– Nu știu nimic despre planurile Stăpânului, spuse Blonda în cele din urmă, ridicând distrată un picior cu unghiile roșii ca sângele și sprijinindu-l pe scaun fără să-și ia ochii de la Moon. Părul ei făcu *clinc* când îl dădu la o parte cu mâna. Mă limitez să îndeplinesc ordinele.

– Și de ce dai impresia că te simți și tu la fel de marginalizată ca și mine? Moon îi făcu cu ochiul, invitând-o parcă să împărtășească un secret. Stăpânul s-a folosit de noi ca *distracție*, Turmaline! În realitate, Adevărul este cel care va face toată treaba. Dar noi suntem profesioniști. Nu e dureros că suntem tratați așa?

– Nimic din ceea ce insinuezi nu are sens, afirmă Blonda, pronunțând rar fiecare cuvânt.

Moon păru să accepte concluzia aceea.

– E posibil să mă înșel. Dar dacă am dreptate? Și dacă am putea scoate mai multe beneficii din toate astea? Muncești pe bani, ca și mine. Fă asta: vorbește cu Stăpânul și spune-i că îi cunoaștem planul și că este *foarte riscant*, dar demn de admirație. Și spune-i că vrem ca și el să recunoască faptul că l-am *descoperit*.

După ce așteptă în zadar o reacție din partea interlocutoarei sale, Moon apucă sticla de băutură, observă că era goală, se ridică și își deplasă trupul mlădios până la un dulăpior de sticlă ca să ia alta.

– Gândește-te la asta, Turmaline, insistă el. Pe mine nu mă interesează ce anume caută Stăpânul, și cred că nici pe tine. Puțin îmi pasă de toate cheile din lume. Și, din partea mea, Dumnezeu poate să domnească sub apă în vecii vecilor sau să fie distrus. Nu din misticism am acceptat această treabă. Vrei să știi de ce am acceptat-o?

– Ard de nerăbdare.

Neobișnuita ironie a Turmalinei îl făcu pe Moon să se întoarcă și să o privească o clipă. Blonda zâmbea cu o frivolitate aproape imperceptibilă.

– Am acceptat-o pentru că, dacă sunt bogat, mi-e mai puțin frică, mărturisi Moon. Și dacă voi fi încă și mai bogat, îmi va fi cu atât mai puțin frică. Poate că tu îți duci mâna la cap și simți că ai tot aurul pe care îl poftești atârnând acolo, dar am impresia că și tu dorești mai mult... Ori nu cumva obediența te orbește până într-atât?

– Nu, negă Blonda. Nu într-atât.

– Știam eu. Suntem la fel.

Moon se întoarse la sticlele din dulăpior.

– Atunci?

În vreme ce alegea o nouă băutură, opalescentă, Moon continuă să vorbească:

– Întreabă-l pe Stăpân cât valorează ce am descoperit. Doar atât.

– Să presupunem că îmi spune că nu valorează mai mult decât cele stabilite, replică Blonda. Ce s-ar întâmpla?

– Lucrurile s-ar putea complica, nu-i așa? Moon privi licoarea prin cristalul șlefuit: densitatea tulbure a acesteia era perfectă.

Ce crezi că s-ar întâmpla, de exemplu, dacă Darby, Rowen și ceilalți ar ști că *i-am lăsat să câștige?* Ce s-ar întâmpla dacă ar ști că „adevărul" este mai aproape decât bănuiesc ei? Ceea ce, în cazul acesta, este ceva mai mult decât un joc de cuvinte...

Zâmbi la propria sa vorbă de spirit.

– Sincer, Moon, nu cred că Stăpânul va accepta asemenea condiții, încheie Blonda.

– De ce?

– Pentru că s-a terminat deja totul.

Pe Moon îl surprinse declarația categorică.

– Ce vrei să spui cu asta?

Se întoarse spre Turmaline și descoperi că Blonda se ridicase în tăcere și se afla în fața lui. Chiar și desculță, Turmaline era foarte înaltă și silueta ei conturată perfect o umbrea pe cea a lui Moon.

– Că totul s-a terminat pentru tine.

Blonda își răsuci gâtul într-un gest fulgerător.

În vreme ce privea valul de metal apropiindu-se năvalnic de chipul său, Moon de-abia avu timp să-și amintească ciudatul și cumplitul său vis. Semnul prevestitor al morții sale.

5

„Frica este firul de *bunraku* al omenirii..."

Daniel nu voia să audă vocea aceea moartă răspândindu-se ca o boală în tot trupul său. Dar nu era chip să n-o audă: se afla în partea de sus a Turnului, în fața ei.

„Îți amintești interogatoriul lui Olsen, când ai îngenuncheat implorându-l? Mi-a plăcut atunci să-ți fac rău..."

Căzu în genunchi în fața acelei voci, silit de ea, iar mânia și ura îl făcură să tremure dincolo de frica pe care o resimțea. Îi văzu pe Olsen și pe Moon cu arma în mână. Văzu privirea lui Bijou îndepărtându-se.

„... De aceea i-am poruncit lui Olsen să o ucidă pe soția ta."

„Mască și mâini..." „Țipete de păsări..." „Chepeng..." „Scară de metal..."

Mai auzea ceva, ca o prezență îndepărtată care îl chema, dar în momentul acela toată ființa lui era atentă la buzele albe ale femeii *bunraku,* la trupul ei de carne moartă înfățișat dinaintea lui și vorbele acesteia ca niște rugăciuni golite de sens.

„Mă voi întoarce să-ți fac rău când voi avea chef, Daniel Kean, doar din capriciu, iar tu vei mișca din cap și vei fi de acord..."

– Ajunge, Daniel!

De la masa lui, doctorul Schaumann își depărtă picioarele până când coapsele ajunseră aproape paralele cu marginea mobilei. Rămase o vreme în această poziție, privindu-l pe Daniel care se zbătea în coșmar.

– Ajunge, repetă el cu blândețe.

Pleoapele lui Daniel tremurară și el deschise ochii. Doctorul Schaumann se ridică și își puse mâinile în șold. Gâfâind, își arătă pieptul asudat și descoperit din cămașa albă pe care o purta și care consta doar din guler și manșete. Părul îi era strâns la ceafă.

– Ți-am spus deja, șopti Schaumann calm, fără să zâmbească. Te-am avertizat că în timpul examinării *vei retrăi* anumite experiențe... Este o consecință directă a verificărilor, n-ai cum s-o eviți. Cum ți-am explicat, și trupul nostru este spațiu: are unghiuri, colțuri de umbră și de lumină... Gesturile pe care le execut imită aceste unghiuri și le fac să corespundă cu forma pereților, a tavanului și a meselor unde ne aflăm, și în felul acesta pot vedea ambianța, locul care ne înconjoară, casa, iar pe tine, înăuntrul tău... Credincioșii ar

spune că e o pură credință întemeiată pe cel de-al Optulea, dar eu îl consider o simplă examinare științifică... Totuși, scormonind în amintirile tale, fără să vreau, trezesc altele... Cum te simți?

Daniel, în genunchi pe masa lui, zăbovi să răspundă. Gâfâia și îl privea pe doctor și tot ce îl înconjura cu ochi foarte mari.

– Obosit, minți el.

De fapt, îl stăpânea furia, îl copleșea cu desăvârșire: retrăirea dialogului său cu Adevărul însemna – înțelese aceasta mai târziu – retrăirea urii și a dorinței sale feroce de răzbunare. Îl privi pe Schaumann crezând că o va percepe, că îl va trăda agitația, dar observă că, în felul său, și doctorul încerca să-și învingă o ciudată emoție. Își palpa pieptul cu mâna dreaptă la nivelul inimii.

– Ce se întâmplă? întrebă Daniel.

– Realmente, nu știu, spuse Schaumann vorbind cu mare grijă. Am intrat în gândurile tale și te-am dus la locul revelației, ca întotdeauna, dar de data aceasta... am observat un alt lucru.

Deodată, se întâmplă ceva. Daniel, care respira liniștit fără să înceteze a-l privi pe Schaumann, își dădu seama numaidecât de schimbare. Chipul doctorului își pierdu viața, gura i se deschise ca o ușă împinsă de vânt, ochii i se întunecară.

– Doctore? Brent?

Fără să răspundă, Brent Schaumann se ridică și se urcă pe masă. Rămase în picioare, cu silueta sa zveltă înțepenită și privirea pierdută într-un punct nedeslușit.

– Mai e ceva... spuse el cu efort. Îl percep... Se răsuci într-o parte, arătându-și profilul, și își dădu capul pe spate. Își fixă privirea în tavan respirând întretăiat. Ce este? De ce nu pot pătrunde...? Lasă-mă să pătrund... Unghiurile se închid... Păru că realizează un efort final și deodată totul încetă. Oh, nu face mutra asta, spuse Schaumann, aflat încă în picioare pe masă. Nu ești tu de vină, nici

ceva din ce ai făcut tu, Daniel, dar e vorba de altceva care... Trebuie să meditez la această treabă. Ne vedem mai târziu.

Coborî de pe masă cu o săritură agilă și ieși din încăpere.

Daniel nu-l mai văzu pe Schaumann toată ziua și, în dimineața următoare, avu alte lucruri la care să se gândească, dat fiind că aștepta sosirea surorii sale, Lania.

Pentru momentul acela luase deja o hotărâre.

6

Vehiculul aerian particular al lui Rowen aterizã la timp și Lania Kean ieși prin ușa etanșă cu expresia celui care privește o lume magică. Voiajul în sine fusese uimitor, începând cu aeronul, al cărui interior era atât de mare și de confortabil încât Lania își spuse că ar fi putut trăi acolo pentru tot restul zilelor sale. Rowen veni să o întâmpine personal la aeroport, refuzând ca Daniel să-l însoțească („pentru ca întâlnirea să nu se producă dintr-odată", spusese el), iar călătoria până la Sentosa o făcu pe Lania să se delecteze mai mult cu manierele delicate și cu vorbele amețitoare ale amfitrionului său decât cu peisajul. În ciuda acelei primiri fastuoase, o copleșea un vag sentiment de neliniște. Toată opulența din Sentosa și reședința nemaipomenită a lui Rowen nu însemnau nimic pentru ea până când, în cele din urmă, apăru și Daniel, aproape timid, în imensul balcon al casei unde se pregătise întâlnirea. Pentru cei doi frați, prezența celuilalt era ca o oglindă: fuseseră creați plecând de la aceeași celulă și siluetele lor zvelte erau identice.

Se îmbrățișară, se sărutară și, cu suavele lor mângâieri, făcură să le piară frica pe care o resimțiseră în așteptarea acelui

moment. Pe el l-a durut să afle că tatăl lor intrase în legătură cu un grup de credincioși pentru a încerca să afle locul unde se găsea el.

– Dar el nu e credincios, spuse, puțin dezorientat.

– Și îi vei reproșa că a recurs la ei? Lania făcea eforturi să nu plângă. Știi cât de îngrijorați am fost cu toții?

Hotărî să-i povestească tot ce se întâmplase. Nu-i oferi detalii, ci doar versiunea blândă pe care o repetase pentru ea: în tren, visătorul acela îi încredințase un secret: acum alții doreau să-l afle și, ca să-l obțină, nu ezitaseră să o ucidă pe Bijou. Se simțea bine stând de vorbă cu Lania. Suferința prin care trecuse părea să se atenueze alături de ea.

Când Daniel termină de vorbit, se lăsă tăcerea. În cele din urmă, Lania zâmbi. Se îmbrățișară din nou și ea trase aer în piept, ca și cum vorbele lui Daniel i-ar fi luat o povară de pe suflet.

– Bine, dar ești aici și totul s-a terminat ... îi spuse el.

Privind-o, Daniel își dădu seama că Lania era o confortabilă revenire la viață, la privirile care vorbeau, la afecțiunea care nu are nevoie să vorbească. Din dimineața aceea îndepărtată în care Klaus Siegel i se adresase de pe ultimul loc din secția a zecea a Marelui Tren, Daniel se simți cu adevărat în pace. Sau aproape. „Suntem aici, dar nu s-a terminat totul."

Sora lui nu era foarte înclinată să mențină pentru multă vreme atitudinile solemne și îl apucă numaidecât de mână.

– Du-mă la Yun.

În ciuda bucuriei pe care o manifestă copila văzând-o pe Lania, Daniel nu înceta să perceapă schimbarea evidentă care se petrecuse cu ea. Seriozitatea fiicei sale se prefăcuse în rigiditate, ca și cum absența lui Bijou, pe care Daniel încercase să i-o explice în vorbe simple, ar fi paralizat-o într-un anume fel. Și Lania părea să-și dea seama de asta. Câteodată, Daniel avea senzația

cumplită că Yun îl făcea răspunzător pentru moartea lui Bijou. Cu toate acestea, Lania nu dădu importanță acestei atitudini.

– Are nevoie de ceva mai mult timp, îi explică ea lui Daniel. Când se va întoarce acasă cu tine, se va adapta.

Prânzul de bun venit a avut loc în imensul salon rotund, fără mobile. Podeaua plușată era semănată cu tăvi rotunde, pe care se aflau băuturi și castroane cu mâncare. Toți s-au așezat ori s-au întins pe jos în mod neprotocolar. Prezentarea „oficială" a Laniei Kean i-a revenit lui Rowen, și chiar și Yilane cel veșnic rece i-a adresat cuvinte amabile. Daniel a observat că Laniei i-a atras atenția înfățișarea lui Héctor Darby, care, îmbrăcat într-o mare tunică neagră, își întindea brațele păroase ca să ia struguri dintr-un castron, dar sora lui avu grijă să nu-și arate mirarea, după cum nu întrebă nimic nici despre ochii închiși ai Mayei Müller sau despre prezența suverană a lui Anjali Sen și a doctorului Schaumann. Părea că acceptă acele personaje așa cum erau, pentru simplul fapt că, într-un anumit fel, îl ajutaseră pe Daniel.

La un moment dat, Rowen își înălță cupa luând, în același timp, cuvântul.

– În urmă cu câteva zile, puține la număr, ne-am adunat împreună cu Daniel și am închinat de asemenea paharul, dar atunci ocazia era departe de a fi una fericită. Acum s-a schimbat totul: Daniel și-a recuperat fiica și mâine se va întoarce cu ea și cu tine, Lania, la viața lui dintotdeauna. În ceea ce ne privește, vom întreprinde alte călătorii care ne vor duce în sfârșit la destinația la care am visat... Se opri, căutând parcă o încheiere potrivită. Toți avem lucruri de regretat, dar și de sărbătorit. Închin pentru aceasta!

Conversațiile au fost reluate, și Lania păru încântată de anecdotele pe care le povestea Rowen și de comentariile lui Yilane, Darby și Anjali. Daniel, în schimb, a fost laconic. I-a făcut plăcere

faptul că Rowen și ceilalți au avut grijă să o amuze pe sora lui, dat fiind că el se simțea incapabil să o facă.

După încheierea mesei, toți s-au grăbit să-și părăsească locul pentru a se întâlni în mijlocul salonului. Daniel îl văzu pe Darby vorbind cu doctorul Schaumann și se apropie de ei.

– Voi merge și eu, spuse el fără alte preambuluri.

Îl priviră amândoi, însă Darby păru să manifeste mai multă uimire decât doctorul.

– Unde? întrebă Darby.

– Unde mergeți și voi. Unde v-a spus revelația că trebuie să mergeți.

Darby îl privea cu gura căscată. Își mișcă o clipă capul chel.

– Nu înțeleg..., șopti el. De ce...?

– Pentru că aceia care mi-au făcut rău vă vor urmări, sunt sigur. Și vreau să-i întâlnesc. Își controlă tremurul vocii ca să adauge: Sora mea va avea grijă de Yun. Dacă Rowen o va permite, vor putea aștepta aici până la revenirea mea.

– Daniel, este absurd..., începu Darby.

Deodată, Daniel îi întoarse spatele. Deși credea că meditase cu grijă la planul său, nu se simțea mai puțin descumpănit decât omul biologic. Oare asta să fie ceea ce dorea într-adevăr să facă?

Cineva îl opri. Era doctorul. Schaumann purta pe el doar un strat subțire de unguente și de picturi elegante, care îi scoteau în evidență trăsăturile delicate, iar toată înfățișarea lui apărea cu o culoare intens carnală sub luminile din salon. Era însă ceva în strălucirea ochilor și în rigiditatea ținutei sale care nu era doar o podoabă.

– Daniel, te înțeleg și te admir. Vocea lui părea încordată. Dar nu vreau să vorbesc acum despre hotărârea pe care ai luat-o... Voiam doar... Aș vrea să repet explorarea pe care ți-am făcut-o ieri, dar în afara casei...

– Am crezut că se poate face numai în locuri cu acest gen de tavan.

– Aici, la Sentosa, nu este absolut obligatoriu, răspunse doctorul. Vegetația proiectată adoptă forme geometrice precise, și asta va fi suficient... Cunosc un loc care ar fi ideal. Ce zici dacă ne-am vedea în grădină, lângă statui, cam pe la zece seara?

– Foarte bine, dar despre ce este vorba? Are legătură cu ceea ce ai perceput ieri?

În loc să răspundă direct, Schaumann se aplecă spre el.

– Nu vreau să povestești nimănui ce s-a întâmplat ieri, Daniel, șopti el. Încă nu sunt sigur de nimic, așa că trebuie să fim discreți. De acord? Daniel de-abia avu timp să încuviințeze. Doctorul se îndepărtă de el după ce șopti: Diseară, lângă statui.

7

Nu apăru o reacție imediată față de hotărârea sa, fapt la care Daniel se aștepta deja. Presupunea că și ei trebuiau să mediteze înainte de a-l accepta sau de a-l respinge. De fapt, nu-i era clar nici lui însuși. Știa că, dacă se va gândi pe îndelete, nu o va mai face, și din acest motiv încă nu discutase cu sora lui. De ce trebuia să-i însoțească în acea căutare absurdă acum, când totul s-a...?

„Dar nu s-a terminat încă totul."

Nu l-a uimit prea mult faptul că emisarul ales de grup ca să-l interogheze a fost Maya Müller, fata oarbă și intuitivă. În schimb, a fost mirat, și încă mult, de felul în care ea a trebuit să-l abordeze. A intrat în camera lui puțin după masa de prânz și (un obicei înrădăcinat la ea, după cum se părea) s-a așezat pe jos ca să-i vorbească:

– Meldon are cai adevărați în grădină. Nu imagini de *scriptorium*, nici siluete mecanice, ci cai autentici, proiectați în centrele de genetică ale propriei sale firme din Sentosa. Ai văzut vreodată cai în carne și oase? Daniel a fost nevoit să admită că nu. Te pot învăța ceea ce puțini știu: să călărești. Nu e nici un pericol, au fost proiectați pentru asta.

Propunerea era extravagantă, dar el hotărî să accepte.

În grădină așteptau două frumoase exemplare ale acelui ciudat animal: unul era de culoarea albă a perlei, celălalt – un roib cu o coamă având reflexe roșietice. Maya îl învăță să se prindă de șa și să se ridice în scări. Așa cum îl asigurase, fuseseră proiectați pentru delectarea călăreților fără experiență, iar peste puțin Daniel se așeză bine în șaua roibului și începu să-i placă. Maya, care îl alesese pe cel alb, o porni călare în afara perimetrului grădinii. Brățările ei de metal și de abanos aruncau sclipiri când ridica hățurile.

După-amiaza era măreață și caldă. Pe cer nu era nici măcar un nor și o briză răcoroasă adia peste plantele mari și umede de pe ambele laturi ale cărării pe care pătrunseseră. Maya încetini trapul ca să meargă alături de el. Lui Daniel senzația de a călări i se părea atât de uimitoare încât, pentru o bună bucată de vreme, uită de toate și savură plăcerea în liniște. Tocmai de aceea vorbele Mayei, neprevăzute, îl făcură să tresară și mai tare.

– Daniel, nu ne poți însoți.

El fu surprins de tonul categoric pe care ea îl folosise și de bruschețea cu care adusese vorba despre asta. Hotărî să-i întoarcă lovitura cu aceeași forță.

– Înțeleg. Aveți de-acum revelația, așa că Daniel nu mai e de nici un folos și se poate întoarce acasă. „La viața lui dintotdeauna", cum a spus Rowen. Păcat că și-a pierdut soția pe drum și că „viața lui dintotdeauna" nu mai există... Dar ce importanță

poate avea asta pentru voi? Nu era nici un semn de jignire, nici măcar un accent categoric în tonul vocii sale. Era o declarație rece, aproape obiectivă.

– Nu înțelegi, spuse ea nelăsând tăcerea să se prelungească. Ceea ce ai tu de gând este foarte periculos... Bănuiam că era implicat cineva mai important decât Moon în toate acestea, dar după ce am aflat că este vorba despre Adevăr, au fost depășite previziunile noastre cele mai rele.

Simpla menționare a numelui detestat a fost de ajuns pentru ca toată plăcerea pe care o simțea Daniel pentru delicioasa experiență de a călări să dispară ca un vis.

– Cine este de fapt acest... „Adevăr"? întrebă el cu voce joasă.

– Nimeni nu știe. Maya ridică din umeri. Se spun atâtea lucruri despre el, încât totul pare fals: că nu este nici bărbat, nici femeie, că nici măcar nu este viu sau că numele său este unul dintre cele înscrise în cartea Omului Negru din cel de-al Optulea... În orice caz, se bănuiește că ar fi un credincios profund al Ultimului Capitol și că este plătit, la fel ca Moon. Unii cred că nu există, că e vorba de o legendă... Și eu eram dintre cele care credeau asta, până când ne-ai povestit experiența ta cu Mitsuko... Ceea ce ai văzut că i-a făcut fiicei lui Kushiro demonstrează că este un adversar real și de temut, Daniel!

– Nu mi-e frică de Adevăr, spuse Daniel.

– Mie îmi este, recunoscu Maya.

– Crezi că ar putea... ataca aici, în Sentosa?

Daniel se înfioră gândindu-se la Lania și la Yun.

– Nu cred. Pentru moment, îl interesează să găsească *Cheia*, nu să ne elimine pe noi. De altfel, Sentosa este supravegheată. Tu ești cel care mă preocupă. Ți-am cerut deja o dată să-ți asumi un risc; nu vrem să o mai faci încă o dată pentru ceva care nu e de datoria ta.

– Nu o fac pentru *Cheie,* replică Daniel. Orice ar fi comoara aceea, nu mă interesează. Mă interesează Adevărul.

– Nu vei putea face nimic împotriva lui, chiar dacă l-ai găsi! Pentru prima dată, vocea fetei părea încărcată de nerăbdare. Nici măcar nu ești credincios, Daniel...

– Nici Héctor Darby nu este.

– Héctor Darby caută *Cheia,* nu o răzbunare absurdă...

– Și asta ce înseamnă? Că el poate să riște? Daniel privi înfuriat profilul încremenit al fetei. Caii, atingându-se, imprimau un ritm ciudat de lent trupurilor, în contrast cu violența cuvintelor. Știi cum m-a numit Ina White pe când mă lovea ca să afle revelația? A spus că eu sunt un „recipient": doar conținutul meu era important. Poate că asta sunt pentru voi toți... *Messenja,* recipientul... Dar le poți spune celorlalți că sunt spart și gol și că nu vor *putea obține nimic de la mine!* Își *simți ochii umezi. Era ca și* cum ar fi avut în gură vorbe de foc pe care avea nevoie să le expulzeze înainte de a-l arde. „Viața mea dintotdeauna" s-a făcut țăndări, Maya! Nu voi putea trăi din nou liniștit cu Yun știind că demonul acela poate să revină și să o ia cu el oricând poftește! Spune-le așa prietenilor tăi: voi veni cu voi...

– *Nu trebuie să le spun nimic, răspunse ea; nu ei au fost cei* care m-au trimis. De fapt, nu li se pare deloc nepotrivit să ne însoțești. „Cine știe, spun ei; poate că «recipientul» conține și alte lucruri..." După o pauză, adăugă: Îmi pare rău să o exprim astfel.

– Atunci, de ce ai venit?

– Pentru tine. Și pentru că ți-am făcut rău o dată și nu vreau să o mai repet.

– N-ai fost tu cea care a dat ordinul de asasinare a soției mele.

– Am trecut printr-o sumedenie de suferințe, spuse fata, și în acest moment al vieții mele te pot asigura că există doar ceva mai rău decât să-l faci pe altul să sufere, și anume să îngădui acest

lucru. Am venit să te avertizez, Daniel Kean: locul în care mergem este mult mai periculos decât Zona Scufundată, iar dușmanii noștri dețin o putere considerabil mai mare. Întrebă-te dacă răzbunarea poate compensa faptul că Yun va rămâne singură.

– Întreabă-te ce ai face tu în locul meu, spuse el.

A urmat o tăcere adâncă, pe care nimic nu părea în stare să o rupă. Călăreau pe o potecă îngustă, care i-a obligat să se despartă. Maya mișca hățurile cu îndemânare, conducând calul alb prin desișul vegetației. Când au ajuns într-un loc unde plantele mai mici îi puteau ascunde complet, coborî de pe cal și îl invită pe Daniel să facă același lucru.

După ce legară animalele de niște trunchiuri și le mângâiară, pătrunseră printre ferigi. Atmosfera era umedă și înmiresmată și se auzeau zgomote misterioase. O ceață la fel de ușoară ca o amintire îndepărtată acoperea siluetele plantelor, fără să le facă să dispară, ci scoțându-le chiar în evidență.

Ajunseră la un luminiș înconjurat de copaci mari. Ridicându-și privirea, Daniel descoperi că erau palmieri gigantici, proiectați ca niște coloane împestrițate.

– Este fascinant, spuse el.

– Îmi place să te aud spunând că este fascinant, răspunse Maya mișcându-se în ceață.

Îmbrățișă un trunchi și rămase o clipă așa, ca și cum ar fi făcut dragoste cu el.

Merseră dintr-un loc în altul, Daniel privind peste tot, fata pipăind. Pe el l-au surprins torțele fulgurante ale fluturilor cu zborul lor programat, iar pe ea, geometria trunchiurilor. Era atâta umezeală, încât părul amândurora se revărsa ca aurul topit, iar trupurile lor sclipeau la fel ca brățările și colierele pe care le purtau. Într-o anumită privință însă nu semănau: pe Daniel îl uluia

aproape mai mult exactitatea cu care fata îl explora decât peisajul care îl înconjura.

– Nimic nu trece neobservat pentru tine, Maya Müller? o întrebă el.

Fu surprins când ea păru să ia întrebarea în serios.

– De fapt, multe lucruri, mărturisi ea după o cugetare în tăcere. Nu cunosc culoarea acestor orhidee pe care le avem chiar acum în stânga noastră. Știu ce sunt, le pot percepe forma, dispunerea și cantitatea, dar nu și culoarea. Mi se întâmplă la fel cu locurile sau cu persoanele. Îmi pot imagina trăsăturile tale, te-aș identifica dintre mii de indivizi diferiți și, cu toate astea, când zâmbești... Se opri, căutându-și parcă vorbele: Când zâmbești, deși știu că zâmbești, nu știu ce efect are zâmbetul pe chipul tău... Presupun că îmi cufund atât de adânc mâna în apă încât nu-i mai percep suprafața. Și uneori mi-ar plăcea foarte mult să pot vedea ceva, pur și simplu, fără să știu ce este: să mă așez și să mă delectez cu forma unui chip, chiar dacă aș ignora totul despre persoana care se află în spatele lui. A vedea fără ochi constă doar în a ști.

– La ce vârstă...? începu Daniel să întrebe, și se întrerupse.

– La ce vârstă mi-am pierdut vederea? spuse fata. La doisprezece ani.

Lui Daniel i se păru înspăimântător să afle asta. Nu-și imagina ce anume îi putuse pricinui orbirea, cu excepția absenței îngrijirii medicale. În Nord, simțurile vătămate se puteau reface prin intervenții adecvate.

– Te-ar deranja dacă te-aș întreba ce ți s-a întâmplat? spuse el cu tact.

– Da, răspunse ea.

După o altă pauză, schimbă subiectul pe neașteptate. Începu să facă niște comentarii despre Singapore: florile și fluturii de

aici, casele istorice cu fațadă albă și tavan negru în casete de pe Chatsworth Road, care le imitau pe cele din orașele biblice. Vorbea cu iuțeala celei care încearcă să evite tăcerea. La un moment dat, o insectă cu nenumărate culori zumzăi printre cei doi cu mare larmă, dar fiind proiectată să nu deranjeze, se îndepărtă numaidecât.

– Știi ceva? spuse Daniel, întrerupând-o. Aș vrea să-ți văd ochii. De ce nu-i deschizi niciodată?

– Caut să nu fac lucruri inutile, spuse ea brusc, și se întoarse la cai.

– Îmi pare rău că te-am ofensat, șopti Daniel când o porniră din nou călare.

Ea nu vorbi o bună bucată de vreme. Într-un târziu, spuse:

– Un aforism din Sud afirmă că ochii unei persoane seamănă cu cel mai important lucru pe care l-au privit vreodată. Nu cred să-ți placă să-i vezi pe ai mei.

Albastrul înserării se întuneca de parcă ar fi intrat în ape adânci.

– Chiar atât de oribil a fost ceea ce ai privit? o întrebă Daniel după o tăcere.

– Mai rău decât crezi. Dar acum, te rog, nu vreau să mă gândesc la asta. Ne înconjoară frumusețea vieții, Daniel! Privește-o în jurul tău... și nu o irosi. Pe același ton și aproape fără să se întrerupă, adăugă: Îmi pare foarte rău pentru soția ta, am încercat să împiedic totul când am descoperit că Olsen ne trăda, dar n-am reușit... Acum vreau să împiedic moartea ta, Daniel Kean! Te rog să te întorci în Germania cu fiica ta și să uiți de noi!

– Am uitat deja de voi, replică Daniel calm. Acum caut Adevărul. Vă voi însoți, Maya: vreau să-mi spui doar când plecați și unde.

– Constat că n-am putut să-ți scot ideea din cap, Daniel Kean!

– Ideile care se află doar în cap la ce folosesc? adăugă el și reuși (în sfârșit) să-i producă un hohot de râs sincer.

– Plecăm mâine la prima oră, spuse Maya Müller. În ceea ce privește locul unde mergem, ni l-ai revelat tu cu propriile tale cuvinte...

– Nu înțeleg în ce fel.

Fata deschise gura ca să răspundă când, deodată, înfățișarea ei se schimbă complet.

Tocmai ajungeau la imensii stâlpi ai reședinței, ale cărei scări se zăreau în întunericul crescând. Totul părea liniștit, dar Maya îmboldi calul spre stâlpi și coborî dintr-o săritură înainte ca animalul să se oprească. Daniel o urmări cu privirea și zări un grup de persoane strânse în grădină, sub luminile făcliilor. Flăcările se reflectau pe suprafața lustruită a statuilor. Atunci își aminti de întâlnirea lui cu doctorul Schaumann.

O siluetă se îndepărtă de grup. Era Meldon Rowen. Văzând expresia de pe chipul acestuia, Daniel se înfioră.

PARTEA A TREIA

Noua Zeelandă

„Era o nebunie, desigur... dar oare nu aveam eu să mă poticnesc într-o lume întunecoasă la fel de nebună ca mine?“

Biblia Sacră, Capitolul al Unsprezecelea, VI, 29

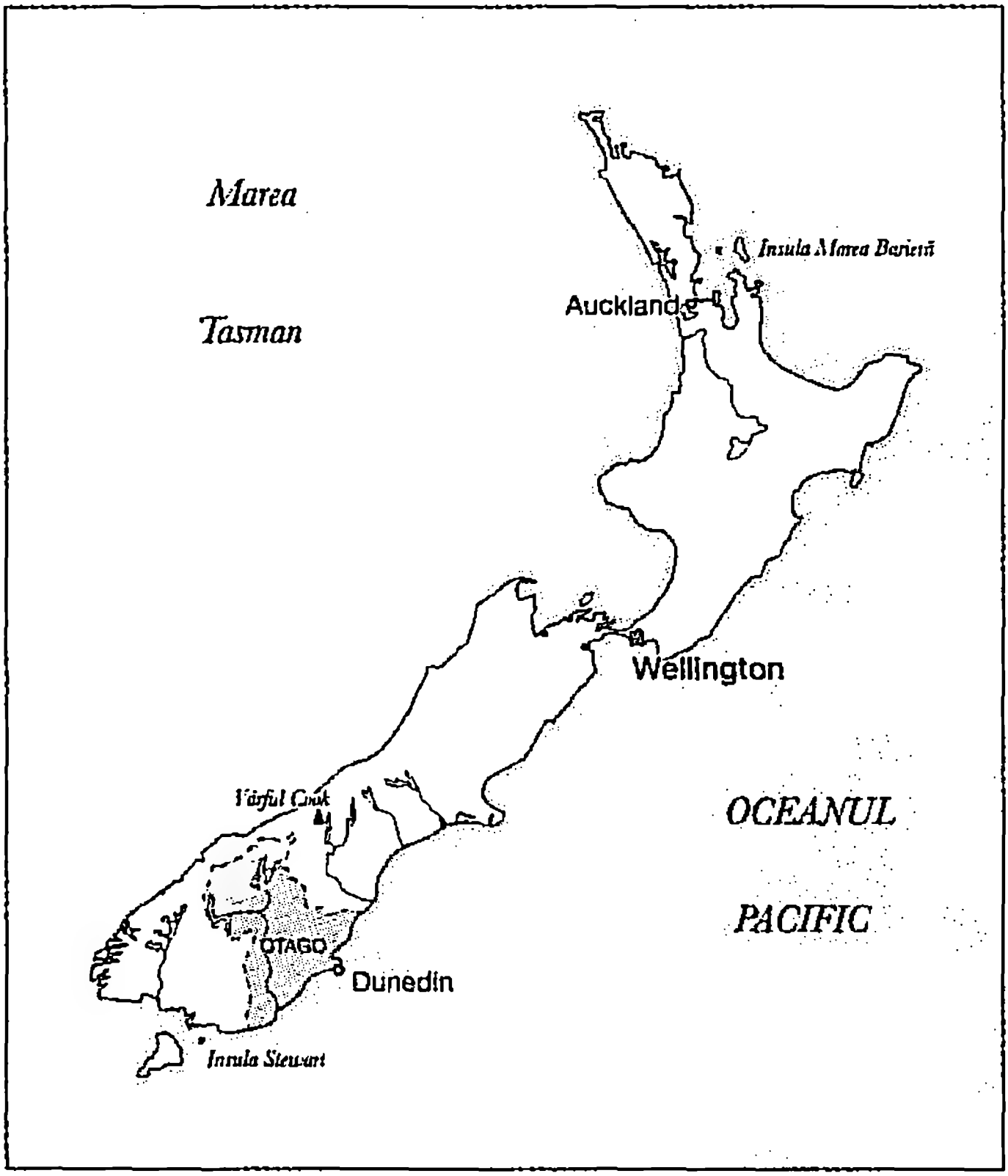

Noua Zeelandă. Țara explorării.

Capitolul al Nouălea

Întunericul

1

Era înconjurat de un întuneric absolut.

Foarte compact, fără fisuri. O placă neagră dinaintea ochilor.

Încerca zadarnic să adoarmă, trântit pe scândura aceea și învăluit ca într-o crisalidă unsuroasă de sudoare. Dar bezna era cea care îl amețea, cea care îi punea nervii la încercare, ascuțiți de întâmplările unei zile istovitoare.

„Nu ceda atât de repede, își spuse Daniel Kean. Este ceea ce așteaptă cu toții."

În mintea lui izbucneau imagini scânteietoare, amintirea întâmplărilor care îl aduseseră până acolo.

2

De cum a ajuns, a știut că țara aceea era, într-adevăr, cea mai rea dintre câte cunoscuse, incluzând și Zona Scufundată.

Nu se putea spune că nu fusese avertizat: mai întâi Maya Müller la Sentosa, apoi Meldon Rowen, pe când aerianul începea

să coboare. Omului de afaceri îi plăcea să sublinieze „momentele speciale“ cu glasul său bine modulat și, în clipa aceea, se ridică de pe scaunul din cabina echipajului și li se adresă tuturor:

– Ajungem acum în Noua Zeelandă și trebuie să ne împărțim sarcinile. Daniel își amintea luciul costumului său roz compus din haină cu revere late și pantaloni, și de felul în care buclele negre ale coamei sale de păr ascundeau parțial reverele. Vom ateriza în orașul Wellington, exact pe istmul central care unește cele două jumătăți ale Marii Insule. Aproape toți cunoaștem orașul, cu excepția lui Daniel. De aceea, aceste cuvinte au scopul de a-l informa pe el în mod special. Și Rowen își ațintì ochii verzi încadrați în acel chip oacheș și perfect asupra lui Daniel. Aceasta este Țara lui Atua, Daniel, Țara lui Dumnezeu. Așezările sale au o vechime foarte îndepărtată și unele încă mai persistă așa cum le menționează Biblia. Aproape că nu există supraveghere și control. Aici, natura n-a fost creată după un proiect. Vei simți anumite lucruri, e imposibil să nu le simți. E vorba de frica naturală și omenească față de ceea ce este îndepărtat și străvechi, de teroarea generată de ceea ce este pur sălbatic și de apropierea mării și a pădurii neproiectate, de Sculpturile de Lemn și de Port... Nu trebuie să-ți faci griji pentru această frică. Toți o resimțim, nu numai tu, dar frica are importanță doar atunci când originea ei este *reală,* și nu e de așteptat ca un asemenea lucru să se întâmple la Wellington... Bineînțeles, destinația noastră se află mult mai departe decât acest oraș simplu și, câtă vreme ne vom afla la Wellington, vom fi practic în siguranță... Se adresă celorlalți și începu o scurtă dezbatere în legătură cu sarcinile fiecăruia. În cele din urmă, cu un zâmbet de încurajare, adăugă: Țineți minte, vom găsi *Cheia.* Este ceea ce ar fi spus doctorul dacă ar fi fost cu noi...

Daniel îl văzu pe Héctor Darby aplecându-și încet capul.

3

Expresia de pe chipul doctorului Schaumann, ochii săi dilatați, rigiditatea și paloarea siluetei sale cu mâinile deschise și crispate vorbeau de o agonie dincolo de care nu se mai putea cunoaște nimic. Inima îi bătuse până la capăt și, din acel moment, totul era enigmatic. Și așa se cuvenea să fie, căci ignoranța este condiția umană pe care Biblia o binecuvântează, acea „insulă de ignoranță" în mijlocul unei mări de întuneric.

O moarte naturală este o întrebare fără răspuns. Cel de-al Nouălea Capitol vorbește despre un om care, în mod aparent, moare în urma descărcării unui fulger, sau cel puțin aceasta este „credința comună" pe care „cercetătorii curioși" o vor sprijini fără rezerve. Dar Capitolul oferă altă explicație mai groaznică, referitoare la amenințările indescifrabile catre sălășluiesc în întuneric. Această legendă neliniștitoare este interpretată ca fiind atitudinea cea mai recomandabilă față de o moarte neașteptată: un amestec de neîncredere, frică și resemnare. Cele trei emoții se luptau între ele ca să-și facă loc pe chipul descumpănit al lui Héctor Darby, pentru care dispariția bruscă a doctorului fusese mai crudă decât pentru ceilalți.

De la început, Daniel a vrut să-i țină companie lui Darby și s-a întâlnit cu el în salonul unde urmau să aibă loc funeraliile, o încăpere imensă și rotundă, pe care două gigantice oglinzi de perete cu ramă aurită puse față în față o făceau să pară și mai mare. O idee cât se poate de ciudată îi trecu prin minte lui Daniel Kean: privind la imaginea ta repetată la infinit, se suportă mai bine moartea altcuiva. Darby, înlăcrimat, îi povesti amănuntele pe care celălalt le ignora.

– Încă nu-mi vine să cred... A stat închis în odaia lui toată după-amiaza, de când Maya și cu tine ați plecat să călăriți... Eu... nici măcar nu m-am gândit la el până s-a lăsat noaptea. Am

vrut atunci să-l întreb niște lucruri despre planul de călătorie, știi, despre tot ceea ce lui Brent îi plăcea să pregătească dinainte... Atât de meticulos cum era el... Ce îți spuneam?

– Că ai vrut să-l întrebi niște lucruri despre călătorie, șopti Daniel așezat pe unul din brațele canapelei pe care o ocupa Darby, ca să poată fi mai aproape de acesta.

– Da... Am urcat în camera lui, dar plecase deja. Servitorii mi-au spus că a coborât în grădină...

– Eu stabilisem cu el să facem o plimbare la ora zece.

– Nu, a coborât mult mai devreme... Îl întâlniseră deja când am plecat eu... Supraveghetorii știau doar că se plimbase o vreme printre statuile de abanos și, când l-au revăzut, era pe jos... Yilane a fost primul care l-a examinat și a spus același lucru ca și medicul lui Rowen: un stop cardiac.

Și ce altceva putea fi, fiind vorba de un trup proiectat? se gândea Daniel. Își amintea, de altfel, că doctorul îi spusese că avea o „leziune".

Funeraliile au fost rapide, dar complete. Rowen a anunțat cu solemnitate: doctorul va avea o ceremonie demnă de rangul său, chiar dacă prieteni ca Darby nu ar fi dorit așa ceva sau pentru că urgența călătoriei de a doua zi ar fi recomandat o slujbă scurtă. Într-un anume fel, omul de afaceri se considera „răspunzător", deoarece Schaumann murise în casa lui. Trei ritualiști au cântat că spiritul lui Schaumann avea să aleagă calea luminii și că va fi transportat pe țărmul verde al Capitolului Întâi, și nu în Orașul tenebros al celui de-al Doilea, în timp ce un dansator cu mănuși și fustă scurtă roșie dansa pe ritmul cântărilor. O raclă tăiată într-o imensă piesă de aur primea trupul doctorului, plasat în poziție șezândă, ca un fel de idol, cu mâinile încrucișate pe piept și genunchii lipiți. S-au spus frazele uzuale: „Am pierdut un prieten și un mare om de știință" sau: „Noi, ceilalți, trebuie să ne continuăm misiunea, este ceea ce i-ar fi plăcut și lui". S-au distribuit măști și mantii. Rowen recită rugăciunea *Efficiunt*, iar părul lins și frumos

al doctorului începu să strălucească. În ochii ascunși sub mască ai lui Daniel au mai persistat privirea și expresia lui Schaumann încă o clipă după ce acesta a fost mistuit de flăcări. Când chipurile s-au descoperit, Daniel observă consternarea pe cele ale lui Anjali Sen, Meldon Rowen și Yilane, și o anumită răceală la Maya.

Dar nimeni nu a exprimat tragedia aceea așa cum a făcut-o Héctor Darby.

Schaumann nu avea rude apropiate și Darby a fost cel însărcinat să-i primească cenușa într-o urnă cu lucrătură în relief. În clipa aceea, a făcut o criză. Izbucnind în hohote puternice de plâns, ridică glasul:

– Acum, când eram atât de aproape...! Tocmai acum! Te rog...! Bietul și blândul meu Brent!

Toți cei de față, inclusiv ritualiștii și dansatorii, îl priviră cu o curiozitate din care nu lipsea frica. Daniel se gândi că era ciudat să-l vezi plângând pe omul biologic: cât de mult i se schimonosea înfățișarea, în contrast cu perfecțiunea încremenită a celor proiectați. Îi fu milă de el și se gândi la Bijou.

Doar când reuși să se trezească în dimineața aceea, cu numai două ore înainte de a urca în aerian, încă în pat fiind, își aminti de întâlnirea lui cu Schaumann. Doctorul murise fără să dea la iveală ce anume îl preocupa atât de mult, de ce dorea să repete examinarea lui Daniel „în afara casei". Daniel își propuse să vorbească despre asta cu Darby, dar apoi uită, distras de groaza față de orașul Wellington.

4

Acoperișuri ascuțite, clopotnițe de biserici părăsite, frontoane, porți cioplite și ferestre cu vitralii confereau orașului Wellington un aer biblic de rău augur, pe care prezența inevitabilă

a mării dezgustătoare îl sporea. Nici în aeroport, nici în oraș nu păreau să existe oameni. Noaptea se întindea peste străzile pustii și prost luminate prefăcându-le în helești de umbre.

O porniră spre zona Portului. Se numea astfel în ciuda faptului că nu existau nave maritime (aproape că nu existau nicăieri), nici activitate comercială de vreun fel oarecare; era doar un chei de piatră acoperit cu nămol, al cărui nume conținea conotații religioase. Maya și Yilane se despărțiră de grup ca să facă rost de echipament dintr-un vechi depozit, în vreme ce Rowen îi conducea pe ceilalți la un Loc de Întâlnire ca să găsească o bună călăuză. Locurile de Întâlnire nu erau peșterile zgomotoase la care se așteptase Daniel, ci săli împodobite cu umbrele unor grupuri restrânse care stăteau de vorbă cu glas scăzut. Existau draperii albe care acopereau pereți întregi, în fața cărora nou-veniții erau cercetați de privirile clienților. Totuși, nimeni nu părea interesat de nimeni.

Sculpturi cu chipuri întunecate și trupuri răsucite se înălțau peste tot, înăuntrul și în afara Locurilor. Darby se opri sub una dintre ele și i-o arătă lui Daniel.

– Sunt Sculpturile în Lemn, explică el.

– Ce reprezintă?

Daniel era înfiorat.

– Cine poate ști? Sunt prea vechi și s-a pierdut semnificația lor exactă. Să fie oare durerea sau frica de întâlnirea cu Dumnezeu? Privește acești ochi mari, înfiorători... Ar putea fi întruchipări omenești ale divinității. Fapt e că există multe chipuri ca acestea sculptate în piatră de-a lungul mai multor insule din Pacific, unele de o vechime nemaipomenită. Se discută dacă ar putea fi chiar anterioare căderii Culorii... Dar vorbesc acum ca bietul Brent... Voiam doar să-ți spun că asta este ceea ce ne-a adus până aici, Daniel... Aceste Sculpturi în Lemn sunt cunoscute ca fiind reprezentările Măștii și ale Mâinilor. Există un loc sacru în

Noua Zeelandă, la sud de regiunea numită Otago, dincolo de orașul Dunedin, cu un sanctuar de piatră care reprezintă o mască și niște mâini. Când, inconștient fiind, ai menționat aceste cuvinte, am știut ce anume voia să ne spună Kushiro: fără îndoială, acela este locul unde a găsit *Cheia* și unde s-ar mai putea afla încă...

– Dar restul frazelor? „Scara de metal"... „Tavanul în unghi"...

– Anja și Meldon dau asigurări că vom ști totul atunci când vom ajunge. Dar sanctuarul nu este ușor de găsit, de aceea avem nevoie de o călăuză care să cunoască bine terenul...

– Vă pot duce la cineva care cunoaște cele mai bune călăuze, spuse pe neașteptate o voce din spatele lor.

Era un tânăr cu păr lung, castaniu. Purta podoabe tribale: coliere de pietre verzi, o curea de plăci, pantaloni bufanți de blană, brățări. Zâmbetul îi ilumina chipul.

– Cred că voi căutați călăuze ca să călătoriți în Otago, nu-i așa? spuse el. I-am auzit pe prietenii voștri întrebând la etajul de sus, dar nu vor găsi pe nimeni dispus s-o pornească la drum mâine și, cu atât mai puțin, în zilele premergătoare sărbătorii de Halloween.

– Avem aur, îi atrase atenția Darby.

– Aurul nu cumpără frica oamenilor, răspunse tânărul necunoscut, fără să înceteze să zâmbească. Era, fără îndoială, de prin partea locului. Daniel credea că percepe pe chipul lui trăsăturile proiectate ale rasei polineziene. Dar în schimbul unei mici cantități din aurul acela vă pot prezenta pe cineva care vă va recomanda cea mai bună dintre călăuze...

Darby se însufleți la acea propunere nesperată.

– Cum te numești? întrebă el.

– Yuli.

– Bine, Yuli. Unde o să ne duci?

– Nu e departe. E chiar în port.

– Ar trebui să-i anunțăm pe Meldon și pe Anja, spuse Daniel cu voce joasă, însă Darby se arătă nerăbdător.

– Am pierde timp. Meldon mi-a dat ceva aur ca să plătesc cazarea în Wellington. Îl voi folosi. O să-i chemăm dacă vom avea succes.

Urmând silueta cu păr castaniu lung și moale și trup zvelt, traversară o piață flancată de case cu acoperișuri ascuțite în două ape, imitând arhitectura sacră a orașelor coloniale. După câțiva pași, mirosul mării deveni intens, dar noaptea o prefăcuse într-un simplu spațiu gol. Locul, într-adevăr, nu era departe. Era o clădire enormă, aproape disproporționată, cu pereți curbi care dovedeau o vechime înspăimântătoare. Mai multe Sculpturi în Lemn de lângă intrare îi atraseră atenția lui Daniel. La baza uneia dintre ele se puteau citi, în idiomul universal și în cel polinezian, cele două versuri care deschid cel de-al Nouălea Capitol:

Am văzut sumbrul univers deschis,
unde planetele negre se învârtesc orbește.

Darby îi semnală un altul, în acest caz scris doar în polineziană, la picioarele unei a doua Sculpturi în Lemn.

– „*Kamate. Ka Ora,* recită el. *Tenei te tangata / Puhuruhuru.*" Înseamnă: „Este moartea. Este viața. Este ființa de temut care face soarele să strălucească". Se vorbește despre Dumnezeu... Acum știu ce este locul acesta... Înainte de a mai putea adăuga ceva, arătă spre ușa de la intrare. Ne cheamă Yuli...

Liniștea și întunericul erau tot atât de vaste ca și vestibulul în care au intrat. Tânărul i se adresă unui paznic de origine polineziană, cu părul creț și încălțat cu cizme, care era așezat cu picioarele încrucișate în incinta întunecoasă. După ce vorbi cu el o clipă, se întoarse spre Darby.

– Colegul meu vrea tot atât cât îmi veți plăti și mie.

Darby acceptă, iar Yuli, după ce primi aurul, se îndreptă grațios spre o ușă cu două canaturi din fundul încăperii.

– Ce sunt toate astea? întrebă Daniel Kean.

– Ai auzit deja: locul unde se întâlnesc cei care cunosc cele mai bune călăuze, răspunse Darby.

– Ce loc este acesta?

– Un azil de nebuni, bineînțeles.

5

Când trecu de ușă, Daniel crezu că visează. Era o grădină asemănătoare junglei ordonate din Sentosa, în plină lumină a zilei. Era cald și îmbrăcămintea strânsă pe trup a lui Daniel – jachetă cu fermoar și pantaloni de plasă – părea improprie pentru ambianța aceea.

– Este o atmosferă artificială, observă Darby. Nebunii nu suportă întunericul, nici vremea rea.

Yuli intră pe o cărare pustie. Daniel își întorcea capul dintr-o parte în alta în vreme ce mergea.

– Ăsta nu pare a fi un azil de nebuni...

– Există multe locuri care sunt aziluri de nebuni fără să pară așa ceva, Daniel, replică Darby. De altfel, nu judeca după ceea ce ai văzut în Nord. Știi de-acum că Biblia lasă să se înțeleagă faptul că nebunia este o consecință directă a înțelepciunii. Nebunii au privit mai multe lucruri decât cei cu mintea întreagă și, într-un anumit fel, posedă o viziune mai amplă, prismatică, precum fațetele acelei pietre numite Trapezoid, a cărei contemplare, în legenda celui de-al Nouălea Capitol, provoacă visele protagonistului și trezește ființa care zace în întuneric. De aceea trebuie să fie izolați, pentru că sunt punți între întuneric și

lumină. În Nord, sunt considerați vizionari, în vreme ce aici, în Sud-Est, sunt mai curând opusul acestora.

– Opusul?

– Ei nu au viziuni: le produc. Privindu-i, te apropii de ocult. De aceea nu trebuie să privești niciodată în ochii unui nebun, spune legenda. Metafora Trapezoidului este corectă. Nebunii sunt ca niște pietre dăltuite într-o mie de feluri diferite și, când îi privim, pătrundem în lumea întunericului care se găsește de cealaltă parte...

– Și tu crezi în această legendă?

– Nu, dar nu vreau să fiu primul care să riște, răspunse Darby.

Yuli se oprise lângă un helești cu apă foarte albastră și vorbea cu un bărbat îmbrăcat într-o ușoară tunică transparentă și împodobit cu brățări. Pielea lui era atât de albă, încât Daniel era sigur că ar putea fi folosită ca să se scrie un text lung și că toate cuvintele ar putea fi înțelese.

– Eu nu pot intra mai departe, explică Yuli adresându-li-se din nou. El este *ariki*-ul centrului și vă va călăuzi. Îl cheamă Evengel. Noroc. Își luă adio cu o plecăciune după ce Darby îi înmână mica sumă de aur convenită.

– Ați avut vreodată de-a face cu nebuni? întrebă Evengel. Să nu-i priviți în ochi. Este *tapu*[1].

– I-am spus deja, comentă Darby.

Silueta zveltă îi conduse pe cărări sumbre și prin mici piețe înconjurate de flori. Daniel privi mai multe persoane așezate pe bănci sau pe jos. Erau trupuri proiectate, mai mult sau mai puțin frumoase decât cele ale oricărui bărbat sau femeie. De fapt, Daniel nici măcar nu era sigur dacă era vorba de nebuni sau de angajați. Confuzia lui spori atunci când Darby îi spuse că a fi angajat nu înseamnă în mod necesar a nu fi și nebun.

---

[1] Sacru (în cultura polineziană; origine a cuvântului *tabu*) (n.tr.)

– Întotdeauna am crezut că realitatea o stabilește cel care o vede, spuse Darby, iar aici majoritatea vede *o altă* realitate. Tu, pentru orice eventualitate, să nu privești în ochii nimănui.

– Se pare că ai cunoscut mulți nebuni, comentă Daniel în trecere, judecând după ceea ce știi despre ei...

– Tatăl meu a fost unul dintre ei, spuse Darby.

Descumpănit, Daniel încercă să improvizeze o scuză când, deodată, înțelese că au ajuns la destinație.

6

Femeia, așezată pe o bancă având mai multe straturi de flori împrejur, avea pielea ușor bronzată și păr scurt castaniu, dar ceea ce i-a atras atenția lui Daniel a fost veșmântul care o acoperea de la mijloc până la picioare. Culorile lui irizate se schimbau ca și cum ar fi plutit într-un lichid. Privită din unghiuri diferite, piesa de vestimentație trecea de la verde la albastru și de la acesta la roșu și violet într-o cascadă neistovită.

– Îmbrăcămintea frapantă se dovedește utilă pentru a nu fi priviți în ochi, îi șopti Darby. De aceea și-o pun.

– Shane Davenport, o prezentă Evengel cu mare seriozitate.

Apoi se înclină și îi lăsă singuri.

Rămaseră în picioare în fața ei, în vreme ce Darby improviza o conversație.

– *Mi s-a spus că dumneavoastră*, Shane, cunoașteți bine regiunea Otago. Ați fost creată în Noua Zeelandă?

– Am fost creată în Sud. În Arabia. Shane Davenport vorbea zâmbind. Zâmbetul ei (pe care Daniel îl vedea cu coada ochiului, neîndrăznind să-și ridice privirea) era frumos, iar tonul vocii de asemenea. Părea încântată să fie acolo, în fața lor. Spre deosebire

de Darby și de Daniel, ea într-adevăr îi privea în ochi. Am venit în Țara lui Atua ca să vânez.

– Sunteți vânător? o întrebă Darby.

– Să spunem că am fost. Am călătorit prin Marlborough, Christchurch, Dunedin, până la Invercagill... Sunt doar ruine.

– Ce vânați? se interesă Darby.

– Exemplare ca tine, dar hibrizi.

Daniel se arătă mirat, însă Darby îi făcu un semn care părea că vrea să spună: „Las-o să vorbească".

– Vă referiți la...

– Mă refer la masculi biologici hibrizi... Nu pot să cred că tinerelul tău nu știe ce sunt hibrizii... Davenport scoase un hohot de râs. Mai bine vorbește-i despre viață, dacă ai de gând să străbați cu el ținuturile din sud...

Darby continuă să întrebe:

– Când ați încetat să mai vânați, Shane?

– Când s-a întâmplat ceea ce îi silește pe vânători să înceteze a mai vâna: când sunt vânați.

În vreme ce spunea asta, își dădu tunica la o parte cu un gest violent, producând o rafală subită de lumini colorate.

În ciuda lucrării chirurgicale perfecte, încă mai erau perceptibile liniile subțiri care, la nivelul zonei de mijloc a coapsei, despărțeau pielea de materialul sintetic. Genunchiul artificial strălucea sub soarele artificial al nebunilor.

Și asta *nu era totul.*

Aproape și mai impresionant pentru Daniel a fost să descopere pântecul ușor umflat, numeroasele alunițe, cicatricele, părul pubian des, mirosul inconfundabil de carne biologică eliberat prin însăși acea mișcare.

Daniel se întrebă cum de nu-și dăduse seama mai înainte. Înțelese că felul său de a o privi, concentrându-și atenția asupra tunicii, îl împiedicase să observe.

– Cum te simți ca ființă biologică, Darby? zise Davenport. Îți voi spune cum mă simt eu: ca un animal bătrân. Am treizeci și șapte de ani și mi se pare că am optzeci. Astfel că, prietene, te așteaptă două sarcini... Nu numai că va trebui să protejezi curișorul proiectat al proiectatului tău partener, ci și propriul și bătrânul tău cur... Pentru că îți jur că în Ținuturile lui Atua există hibrizi care îi vânează pe bărbații biologici ca tine și care se ospătează cu viețile lor...

O venă pulsa pe fruntea lui Darby, scoțându-i încordarea la iveală. Cu toate acestea, atunci când vorbi, a fost cu cea mai blândă voce pe care Daniel i-o auzise vreodată.

– Îmi pare foarte rău pentru ce ți-au făcut, Shane!

– Nu s-a întâmplat nimic la care să nu mă fi așteptat să se întâmple, șopti Davenport, cu o blândețe identică și neașteptată. Cum spune cel de-al Nouălea? „Nu s-a întâmplat nimic despre care s-ar putea demonstra că ar fi contrar ordinii naturale.“ Râse din nou și își schimbă poziția, sprijinindu-și piciorul artificial pe bancă. Am vânat de mai multe ori în cavernele de la sud de Dunedin și eram însoțită de cea mai bună călăuză care se poate concepe, de persoana al cărei nume vă va interesa, probabil, să-l cunoașteți. Lăsați-mă să vă povestesc ce s-a întâmplat. Există un trib de războinici hibrizi. Trăiesc dincolo de Otago. Eu îi vânam. Într-o zi, m-au vânat ei pe mine. Ne-au pregătit o ambuscadă. Eram vreo zece, toți cu trupuri proiectate, în afară de mine. I-au ucis pe toți, cu excepția călăuzei mele și a mea, după ce le-au făcut anumite lucruri caracteristice pentru specia lor, pe care nu le voi descrie din respect pentru frumosul tău prieten. Apoi, vă voi povesti ce s-a întâmplat cu călăuza mea. În ceea ce mă privește, au hotărât să mă păstreze în captivitate. Erau fascinați de trupul meu. Nu-i interesau cei proiectați genetic, ci numai aceia dintre noi care miroseau a carne și a viață. Am fost prizonieră timp de aproximativ o lună. Ei nu o numesc „lună“, și nici măcar

nu știu cum o numesc... Nu vorbesc ca noi... Și nu m-au legat: m-au lăsat doar azvârlită acolo, în cavernele umede și, când li se părea că aveam să mor, mă scoteau la soare și mă întindeau pe pietre. Au făcut experimente cu mine. Ei poate că le numesc „jocuri"... Uneori, mi se părea că voiau doar să mă audă țipând. Nu mă lăsau să leșin și nici să dorm... Au fost ultimele creaturi pe care le-am putut privi înainte ca întunericul să-mi pătrundă în ochi...

Făcu o pauză, își ceru scuze și vorbi în continuare. Daniel, care îi privea gura, îi observă trăsăturile mototolite asemenea unei cărți terfelite.

– Când s-au săturat de „jocuri", m-au devorat. Poate că am avut o șansă unică: nu le-a plăcut carnea de femelă biologică de peste treizeci de ani. După ce au gustat din piciorul meu stâng, m-au lăsat pe stânci și au plecat. Au cicatrizat sângele ciotului cu cataplasme, sperând să mă consume în continuare, și ăsta a fost motivul pentru care n-am murit... Rămânând singură, m-am târât între nisip și stânci până când nu m-am mai putut mișca. Am vrut să mor, dar am constatat că nu e ușor... Izbucni din nou în râs. M-au găsit niște exploratori, m-au dus la o lagună, mi-au dat apă și m-au îngrijit până când, privindu-mă în ochi, unul dintre ei a început să țipe și și-a descărcat pistolul în cap... Așa au aflat că eram nebună. În cele din urmă, au hotărât că voi fi mai puțin periculoasă la Wellington, și m-au adus aici. Vrei să știi de ce și-a descărcat arma când m-a privit, tinerelule? șopti Davenport către Daniel. De ce nu mă privești? E ceva vreme de când nu m-a mai privit nimeni în ochi...

Lui Daniel i se păru posibil să-i dea ascultare. Nu credea că se va întâmpla ceva rău. Se povesteau multe despre nebuni, dar în Nord nu erau luate foarte în serios. Pentru o clipă trecătoare, ochii săi se cățărară, docili, pe pieptul, pe gâtul și pe întunericul care învăluia ochii lui Shane Davenport, până când... mâna lui

Darby se interpuse. Un hohot de râs răgușit zgudui pieptul costeliv al femeii biologice.

– E mereu la fel, urlă ea: tânărul vrea să mă privească, iar bătrânul îl împiedică.

– Shane, interveni Darby, spune-mi cine a fost călăuza ta și cum să o găsesc...

– Ah, da, călăuza mea... Este cea mai bună dintre toate. Nu veți putea face nici doi pași plecând de la Balclutha fără el. Se numește Nath Svenkov și locuiește într-un turn, la câteva minute de aici, în același cartier al portului. Va fi dornic să vă însoțească dacă va fi bine plătit...

– Cum a reușit să supraviețuiască ambuscadei? întrebă Daniel.

Părul femeii mătură obrazul pe care se mișcau umbrele ochilor săi înnebuniți.

– N-a avut nevoie să supraviețuiască, băiete, spuse ea. El *a pregătit* ambuscada. A căzut la înțelegere cu hibrizii, m-a vândut lor... Așteaptă! Nu pleca! Nu vrei să mă privești în ochi? Nu vrei...? Lașule!

Pe când Darby și Daniel se îndepărtau, râsul lui Davenport părea să-i urmărească.

7

– Vei pune temei pe spusele unui nebun?

– N-ai crezut povestea ei, nu-i așa?

Mergeau pe lângă chei. Tălăzuirea Casei lui Dumnezeu se topea în noapte și era vizibilă doar atunci când spuma o sublinia.

– În cea mai mare parte, nu, răspunse Darby. Vânător de hibrizi? Nimeni n-a văzut realmente un „hibrid"!

– Atunci, trădarea călăuzei sale...

– E posibil ca numitul Svenkov să nu fie un tip de încredere, dar este singurul nume pe care-l avem și trebuie să încercăm cu el, hotărî Darby. Cât despre domnișoara Davenport, ceea ce știm despre ea este că într-o zi a venit la Wellington fără un picior și cu ceva de povestit.

– Dar m-ai împiedicat să o privesc în ochi, spuse Daniel, și cauți călăuza pe care ea ne-a recomandat-o... Nu înțeleg, Héctor... Afirmi că n-ai credințe, ca și mine, dar te comporți de parcă le-ai avea...

– Și cine nu se comportă astfel în epoca noastră? În lipsa datelor demne de încredere, prefer să iau în seamă explicația cea mai obișnuită. După o pauză, Darby se opri și își îndepărtă privirea de Daniel, fixând-o într-un punct din întuneric. Tatăl meu era credincios al celui de-al Nouălea. Așa cum ți-am mai spus, mulți au convingerea că piatra Trapezoid din cel de-al Nouălea este un simbol al nebuniei, iar fațetele sale, diferitele contrarii care conviețuiesc într-un același gând, și citează ca dovadă cuvintele revelației finale, în care protagonistul declară: „Eu sunt ființa, ființa sunt eu“... Tatăl meu dorea cu înflăcărare să ajungă la acest final, să se topească, devenind una cu contradicția, ca să găsească adevărul... Eu am fost creat potrivit dorințelor sale. Funcția lui de ierarh al sectei îi permitea să trăiască în îndestulare și a plătit ca să obțină o creatură plecând de la una dintre celulele sale. Voia să aibă un fiu biologic ca să cunoască viața care se dezvoltă „de sine stătătoare“, după cum mi-a explicat el. Mai târziu am crezut că ceea ce dorea el era să caute din nou contradicția, dat fiind că el însuși era un simbol al artificiului: trupul lui era divergent, avea ambele sexe... Astfel că a fost în același timp și tatăl, și mama mea. Rațiunea mea și nebunia mea. Lumina mea și întunericul meu. M-am dezvoltat, deci, în casa unei ființe cu trupul și mintea scindate. Brent Schaumann obișnuia să spună că această educație a fost cea care m-a învățat

să mă îndoiesc de toate... Zâmbi. N-am văzut niciodată un singur aspect al adevărului fără să văd și opusul său. Pentru *mintea* mea de copil era dificil să înțeleg acea dualitate cuprinsă într-o singură persoană, dar, cu toate acestea, cred că... am întreținut o relație acceptabilă. Apoi, credințele sale l-au îmbolnăvit. La azilul de nebuni se așeza în fața mea când îl vizitam, iar eu căutam să nu-l privesc în ochi...

Îi întoarse spatele lui Daniel și continuă să meargă. Vântul îi umfla pulpanele jachetei. Deodată se opri și se întoarse spre el.

– Daniel, îți amintești că ai reacționat cu o oarecare violență atunci când m-ai acuzat că sunt credincios? Acum îți pot mărturisi ceva ce nu i-am povestit niciodată lui Brent Schaumann și nici altcuiva... Chipul său se crispă într-o strâmbătură. În fond, *urăsc* credința. Urăsc lumea credincioșilor, oricare ar fi religia lor, această lume de întuneric plină de creaturi atroce și un Dumnezeu care vizează sub ape până în momentul în care va hotărî să ne distrugă... Totuși... cine ne asigură că este *fals?* Și asta este cel mai rău: Urăsc credincioșii, însă nu pot face abstracție de ceea ce cred ei. Am ajuns să mă gândesc că îi urăsc pentru că am nevoie de ei. Dacă aș avea date demne de încredere...! Măcar una, oricare ar fi!

Héctor Darby continua să meargă de unul singur, cu mâinile în buzunare.

8

Turnul se înălța între acoperișurile ascuțite de la extremitatea opusă a portului. În realitate, consta din două părți: un vechi edificiu și, pe terasa acestuia, un cilindru de metal la care părea că se ajunge pe o scăriță. Nu se putea exclude faptul că acel adaos ruginit era tot un fel de locuință. Cele două ferestre ale

edificiului erau luminate. Darby rămase privindu-le în vreme ce bătea la poartă.

Un servitor polinezian cu un zâmbet frumos îi invită să urce la salonul de la etajul de deasupra, unde mobilele se remarcau prin mărime și vechime, salvate parcă grație unei febrile munci de restaurare. Pe Daniel îl făcu să se gândească la casa cuiva bogat odinioară care nu trecea acum prin cele mai bune momente ale sale.

În salon erau două persoane. Cum servitorul nu se adresa nici uneia în particular, Darby ridică glasul:

– Domnul Svenkov?

– Eu sunt.

Daniel se deplasă puțin ca să-l vadă, căci Svenkov nu se mișcase de pe scaunul pe care stătea. Imediat știu două lucruri despre el: că era de origine polineziană și că poseda o personalitate năvalnică. Avea părul lung, negru și lins, despărțit la mijloc printr-o cărare albă, și era acoperit cu o splendidă jachetă până în talie, din pene albe, pantaloni gri până la mijlocul pulpei și sandale cu șireturi. Restul erau podoabe tribale: coliere, cercei, brățări din scoici foarte frumoase și inele pe degetele mâinilor sale lungi și îngrijite. Însă ceea ce îl făcea pe Daniel să se gândească la o forță ascunsă, dar ușor discernabilă, era mai ales ansamblul trupului său, nu numai perfecțiunea acestuia, ci și felul în care stătea pe scaun, lăsat pe spate.

După acea primă impresie, Daniel primi alta. Svenkov scoase un hohot de râs văzându-l pe Darby și, când vorbi, vocea sa, departe de a fi cârâitul aspru la care se așteptase Daniel, suna melodios.

– Oh, te rog...! Te rog...! Părea că nu se poate stăpâni. Își duse mâinile la față și continuă să râdă. Lucrul cel mai neplăcut pentru Daniel a fost să bage de seamă că servitorul și celălalt bărbat râdeau și ei; chiar și Darby, care părea să fie motivul amuzamentului,

zâmbea deschis. Trebuie să mă scuzi, omule natural, dar tocmai puneam rămășag cu prietenul meu Amet pe o sută de *pounamus* din lacul Karuga că aveam să primesc foarte curând vizita unui om biologic care dorește să mă angajeze...

– Așa cum spui, replică Darby.

– Cu siguranță că o știai dinainte, Nath, spuse bărbatul care se numea Amet, cu o voce mai puțin frumoasă decât a lui Svenkov.

– Jur pe Atua că nu... Spune-i, omule biologic, ne-am cunoscut înainte? Darby neagă și Svenkov gesticulă triumfător spre Amet, care se mărgini să dea peste cap paharul pe care-l avea în mână. A fost o întâmplare fericită, chibzui Svenkov mângâindu-și obrazul cu unghiile sale lungi, poate ca să-i arate lui Darby inelul splendid de pe deget. Și acum, ce pot face pentru voi?

– Am dori să vorbim între patru ochi.

Exploratorul se ridică fără să înceteze a-l măsura pe Darby cu privirea.

– Tot ce există în această încăpere este al meu, inclusiv servitorul meu și Amet. Ar fi ca și cum mi-ai cere să vorbesc fără pereți. Spune-mi ce dorești sau pleacă.

„Acesta este adevăratul Svenkov", socoti Daniel. I se păru un început foarte prost și înțelese reticența lui Darby. Acesta, în schimb, nu părea să fie foarte impresionat nici de Svenkov, și nici de lumea acestuia. Ridică din umeri și se întoarse cu spatele.

– În cazul acesta, îți urăm noapte bună.

– Ce anume ai venit să cauți? îl opri Svenkov.

– Am venit să ofer, spuse Darby. Te asigur că este o bună ofertă, dar n-o vei cunoaște dacă nu vom fi între patru ochi.

Svenkov îl privea peste umăr și reverul jachetei sale de pene îi atingea bărbia. Chipul său cu pomeți înalți arăta acea viclenie puternică pe care Daniel o asocia cu proiectul rasei sale. După ce îl cercetă pe Darby o clipă, mișcă mâna. Servitorul și Amet parcă

prinseră viață: primul se îndreptă spre scări, iar Amet părăsi canapeaua și îl urmă. Când rămaseră singuri, Svenkov umplu două cupe cu băutură de pe o masă.

– Vorbește, spuse el.

– La sud de Dunedin există un sanctuar dedicat Măștii și Mâinilor, spuse Darby numaidecât. Vrem să ne duci acolo. Suntem un grup de șase persoane și dispunem de bani și de echipament din abundență. Ne grăbim: ori plecăm mâine, ori nu încheiem târgul.

Svenkov le înmână cupele și se întoarse la masă fără să răspundă. Fiecare pas pe care îl făcea cu sandalele sale înalte făceau să zornăie metalele care îl împodobeau.

– Cunosc locul acela, spuse el în cele din urmă, este în ruine, nu e nimic acolo. Ce se presupune că ar trebui să găsiți acolo, omule biologic?

– Nu știu, omule proiectat, de aceea vrem să mergem, răspunse Darby și zâmbi. Te vom plăti oricum dacă ne duci și ne aduci vii și nevătămați, chiar dacă nu vom găsi nimic.

– Și vreți să plecați mâine? Am auzit bine? Svenkov își lăsă cupa pe masă și apucă o mică oglindă rotundă care stătea pe un suport lângă sticle. Prea multă grabă ca să mergeți să căutați *nimic*. Și adăugă, cu un accent plângăreț, în vreme ce își privea chipul în oglindă: De ce vor toți să-l înșele de Svenkov? Oare Svenkov are înfățișarea unui naiv de care își poate bate joc oricine? Se întoarse spre Darby și își arătă dinții săi albi. Pot să accept să merg în căutarea a *nimic* doar dacă primesc aproape *tot*.

Darby menționă o cantitate substanțială de aur.

– Jumătate acum și restul la sfârșit, dacă te dovedești a fi atât de bun pe cât am fost asigurat, spuse el.

Svenkov își îndreptă ochii verzi spre Daniel.

– Și tu?

– Mă numesc Daniel.

– Nu arăți ca unul care ar avea atâta aur.

– Nici tu, răspunse Daniel, și Darby scoase un chicot.

Svenkov îl mai privi o clipă pe Daniel, în timp ce își mușca o șuviță lungă din propriul său păr negru. Cerceii care îi atârnau de lobii urechilor erau o cascadă de medalioane înlănțuite între ele. Apoi, privi din nou oglinda pe care o mai ținea încă în mână.

– Ați venit în casa lui Svenkov ca să vă amuzați pe seama lui, gemu el. Voi, nordicii, credeți că îl puteți cumpăra pe un fiu al lui Atua cu aurul vostru! Spuneți: „Mâine trebuie să pleci și să ne duci în locul acesta" și sperați ca Svenkov să vă dea ascultare cu o plecăciune! Dar Svenkov nu știe nimic: nu știe cine sunteți, nici ce căutați... Sperați să se încline, să tacă și să vă dea ascultare?

– Să mergem, Héctor, spuse Daniel, supărat. Să-l lăsăm în pace pe arogantul ăsta!

Ceea ce făcu Darby, în schimb, a fost să-și sporească puțin oferta. Svenkov lăsă oglinda și Daniel percepu gestul viclean, sprânceana subțire ridicată, buzele cărnoase ușor curbate.

– Vreau dublu, spuse Svenkov. Și în plus..., ridică arătătorul, ... jumătate din obiectele de valoare pe care le vom găsi.

Lui Daniel i se păru atât de exagerat, încât îl privi pe Darby, convins că acesta va râde de propunerea aceea, dar spre surprinderea sa Darby încuviință.

– Asta nu e totul, le atrase atenția Svenkov; voi fi *ariki*, șeful. Călătoria prin Otago este destul de neplăcută prin ea însăși. În timpul călătoriei, eu voi fi șeful. Iar concepția mea despre a fi șef implică faptul că tu și tu... – îi arătă cu degetul –... ca și însoțitorii voștri, veți face întocmai cum o să vă spun eu, orice ar fi, fără discuție...

– Putem negocia...

– Nu este negociabil, spuse Svenkov cu vocea sa melodioasă, dar pe un ton rece. Nimic din ceea ce vă cer nu este negociabil.

– Trebuie să-i întreb pe ceilalți.

Daniel se arătă neîncrezător. Puterea ostentativă a lui Svenkov îl enerva și era din ce în ce mai sigur că Shane Davenport le spusese adevărul.

– Héctor, așteaptă... Putem vorbi o clipă? Svenkov se prefăcu dezinteresat și încuviință cu o clătinare a capului. Darby și Daniel se îndepărtară până în colțul opus și Daniel șușoti: De ce te încrezi în el? Putem găsi alte călăuze. Individul ăsta nu e de neînlocuit, deși el crede contrariul... Să vorbim cu Meldon. Sunt sigur că vom găsi...

Deodată, chipul lui Darby deveni aspru.

– Băiete, n-avem timp să alegem. Permite-mi să rezolv această treabă în felul meu.

– Dar...

– Tu ai ales să vii cu noi, i-o tăie Darby, dar nu cauți același lucru ca noi. Lasă-ne să alegem cel mai bun mod de a căuta. Daniel rămase privindu-l, în vreme ce Darby se întorcea spre explorator. Domnule Svenkov, în mod evident trebuie să vorbesc cu ceilalți, dar, în principiu, sunt împuternicit să vă accept condițiile.

Svenkov nu păru mai fericit: le întoarse spatele și se așeză. Însă Daniel îi surprinse chipul în oglinjoara de pe masă.

Zâmbetul lui Svenkov în oglinda aceea era dezagreabil.

9

Rowen, Anjali, Maya și Yilane s-au prezentat o oră mai târziu încărcați cu rucsacurile în care țineau echipamentul recent achiziționat, precum și plăcile de aur convenite ca preț. Svenkov insista să se cazeze acolo peste noapte, iar Rowen, care nu obținuse rezultate în propria sa căutare, hotărî să fie de acord.

Deși Svenkov se arătă extrem de respectuos, făcând paradă de iscusința de a-și captiva auditoriul cu vocea sa melodioasă, Daniel observă că acesta se simțea stăpân pe situație și începuse să-și arate caracterul arogant. La început, a protestat când a aflat de orbirea Mayei, dar Rowen și Darby, întotdeauna moderați, l-au liniștit dându-i asigurări că fata știa să-și poarte singură de grijă. Apoi, deschise pe perete o hartă tridimensională a ținutului Otago și a regiunii sudice cu ajutorul *scriptorium*-ului său și nu pierdu ocazia să-și bată joc de clienții săi, în special de Anjali, care părea să cunoască mai bine decât alții recifele de pe coasta de sud-est, rostind fraze precum: „Ceea ce menționezi nu mai există de ani de zile“ sau „Se vede clar că aveți nevoie de o călăuză“.

– Sanctuarul se află în această zonă, semnală cu un deget pe care purta un inel o arie apropiată de coasta de sud-est. Se poate ajunge într-o singură zi mergând pe jos de pe plajă.

– Există și alte sanctuare asemănătoare? întrebă Rowen.

– Nici unul de importanța aceluia.

Rowen rămase privind luminile mișcătoare ale hărții.

– Atunci, aceasta este destinația noastră.

Yilane a fost cel care a adus din nou vorba despre hibrizi și, în vreme ce își turna un pahar din cea de-a treia sau a patra sticlă din noaptea aceea, Svenkov spuse simplu:

– Există tot felul de dihănii neproiectate în selvă și pe coastă, și mai multe triburi sălbatice, dar n-am văzut nici un hibrid.

Și consideră subiectul încheiat. Nimeni n-a mai insistat, iar Darby nu o menționă pe Davenport.

La încheierea reuniunii s-au repartizat dormitoarele, și adresându-i-se lui Daniel, Svenkov ridică o sprânceană cu o expresie de regret prost jucată.

– Mă tem că ți-a revenit camera din zona superioară, spuse el. Va trebui să ieși afară ca să urci pe scăriță.

Daniel se gândi că, observându-i ostilitatea fățișă, polinezianul își propusese să-i facă viața dificilă. Nu i-a păsat: își luă rucsacul, urcă pe terasă și ieși în noaptea din Wellington, plină de umbre și de stele îndepărtate care se învârteau în neant, precum și de marea care acoperea cu sunete acel fundal. Apoi, se cățără pe scăriță până ajunse în interiorul incintei de metal. Dormitorul său era o încăpere rotundă și goală, fără ferestre, cu o masă dreptunghiulară folosită și ca pat de campanie și o simplă lampă în tavan. Daniel se dezbrăcă și se întinse pe scândură cu fața în sus, cu lumina încă aprinsă, privind tavanul și ascultând zumzetul îndepărtat al nopții.

La un moment dat, își duse mâna la rucsacul care stătea pe jos și scoase cea mai de preț comoară a sa, de care nu se despărțise de când plecase din Germania, cu excepția călătoriei sale prin Zona Scufundată.

Sărută suprafața rece de metal a urnei, ca și cum ar fi putut să fie astfel într-un fel oarecare mai aproape de amintire, și îi șopti cuvintele dintotdeauna: că nu o va părăsi niciodată, așa cum îi ceruse Bijou într-o anumită ocazie („Jură că-mi vei purta mereu cu tine cenușa"), și că îi va răzbuna moartea. Apoi, cu o extremă delicatețe, lăsă din nou urna în rucsac și stinse lumina.

Avu impresia că își stinge întreaga viață.

10

Iar acum era acolo, tremurând, acoperit de sudoare, culcat pe o scândură și cufundat în întuneric, întrebându-se dacă dorințele sale de răzbunare aveau vreun sens.

„Dar nu ceda atât de repede", își spuse el.

A doua zi, Svenkov îi va duce la sanctuar, ei vor găsi *Cheia* și Adevărul îi va găsi pe ei.

Nu știa de ce e atât de sigur, dar era: dacă îi va însoți, va sfârși prin a-l înfrunta pe individul care îl azvârlise într-un întuneric încă și mai rău decât cel dinăuntrul acelei caverne.

Auzi un zgomot ușor și își înălță capul. Părul său blond i se lipea de fruntea scăldată în sudoare. Întinse mâna spre placa de lumină, o aprinse, clipi. Încăperea era în continuare pustie, închisă. Poate că zgomotele în clădirea de jos se transmiteau cilindrului de metal. O stinse din nou.

Și dacă se înșela? Și dacă Adevărul renunțase la căutare după eșecul Inei și al lui Olsen? Nu-i venea să creadă, și totuși...

Frământându-și mintea cu acele gânduri, sfârși prin a ațipi.

Probabil că adormise, pentru că deodată o văzu pe Mitsuko la picioarele patului de campanie.

Era ghemuită într-o scobitură din perete, într-o atitudine de vultur, și privea cu fixitatea morților. O lumină sângerie cădea pe silueta ei. Purta pantaloni negri și un voal de mătase de aceeași culoare, care îi încingea gâtul peste umilitorul colier cu clopoțel și se despărțea în două fâșii pe fiecare latură a pieptului său. Când a început să vorbească, a făcut-o cu aceeași voce sfârșită cu care o făcuse în turnul din Tokio. Fie că era un vis sau nu, Daniel o auzi cu o claritate înghețată:

– Ne vom revedea, Daniel. Și veți muri. Cu toții.

Probabil că era un vis, pentru că, deși a vrut să reacționeze, să se trezească măcar sau să se ridice în capul oaselor, nu a reușit. Parcă era legat de scândura aceea.

– Sau nu toți, spuse Mitsuko aproape fără să-și miște buzele, palidă sub ceața de culoarea sângelui care o ilumina. Tu și fiica ta veți trăi...

Întinse un picior, apoi celălalt, asemenea unei insecte gigantice, ieși din scobitura din perete și înaintă spre el. Ținea voalul de capete de parcă ar fi vrut să se stranguleze.

– Veți trăi, repetă ea cu voce răgușită... înăuntrul *gurii mele*. Obrajii se umflau ca și cum ar fi avut înăuntru o bucată enormă de ceva care, în mod paradoxal, se mărea pe măsură ce era mestecat. *A... ici, î... nă... un... tru, Da... niel Ke...*

Deodată, duse fâșiile de voal spre gură. Dădea impresia că îi venea să vomite și că nu dorea să o facă pe jos.

Se auzi o înfiorătoare gâlgâitură, în vreme ce buzele lui Mitsuko dispăreau și gura i se lărgea până devenea o gaură disproporționată. Din ochi, nas și obraji rămaseră doar niște linii de cauciuc, în vreme ce din imensa cavitate răsărea un lucru negru și lucios ca pântecele unui păianjen care apărea și se încolăcea pe voal.

– *Aici*, spuse vocea, acum cu o absolută claritate.

Atunci, Daniel înțelese: ceea ce vorbea era tocmai *lucrul* pe care Mitsuko îl vomita. Trupul lui Mitsuko era doar o coajă care servea să-l adăpostească.

Și lucrul acela era Adevărul.

Umplea toată încăperea. Daniel încetă să mai respire și se agită lipsit de apărare, cu gura și nasul blocate ca într-o pungă neagră legată de gât.

„Nu îi privi ochii. Pentru că ochii sunt Trapezoidul cu mii de fețe în care zace nebunia..."

Strigă. Dădu din mâini.

Avu nevoie de mai multe secunde de gâfâieli ca să-și dea seama că era de-acum treaz și de încă alte câteva ca să aprindă lumina.

Era în continuare în încăperea coclită și închisă, cu rucsacul și hainele în locul unde le lăsase. Nu se întâmplase nimic care să fie „contrar ordinii naturale", dar socoti coșmarul drept cea mai

înspăimântătoare experiență pe care o trăise vreodată. Și nu credea că a fost vorba de un simplu vis.

Atunci știu că nu avea să poată renunța. Chiar dacă îi plăcea sau nu, Adevărul îl considera acum unul oarecare dintre ei, iar amenințarea acestuia se extindea și asupra lui Yun. Dacă voia să trăiască în pace, va trebui să se asigure că Adevărul va fi eliminat.

Rămase în pat cu fața în sus, neîndrăznind să adoarmă din nou, așteptând zorile.

Capitolul al Zecelea

Recifele

1

Putea fi moartă, însă era numai adormită. Singura diferență față de un cadavru consta în faptul că era întinsă pe spate, și nimeni n-ar fi lăsat un cadavru în această poziție.

De altfel, frumusețea ei radioasă părea artificială. Nu respira, nu se mișca: zăcea cu fața în sus, având părul răsfirat cu grijă pe lângă căpătâiul unui pat foarte simplu. Un trup feminin fără găteli, podoabe și acoperăminte, cu ochii închiși.

„Turmaline."

Ochii i se deschiseră.

„Am puțin timp la dispoziție. Ascultă cu atenție."

Turmaline se ridică în capul oaselor și, tăcută, părăsi patul dintr-o singură mișcare. Merse cu pași ușori până la ușă și ieși afară.

În Wellington încă nu răsărise soarele, dar o claritate verzuie, difuză umplea orizontul. Casa închiriată pentru o săptămână era o vilă superbă, situată pe colinele care dominau orașul. Cu pereți de culoare verde crud și ferestre albe, poseda o grădină și un patio foarte mari. Singurătatea îi pricinuia o oarecare teamă, dar

asta era ceea ce căuta Turmaline: nu era nimeni în preajmă, iar supravegherea era redusă.

Se opri lângă peretele fațadei, își înclină capul spre stânga, unde se afla plăcuța receptoare a căștii sale, și își dădu la o parte părul metalic, pentru ca vorbele Stăpânului să ajungă la ea cu claritate. Părul îi scânteia sub primele raze ale soarelui.

Dialogul a fost scurt. Turmaline îndeplinise ordinele, dar era nevoie să mai facă ceva. Adevărul nu era încă liber să acționeze. Următoarea misiune a Turmalinei era clară.

Când casca amuți, se întoarse în casă. Mitsuko aștepta trântită pe jos în salon, în poziția în care o aruncase Turmaline în timpul nopții. În privirea ei nu mai era nici urmă de răzvrătire, cum se întâmplase cu luni în urmă. Fiica lui Kushiro era de-acum numai și numai voința Stăpânului.

– Plecăm, spuse Turmaline. Avem timp numai cât să ajungem la aeroport. În vreme ce japoneza cu păr roșcat se ridica în picioare, Blonda adăugă, zâmbind: *Și o veste bună pentru tine – mai ai doar puțin timp de trăit.*

2

Niciodată nu văzuse ceva asemănător.

În jurul lui, totul părea viu și haotic: grămezi de nisip, stânci, vegetație plină de mâl revărsat peste marginile acestora, marea nedeslușită spărgându-se de recife. Chiar și cerul, cu norii săi bizari și încovoiați, părea să fie de o altă calitate. Se simțea ca și cum n-ar fi fost pe Pământ, ca și cum s-ar fi aflat într-o lume îndepărtată pe care nu călcase niciodată picior de ființă omenească. Dar cel mai rău dintre toate era că, în ciuda acestei impresii de bizarerie, ceea ce vedea el acum...

– ... Ne aparține, spuse Darby, iar Daniel îl privi. Iar noi aparținem *acestuia*. Este aberant, nu-i așa? Într-un anume fel, crezi că orașul este liniștitor de fals. În schimb, această plajă pustie reprezintă realitatea. Aici s-a născut viața și, probabil, ideile religioase...

Aerianul lui Svenkov, un vehicul mic, manevrabil, cu o singură cabină unde pasagerii se așezau în cerc și un *scriptorium* pentru furnizarea datelor de zbor, aterizase aproape de plajă, mai jos de Rata Nui[1], la vreo optzeci de kilometri sud de Wellington. Călătoria, întreprinsă în zori, durase ceva mai mult de trei ore. Nu era o distanță atât de mare încât peisajul să se fi schimbat foarte mult, se gândea Daniel, și la fel păreau să gândească și tovarășii săi.

Jeremy Yin Lane, alias Yilane, se despuiase până și de podoabele și bijuteriile sale și îngenunchea pe nisip. Pe spatele lui era vizibil tatuajul în formă de șarpe, dezvăluit de un vânt schimbător care îi agita coama de păr și care aducea cu el „un miros grețos de pește". Dar tânărul Yilane, mândru de obârșia sa străveche și de credința lui în cel de-al Zecelea Capitol, părea că vrea să demonstreze că doar el era în stare să facă primul pas în acea incintă infinită și sacră. Svenkov însuși alesese zona stâncoasă ca să se oprească, fără să înainteze spre nisip. Acolo își lăsase rucsacul și armele și utiliza ca pe un covor fusta scurtă din sfori pe care și-o desprinsese din talie ca să calce pe marginea tăioasă a stâncilor. Părea o frumoasă pasăre de pradă așezată pe un promontoriu, cu părul lung și negru ca pana corbului dansând cu briza.

– Am cunoscut nordici care au înnebunit privind la această mare, exclamă el zâmbind.

Nimeni nu-i răspunse la glume, însă Daniel se gândi că era posibil să nu fi exagerat deloc.

---

[1] Denumirea în dialectul polinezian vorbit în Noua Zeelandă a Insulei Paștelui, situată în Oceanul Pacific, la vest de Chile, de care aparține.(n.tr.)

Se refugie în contemplarea deplinei frumuseți a lui Anjali Sen, credincioasa indiancă negricioasă, care, stând în genunchi, i se alăturase lui Yilane ca să intoneze cântări religioase. La o distanță prudentă de valuri, Maya, fata oarbă, se ruga și ea, în vreme ce Rowen se plângea printre dinți și dădea asigurări că aerianul său propriu posedă un vehicul auxiliar care ar fi putut ateriza pe aceeași plajă și le-ar fi oferit mai multă comoditate și protecție. Svenkov părea că se amuză la criticile acestuia.

– Dacă vreți să vă lipsiți de mine, nu trebuie decât să o spuneți, îi scăpă lui cu răceală. Dar câtă vreme eu voi fi *arika*-ul acestui grup, lucrurile se vor face după cum spun eu.

Privind recifele pline de grote, Daniel se gândea cum s-o fi putut concepe un astfel de peisaj. Era oare voința vreunei Ființe Superioare ca stâncile să adopte forme asimetrice și sălbatice și ca pe marginile lor să crească un mâl precum acela?

Darby, după ce își umezise buzele, se apropiase de locul unde stătea Maya. Și Rowen părea să considere că locul acela, într-o zonă fără nisip, la suficientă distanță de valuri și de recife, era potrivit pentru instalarea unei tabere. Daniel încă mai șovăia, confuz, hipnotizat de vuietul mării, când percepu o siluetă lângă el.

Yilane avea ceva în mâini. Marea părea să-l fi transfigurat: își dilata nările și respira adânc.

– Sunt amulete, explică el. Nimic din ceea ce vezi în jurul tău nu este dăunător, este doar diferit. Sau așa pare. Este vorba de vestibulul Casei lui Dumnezeu. Noi, credincioșii celui de-al Zecelea, intrăm în acest vestibul împodobiți cu astfel de coliere și de cercei. Le-ai văzut vreodată? Înălță un colier formând un „O" în care se ivea chipul său bine conturat, cu ochi orientali. Mărgelele sunt cochilii de moluște. Emisari, cum li se spune într-un text de interpretare. Pune-ți-l, la fel și cerceii. Îți vor fi de ajutor.

– Moluște? spuse Daniel ținând în mână colierul lung și alb și cerceii mici.

– Creaturi ale mării. Obiectele sacre sunt confecționate din ele în amintirea Tiarei Ordinului. Sunt simboluri. Te vor proteja de întunericul recifelor și de Emisarii majori care sălășluiesc în ele.

Yilane îi întorcea deja spatele când Daniel îl opri.

– Mă vor proteja? Cu toate acestea, și în ciuda mirosului biologic pe care îl răspândeau obiectele acelea pe care Yilane le adusese în rucsac, Daniel își puse colierul și lăsă ca scoicile să se reverse cu pocnituri pe pielea netedă de pe pieptul său. Cum mă vor proteja de ceea ce văd?

Yilane îl privi, mijindu-și ochii migdalați.

– Știu că nu ești credincios, Daniel Kean, spuse el cu dispreț. Și totuși, reprezinți dovada credinței reale... De aceea te afli aici. Așa că nimănui nu-i pasă de părerea ta.

Cuvintele sale produseseră tăcere.

– Aș vrea să cred, Yilane, spuse Daniel cu blândețe. M-aș simți mai fericit, te asigur.

– În această privință, te înșeli, interveni Anjali Sen zâmbindu-i lui Daniel. N-ai fi mai fericit, dimpotrivă. Credința înseamnă cunoaștere, iar cunoașterea produce frică. Dar și Yilane se înșală dacă socotește că nu ne pasă de părerea sau de senzațiile tale. Este foarte greu să te obișnuiești cu aceasta. Iată aici, spuse ea și întinse mâna, marea necreată, așa cum era ea de la începutul timpurilor, aceea despre care vorbește Bătrânul Bețiv din legendele celui de-al Zecelea, marea din ale cărei valuri răsar stâncile înspăimântătoare pe care le privești. Nimeni și nimic nu te poate ajuta să-ți potolești panica, Daniel, fie că ești credincios, fie că nu ești. Dar înțelesul credinței aici este similitudinea: cu aceste podoabe, încercăm să ne contopim cu creaturile marine, cu Emisarii lui Dumnezeu, ale căror case în spirală, de-acum goale, atârnă de gâturile și de urechile noastre ca o amintire a indivizibilelor lor corpuri gelatinoase. Te rog, Daniel: vino aici, pe nisip, și liniștește-ți spiritul cu dansuri și cântări.

Invitația era amabilă, dar în mod evident Yilane nu o împărtășea. Tânărul se îndepărtase, întorcându-le spatele. Când Daniel îl privi în trecere, observă că își prindea părul des și creț pe ceafă, poate ca să-și descopere toate tatuajele și desenele. Atunci, un șarpe cald și negricios îi atinse brațul.

Dus de mână de Anjali, ca un copil, Daniel se sili să înainteze prin nisipul fin, prea moale, și care îi murdărea picioarele.

Nu era doar panică, ci și o indispoziție adâncă, plină de dezgust. Nimeni nu și-o putea reproșa. Se gândea că în trupul său totul era străin de ceea ce îl înconjura, inclusiv mirosul și culoarea lucrurilor, perceperea frigului și a vântului sau imensitatea cerului. Zona Scufundată era *omenească,* dar templul acela pestriț, nu.

– Te vei obișnui, îi spuse Anjali.

Daniel știu că încerca doar să-l consoleze.

3

Nu se obișnui. În schimb (fără să știe prea bine de ce), căută sprijinul omului biologic.

Héctor Darby aproape că nu participase la cântările și dansurile celorlalți. Când au terminat de adus echipamentul din vehiculul aerian și l-au distribuit în rucsacuri diferite, bibliofilul se întoarse pe nisip și se așeză în fața Casei lui Dumnezeu. Tunica și cămașa sa lejeră se umflau ca niște cocoașe pe spinare și părul rar dimprejurul cheliei se agita. Era încruntat, de parcă marea ar fi avut cuvinte scrise la orizont, iar el ar fi încercat să le descifreze.

Soarele își inaugurase deja o cale de foc în asfințitul său pe o margine a oceanului când Daniel (o siluetă în apusul portocaliu) se așeză lângă el.

– Suntem la începutul timpurilor, spuse Darby fără preambuluri, ca și cum prezența lui Daniel l-ar fi împins să dea glas unui monolog inițiat deja. De aici ne tragem, nu o putem nega. Chiar și pentru un necredincios, Biblia servește ca un receptacul al tradiției și, începând cu cel de-al Zecelea Capitol, Autorul începe să călătorească: ne poartă într-un sat de pescari, ca să ne arate adevărata mare și hibrizii care sălășluiesc în recife. Apoi, în Capitole succesive, în deșertul austral, în Antarctida... Și vorbește de orașe scufundate sau îngropate și de rase care au trăit în epoci străvechi, mult anterioare omenirii. Sunt doar legende ori adevărata istorie? Ce să crezi în această privință, într-un loc ca acesta?

– Întotdeauna am crezut că Zona Scufundată este cel mai rău lucru pe care aveam să-l privesc vreodată, spuse Daniel.

Darby negă din cap.

– Zona Scufundată e o cupolă de sticlă, iar noi ne simțeam *protejați* înăuntrul ei, așa cum ne simțeam în spatele capsulei din centrul genetic în care am fost creați. Aici, ne aflăm în afara oricărei protecții și a oricărui control, Daniel! Am început călătoriile biblice. Și nu e nici o îndoială că fiecare lucru pe care îl vedem este supus unei scheme neomenești, străine proiectului și logicii: forma acestor recife sau a acelei mici insule stâncoase despărțite de coastă... I-o arătă și Daniel se sili să o privească din nou: un amănunt geologic dezgustător. O bucată de pământ în mijlocul „apei albastre", cum o descrie cel de-al Zecelea... Și acest... acest miros...

– Este respingător... spuse Daniel, încercând să evite grețurile pentru a nu se știe câta oară.

Nu putuse mânca toată ziua.

– Trebuie să existe niște motive științifice pentru mirosul acesta, se străduí Darby să spună. De ce nu-l simțim la marea creată după un proiect? Brent ar ști mai multe decât mine despre

acest lucru, dar cred că se datorează faptului că aici nu există un control asupra vieții, ca la marea cu design geobiologic. Acesta este mirosul lucrurilor care putrezesc, al corpurilor care rămân acolo unde mor. Se uită la Daniel în treacăt, dar nu în ochii lui: îi privi trupul neted, frumos, întins lângă al său, chiar își aplecă fața către pielea lui. Tu ești inodor, la fel ca toți cei proiectați, sau poate că răspândești un parfum subtil, spuse el. Nu este mirosul *vostru,* Daniel, este *al meu,* mirosul lucrurilor abandonate și nesupravegheate... Dacă ar exista hibrizii, acele oribile combinații de pește și om, așa ar mirosi. Ți-o amintești pe Shane Davenport, care delira crezând că vânează hibrizi? Cred că s-a simțit la fel. Toate ființele biologice simțim că aparținem mai mult de această natură decât de a voastră. Probabil că maestrul Kushiro a crezut și el la fel. Adevărații hibrizi noi suntem!

Vocea i se stinse și se cufundă în tăcere. Daniel îl văzuse nu o dată pe Darby suferind că nu aparține neamului celor concepuți după un proiect, dar niciodată ca până în momentul acela. Nu știu ce să-i răspundă: erau idei absurde, însă Darby era bibliofil, iar cultura și înțelepciunea sa nu aveau asemuire. Oricum ar fi fost, încordarea din sufletul lui îl făcu să încerce o slabă consolare.

– Sunt sigur că doctorul ți-ar fi scos din cap aceste idei...

Deodată, rămase nemișcat. Tocmai își amintea ce îi spusese Schaumann ultima dată când au stat de vorbă și i se păru corect să-i povestească lui Darby, în parte și ca să-i distragă atenția de la amărăciunea sa. Când termină, Darby îl privi o clipă.

– Și mie mi-a spus ceva asemănător. Și la expresia de surprindere a lui Daniel, adăugă: După masa de bun venit pentru sora ta, Brent și cu mine am stat puțin de vorbă. Mi-a spus că, atunci când te-a examinat în camera cu tavan în unghi, a perceput indirect altceva... Nu la tine, ci în ambianță, printre noi... N-a mai adăugat nimic altceva. Am crezut că era încordat în așteptarea călătoriei.

– Ce crezi că ar putea să fi fost?

– Nu știu. Părea că nu vrea să vorbească despre asta. Am presupus că dorea să fie sigur înainte de a emite o opinie definitivă. Așa era Brent. Darby își frecă brațele. Apoi, după ce a murit, nu m-am mai gândit la asta până acum.

Se priviră în întunericul crescând.

– Ar putea însemna ceva important? întrebă Daniel.

Darby păru să reflecteze, lăsând privirea să-i alunece de la un membru al grupului la altul. Daniel îl imită. Pe mal, Anjali și Yilane se rugau, în vreme ce valurile le acopereau gleznele. Maya pipăia un trunchi de copac dezgolit și răsucit. Rowen și Svenkov stăteau de vorbă lângă focul de tabără. În cele din urmă, Darby își întoarse capul.

– Pentru moment, cred că trebuie să-i respectăm voința și să nu vorbim cu nimeni despre asta, spuse el. Va fi secretul nostru.

– De acord.

Zâmbetul de mască al lui Darby apăru și dispăru ca o scurtă contracție musculară. Mâna lui păroasă și netedă căută umărul lui Daniel și îl mângâie pe braț.

– Îți datorez scuze pentru felul în care m-am purtat cu tine acasă la Svenkov, spuse el. De când cunoaștem revelația, sunt încordat, Daniel! Știind că mâine vom ajunge la sanctuar și vom obține *Cheia*, orice ar fi aceasta... aș spune aproape că mă neliniștește... Și dacă trebuie să fiu sincer, insistența ta să ne însoțești nu mi-a plăcut nici ea prea mult. Nici Maya, nici eu nu dorim să suferi mai mult decât ai suferit...

– Știu. Maya a încercat să mă convingă să nu vă însoțesc.

– Dar acum mă bucur că ești aici, conchise Darby cu o voce gravă.

Nu au vorbit mai mult. Noaptea surveni precum moartea: puternică, atotcuprinzătoare. Daniel nu cunoscuse niciodată un întuneric atât de intens încât, dacă închidea ochii, acesta era

aproape o formă de lumină. Doar Maya rămânea netulburată când s-au strâns în jurul focului de tabără, până și încercatul Svenkov părea nervos și mergea pe mal ca un animal zvelt și perfect, acoperit cu o cămașă albă care sclipea în opacitatea nopții.

Somnul lui Daniel a fost agitat. Când a deschis ochii o clipă, a crezut că distinge lumini cum nu se poate mai mici în umbra unui recif. Se gândi că visează, până când glasul lui Yilane, care își făcea turul de gardă, îi trezi pe ceilalți.

– Sunt ritualuri tribale, spuse Svenkov ridicându-se în picioare, în vreme ce Yilane arăta luminile. Sunt triburi prin împrejurimi, n-am negat-o niciodată, dar, dacă nu te deranjează, eu voi fi acela care va spune când trebuie să începem să ne facem griji.

Deși Yilane nu-i plăcea, pe Daniel l-a enervat comportamentul disprețuitor al polinezianului. Când capetele se odihniră din nou pe nisip, se apropie de Yilane.

– Nu-l lua în seamă, e un prost, îi spuse el.

Yilane își întoarse privirea în treacăt ca să se uite la el și apoi continuă să scruteze orizontul.

4

Când s-a trezit, a știut imediat că se întâmpla ceva.

Cerul de culoare roz era lipsit de nori și o sferă de lumină incandescentă se înălța pe o coastă a mării, care începea să-și recapete albastrul. Era o tăcere imensă prin care se strecura în mare grabă trupul sinuos și negricios al lui Svenkov, care făcea ultimul de gardă.

– Plecați de aici! striga el. Luați-o din loc!

Alerga spre niște enorme stânci cenușii, care se ridicau pe mal și avea ceva în mână. Când ajunse la o anumită distanță, îl aruncă. Daniel crezu că a înnebunit.

Piatra a trasat un arc invizibil în aer și s-a izbit de stânci.

Atunci apărură, cu un calm suprem, de parcă nu le-ar fi păsat deloc de ostilitatea lui Svenkov: trupuri negricioase și subțiri, ochi care nu clipeau ivindu-se din orbite negre, limbi vinețiii atârnând peste bărbie, buze groase și închise la culoare... Trei masculi. Daniel își reprimă un țipăt și i se tăie răsuflarea. „Hibrizi. Așa sunt ei." Îl văzu pe Svenkov căutând o altă piatră și avu o reacție ciudată, ca și cum ar fi detestat ca polinezianul să-i atace, iar teroarea pe care i-o inspirau ființele acelea i-ar fi dat o diabolică satisfacție lăuntrică.

– Indigeni afurisiți! striga Svenkov.

Daniel se ridică dintr-o săritură (în același timp vedea și alte trupuri înălțându-se de pe nisip) și se apropie, împins în mod paradoxal de frică. Numai atunci crezu că înțelege. Inelul negru pictat în jurul ochilor făcea să se creadă că aceștia ieșeau din orbite, iar ceea ce păreau limbi și buze erau...

O piatră îl nimeri pe unul dintre ei în braț, dar băștinașul nu dădu semne de durere. Svenkov se aplecă din nou ca să ia un alt proiectil și, în momentul acela, Daniel îl apucă de umăr.

– Ajunge, Svenkov! Nu suntem atacați!

Svenkov se eliberă dintr-o smucitură, și când cei doi bărbați priviră din nou văzură doar peisajul. Se întâmplase exact așa: o clipire, și tinerii pictați încă se mai îndepărtau liniștiți; încă una, și coamele lor negre de păr fluturând în vânt se pierduseră în hățișuri. Prezența vizitatorilor părea chiar că se topește în amintire, ca un vis.

Svenkov îl înfruntă pe Daniel. Pletele negre ca pana corbului îi ascundeau jumătate din figură, dar jumătatea dezvăluită arăta cât de mare este ferocitatea sa. Gâfâia, țeapăn și sălbatic, ca și

cum faptul de a nu fi putut arunca acea ultimă piatră l-ar fi încărcat cu o energie pe care avea nevoie să o elibereze respirând, iar torsul perfect proporționat și rotunjimile delicate ale mușchilor săi se agitau odată cu răsuflarea. Purta două piese minuscule, strânse pe trup, în culorile albastru, roșu și alb, care păreau a fi făcute din mărgele de sticlă, și era împodobit cu o brățară din pietre sacre mari și verzi, iar toate acestea îl făceau să iasă în evidență aproape ca un zeu. Lui Daniel i se păru că polinezianul fusese proiectat ca să comande și să i se dea ascultare.

– Să nu te mai amesteci vreodată în ceea ce fac eu, nordicule! îl avertiză Svenkov.

– Nu erau dușmani, Svenkov! Doar trupuri proiectate cu tatuaje pe piele!

– Nu-mi place să fiu spionat...

– Azi-noapte jucau lumini în recife și nu le-ai dat importanță... Acum ai hotărât că trebuie să ne facem griji?

Judecând după felul în care îl privea, Daniel aproape că se aștepta ca Svenkov să-l lovească acolo, pe loc, dar atunci auziră o voce în spatele lor.

– Daniel are dreptate, spuse Anjali, apropiindu-se. Băștinașii aceia nu ne atacau.

– Dar ei cred că acest pământ este al lor, replică exploratorul cu răceală. Dacă nu-i învățăm că trebuie să le fie frică de noi, vor sfârși prin a ne ataca.

– Nu vreau să mă amestec în hotărârile dumneavoastră, Svenkov, spuse Rowen, alăturându-i-se lui Anjali, dar nu credeți că ar fi mai bine să nu le dăm motive?

– Ar fi mai bine ca dumneavoastră să nu mi le dați mie. Tonul polinezianului era amenințător. Sunt șeful, *ariki*-ul, și asta înseamnă ceva mai mult decât o simplă vorbă! Și îl privi din nou pe Daniel. Nimeni nu trebuie să mă contrazică!

Maya și Anjali începură să protesteze, dar o voce se ridică deasupra celorlalte.

– Sunt de acord cu domnul Svenkov, spuse Yilane fără să se tulbure. Cine are mai multă experiență decât el ca să ne servească drept călăuză pe Pământul sacru al lui Dumnezeu? Până și Anjali Sen păru că îi acceptă cuvintele. Iar băștinașii aceia ne spionau.

Atunci, Svenkov făcu ceva neașteptat. Îndoi genunchii și îi înfipse în nisipul pe care valurile începeau să-l scalde. Își duse mâinile la piept.

– Iată-l aici pe Svenkov! strigă el. Cine este el? Un servitor al nordicilor! Un *taurekareka*[1] pe care îl poate umili oricine. Dar Svenkov nu dorește decât să apere buna judecată a tuturor pe acest tărâm al nebunilor! Cunoaște teroarea mării și a recifelor și nu vrea decât să salveze câteva minți nordice! Și se agita și țipa ca un animal mare și înfuriat, căruia nu-i lipsea frumusețea, în vreme ce apa îi prefăcea părul negru într-o pată persistentă de culoare.

După izbucnirea aceea, se așeză pe o stâncă ținându-și ochii închiși. Nu a vorbit și nici nu s-a mișcat vreme de o oră, și în această pauză Maya zâmbi lângă urechea lui Daniel.

– Nu-l învinui pe Yilane că nu-ți ia apărarea: motivele lui nu erau religioase.

– Ce vrei să spui?

Fata îl „privea" cu pleoapele la fel de nemișcate ca și pistruii ei, fără să înceteze să zâmbească.

– Nu suportă ca Anja să te trateze cu amabilitate, n-ai observat? Este evident că vrea să întrețină cu ea o relație de „dragoste"...

– *M-am gândit că Meldon și ea...*

---

[1] Nume dat, în dialectul polinezian vorbit în Noua Zeelandă, sclavilor din naștere sau celor luați în captivitate, folosiți la munci brute. (n.tr.)

– Ah, sigur că da, așa este. Dar Yilane nu poate face nimic împotriva lui Meldon și își descarcă nervii pe tine. Oricum ar fi, adăugă ea într-o șoaptă grăbită, eu aș fi mult mai îngrijorată de călăuza noastră dragă...

– Nu-mi place când țipă, spuse Daniel, privindu-l de departe pe Svenkov.

– Mie tăcerea lui îmi face și mai puțină plăcere, răspunse ea.

La puțin timp după aceea, polinezianul păru că se însuflețește. Ordonă să se plece imediat și îi arătă cu degetul pe cei pe care îi alegea, fără să rostească alte nume decât „omul biologic", „oarba" sau „blondul" (pentru Daniel): Maya, Anjali, Rowen și Darby vor avea sarcina să strângă echipamentul; Yilane va încerca să cerceteze încotro se îndreptase grupul de indigeni; sarcina lui Daniel consta în ștergerea urmelor taberei improvizate, împrăștiind resturile focului într-un loc retras de pe plajă.

Daniel îi dădu ascultare fără să protesteze. Strică cercul vetrei, aruncă nisip peste cenușă și duse crengile încă nemistuite de foc până la locul pe care i-l indicase Svenkov, o porțiune de plajă acoperită de pietricele. Nu înțelesese de ce exploratorul a ales locul acela atât de îndepărtat, până când nu a auzit pași în spatele său. Se întoarse și primi lovitura în plină figură. Căzu într-o parte, pe pietriș, și, când vru să se ridice, Svenkov îl călcă în picioare.

– Dacă țipi, o să te ucid.

Prin fața ochilor lui Daniel, un șarpe lung, cu capătul subțiat, se descolăci și plesni în aer.

Încercă în zadar să se apere dând din mâini, dar, în cele din urmă, optă să îndure pedeapsa ghemuit pe pietricele sau răsucindu-se atunci când loviturile se repetau în aceeași zonă. Purta doar o fustă scurtă din panglici și trupul său era la cheremul biciului lui Svenkov, care își putea alege ușor ținta. Pe pielea sa proiectată, semnele se rezumau la ușoare înroșiri, dar usturau ca

niște arsuri. În orice caz, Daniel simțea că Svenkov era într-adevăr în stare să-l ucidă dacă i-ar fi chemat pe ceilalți.

Deodată, plesnetul biciului încetă. Daniel își înălță capul, cu fața mânjită de nisip și de lacrimi. Nu îl auzise pe Yilane apropiindu-se și de-abia îl văzu ridicând genunchiul. Svenkov se îndoi de mijloc și căzu pe nisip mârâind.

– Ești șeful și accept acest lucru, i-o trânti Yilane, dar noi te-am angajat pe tine, imbecilule, și nu invers. Îi întinse o mână lui Daniel și îl ajută să se ridice în picioare. Se întoarse numaidecât ca să prevină posibile represalii din partea lui Svenkov. Cu toate acestea, exploratorul se mărgini să se ridice și să se scuture de nisip.

– Bună lovitură, recunoscu el. Părea chiar binedispus. Dar prietenul tău cel blond avea nevoie de o lecție... Tu ești protectorul lui?

– În orice caz, nu sunt al tău. Yilane își legase părul în creștet. Daniel îi vedea perfect tatuajul de pe spate. Să nu ne mai lovești, Svenkov! Pe nici unul dintre noi.

Auziră vocea lui Rowen strigându-i, iar Svenkov le aruncă o ultimă privire, ridică biciul de pe jos și o porni spre ceilalți.

– Ai avut dreptate, îi spuse Yilane lui Daniel, zâmbind. E un prost.

Privindu-l pe tânărul credincios, Daniel se gândi că, în definitiv, era posibil ca Yilane și el să devină prieteni.

Dar știu la fel de bine că, începând din momentul acela, va trebui să-l considere pe Svenkov drept un dușman.

5

– Ascultați!

Yilane, care mergea înaintea lui Daniel, se oprise și ridicase mâna.

Se aflau într-o trecătoare cu vegetație extrem de deasă, cu rădăcini putrezite ieșite din pământ ca niște degete răsucite.

Lucrul cel mai frapant era susurul acela surd. Expresia tânărului credincios era extatică atunci când vorbi din nou:

– Este „Susurul Necontenit al Apei în mijlocul Liniștii Antinaturale“...

– Ce înseamnă asta? întrebă Daniel.

Darby, gâfâind în urma lor, a fost cel care i-a răspuns:

– Yil se referă la momentul în care protagonistul celui de-al Zecelea ajunge în vehicul la satul de pescari și aude susurul unei cascade în „liniștea antinaturală“. Mulți credincioși sunt de părere că liniștea aceea anticipează apariția hibrizilor...

– Dar nu e liniște, dimpotrivă, obiectă Daniel: totul este plin de zgomote ciudate...

– De aceea este „antinaturală“, replică Yilane pe un ton îngâmfat, ca și cum concluzia ar fi fost evidentă. Noi, credincioșii, suntem în stare să o percepem.

Se oprise lângă un copac și îl privea pe Daniel disprețuitor. Daniel se gândi că nu putea să existe un contrast mai mare între trupul zvelt și perfect al tânărului și liniile răsucite ale vegetației care îl înconjurau.

Într-adevăr, până și selva proiectată din Sentosa părea pictată pe hârtie în comparație cu labirintul acela în care totul creștea, căuta să se prindă, să se extindă. Acolo unde putea exista viață, ea exista, chiar dacă era inutilă sau lipsită de sens, inclusiv absurd de urâtă, iar acolo unde exista spațiu de mișcare, lucrurile desfăceau mici lăbuțe, agitau solzi sau aripi. Vegetația era o boală verde care producea nenumărate excrescențe pe scoarța pământului. Clipoceli, chicote de copii, șoapte și dialoguri de neînțeles străbăteau iuți atmosfera. Părea că, fiind lipsită de un design și observată de aproape, viața într-o selvă neproiectată era doar o colcăială de orori.

Trecuseră deja mai multe ore de marș istovitor de când lăsaseră vehiculul aerian camuflat sub crengi, potrivit instrucțiunilor

lui Svenkov. Acesta dăduse asigurări că sanctuarul nu se afla departe, dar distanțele deveneau imprecise între zidurile acelea vegetale. Și nici nu le era ușor să se miște, înconjurați cum erau de creaturi neproiectate. Nu însemna că vreuna dintre ele s-ar fi apropiat prea mult de cei concepuți după un proiect (în mod paradoxal, Darby era cel care suferea cel mai mult de zburătăceala permanentă a insectelor, deși era singurul complet îmbrăcat), dar simplul fapt de a le privi, cu formele lor grotești și comportările lor anormale, te făcea să te gândești la creația unei minți bolnave. Toate erau mici, spre deosebire de creaturile biblice, dar cine putea afirma că nu existau exemplare de dimensiuni mai mari? Într-adevăr, pentru Daniel, acolo, nu numai liniștea era „antinaturală"!

Anjali Sen îl privi pe Svenkov.

– E vreo cascadă în apropiere?

– Există un râu cu mai multe cascade, o asigură Svenkov.

– Trebuie să văd locul acela, îi ceru Yilane.

– Ar putea fi periculos? întrebă Anjali Sen.

– Nu mai mult decât orice altceva pe aici, spuse Svenkov foarte liniștit. Râul se află în drumul nostru, oricum...

Singurul care părea adaptat la ambianță era Svenkov. Sigur că dispunea de niște avantaje: ceea ce Daniel luase drept o simplă podoabă la gâtul lui – un fel de pandantiv – îi servea într-un anumit fel ca busolă. Svenkov o consulta din când în când și schimba direcția în mijlocul vegetației dese. Din când în când cânta: cuvinte ciudate legănate în vechi melodii. Îi plăcea să fie dichisit, cu fâșiile scurte și imaculate ale vestimentației legate de trupul său înalt și bine legat și părul lins și negru, bine pieptănat. Câteodată, prindea vreo insectă motivând că în oraș le vindea celor din neamul său, care își făceau din carapacele lor podoabe și bijuterii. Silueta lui era pe cât de neliniștitoare, pe atât de

frumoasă, iar Daniel se simțea în același timp atras și respins de el când îl privea.

Nici Yilane, nici el nu le vorbise celorlalți despre încăierarea cu Svenkov. Polinezianul a fost cel care, la câteva minute după ce au pornit la drum prin selvă, rămăsese în urmă ca să se poată apropia de Daniel.

– Îmi pare rău că te-am lovit, *manuhiri*[1], îi spuse el, dar singurul mod de a supraviețui în astfel de locuri este acela de a urma ordinele stricte ale unui șef. Totuși, am exagerat cu disciplina. Îmi cer scuze!

Daniel îi strânse mâna fără să creadă un singur cuvânt din ceea ce îi spunea. Mesajul continua să fie: „Singurul care contează sunt eu". Cu toate acestea, îi acceptă oferta de pace. Deducea că punctul slab al polinezianului era încercarea de a-și compensa frica prin extravaganțe. La fel ca Yilane, Svenkov întreținea iluzia că se încadrează mai bine decât ceilalți în lumea aceea, dar era vorba doar de *deghizarea sa*. În realitate, era o creatură la fel de străină de viața neproiectată ca oricare altul dintre ei. Doar cei trei băștinași pe care îi văzuse de dimineață i se păruseră lui Daniel adaptați la mediul înconjurător.

Își reluară marșul și susurul a crescut până când li s-a părut că îi înconjoară. Arborii începeau să se rărească, lăsând să se deschidă un luminiș scăldat de soare în spatele unui zid înalt din piatră. Yilane își scoase rucsacul și se cățără cu agilitate pe o stâncă, apucându-se de creanga unui trunchi aplecat. Vocea îi trăda emoția resimțită.

– „Apa râului era abundentă, recită el, și am putut vedea două tumultoase brațe de cascadă..."

Daniel se gândea că scena era o ocazie pentru reamintirea Bibliei. Cascada cea mai mare se vărsa într-un arc cristalin

---

[1] Pasărea care sosește dimineața (cu alte cuvinte „vizitator", „turist", în dialectul polinezian vorbit în Noua Zeelandă). (n.tr.)

căzând năvalnic, o perdea scânteietoare cu franjuri de spumă. Erau altele de dimensiuni mai mici la cele două capete, situate la nivele diferite. Le mărginea un teren noroios și ferigi enorme cu tulpini argintii. Insecte sclipitoare, care păreau a fi făcute din sticlă, străbăteau aerul ca niște ace scânteietoare.

Svenkov dădu ordin de repaus și Daniel îl însoți pe Yilane spre albia râului. Rowen și Anjali se grăbiră să îi urmeze. Pe mal, priviră cu un respect reverențios asurzitoarele degete lichide bătând în albia înspumată, ca un diamant mare mărunțindu-se în poliedre reci. Era o viziune ciudată, aproape mistică, și care reproducea scena biblică. Yilane intonă rugăciuni în șoaptă, mișcându-și brațele.

Daniel era năucit și temător. „Am trăit destul ca să ajung să văd aceste locuri cumplite, își spuse el. Dar unde sunt Adevărul și Stăpânul?"

Singurul care își manifestă dezacordul era Darby:

– Nu cred ca asta să aibă ceva „antinatural"... Este apă care cade de pe o stâncă.

– Vorbim despre „lipsa de control", Héctor, spuse Rowen încercând parcă să demonstreze că era obișnuit cu asemenea locuri. Creaturile biologice pot să nu fie proiectate, dar sunt controlate... Apa prăvălindu-se de pe acele stânci este rodul haosului, după cum semnalează Biblia.

– Poate că vom vedea hibrizi, spuse Yilane.

Ca o replică, auziră urlete din coroanele a doi palmieri uniți în mod bizar prin rădăcini. Dar Daniel se gândi că auzeau astfel de țipete de când începuseră marșul.

– Hibrizi... Darby pufni, ștergându-și sudoarea de pe chelie. Cine i-a văzut în realitate? Tu, Yilane? Ființe neproiectate, o combinație de pești și oameni, cu ochi bulbucați, piele rece și membrane între degete? Să fim sinceri! I-a văzut cineva?

– Biblia îi menționează..., spuse Yilane.

– Dar nu există date demne de încredere în această privință!

Nimeni nu replică. Lui Daniel i se părea că Darby nu dispunea de nici un sprijin pentru scepticismul său. Se gândi, pe de altă parte, că, dacă natura imita Biblia, acest fapt nu demonstra oare că aceasta din urmă avea dreptate?

– Ce-i cu ea? auzi el deodată vocea lui Svenkov.

Arăta spre Maya.

Contrar felului în care îi obișnuise de la începutul călătoriei, Maya Müller încetase să mai treacă neobservată. Până atunci, se întâmplase ca și cum de orbirea ei s-ar fi molipsit și cei care o vedeau, dar în clipa aceea toate capetele se întoarseră spre ea. După ce își lăsă pe jos rucsacul, armele și îmbrăcămintea scurtă, se cățără cu agilitate pe o stâncă mare de lângă mal și rămase pentru scurt timp liniștită, cu picioarele lipite și mâinile pe coapse, o siluetă de culoarea cărnii contrastând cu fondul verde-castaniu. Apoi se întoarse cu fața spre ei.

– E ceva, spuse ea coborând de pe stâncă și luând armele. Un pericol. Aproape.

– Nu era nevoie să te urci acolo ca să spui asta, replică Svenkov disprețuitor. Aceasta e o selvă neproiectată, oarbo! Este plină de primejdii.

– Ar fi mai bine să-i dai crezare, Svenkov, îl sfătui Darby. Nu se înșală niciodată.

Ceilalți își scoteau armele. Svenkov nu se gândi de două ori și extrase din rucsac o mașinărie groasă cu două țevi, de lungimea brațului său, înspăimântătoare și arătoasă ca el însuși. O verifică și o vârî într-un centiron, lăsând-o să-i atârne la șold. După ce așteptă puțin, dădu ordin ca Rowen și Anjali să inspecteze un mal al râului, iar Yilane și Daniel, pe celălalt.

Cu trupul și părul șiroind de apă, Yilane călca în noroiul de pe margine, înaintând prudent.

– Simt că sunt „observat cu scopuri răuvoitoare, de peste tot, de ochi ficși care nu clipesc niciodată"..., cită Yilane din cel de-al Zecelea, cu voce joasă. Și tu?

Daniel se gândea la un răspuns când, deodată, au apărut.

6

I-a văzut înainte de a-i auzi.

Ochi bulbucați. Buze groase și anormal de vineții. Palme care se deschideau ca să lase la iveală membranele dintre degete. Obraji care străluceau ca pântecele unui pește. Vegetația s-a prefăcut în toate acestea.

A știut că de data asta nu era vorba de tatuaje. Simțind o oroare și o repulsie de nedescris, trase în cel mai apropiat și sângele izbucni din pieptul creaturii.

– Du-te, Daniel! strigă Yilane. Se lupta fără arme și doborî câțiva la pământ dintr-o singură lovitură. Sunt prea mulți!

Era adevărat. Ieșeau de peste tot: dintre ferigile gigantice, din înaltul crengilor, de pe stânci, din râu. Nu foloseau arme de foc, ci ciomege sau ghioage, dar le mânuiau cu o teribilă abilitate. Daniel se retrase cu spatele trăgând departe de Yilane, ca să nu-l rănească. Uşurat, constată că majoritatea dușmanilor lor opta pentru schimbarea direcției, dar nu se liniști văzând că se alăturau în lupta împotriva lui Yilane, care începea să cedeze, copleșit de numărul lor în creștere. Doi dintre ei se apropiară, având în mâini un fel de piele de animal sau o capă. Pe când era prins de brațe și de picioare, tânărul credincios îl privi din nou pe Daniel.

– Du-te! zbieră el.

Daniel băgă de seamă că se aflau la o anumită distanță de lupta principală. Erau singuri. „Yilane este singur."

Când îl privi din nou, nu-l mai văzu. Capa sau pielea era acum rulată în jurul ei înseși și se mișca și sărea pe pământ cu gesturi frenetice. Creaturile încercau să o țină. Daniel înțelese că îl înfășuraseră pe Yilane în ea. „Vor să ne captureze vii." Amintirea poveștii lui Shane Davenport îi trecu prin minte, mai rapid și mai distructiv decât gloanțele.

Luă hotărârea în clipa aceea și înaintă spre ființe cu arma în sus. Era o sinucidere și o știa: niciodată nu-i va putea birui pe toți. Cu toate acestea, nici nu va fugi abandonându-l pe credincios în voia sorții. Trase în câțiva, până când unul reuși să-l prindă de braț cu o mână aspră și rece.

Atunci, o umbră lipicioasă acoperi soarele deasupra capului său și îl cufundă în întuneric.

7

Maya Müller detecta ceva ciudat la oponenții ei, dar nu o interesa să afle ce este. Pentru moment, singurul lucru pe care îl dorea era să-i ucidă.

Deși foloseau doar ciomege, tocmai îi demonstrau cât erau de periculoase dezarmând-o dintr-o singură lovitură, astfel că hotărî să-i facă mai încrezători și o porni cu spatele până la niște stânci.

Două dintre ființe se năpustiră asupra ei. Percepu faptul că direcțiile acestora nu erau contrare, nici atacul lor nu era perfect simultan, motiv pentru care nu se deranjau între ele: faptul dovedea experiență. Calculă momentul exact și se agăță de două crengi care se încrucișau deasupra capului ei. În clipa aceea, toată lumea ei era o albeață oarbă cu două linii trasate pe cer. Se răsuci, se balansă și îl lovi pe unul dintre războinici cu călcâiul,

dar ciomagul celuilalt o nimeri ca pe o pasăre în plin zbor, izbind-o de o stâncă.

Își reproșă greșeala. Adversarul ei se bucura acum de avantaj și se apropia din spate. Nu numai unul: auzea pași diferiți. Știu că încercarea de a-i contraataca ar fi, poate, ultima greșeală pe care îi vor permite să o săvârșească. Își încordă mușchii.

Loviturile au strivit-o de stâncă. Le-a suportat cum a putut. Ciomegele veneau și plecau în ritm sălbatic, de parcă ar fi încercat să depășească obstacolul trupului ei și să se afunde în piatră. Când era aruncată într-o parte, altă lovitură o trimitea spre cea opusă. În cele din urmă, căzu în genunchi și doar atunci s-au oprit. Simți că o mână o prindea de păr. Smucitura făcu să-i trosnească vertebrele. Se zbătu ca să se elibereze, dar ciomegele căzură din nou fără milă, silind-o să rămână nemișcată.

A fost târâtă. Solul a devenit păstos sub ea. A știut că au dus-o până la malul plin de noroi al râului. Acolo, mâna îi dădu drumul.

Simți că rămăsese în grija unui singur războinic: ceilalți, fără îndoială, optau pentru adversari încă nebănuiți.

Era liniște, atacanții ei nu vorbeau. Deodată, războinicul care o păzea îi întoarse spatele, gândindu-se poate că nu trebuia să-și mai facă griji din pricina ei.

Poate că a murit crezând asta.

Fata apucă ciomagul creaturii pe care tocmai o doborâse la pământ și alergă înspre vacarmul bătăliei. Ce se întâmplase cu ceilalți?

Darby... Căzuse înfășurat în ce? Într-un fel de piele lipicioasă. Poate că era nevătămat, dar fusese scos din luptă. Nu-i mai simțea prin preajmă nici pe Daniel, nici pe Yilane. Dar ceilalți?

Spera ca măcar unul dintre ei să rămână pe picioare, dar hotărî să lupte ca și cum ar fi fost singură.

8

Pistolul cu două țevi al lui Svenkov răsuna ca un tunet, spulberând trupuri și copaci. Un șirag de perle explozive îi înconjura mijlocul și încheietura mâinii drepte, iar el își reîncărca arma cu o extremă îndemânare.

Și Meldon Rowen reacționase cu rapiditate. Svenkov îl văzu cu coada ochiului și se gândi că omul de afaceri putea fi orice, numai un neputincios obișnuit cu bogățiile sale nu: îl prinsese pe unul dintre războinici și îl ținea drept scut în fața celorlalți, punându-i pistolul în cap. Totuși, manevra nu-i ținea în frâu pe adversarii săi înnebuniți și, încă și mai rău, Rowen se îndrepta cu spatele spre un teren noroios și alunecos. „Va pierde", își spuse Svenkov, dar măcar îi admiră curajul.

Într-o situație și mai proastă se afla Anjali Sen. O capă din piele sintetică unsă cu o substanță adezivă o ținea aproape nemișcată pe pământ, cu fața în jos. Unul dintre războinicii care i-au smuls pielea – îl omorâse pe celălalt – se apropia ținând în mână un ciomag. Ciomagul se înălță vertiginos, trasând un arc. Anjali se răsuci, înfășurându-se în pielea care o ținea legată. Ceva împrăștie pământ peste părul ei. Continuându-și răsucirea, își proiectă amândouă picioarele în cele ale agresorului său, făcându-l să-și piardă echilibrul, și continuă să dea din picioare ca să se desprindă de suprafața lipicioasă doar ca să rămână din nou nemișcată în fața muchiei tăioase a unei ghioage care îi atingea gâtul.

Un picior dezgolit se sprijini în pielea care o acoperea. Cel care o capturase o privea fără nici o expresie de emoție cu ochii aceia ficși de pe chipul cu buze umflate.

Anjali hotăra acum ce să facă în continuare (nu avea timp să se folosească de credința ei), când o detunătură îi abătu asupra

pleoapelor un cheag mare de sânge. Când deschise ochii, văzu un trup prăbușindu-se. Svenkov își ridică pistolul fumegând cu un gest care spunea: „Îmi ești datoare cu o viață".

Deodată, Anjali înțelese că, deși era de necrezut, câștigau bătălia: în momentul acela, Maya Müller o confirmă cu o lovitură feroce.

Ajutată de Svenkov, reuși să se desfacă din capcana lipicioasă și îl căută nerăbdătoare pe Meldon Rowen.

Îl văzu în cele din urmă, întins pe iarbă. Trucul ostaticului nu funcționase: avea o rană în piept și sângera din abundență.

– O să te faci bine, spuse Anjali examinându-l. Este o tăietură superficială.

Rowen o privi și zâmbi, răsuflând cu greutate.

– Ce fac ceilalți? întrebă el.

Maya îl eliberase pe Darby. Yilane și Daniel nu apăreau. Neliniștea puse stăpânire pe grup.

În jurul lor se întindea un cimitir de trupuri negricioase și fețe diforme. Fără să scoată un cuvânt, Maya se aplecă și pipăi un cadavru. Continua să perceapă ceva ciudat. Își afundă degetele în trăsăturile acestuia. Cineva – poate Rowen – exclamă ceva. Se auzi zgomotul neplăcut al unei sfâșieri, iar Maya ridică pielea smulsă. Făcu același lucru cu una din mâinile membranoase. Ceilalți priveau amândouă obiectele într-o liniște plină de uimire.

– Iată-i aici pe „hibrizii" voștri... mormăi Darby.

Măștile păreau elaborate dintr-un material ca o gumă care se mula perfect pe piele și fuseseră pictate într-un mod asemănător, cu ochi mari, albaștri, și cu buze groase. Mănușile cu membrane între degete erau foarte grosolane. De altfel, trăsăturile adevărate ale războinicilor erau de polinezieni.

– Fac parte dintr-un trib din peșteri, spuse Svenkov. Se deghizează așa, imitând hibrizii amfibieni din cel de-al Zecelea, pe care îi venerează... Voiau să captureze sclavi, probabil că acționează la ordinele credincioșilor din clanul lor.

Trei perechi de ochi istoviți și murdari îl observau, atenți la vorbele sale. Dar singura care a vorbit avea ochii închiși:

– Știai, nu-i așa, Svenkov?

Polinezianul ridică o sprânceană subțire cu o expresie vicleană. Maya Müller lăsă să-i cadă din mâini masca și mănușa și apucă ghioaga. Chipul ei, mânjit de noroi și de sânge, părea mai sălbatic decât al victimelor sale.

– Într-un anumit fel, știai că ne vor ataca, spuse ea, de aceea ai dat ordin să ne oprim aici... Mă întreb dacă nu tot tu ai fost cel care i-a anunțat de prezența noastră prin acel pandantiv-transmițător de la gâtul tău...

– Nu știu despre ce vorbești, oarbo, răspunse Svenkov, morocănos. Mi-am riscat viața, la fel ca și voi...

– De ce ai făcut-o? continuă ea ca și cum nu l-ar fi auzit și arătându-și dinții, deși vorbea calm. Aveai de gând să scapi de Yil și de Daniel? Mi s-a părut că pe plajă ați avut o altercație... Este felul tău de a te răzbuna?

– *Asta* credeți voi despre Svenkov, că...? începu Svenkov o nouă rundă de tânguieli, pe care Darby le întrerupse gâfâind:

– Oricum ar fi, trebuie să-i salvăm.

– Să-i salvăm? Svenkov îi privi, nevenindu-i să creadă. Tribul acela nu-i iartă pe prizonieri... Îi vor ucide înainte de a termina noi de vorbit. Și le întoarse spatele, adăugând: Dacă au noroc, vor fi fiind deja morți.

Capitolul al Unsprezecelea

Umbrele

1

Adevărul știe tot.

Nu e greu să știi tot: înseamnă să nu-ți pese de ceea ce ignori.

Ceea ce ignoră Adevărul nu face parte din Adevăr și, prin definiție, nu este important. Cel puțin, așa crede el. Și ceea ce crede Adevărul este întotdeauna adevărat. Adevărul crede în faptul de a crede. Este un fanatic al credinței.

Copilăria fanaticilor este întotdeauna tristă, dar pentru Adevăr – un copil creat pentru a fi folosit și torturat de un înțelept profund, dar puțin scrupulos, al celui de-al Unsprezecelea – perioada aceea a fost cea mai cumplită dintre toate. Doar credința l-a ajutat să supraviețuiască. A învățat că, orice ar fi fost lucrul în care credea, acesta trebuia să fie bun pentru că îl salvase. În consecință, adult fiind, a continuat să creadă în același lucru. O asemenea continuitate i se părea pozitivă. Obișnuia să spună că toți cei puternici își pot permite să nu se schimbe niciodată. La un moment dat, și-a dat seama că nimeni nu se compara cu el. Atunci, a hotărât să se numească „Adevărul" și să lucreze pentru cel care l-ar plăti mai bine.

Cu toate că Adevărul este silit să trăiască singur, singurătatea nu îl deranjează.

Nu se plictisește niciodată. Își poate imagina că este orice lucru, chiar și mai multe în același timp. În acest moment precis, își imaginează că este bărbat și femeie și se joacă împărtășind orgasme cu sine însuși într-un bazin roșiatic, în vreme ce degustă cu mici înghițituri o licoare cu aspectul și strălucirea focului, dar înghețată, care îi încordează simțurile. Viața poate fi foarte diferită dacă depinzi doar de ceea ce crezi.

Adevărul trăiește din ceea ce cere pentru munca lui. Cere mult și este imens de bogat. Nimeni nu-i discută prețul, pentru că nu există nimic mai bun decât să reușești ca Adevărul să lucreze pentru tine, dacă ți-o poți permite. Având aur, ai Adevărul. Și dacă ai Adevărul, nimic nu te va putea opri.

Asta crede Stăpânul și de aceea l-a angajat.

Totuși, în acest caz, riscurile sunt majore, iar Adevărul nu le ignoră.

Trebuie să fim sinceri: planul Stăpânului este foarte ingenios și până acum a dat rezultate, dar e greu de controlat. Iar Adevărului nu-i plac lucrurile incontrolabile. S-a săturat să aștepte ascuns, fără să poată interveni, iar situația lui e periculoasă, cu atât mai mult atunci când apar evenimente neașteptate.

Ca atacul acelui trib de proști, de pildă. Totul poate eșua din această pricină.

Stăpânul afirmă că nu există (încă) un motiv de alarmă, dar Adevărul nu are încredere în Stăpân, sentiment care este reciproc. Cu toate acestea, amândoi știu că vor ieși în pierdere dacă unul dintre ei hotărăște să-l trădeze pe celălalt. Aceasta se numește „încredere programată", consideră Adevărul cu sarcasm. Trebuie să se ajute reciproc, ca să nu-și dăuneze lor înșiși.

Stăpânul se arătă optimist, dar Adevărul știe că minte. Și se întâmplă curiosul paradox – ca să spunem totul – potrivit căruia Adevărului nu-i pasă că Stăpânul își ascunde frica prin mici minciuni.

Chiar îi face plăcere.

Adevărului îi plac minciunile.

2

S-a trezit ghemuit într-un loc strâmt și tare ca piatra. Pentru o clipă trecătoare de nebunie și de oroare, a crezut că a fost îngropat de viu. După această străfulgerare, a descoperit ușurat că se află într-o nișă săpată în stâncă, având o deschidere laterală. Privi de jur-împrejur și oroarea îi reveni.

În picioare, lângă el, era o ființă cu o față albicioasă și ochi și buze umflate.

Creatura mișca o mână cu degete membranoase agitând o nuia dintr-un anumit material, poate din bambus. Se auzi o șuierătură. Daniel simți o arsură pe coapsă, țipă și căzu la pământ. Ființa repetă gestul, iar când Daniel țipă iar, îl lovi din nou. Părea că îi cere să tacă și să înainteze într-o direcție anume. Daniel o făcu, mergând grăbit în patru labe. Înainte de orice, nu dorea să mai fie lovit cu nuiaua. Dar a fost.

Învăță curând limbajul acela de șuierături fierbinți. Lovitură de nuia: ordin să se oprească lângă o formațiune de stânci care evoca o coloană. Lovitură de nuia: ordin să se ridice în picioare. Lovitură de nuia: ordin să se prindă de coloană. Lovitură de nuia: ordin să rămână nemișcat. Lovitură de nuia: ordin să nu se întoarcă. Lovitură de nuia...

– Vă rog, ajunge...! strigă el. Ce mai vreți să fac?

– Vor să te audă țipând, spuse o voce dintr-un ungher întunecos. Dacă țipi, te vor lovi ca să țipi și mai tare. Dacă taci, te vor lovi ca să țipi.

Vocea aceea îi era cunoscută, dar din locul în care se afla, prins cu brațele de coloană, nu îi putea localiza originea. Nuiaua din bambus cu care era lovit șuieră încă de două ori, apoi amuți. Cu toate acestea, Daniel nu îndrăzni să se miște și rămase pe vârfuri, tremurând, așteptând continuarea. În spatele său umbrele se mișcară, auzi pași și, întorcând capul, constată că individul care l-a capturat plecase.

Locul în care se afla era straniu. La început, a crezut că se află într-o cavernă, dat fiind că pereții erau de piatră și mirosea a umezeală veche, stătută, dar strălucirea soarelui ajungea dintr-un anumit loc al tavanului, proiectând umbre mișcătoare de frunze de fag sau de vreun alt tip de copac cu frunza lată, iar mai încolo era o cărare între hățișuri dese pe unde, fără îndoială, dispăruse temnicerul său. Poate că era vorba de culoarul de intrare într-o peșteră.

Răsuflă din rărunchi. Simțea o usturime insuportabilă pe spate, pe fund și pe coapse, dar nu dorea să renunțe la contactul cu coloana ca să-și frece rănile.

– Liniștește-te, Daniel, vorbi din nou vocea. Nu-ți manifesta frica.

– Yilane?

– Sunt aici. Nu te dezlipi de coloană, dar încearcă să te uiți în spate.

Daniel o făcu fără să se îndepărteze prea mult. Constată că nu se înșelase: în fundal, se deschidea gura neagră a unei caverne. Yilane era în picioare și cu fața la peretele de lângă intrare, în punctul de penumbră de dinaintea întunericului. Fusese dezbrăcat ca și Daniel, iar pe partea posterioară netedă a trupului său se etalau urmele încrucișate ale nuielei.

– Nu te mișca din poziția în care ai fost lăsat, îi atrase atenția Yilane de-abia întorcându-și fața. Ne supraveghează și, dacă te miști, vor reveni și te vor lovi din nou.

– Măcar suntem împreună, spuse Daniel în șoaptă.

– Da, măcar atât.

– Știi ceva despre ceilalți?

Tânărul credincios clătină din cap în chip de negație.

– M-am trezit cu puțin înaintea ta și singurul lucru pe care l-am văzut au fost rucsacurile noastre... Sunt în colțul acela. Dar să nu-ți faci iluzii: ne-au luat armele și transmițătoarele. Singura noastră speranță vine din faptul că suntem concepuți după un proiect. Pe ei îi interesează mai mult ființele biologice, fără îndoială că se cred moștenitorii direcți ai vechilor hibrizi...

Daniel își aminti de biata nebună mutilată, Shane Davenport, și i se puse un nod în gât.

– Dar sunt într-adevăr hibrizi! Le-ai văzut ochii și gura?

– Sunt fantoșe, mormăi Yilane disprețuitor. Poartă măști și mănuși lipite de piele. Probabil că nu și le scot niciodată. Dar ei cred că sunt hibrizi și ceea ce contează este ce *cred* ei. Nu se consideră ființe omenești, ci creaturi fabricate de Dumnezeu, de aceea nu vorbesc ca noi. Șuieratul nuielelor din bambus și țipetele noastre sunt o formă de limbaj pentru ei...

– Atunci, înseamnă că se prefac...

– Nu e tocmai așa, Daniel. E greu de explicat. Îți amintești cel de-al Unsprezecelea? Un profesor universitar petrece timp de mai mulți ani în transă și, când se trezește, *crede* că a fost posedat de o creatură neomenească aparținând unei rase care poate să se deplaseze în timp și să pună stăpânire pe alte minți. Bănuiesc că este aceeași credință pe care o profesează și acest trib. Cel de-al Unsprezecelea vrea să spună că, dacă nu te crezi o ființă omenească, atunci *chiar nu ești*, indiferent de ce cred alții. Dar să nu intrăm în discuții filosofice. Ceea ce trebuie să știi este următorul

lucru: sunt *diferiți, ne sunt străini,* așa că să nu aștepți îndurare și nici înțelegere din partea lor. Pentru ei, suntem obiecte de studiu: ne vor examina, ne vor lovi, ne vor folosi...

– Dar ai spus că poate nu-i interesăm...

– Bineînțeles, și dacă am dreptate ne vor distruge cu rapiditate. Asta va fi o șansă pentru noi... Daniel se pregătea să-și exprime dezacordul față de ceea ce Yilane considera a fi „o șansă", când umbre neașteptate ascunseră trupul credinciosului. Tonul lui Yilane deveni presant: Iată-i că vin din nou! Dă-le ascultare și lasă-mă să fac lucrurile în felul meu, Daniel...! Poate că vom reuși...!

Se întrerupse.

Daniel își aținti privirea în piatră, neîndrăznind să privească înapoi, unde se adunau umbrele.

3

Încerca să găsească o intrare.

Luase urma de-a lungul râului, cu apa de culoarea noroiului înconjurând-o, cu părul formând o plantă agățătoare murdară, cu pistruii și stropii de sânge amestecați pe chipul ei. Acum era dezorientată. Pipăia piatra și o simțea palpitând în semn de răspuns, dar până când nu avea să dea peste intrarea în Orașul interior, nu-i va putea găsi.

În afară de cazul în care ei ar fi cei care ar apărea la suprafață.

Îngenunche o clipă, în vreme ce curentul brun îi lingea picioarele. Deodată, percepu altceva.

– De ce te-ai oprit? auzi ea. Ce se întâmplă?

„Se întâmplă că, dacă țipi, nu mă pot concentra, prostule."

Se săturase de Svenkov, polinezianul cu nume ridicol, senzualul, perversul, radiosul Svenkov. Chiar și în întunericul ei propriu, fata percepea toată aura de pasăre exotică și încrezută pe care o răspândea acesta. Se simțea imună la influența lui, dar era conștientă de faptul că ceilalți, inclusiv Darby, erau fermecați de creatura aceea cu păr lung și negru. Chiar și mai rău: deși știau, ca și ea, că Svenkov era într-un anumit fel răspunzător pentru cele întâmplate, nimeni nu îndrăznea să se lipsească de el. Rowen îl accepta de bunăvoie, nici chiar agresiva Anjali nu se opunea vreodată în mod direct hotărârilor lui. În consecință, și ea se vedea obligată să-l accepte pe Svenkov.

Dar ceea ce simțea în momentul acela nu era supărare, ci teamă, agravată de presentimentele sale.

– Ce faci? insistă Svenkov. Ai găsit pietre de jad, oarbo?

Neluând în seamă vorbele lui Svenkov, ieși din apă cu pași mari, cu ochii închiși și cu acel ciomag cu vârf de oțel în mână.

Restul grupului, cu Svenkov în frunte, foarte zâmbitor, o văzu apropiindu-se de niște copaci. Aceștia formau un fel de zid pe lângă râu și aveau trunchiuri imense și rugoase, ca pielea unei tălpi de animal uriaș. Fetei i se păreau haotice, de neînțeles, rod al lucrării nebunești, lipsite de control și de supraveghere, a naturii libere. Desișul lor acoperea soarele aproape complet. Fata alese unul dintre cele mai groase trunchiuri de copac și se adăposti în spatele lui. Rowen, Anjali și Darby i se alăturară. Svenkov îi privi cu o expresie batjocoritoare. Neluând în seamă acea ascunzătoare, înainta cu agilitate prin hățișuri, până când ajunse mult mai departe decât ceilalți. Era desculț, purta un văl roșu pe umeri și își împodobea tâmplele cu floricele deasupra cerceilor groși, argintați.

– E ceva în spatele hățișurilor, șopti fata arătând cu ghioaga. O primejdie.

– Vorbești serios, oarbo? Tonul lui Svenkov, din ascunzătoare, era batjocoritor. Ghicește ce poate fi.

– Ajunge, Svenkov! i-o retează Darby. Ce se întâmplă?

– Am ajuns, omule natural. La sanctuar.

– Ăsta e sanctuarul?! exclamă Rowen.

– Ceea ce este în spatele acestor copaci, da. Locul de început al timpului, Tronul Măștii și al Mâinilor din Țara lui Atua. Svenkov îi privea acum țeapăn, ascuns în hățișuri, cu vocea perfectă ca și înfățișarea. Nath Svenkov, bietul Svenkov v-a adus la locul unde doreați, în ciuda evidentei voastre neîncrederi, în ciuda faptului că hotărâserăți să vă lăsați călăuziți mai degrabă de o oarbă, decât de experiența lui...

– Sanctuarul? repetă Rowen. Dar unde este?

– Din locul în care se află prietena ta vei vedea tot atât cât și ea, își bătu joc Svenkov. Aici, vei putea observa mai bine. Apropie-te, *manuhiri!*

– Ai grijă, spuse Maya.

– Nu putem rămâne aici pentru totdeauna, replică Anjali Sen, înaintând.

Rowen se apropiase deja. Svenkov era tot în picioare, cu o mână sprijinită de o creangă.

– Ce este? întrebă Rowen.

– Privește tu însuți, spuse Svenkov.

Rowen pândea de după ferigi, gâfâind de frică. Darby se apropie din spate și privi peste umărul prietenului său. Vechimea foarte îndepărtată a pietrelor care se înălțau în luminiș, dincolo de hățișuri, îl lăsă fără suflare. Dar ceea ce i-a atras numaidecât atenția au fost cocioabele cu acoperiș ondulat și purtătorii de măști care se plimbau printre ele.

– Poate că i-au adus aici! șopti el plin de speranțe.

Svenkov clătină din cap.

– Cei pe care îi vezi sunt simpli paznici. Restul tribului se află în altă parte.

– Și colibele acelea?

– Acolo dorm. Sunt obligați să păzească sanctuarul zi și noapte.

– Trebuie să fie patru sau cinci, nu mai mulți, spuse Maya în spatele lor cu o siguranță uimitoare. Îi putem lua prin surprindere.

– Și să-i prindem vii, adăugă Darby. Poate că știu unde se află Daniel și Yilane.

– Să-i prindem...? Svenkov își duse mâna la șold și îl privi pe Rowen. Vorbiți serios? E aproape imposibil să capturezi viu un credincios tribal. Se luptă prea bine și, ca să-i învingi, trebuie să-i omori.

– Eu pot să o fac, spuse Maya.

– Nu mă interesează ce crezi tu că poți face, oarbo! Svenkov continua să-l privească pe Rowen, chiar dacă vorbea spre Maya. Îi zâmbea cu buzele sale bine conturate și ochii îi scăpărau, de parcă ar fi încercat să-l hipnotizeze. Nimeni nu va face nimic până când nu voi hotărî eu...

Un trosnet îl întrerupse. Fata pătrunse între ferigi și alergă atât de rapid către luminiș cu ciomagul în sus, încât nici unul dintre ei nu putu să-i urmărească traseul cu privirea.

4

Aveau să-i ucidă, era sigur.

Tremura din cap până în picioare pe când era condus cu lovituri de nuia pe o cărare pardosită cu dale, mărginită de conifere, de ferigi gigantice și desișuri de bambus. De o parte și de alta erau ziduri de piatră, bazine albastre cu străluciri de oglindă

și cărări cu o vegetație bine tăiată, în jurul cărora mișunau o sumedenie de mascați de diferite vârste. În spate se înălța un fel de salon seniorial deschis ca o scenă, cu băștinași de ambele sexe purtând ca unică vestimentație măști și mai elaborate. Își făceau semne între ei ca într-un dans silențios.

Senzația de prefăcătorie devenea din ce în ce mai intensă. „Dar ceea ce contează este ce cred ei." Fie că erau hibrizi adevărați, fie că nu, ce importanță ar avea asta pentru el atunci când se va executa sentința?

În mijlocul falsului salon, ocupând un simplu jilț de bambus, se afla un individ care nu purta mască și nici mănuși. Înfățișarea sa concepută după un proiect îi accentua trăsăturile polineziene; avea o piele măslinie, sâni de-abia înmuguriți, cu sfârcuri negricioase, și o diademă de flori albe ca unică podoabă. Dar nu era femeie, sau nu pe de-a-ntregul, și a dovedit-o când s-a răsucit în jilț și și-a depărtat picioarele. Daniel și Yilane au fost siliți să se oprească la mare distanță de el-ea.

După o tăcere prelungită în timpul căreia creatura intermediară i-a examinat pe prizonieri cu ochii săi lacomi și negri, unul dintre mascații care o înconjurau înaintă și îi aruncă la picioare ceva care se făcu țăndări.

– A spart o oglindă, șopti Yilane lângă Daniel. Așa este simbolizată frica protagonistului celui de-al Unsprezecelea când își vede „propria formă", pentru că și-a scos masca din pricina noastră.

Daniel nu înțelegea importanța de a-și scoate sau de a-și păstra pe față o simplă mască. Atunci i-au auzit vocea: suavă, fără intonație, aproape infantilă.

– Doar moment... transferat... în voi... înțeles...

– Cred că spune că a reușit să se transfere în noi, traduse Yilane, și de aceea ne poate înțelege. Simbolizează acest fapt nepurtând mască.

– Vorbit... acum... auzit...

Divergentul își mișca delicatele mâini brunete, în vreme ce se străduia să pronunțe. Cu toate acestea, Daniel nu putea crede că doar imită pe cineva care nu vorbește limba.

– Vrea să vorbim, spuse Yilane. Voi încerca.

Yilane făcu un pas și nuielele se mișcară în fața lui. Divergentul făcu un gest, iar Yilane continuă să se apropie până se opri la câțiva metri.

Din nou, o altă liniște apăsătoare. Cuvinte blânde, răspunsuri stridente. Oricât ar fi încercat Daniel să descifreze acel dialog absurd, singurul lucru pe care îl percepea era faptul că vocea lui Yilane se auzea din ce în ce mai încordată, până când, deodată, rămase ea singură, tare, mânioasă, posedată de furie și de orgoliul pe care Daniel îl cunoștea deja.

– Eu sunt Jeremy Yin Lane, credincios al Capitolului Sacru al Mării. Nu ne puteți face așa ceva...! Nu...! Lăsați-mă...!

Protestele nu i-au servit la nimic. A fost târât până la o pădure de bambus și, după ce i-au legat părul lung la ceafă ca să nu-i ascundă spinarea, doi mascați au început să-l biciuiască cu o rapiditate fulgerătoare, imprimând bastoanelor de bambus o viteză care le prefăcea în umbre. Daniel nu mai fusese niciodată de față la o pedepsire atât de brutală. La început, credinciosul nu părea dispus să se plângă și își încordă mușchii prinzându-se de nuielele de bambus, în vreme ce îi privea sfidător pe călăii săi. Dar supliciul a continuat până când tânărul a țipat, a plâns și a dat din picioare rugându-i să înceteze.

– Lăsați-l! strigă Daniel, dar două lovituri de bici îl făcură să-și înghită vorbele. Când chinul a încetat, Yilane avea chipul brăzdat de lacrimi, iar spinarea de dungi roșii-vineții intense, ceea ce, fiind vorba de un trup proiectat, i-a dat o idee lui Daniel despre forța loviturilor. Dar acesta bănuia că pentru Yilane orgoliul său rănit era infinit mai dureros.

Îi conduseră din nou spre intrarea în peșteră și le dădură drumul. Yilane se clătină peste rucsac. Plângea cu amărăciune.

– Ne lasă să plecăm? întrebă Daniel, plin de speranțe.

Fără să răspundă, credinciosul deschise rucsacul, îl examină și îl închise. Apoi, făcu același lucru cu al lui Daniel. Atunci, îl privi.

– Am fost condamnați la cea mai rea soartă, Daniel. Își șterse lacrimile cu dosul palmei. Intrarea în această peșteră dă spre un labirint de caverne subterane... Trebuie să pătrundem în el și, dacă reușim să ajungem la ieșire, acest fapt va însemna că sacrificiul n-a fost acceptat. Doar atunci vom putea scăpa... Dar eu bănuiesc că aceste caverne sunt...

– La ce te referi?

Yilane nu răspunse. Refuzând ajutorul lui Daniel, își luă rucsacul și făcu câțiva pași spre întuneric.

– Yil, ce ai vrut să spui? întrebă Daniel urmându-l. Ce sacrificiu? Cine trebuie să-l accepte?

Erau învăluiți în întuneric când au auzit zgomotele.

5

Înjurând cu voce tare, Svenkov ieși din ascunzătoare și alergă spre celălalt capăt al luminișului. Cu toate că fata acționase pe cont propriu, încă mai spera să dispună de un avantaj din acel...

Ceea ce nu se aștepta era să se trezească față în față cu unul dintre ei.

La o distanță atât de mică, puternica armă cu două țevi a lui Svenkov nu era foarte practică, dar greșeala lui a fost aceea că a vrut să o folosească totuși cu orice preț. În loc de armă, adversarul său mișcă picioarele, făcându-l să se prăbușească. Apoi, scoase de la cingătoare ceva care începu să lucească în lumina

după-amiezii. O clipă mai târziu, spre ușurarea lui Svenkov, un glonț perfora brațul mascatului, făcând cuțitul pe care îl ținea în mână să se învârtească de mai multe ori în aer. Gestul lui Anjali, ridicând pistolul spre Svenkov, a fost ca și cum ar fi spus: „Acum suntem chit".

Nici Rowen nu părea mai norocos și se lupta cu un alt bărbat, pe care Svenkov l-a putut vedea din spate. Masca având ochi albaștri și obraji albi se apropia din ce în ce mai mult de chipul lui Rowen. Svenkov se întoarse pe o parte ca să-și corecteze tirul și trase cu o singură țeavă. Nimeri în plin. Capul bărbatului se prefăcu deodată în ceva ce aducea cu un fruct călcat în picioare.

– Vii! striga Darby, ascuns în spatele ferigilor, spre Svenkov. Trebuie să-i capturăm în viață!

„Lasă-i tu în viață!" se gândea Svenkov.

Maya Müller părea de neoprit. Ghioaga ei tăia aerul cu un sunet asemănător unui râs stăpânit și trupul ei mânjit cu noroi se mișca în același timp. Se înfrunta cu trei războinici care, pe neașteptate, fură reduși la unul singur. Dar acesta reuși să o ia prin surprindere și o izbi cu ciomagul peste coaste, aruncând-o într-un perete de metal, poate rămășițele unui acoperiș dărâmat. Se auzi un zgomot asurzitor de clopot și ghioaga căzu sub tronsonul de zid. Maya rămase fără apărare și ametită.

Darby, care privea scena, văzu cu oroare încordarea mușchilor de pe spinarea războinicului, strălucirea măștii sale când își ridică fața și își luă elan, pregătindu-și ciomagul pentru o lovitură care părea decisivă. În momentul acela, doar Svenkov era liber, înarmat și atent la ce se întâmpla, iar Darby se întoarse spre el.

– Svenkov, trage! strigă el.

Polinezianul se mărgini să-l privească.

În creierul Mayei Müller căderea acelui ciomag se diviză în nenumărate poziții imaginate, anticipate. Fenta ei fulgerătoare, executată în ultima clipă, îl luă prin surprindere pe credincios. Ciomagul lovi peretele de metal cu un zgomot de gong care se sfărâmă. În aceeași clipă, Maya își îndoi piciorul și îl doborî pe atacantul său la pământ dintr-o lovitură, ca să sară imediat și să aterizeze deasupra lui.

Totul se încheie mult mai repede decât furia lui Svenkov.

– Data viitoare să dai ascultare ordinelor mele, îi aruncă el fetei când ultimii dușmani care mai rămăseseră în viață se zvârcoleau la pământ. Ești oarbă, dar nu ești surdă.

– Data viitoare dă un ordin care să merite osteneala de a fi ascultat, răspunse Maya Müller, fără să se întoarcă.

Svenkov provenea dintr-un loc îndepărtat în care părea să existe o anumită regulă: nici o femeie dezbrăcată şi oarbă nu-i putea spune lui ce trebuie să facă. Încercă să o demonstreze, dar se întâmplă ceva când armă cele două țevi. Ceva ce aproape nu-i veni să creadă.

Vârful ghioagei se sprijinea de gâtul lui de mult timp deja. Svenkov nu reușea se înțeleagă cum de ajunsese acolo. Se gândi că fata se mișcase chiar înainte ca acel schimb de fraze să fi avut loc.

– Să nu mă amenințI, Svenkov, spuse Maya. Sunt oarbă, îți amintești? Când fac lucruri ca acesta, câteodată nu calculez bine și pot vătăma pe cineva...

Se porniră cu îndrăzneală să cutreiere prin sanctuar, examinând colibele, scările de piatră și marea Statuie de Lemn de pe culme, o reprezentare gigantică a Măștii și a Mâinilor. Chipul era rotund și limba răsărea umflată de pe buze; degetele constau în simple elipse. În spate, înconjurată de copaci robuști, se întindea o lagună cristalină care îi atrase doar lui Svenkov privirea.

Când făcură o pauză, descurajarea cuprinse grupul.

– Nici urmă de Yilane și de Daniel, șopti Anjali, așezându-se pe o piatră. Ca să nu mai vorbim despre ceea ce căutăm...

Darby făcu un rezumat în fraze scurte:

– Poate să fie un alt loc, sau poate acesta. Cum putem ști care este locul exact, dacă nu știm ce trebuie să căutăm?

– „Țipete de păsări", recită Rowen. „Chepeng"... „Scară de metal"... „Tavan în unghi"... Nu e nimic asemănător pe aici.

– Poate că sunt niște simboluri, argumentă indianca. Poate că Daniel ar fi visat mai multe lucruri dacă ar fi venit în locul acesta...

– Va trebui să le găsim, insistă Rowen. Rana lui sângera din nou. Și pentru asta, trebuie să-i interogăm pe prizonieri.

Dintr-un motiv oarecare, cei trei se întoarseră spre Svenkov. Polinezianul părea absorbit de ceva (Darby se gândi că o privește fix pe Maya), dar în clipa aceea întoarse capul cu un gest tipic, zâmbind. Își ținea vălul roșul la nivelul coapselor și doar atunci băgă Darby de seamă că își bandajase o rană. Privirea și poziția lui scoteau în evidență o indignare stăpânită.

– De ce ar trebui să vă ajut acum? Deodată, polinezianul își prefăcu vălul într-o vâlvătaie roșie ca obrajii săi, iar părul într-un vârtej negru, când se întoarse violent spre ei. De ce ar trebui Svenkov să mai facă ceva pentru voi? Ce importanță am eu? Acum mă căutați, înainte mă disprețuiați... Darby a trebuit să-și stăpânească un zâmbet. Era ca un copil smiorcăit. De ce nu-i cereți ajutor prietenei voastre oarbe...?

Rowen păru că îl ia în serios. Făcu un gest liniștitor.

– Ascultați, Maya nu v-a luat în seamă ordinele și v-am cerut scuze pentru aceasta, dar suntem disperați să-i găsim pe prietenii noștri... Dumneavoastră îi cunoașteți mai bine pe acești credincioși, Svenkov... Vrem doar să-i interogați...

– Pot să mă ocup de asta, spuse Svenkov fără să-i privească. Dar pretind toate bijuteriile răniților și ale cadavrelor.

Rowen îi consultă din priviri. Darby ridică din umeri, iar Anjali încuviință. Maya rămânea deoparte, izolată de toți.

– Nu e nici o problemă, spuse Rowen.

Îi adunară pe răniți, trei în total, târându-i fără menajamente la picioarele scărilor. Svenkov cercetă colibele ca să afle ceea ce căuta: un scaun de bambus cu spătarul format dintr-o singură bară orizontală și mai multe sfori. În trecere, profită să jefuiască odăile credincioșilor și pe aceștia înșiși, despuindu-i de coliere și de brățările de la mâini și de la picioare. La sfârșit, le smulse măștile și mănușile cu un gest violent, desprinzându-le unora o parte din pielea de pe mâini și de pe obraji.

Fără măști, credincioșii prezentau înfățișarea și părul unor proiecte similare, cu trăsături accentuate și ten negricios, ca și cum ar fi purtat o altă mască dedesubt. Toți trei erau bărbați, respirau cu efort și priveau la chipurile care îi înconjurau.

– Mulți nu și-au scos chestiile astea de ani de zile și li s-au lipit de piele..., explică Svenkov arătând măștile. Cunosc acest clan. Trăiesc la poalele munților, în zona Catlins. Sunt credincioși ai celui de-al Unsprezecelea. Nu vorbesc niciodată.

– Ați încercat să le-o cereți? sugeră Darby.

– Există un limbaj universal, omule biologic!

Svenkov îl alese pe unul care își apăsa brațul drept, rupt de o lovitură de ghioagă a Mayei. Nu zăbovi să-i lege brațele subțiri de partea de jos a picioarelor din spate ale scaunului, lăsând ca spinarea să i se sprijine direct de spătar. Pieptul prizonierului se umfla când respira. Chipul lui nu oglindea mai multă frică decât înainte de a fi fost ales dintre ceilalți. Părea că așteaptă, concentrat doar la ceea ce avea să facă Svenkov.

Cu vălul roșu înnodat în talie, sprijinit cu un picior pe marginea scaunului, polinezianul se aplecă spre el.

– Ne-ați întins o ambuscadă lângă râu și i-ați capturat pe doi dintre prietenii noștri. Vrem să știm unde i-ați dus.

Credinciosul îl privi în continuare, respirând cu putere, fără să vorbească. Atunci, Svenkov ridică piciorul până când genunchiul aproape că îi atinse fața și izbi cu o forță nemaipomenită în pieptul plăpând al băștinașului, la o înălțime ușor superioară spătarului, făcându-l să se arcuiască deasupra acestuia.

Se auzi un zgomot ca de coajă care se sparge. Apoi, un geamăt răgușit și un țipăt asurzitor, în vreme ce gura prizonierului se deschidea ca un puț cu pereți roșietici.

Héctor Darby îl apucă pe Svenkov de braț.

– Sunteți nebun? Ce faceți?

– Îl interoghez. Înainte, m-ați acuzat că aș colabora cu ei și că vă întind o cursă... E drept să vreau să lămuresc lucrurile, nu-i așa? De altfel, chiar acum tovarășii acestui credincios îi torturează pe prietenii tăi în altă parte... Pe cine preferi să-l auzi țipând, omule natural? Și ia-ți mâna de pe mine, dacă nu te superi...

Svenkov vorbise liniștit, fără să ridice tonul, în ciuda faptului că unele din cuvintele sale se pierduseră printre urletele credinciosului. Darby își retrase mâna și Svenkov își sprijini din nou piciorul de scaun. Așteptă până când prizonierul încetă să mai țipe.

– Știu că mă auzi, spuse Svenkov. Și știu că te împiedică să vorbești credințele tale. Dar eu te pot lovi pentru ca vertebrele să ți se rupă din ce în ce mai sus, fără să te omor, până când vei putea doar să-ți miști buzele... Spune-mi unde i-ați dus.

– Alergând... șopti credinciosul. Toți se aplecară asupra lui. În deșert... Epoci fără număr... Vântul... Spre destinația mea...

Închidea ochii, concentrat parcă asupra fiecărui cuvânt.

După o clipă de așteptare confuză, vorbi din nou:

– Cobor... În gol... În ere depărtate... Beznă vâscoasă... Babilonie de zgomote... Fug când se năruie... În mână țin o cutie...

Svenkov începu să-și ridice piciorul de pe scaun, însă Darby interveni din nou, ținându-l strâns. Svenkov se întoarse cu viteza fulgerului și îl apucă pe Darby de gât cu o singură mână.

– Nu mă atinge, șopti el. Te-am mai avertizat o dată.

– Și eu, spuse Maya. Țeava unuia dintre pistoalele de rezervă ale lui Svenkov se sprijinea de capul polinezianului. Nimeni nu o văzuse apropiindu-se. Nimeni nu o văzuse luându-i arma. Dă-i drumul!

Svenkov îi dădu drumul și se îndepărtă de scaun. Nu i se modifică expresia, dar nu înceta să o privească stăruitor pe Maya. Anjali, la rândul ei, interveni ca să o calmeze pe fată, care coborî pistolul. Darby încerca să-și recapete răsuflarea.

– Ceea ce faceți nu numai că este crud, Svenkov, ci și inutil! Acesta e felul în care vorbesc ei, imitând conversația aceea „stângace“ și „neghioabă“, menționată în cel de-al Unsprezecelea! Frazele lui provin din textul acela! Nu vei obține nimic mai mult de la el!

Svenkov îl privea pe Rowen, care șovăia între unul și celălalt.

– Atunci, ce propui, Héctor? întrebă Rowen.

– Să cercetăm din nou satul... Poate că vom găsi vreun indiciu. Orice, numai asta nu!

Svenkov văzu că Rowen cedează, iar Anjali îl susținea. Pe fata oarbă nu o privi. Ridică din umeri.

– Faceți cum doriți. Nu prietenii mei sunt în pericol.

Cu pași repezi se îndepărtă de grup și urcă scările de piatră înspre lagună.

6

Zgomotele proveneau din locuri nedeslușite aflate în întuneric. Erau ascuțite, sfâșietoare. Ecoul cavernelor le amestecau între ele, împiedicând cunoașterea originii lor.

Daniel și Yilane le auzeau ca paralizați, iar în cazul lui Yilane aproape fără vlagă. Dar slăbiciunea lui nu părea să fi fost provocată doar de bătaia brutală. Se întoarse spre Daniel și, la lumina slabă care pătrundea din afară, acesta îi privi ochii ieșiți din orbite, buzele roșii tremurânde. Din gura credinciosului izbucniră fraze precum „ființe arhaice", „semipolipi care au stăpânit Pământul în urmă cu milioane de ani", „închiși în caverne îndepărtate de către Marea Rasă"...

Daniel asculta cu inima parcă sărindu-i din piept. Mângâie obrajii umezi ai lui Yilane și îl luă în brațe ca să-i domolească panica. Cu toate acestea, teama lui Yilane, ca o flacără, departe de a scădea, îl cuprindea și pe Daniel.

– Marea Rasă a zăvorât abisurile în care le-au închis pe aceste ființe, tremura vocea lui Yilane, dar au rămas deschizături... Acele... șuierături, Daniel...! Șuierăturile sunt glasurile lor! Domină vânturile, se pot strecura prin stâncă...

– Yilane, ascultă... Daniel făcea un mare efort să vorbească. Frica îl apăsa pe piept și, deși respira adânc, nu simțea că plămânii săi au primit vreo suflare de aer. Este posibil să fie adevărat ceea ce spui, dar oricum ar fi, trebuie să încercăm să ieșim de aici...

– Nu putem scăpa de ei! Nu sunt ființe materiale, Daniel! Biblia...

– Uită de Biblie pentru o clipă! Singurul lucru care contează acum este să găsim ieșirea! Îi prinse fața între mâini și îi sărută

buzele ca să-i domolească frica. Trebuie să încercăm, Yil... Vom fi împreună, orice s-ar întâmpla.

Mângâierile, acele calde țesături care calmează fiorii oamenilor, au dat rezultat și Yilane încetă să mai tremure. Înaintară prin întunericul orb. Daniel făcea eforturi să nu ia în seamă sunetele acelea ascuțite (ca niște șuierături de flaute înnebunite) și încerca să se concentreze. Ochii îi arătau schițe de poteci, tuneluri și ramificații, dar știa că le va lua mai mult de o zi ca să le străbată pe toate și era foarte posibil ca nici una dintre ele să nu conducă spre exterior.

Se opri la o răspântie și alese un tunel unde i se păru că observă o anumită strălucire. Pe măsură ce pătrundeau mai adânc în el, umbrele se retrăgeau de pe pământ ca un reflux. Ultima porțiune i se păru aproape necrezut de iluminată. Yilane țipă de bucurie, însă deodată Daniel nu-i mai împărtăși entuziasmul: era prea ușor să fie vorba de o ieșire. Ajungând la capăt, constată că totuși cele mai rele temeri ale sale deveniseră realitate.

Breșa, între două stânci, era lungă, dar prea îngustă. Chiar și brațele zvelte ale lui Daniel și ale lui Yilane ar fi avut dificultăți să treacă prin ea. Lui Daniel i se părea îngrozitor să fie atât de aproape de salvare și să nu poată avea acces la ea.

Singurul noroc era faptul că înspăimântătoarele sunete nu se mai auzeau. Dar când s-au întors la răspântie, le auziră din nou. „Trebuie să existe o anumită explicație." Daniel refuza să creadă povestea pe care i-o relatase Yilane. „Vreo creatură neproiectată, precum cele din selvă, sau alt gen de lucruri." Problema era acel „alt gen".

Cu toate că era îmbrățișat de Daniel, glasul lui Yilane se auzi ca de departe, înăbușit de o frică de neînvins.

– Daniel, ajută-mă!

În comparație cu groaza ieșită din comun a tovarășului său, spaimele proprii i se părură mai ușor de controlat. Alese o altă ieșire. De data aceasta, nu vru să o aleagă pe cea care avea mai multă lumină. Întunericul era aproape palpabil, ca și cum s-ar fi scufundat în adâncurile vreunei mlaștini.

În tunelul acela nou, sunetele deveniră mai intense. Daniel hotărî să acopere cu mâna urechea tovarășului său, ținând-o pe cealaltă lipită de umărul său, ca să reușească să înainteze.

– Suntem pe cale de a ieși, îl minți el. Fraza deveni pentru el un fel de rugăciune. O repeta întruna, lui Yilane și sie însuși, cu voce tare sau în șoaptă: „Suntem pe cale de a ieși. Suntem aproape. Vom ieși".

Tunelul se deschidea către noi niveluri de întuneric și de peșteri anarhice, în care formațiunile de rocă se prefăceau în capcane tăioase. Era imposibil să te miști cu rapiditate fără să dai peste un perete sau o stalactită. Chiar și așa, ceva îi spunea că trebuie să meargă repede. Zgomotele acelea deveniseră nu doar mai intense, ci și mai compacte, ca și cum lucrul sau lucrurile care le produceau ar fi suferit o mutație. „Nu sunt materiale."

Încercă să accelereze pasul când, deodată, piciorul său nu mai găsi nimic dedesubt.

Începu să cadă.

7

Câteva minute mai târziu, înfășurat în vălul roșu și umed, după o baie relaxantă în lagună, Svenkov se întoarse la colibe și nu găsi nici urmă de prizonieri. Darby și frumoasa credincioasă indiancă (o bună *bucățică* de carne oacheșă, după cum o evalua Svenkov) erau instalați într-o colibă. Oarba era la intrarea alteia

și, doar văzând-o, expresia polinezianului deveni acră. Se apropie de Meldon Rowen, care era întins pe spate pe o piatră netedă. Părea că dormitează. Pe pieptul lui se sprijinea o mică sferă verzuie.

– Fructe curative, zâmbi Rowen ușor. Anjali Sen dă asigurări că acestea închid definitiv o rană. Iar eu cred că dau rezultat.

– Ați aflat ceva? întrebă Svenkov aruncându-și vălul pe umăr.

– Absolut nimic. Suntem la fel de pierduți ca la început.

– Și prizonierii?

– N-au mai spus nimic altceva. Unul dintre ei a murit din cauza rănilor, ceilalți doi agonizează în colibe.

– Asta se întâmplă pentru că la ei nu se folosesc fructele curative, își bătu joc Svenkov. Tu plătești, *manuhiri!* Ce vrei să facă Svenkov acum?

Rowen respiră adânc și mișcarea pieptului făcu să se rostogolească fructul. Îl prinse înainte de a cădea și se așeză pe piatră.

– Ascultă, Svenkov, nu sunt răspunzător pentru cele întâmplate. Dacă ar fi fost după mine, v-aș fi lăsat să faceți tot ce poftiți, dar nu cu prețul de a-i avea pe prietenii mei împotrivă... Svenkov dădea din cap în semn de încuviințare, ca și cum ceea ce spunea Rowen i s-ar fi părut foarte rezonabil. În orice caz, trebuie să-i găsim pe Daniel și pe Yilane. Fără ei, călătoria noastră nu poate continua...

– Sunt morți, *manuhiri!* Sau vor muri curând.

– Cu toate astea, trebuie să încercăm.

– Dar nu știm unde...

Țipătul îi făcu să tresară.

– Îi percep! vociferă Maya Müller luând-o la fugă cu ghioaga în mâini. Sunt sub pământ!

8

I se întâmplase uneori ca o simplă, dar neprevăzută treaptă să-l facă să simtă că se precipită într-un gol nesfârșit. În momentul acela, simți astfel din nou, cu o deosebire: golul chiar era nesfârșit.

Dădu frenetic din mâini. Îl pierduse pe Yilane sau Yilane pe el, și cu toate că păstrase rucsacul, acesta îi folosi doar ca să cadă mai repede. Pietre foarte ascuțite se străduiră să-i zdrelească trupul proiectat. Când se opri în cele din urmă, ceea ce îl înconjura continua să se miște: ploua cu galeți, iar valul de praf îl făcea să tușească. Oare cât timp a durat căderea? Unde se afla? Nu știa nimic.

Se ridică gâfâind. Câteva puncte din extremitățile sale îl ardeau, dar nu credea să aibă altceva decât niște zgârieturi. Fu recunoscător că proiectul după care fusese conceput îl protejase de oase rupte sau de răni grave.

– Yilane..., șopti el. Yilane?

Mai mult l-a auzit decât l-a văzut. Gâfâielile sale erau evidente.

– Aici...

– Ești bine?

– Așa cred... Ascultă...!

Daniel simți că îi îngheață sângele în vine. Zgomotele răsunau acum foarte aproape și păreau să provină din vârful povârnișului de pe care căzuseră, dar *și* dintr-un anumit loc din fața lor; ori poate că erau ecouri?

Privi în jurul său. Căderea îi făcuse să descopere, din întâmplare, un alt nivel al cavernelor, mult mai vizibil decât cel de deasupra datorită luminii abundente care ajungea din fundal ricoșând într-un tavan cu stalactite foarte înalte.

Avu certitudinea că aceea era ultima șansă de care aveau să dispună. Dacă nu găseau o ieșire în locul acela, nu va mai exista alta.

Se târî pe bâjbâite până când dădu de Yilane și îi pipăi trupul, întrebându-se cu o neliniște bruscă dacă o fi având vreo extremitate ruptă. Atunci, îi găsi fața și, cu buricele degetelor, atinse căldura cristalină a lacrimilor. Daniel încercă să-și ia un glas plin de speranță:

– Haide, Yilane! Ieșirea este aproape!

– Continuă tu, Daniel... Pe mine m-au prins deja...

– Yilane!

Yilane nu părea să-l audă. Daniel îi luă fața între mâini. La lumina strălucirii îndepărtate, privirea credinciosului i se părea diferită. Pupilele lui erau ca niște chipuri cunoscute, care ascundeau dedesubt alte trăsături.

– Yilane, te lași condus de frică... Eu *nu* simt același lucru ca tine!

– Încă te mai poți salva...

– Nu plec fără tine.

Se gândi că Yilane avea să opună rezistență dacă îl obliga să se miște cu forța, dar respiră ușurat constatând că tânărul se ridica singur. A făcut-o cu o fermitate neașteptată, ca și cum cineva mai puternic decât el ar fi luat comanda înăuntrul său. Cu toate acestea, picioarele îi tremurau. Daniel îl sprijini și îi luă rucsacul, târându-l pe pământ și lăsându-l pe Yilane să-și treacă un braț peste umerii săi. În felul acesta înaintară în direcția decorului spectral de lumină și țipete.

– Privește în jurul tău... spunea Yilane. Brazde, tuneluri, culoare... Suntem în lumea *lor*, Daniel, un univers primordial anterior celui creat... Auzi chemarea lor...

– Nu văd decât o cavernă mare și o lumină în capăt, mormăi Daniel Kean.

Vru să se convingă de faptul că spusele lui erau un lucru cert. Nu numai asta: ci și că era singurul lucru cert. Dar era dificil să raționezi când teroarea prindea glas și lansa urlete care păreau să-i asurzească propriile gânduri.

La mijlocul traseului, se opri. Se îndepărtase suficient de locul unde căzuseră și putea discerne mai bine direcția sunetelor: i se păru că unele proveneau, într-adevăr, de la povârnișul pe care îl lăsaseră în urmă, dar majoritatea se aflau în față. Poate doar la cincisprezece sau douăzeci de metri. De îndată ce aveau să treacă zidul de stânci din fața lor, îi vor vedea.

În cazul în care era ceva de văzut.

„Nu sunt materiali."

Simți că Yilane îl îmbrățișa cu putere.

– Nu te gândi, îi spuse Daniel. Nu te gândi. Doar mergi...

Continuă să înainteze, disperat, spre întâlnirea cu lumina și cu oroarea.

Când i se păru că nu va mai suporta să facă un singur pas, teroarea i se concretiză într-o indiferență momentană. I se părea că, dincolo de ceea ce bănuia sau își imagina că urma să găsească, dincolo de fanteziile sale în legătură cu ce anume putea produce acele zgomote, nu putea fi nimic mai rău. Posibilitățile, precum golul prin care căzuse, se deschideau spațiului, negre, insondabile, periculoase.

Depăși bariera de pietre cu ochii închiși. Când îi deschise, zări un haos de umbre și de zgomote. Strigătele îl asurzeau. Atunci, lumina se desprinse de pământ și zbură în tavanul plin de pietre ascuțite, la treizeci de metri sau și mai mult deasupra. Inima lui Daniel se opri.

După o clipă, când ochii înțeleseseră despre ce este vorba, bătăile inimii continuară în piept.

Ieșirea, enormă cât un edificiu, era atât de neînchipuit de accesibilă, încât nu vru să o străbată imediat, de teamă să nu se spulbere ca un vis. Se opri, lăsă rucsacurile, se debarasă chiar și de Yilane – care privea și el salvarea cu gura căscată – și se sprijini în picioare de stâncă, dându-și capul înapoi și lăsând părul să-i cadă pe spate.

Plânse, își recăpătă calmul, plânse din nou fără grabă și fără sunete. Yilane gâfâia pe peretele opus, ca o reflexie a sa. Daniel îi zâmbi.

– Pescărușii, spuse el. Caverna produce ecouri, de aceea răsunau așa... Dar nu era decât un stol de pescărușii...

– Nu. Ochii lui Yilane își recăpătaseră strălucirea de orgoliu și de înțelepciune. Nu e *asta*, Daniel... Asta e ceea ce ai crezut tu că vezi.

Se simți tentat să se certe, dar se răzgândi amintindu-și că cearta cu un credincios înseamnă să nu ai nici o șansă încă de la început. Bijou spunea că... Mă rog, Bijou ar fi știut să se exprime mai bine, dacă ar fi fost acolo.

Într-un anumit fel, înțelese că nu avea nici o garanție că s-ar fi aflat în siguranță. Își aminti strălucirea necruțătoare a acelor pupile de ochi bulbucați, falsele chipuri de sidef, focul neîndurător al biciuirilor. Știa că dacă mascații îi vor captura din nou, nu va mai fi scăpare pentru ei.

– Să ieșim de aici, spuse el.

9

A fost ca și cum s-ar fi stins legătura cu pământul.

Întreruperea aceea atât de neașteptată o făcu să șovăie. Îi era frică.

De jos, mai mulți ochi neliniștiți o observau. Se întoarse spre ei, apoi reveni pe drumul cu pietre înalte și plane pe unde urcase și așteptă să vorbească până se apropie de grup.

– I-am pierdut. Glasul ei era încordat. Poate că au străbătut vreo subterană și au ieșit din nou în grabă... Dar a fost atât de rapid, încât pare straniu...

– Există vreo altă posibilitate? întrebă Rowen.

Maya Müller făcu o pauză.

– Poate că li s-a întâmplat ceva.

Toți erau prea obosiți, chiar și Darby, ca să excludă cea de-a doua opțiune. Svenkov deschise brațele într-un gest care părea să însemne: „Am mai spus-o eu". În cele din urmă, Anjali Sen luă cuvântul.

– Există un mod de a afla. Plaja este aproape, Svenkov?

– În spatele acelei faleze, răspunse polinezianul, șovăind.

– Există o putere în cel de-al Unsprezecelea pe care aș putea să o încerc, spuse Anjali către ceilalți, dar am nevoie de contactul cu apa de mare. Dacă totul iese bine, mă voi transfera în mintea lui Daniel și a lui Yil și voi vedea ce văd și ei. Pot să-i percep și de la distanță și să știu ce îi înconjoară...

– Nici gând, obiectă Rowen. Chiar și eu știu că asta e foarte periculos. Dacă ar fi morți...

– Preferi să nu-i găsim? îl întrerupse Anjali. Poate că am pierdut deja toate posibilitățile de a găsi ceea ce căutăm. Vrei să-i pierdem și pe Yilane și pe Daniel?

– Vreau ca tu să nu te pierzi, răspunse Rowen.

Svenkov dădu din cap și își continuă drumul. Vorbi fără să se întoarcă și fără să se oprească din mers:

– Fie ce-o fi, trebuie să traversăm falezele acelea dacă vrem să ajungem la plajă înainte de lăsarea serii...

Rowen și Anjali nu îl luară în seamă. Păreau angrenați în ceva mai mult decât o simplă discuție.

– Te rog, încetează să mai crezi că totul depinde de tine, Meldon!

– Îmi spun doar părerea, Anja. Nu vei avea mereu aceeași șansă ca în laboratorul lui Kushiro. Héctor, explică-i ce s-ar putea întâmpla...

– Știu perfect, nu e nevoie ca Héctor să-mi explice nimic.

– Posibilitățile sunt minime!

– Posibilitățile sunt întotdeauna minime, Meldon. Important este să crezi în ele.

Dezbaterea deveni amară – era de părere Darby –, poate că atât Rowen, cât și Anjali se aflau la capătul puterilor. La un moment dat, frumoasele trăsături ale credincioasei se înăspriră.

– Meldon, știu că pentru tine această căutare nu înseamnă altceva decât o aventură, o reușită materială, așa cum pentru tatăl tău a fost întemeierea unei firme... Dar pentru Yilane și pentru mine reprezintă sensul vieții noastre... Lasă-mă să fac ce trebuie.

Rowen o urmări cu privirea. Expresia lui de neîncredere îl mâhnea pe Darby, care îi puse o mână pe umăr.

– Poate să iasă bine, spuse Darby.

– Sau poate să iasă rău, replică Rowen pe un ton sec, și se îndepărtă.

10

Ieșiră pe o plajă stâncoasă care se învecina cu muntele acela străpuns de o enormă intrare în cavernă. Pescărușii erau singurii stăpâni ai locului și cârâiau fără teamă de prezența celor două

ființe omenești neajutorate și dezbrăcate. Se așezau chiar pe mal, în fața lor, și se ridicau în zbor doar când Daniel și Yilane se apropiau prea mult. Erau pescărușii neproiectați, ciudați, poate neliniștitori, dar simpli pescărușii.

Pe când mergeau spre mare ca spre o armată care s-ar fi confruntat cu ei, Daniel privi nisipul de culoare crem de sub picioarele lor, cu semnele de neșters ale prezenței apei nu cu multă vreme înainte. Întoarse capul și constată că noroiul se întindea până la intrarea în cavernă.

– Mareea, spuse Yilane, de parcă i-ar fi ghicit gândul. Peșterile se inundă la flux. Și marea este în creștere. Arătă linia țărmului. Trebuie să găsim un loc înalt.

Se îndreptară spre munte și aleseră calea de acces cea mai lesnicioasă. Când au considerat că s-au cățărat îndeajuns, au făcut o pauză ca să se odihnească. Daniel se felicită pentru norocul lor.

– Dacă am fi ieșit mai târziu poate că am fi murit înecați.

Yilane nu-i răspunse. Stătea pe vine pe o stâncă, scotocind în rucsac. Daniel se concentră pe cercetarea rucsacului său: cu câteva momente mai devreme, gândul la Bijou îl făcuse să-și amintească de urnă. Scoase un oftat de ușurare constatând că era în continuare acolo. O privi recunoscător pentru o clipă, căci avea senzația că obiectul acela fusese cel care, într-un anumit fel, îi ajutase să iasă. Apoi zâmbi cu tristețe, imaginându-și că Bijou ar fi comentat: „Ăsta e un gând tipic pentru credincioși".

Acolo erau și proviziile, și hainele. Scoase sticla cu apă și bău o înghițitură pe care o însoți cu puțină brânză și biscuiți. Nu îi era foarte foame și, ca ființă proiectată, nu era absolut obligatoriu să mănânce în fiecare zi, dar presupuse că trebuie să acumuleze energie.

Atunci, se dedică observării propriului său trup. Scăpase mai ieftin decât crezuse: loviturile de bici lăsaseră urme, dar acestea începuseră deja să dispară. Avea mai multe tăieturi fine care de-abia sângeraseră și julituri care se vor vindeca în curând. Se gândi să-și pună ceva pe el și scoase un văl alb, dar se mărgini doar să se acopere cu el. Îl va lega după aceea. Închise o clipă ochii, așezat pe stânci și îmbrățișându-și picioarele, în vreme ce vântul îi flutura părul blond.

Atunci auzi plânsul.

Își înălță capul. Yilane era în continuare aplecat peste rucsac, cu spatele la Daniel.

– Ce-i cu tine? întrebă Daniel, ridicându-se în picioare.

Credinciosul de-abia se întoarse. Chipul său frumos era îmbujorat și strălucitor.

– Ce-ți pasă ție, Daniel Kean?! îi aruncă el. Tonul său, aproape furios, îl descumpăni pe Daniel, care hotărî să nu insiste. Atunci, înfățișarea lui Yilane se relaxă. Îmi pare rău.

Daniel zâmbi.

– Mie îmi pare rău... Scuză-mă dacă...

Yilane, care continua să-i întoarcă spatele, cu părul său lung castaniu răsfirat pe piatră, se întoarse puțin spre el și îi arătă obiectul pe care îl ținea în mână. Era un *scriptorium*. Pe ecran apărea imaginea unui chip cu ochi migdalați. Daniel sesiză doar o singură diferență față de Yilane cel în carne și oase: chipul credinciosului din imagine răspândea o incontestabilă aură de fermitate, foarte diferită de grimasa de suferință cu care îl privea pe Daniel în clipa aceea, accentuată de urmele de bici care i se întretăiau pe spinare și pe fese. Dar Yilane îi lămuri confuzia.

– Este tatăl meu, spuse el. Ezra Obed Lane, credincios profund al celui de-al Treisprezecelea.

– Oh! Daniel era uimit. Sunteți identici.

– M-a reprodus plecând de la o celulă a lui, pentru a-mi aminti mereu că trebuie să-i perpetuez memoria: și el a fost geamăn al tatălui său. M-a învățat tot ce știu, înainte ca Anjali Sen să devină maestra mea... Port întotdeauna la mine această Reamintire. Când o văd, îmi domolește frica.

Daniel îl înțelegea foarte bine.

– Sunt obiecte care ne ajută, spuse el, gândindu-se la urnă.

Își întinsese picioarele și o rafală de vânt încerca să îi smulgă vălul. Îl așeză pe piept.

Dar Yilane nu părea să-l asculte. Expresia lui era atât de îndurerată, încât Daniel se înfioră pentru o clipă.

– Tatăl meu a fost un om puternic și învățat. El a fost cel care a cunoscut amănuntele revelației lui Kushiro, știai asta? S-a petrecut din întâmplare, printr-unul dintre discipolii lui Mitsuko, numit Shar. Tatăl meu l-a cunoscut pe Shar în Germania, iar Shar i-a mărturisit ceea ce Mitsuko le povestise Inei, lui Olive și lui. Dar tatăl meu era deja foarte bolnav de inimă și știa că nu va putea face nimic pe cont propriu. Atunci, mi-a încredințat secretul. Eu am hotărât să solicit ajutorul lui Anjali. Așa au aflat totul ceilalți. Meritul pentru ceea ce vom găsi, în cazul în care vom găsi ceva, i se datorează tatălui meu... El avea încredere în mine. Buzele îi tremurară. Iar eu l-am trădat!

– Dar, Yil...

Yilane îl privea pe Daniel cu sprâncenele subțiri prefăcute în litera „V", în timp ce buzele desenau o altă literă „V" în sens invers. Erau ca niște săgeți care îl țințeau direct în ochi.

– Am plâns ca un copil când m-au biciuit credincioșii ăia! M-am purtat ca un laș în cavernă și te-am implorat să mă ajuți! Sunt credincios profund al Capitolului Mării, am o forță imensă

înăuntrul meu...! Și pentru ce se presupune că o folosesc? Sunt nedemn de încrederea tatălui meu și a maestrei Sen!

Daniel se ridică în vreme ce credinciosul plângea și îi luă mâinile într-ale sale.

– Nu, nu... Este frica, Yil... Nu putem lupta împotriva fricii...

– Încă le mai porți, spuse atunci Yilane, pe un alt ton.

– Ce anume?

– Podoabele rituale.

Își aminti de cerceii din scoici mici pe care Yilane îi împărțise pe plajă. Rătăcise colierul, dar cerceii, într-adevăr, îi avea încă în lobii urechilor.

– În momentul acela nu le-ai dat importanță, spuse Yilane, dar ei sunt cei care ne-au protejat, Daniel. Am putut fugi grație lor și de aceea, în cele din urmă, amenințarea s-a prefăcut în simple păsări țipând... Realitatea este alta, foarte diferită, cumplită, înspăimântătoare din punct de vedere cosmic, dar această protecție ne-a folosit ca să o evităm...

Pe Daniel îl enerva insistența lui Yilane în a dori să vadă ceea ce el nu vedea (ca orice credincios), dar nu dorea să-l supere și mai mult.

– Este poate adevărat că..., spuse el ridicându-se și începând să-și înnoade vălul în talie.

Atunci, rămase nemișcat.

„Simple păsări țipând."

Privi în jurul său. O cărăruie cobora pe latura opusă stâncilor. Hotărî să o străbată. Marea continua să înainteze și lingea deja împrejurimile falezei. Pescărușii țipau în depărtare.

– Daniel! îl strigă Yilane. Ce se întâmplă?

„Țipete de păsări."

Nu era una dintre frazele pe care, potrivit lui Darby, le rostise când era inconștient, unul dintre indiciile codificate

ale revelației? Se pregătea să i-o spună lui Yilane când, deodată, ajungând la marginea stâncilor, altă priveliște se întinse dinaintea lui.

Rămase privind-o cu gura căscată.

11

Chiar dacă lângă mal vântul nu era foarte puternic, Anjali Sen își ținea strâns părul lung și negru, dându-l la o parte de pe față. Valurile care îi mângâiau picioarele erau blânde, dar când în retragerea lor târau pietricelele, produceau un huruit ca de mii de piciorușe de lemn alergând și lovindu-se între ele.

Undele. Marea, permanentul ei flux și reflux. Înainte de a-i atinge pielea, un val putea să fi ajuns până la cele mai îndepărtate margini ale pământului. În același fel, minți și trupuri se răspândeau și se retrăgeau înlănțuite între ele.

Anjali știa că urma să încerce ceva riscant. Cu toate acestea, o deranja amestecul continuu al lui Meldon. Marele defect al întreprinzătorului era acela că voia să controleze totul, iar ea dorea să-l învețe că nu avea de gând să se supună nici unui dictat, în afara propriei conștiințe.

Totuși, nu era momentul să se gândească la Meldon.

Găsi un loc potrivit, îngenunche și se arcui complet pe spate, până când își cufundă părul în suprafața rece și mișcătoare a apei.

Cunoștea bine Capitolele al Unsprezecelea și al Doisprezecelea. Amândouă spuneau același lucru: mintea omenească este conectată la creaturi îndepărtate, la ființe care au populat lumea în epoci străvechi, iar această legătură nu este încă ruptă. E cu

putință să o găsești și să o utilizezi, la fel cum un transmițător „găsește" un altul prin intermediul punții undelor.

Undele. Marea. Casa lui Dumnezeu.

Valurile o mângâiau ca niște pânze pe care cineva le-ar agita pe trupul său.

Rămase liniștită și întinse brațele, lăsând mâinile să se legene. Părul ei începu să semene cu o meduză neagră în derivă. Poziția capului o făcea să vadă invers țărmul înalt: o imensă stalactită cenușie.

„Mai ales, înainte de orice, nu lăsa ca frica să se folosească de tine. Folosește-o tu pe ea."

Plutea, se lăsa dusă. Menținerea acelei poziții cerea efort și acesta era „trucul" (cum ar fi spus Meldon): efortul îi distrăgea atenția, o silea să se concentreze asupra mușchilor săi, să-și considere trupul ca pe un sac târât de valuri.

Gândurile i se diluau.

Deodată, se încordă ca un val agitat. Nu mai era pe plajă. Unde se afla?

Întoarse capul, privi. Văzu forme misterioase în jurul ei și un spațiu grotesc învăluind-o. Era cumplit să se simtă atât de străină de sine însăși.

În sfârșit, îi vedea.

Și încă ceva.

O prezență neprevăzută, un pericol imens pe care Yilane și Daniel îl ignorau, deși se afla lângă ei.

12

Daniel se opri pe plajă, gâfâind. Nu își lua ochii de la punctul acela de pe faleză. Mareea urcase îndeajuns ca să înconjoare

pietrele mari cele mai apropiate de mal și să îi acopere gleznele. Vântul îi agita părul auriu și vălul alb legat în talie. Îl auzea pe Yilane așa cum se aud visele sau amintirile. Îl interesa doar locul pe care îl privea, acel pisc al stâncii.

Deodată, își plecă privirea și îl găsi pe credincios blocându-i trecerea, drept, pe nisip, cu picioarele depărtate. Vocea lui Yilane era mai plină de neliniște decât oricând.

– Daniel, ăsta-i locul, adevărat?

– Nu știu.

Dar mințea. Era aproape sigur că acesta era.

Se aflau într-un mic golf înconjurat de faleze înalte, dintre care cea mai mică era cea pe care tocmai o părăsiseră. În fața lor se înălța un colos mult mai mare de piatră închisă la culoare și lustruită de o veșnicie harnică, despicând cerul albastru. Razele soarelui care apunea se loveau de pisc arătând punctul în care stânca fusese desenată. Urme enorme de vopsea albă alcătuiau silueta pe care Daniel o văzuse de atâtea ori reprezentată la idoli și la măștile războinicilor: un chip, niște mâini.

„Țipete de păsări. Mască și Mâini."

Figura avea frânturi de ochi și o gură căscată într-o strâmbătură. Mâinile erau grotești.

Daniel privea absorbit imaginea aceea.

Ceea ce îl uimea cel mai mult era coincidența amintirii sale cu această descoperire. Auzise „țipete de păsări", scrutase peisajul, văzuse desenul.

În momentul acela, văzu altceva.

– E o deschizătură.

Nu o arătă. Deduse că Yilane o va vedea și el. Cu toate acestea, era dificil dacă nu priveai pe îndelete: se afla în gura desenului. O gaură mică de la distanța aceea, dar fără îndoială capabilă să lase să treacă un trup.

Yilane se mărgini să-și întoarcă o clipă capul și apoi continuă să-l privească pe Daniel. Își prinsese de încheietura mâinii o brățară de scoici mici legate cu un lănțișor; trupul său cu mușchi fini era iluminat de strălucirea soarelui la asfințit, iar vântul îi răvășea coama de păr ondulat care părea să-i miște ochii și să-i facă să tremure buzele sale frumoase.

– Acesta este locul, repetă el. Dar nu mai era o întrebare, ci o afirmație categorică. Și l-ai găsit tu, așa cum dicta revelația... Nu trebuie să îndrăznim să-l profanăm înainte de a ne consacra ritualurilor.

– Oh, Yilane..., șopti Daniel, dându-se la o parte.

– Nici măcar faptul că am ajuns până aici nu te face să crezi? De ce nu renunți o dată pentru totdeauna la această atitudine stupidă? Nu înțelegi că ești dovada faptului că este adevărat tot ce ți-am spus?

Daniel se gândi la implicațiile pe care le sugerau cuvintele lui Yilane. Dacă această credință era reală – se întreba el –, ce o împiedica pe Bijou să-l aștepte într-un anumit loc, dincolo de moarte? Dacă revelația lui Kushiro era înăuntrul său, totul putea căpăta un nou sens. *Cheia Adâncului* s-ar ascunde în spatele acelor stânci, poate chiar în interiorul acelei deschizături, iar ei nu trebuiau decât să întindă mâna și să o apuce pentru ca înțelepciunea ancestrală pe care o simboliza să le aparțină pentru totdeauna.

Yilane părea să-i ghicească gândurile, pentru că dădu din cap afirmativ.

– Știu că intuiești adevărul. Vino, să mergem la capătul plajei, acolo unde marea nu ajunge încă. Trebuie să-ți explic ceva... Te rog permite-mi să-ți vorbesc înainte de a face altceva...

Merseră până la stâncile străvechi, umbrite de începutul asfințitului. Acolo, fața cu ochi migdalați a lui Yilane se apropie la mică distanță de a lui Daniel.

– Știi ca și mine ce se întâmplă, Daniel Kean! Nu o poți nega. Oricât de mult ai pretinde că trăiești așa cum trăiește majoritatea oamenilor, orb la adevărurile profunde, acum și aici ochii tăi au văzut lumina cea nouă și nu vei mai fi niciodată orb... Orice ar fi ceea ce ne așteaptă în locul acesta, facem parte din el. Cel de-al Unsprezecelea Capitol spune că suntem trecutul nostru cel mai îndepărtat, propria noastră origine... Aici se află acest trecut... De ce tremuri?

Daniel zâmbi. Obrajii îi ardeau.

– Mi-e frică, Yilane...

– Este exact ceea ce trebuie să simți, răspunse credinciosul. Înainte, eu o simțeam, iar tu, care nu vedeai același lucru ca mine, m-ai consolat... Acum, tu ești cel care vezi: de aceea, frica ta a crescut. Îți amintești ce ți-a spus ieri maestra Sen? Credința e cunoaștere, iar cunoașterea ne înspăimântă. Dar asta nu e rău. E natural și omenesc. Și eu simt frica, Daniel. O frică pură, bolnăvicioasă, care îmi supune trupul, silindu-mă să caut alinare în ceilalți... O frică asemenea unui val care m-ar smulge de pe pământ și m-ar duce chiar până în mijlocul oceanului... Este ceea ce trebuie să simțim! Și dacă mă ajuți, vom putea să o domolim îndeajuns ca să trecem prin deschizătura aceea...!

Inima lui Daniel îi bubuia frenetic în piept.

– Ce vrei să fac...? șopti el.

– Să dansăm, propuse Yilane. Un dans ritual. Amândoi vom fi unul singur. Lasă-te călăuzit de mine...

Pe Daniel, deodată, îl ispiti propunerea. Yilane îl conduse în zona de nisip încă nescăldată de mare și îi ceru să-i imite gesturile. Nu era dificil, dat fiind că, atunci când Daniel greșea, Yilane

îl ajuta să-și așeze brațele sau picioarele în poziția adecvată. Curând, totul începu să decurgă cu ușurință, ca apa care năpădea încetul cu încetul pământul sub picioarele lor.

La un moment dat, Yilane luă capul lui Daniel între mâinile sale și îl sărută. Aproape fără să-și dea seama, Daniel simți că frica dinăuntrul său se stingea ca o flacără fără aer.

Brusc, percepu ceva.

La început, crezu că era o schimbare în ambianță, o prezență care îi supraveghea, o privire ascunsă, provenind de undeva dintre stânci. După aceea, n-a mai fost atât de sigur.

Senzația nu semăna cu nimic din ceea ce resimțise înainte. Amețeala a fost atât de mare, încât aproape crezu că avea să leșine, de parcă ar fi băut cantități imense de alcool. Se simțea, în același timp, fericit și descumpănit, vesel și înspăimântat. Vederea i se împăienjenea. Când își recăpătă seninătatea, constată că Yilane se îndepărtase de el și se afla în picioare lângă o stâncă enormă de pe mal, strâns lipit de ea, ca și cum ar fi avut de gând să o cuprindă cu brațele.

– Și tu ai simțit? întrebă Daniel. Yilane îl privi și încuviință. Ce era?

– Poate un efect al realizării ritualului aflându-ne atât de aproape de locul revelației..., spuse Yilane nu foarte convins. Sau un avertisment, ca și cum cineva ar fi vrut să ne spună: „Nu sunteți ceea ce credeți voi că sunteți". Hai să-l încheiem.

Reluară dansul, dar de data aceasta cu un scop concret: își împletiră cu furie trupurile și căutară orgasmul frecându-se unul de celălalt. Gemură la resimțirea plăcerii care, vreme de câteva clipe trecătoare, curăță de orice teamă.

Apoi, se priviră și își zâmbiră. Starea proastă a lui Daniel trecuse, lăsând înăuntrul său o urmă de forță, de energie recăpătată.

Yilane părea să se simtă la fel. Privi spre intrarea întunecoasă din gura desenului.

– Cred că ne vom putea cățăra până acolo, spuse el. Există un fel de cărare.

Își strânseră rucsacurile și le agățară în spinare. Marea invadase deja singurul loc accesibil dintre stânci și au trebuit să-și facă drum înotând. Odată ajunși la adăpost de apă, Yilane se uscă și îmbrăcă niște pantaloni roșietici strânși pe corp, iar Daniel își puse o piesă scurtă albastră și un colier galben. Cu Yilane în frunte, începură urcușul anevoios.

13

– Sunt aproape! exclamă Anjali. În spatele acelei faleze! Și au găsit locul revelației...

Știrea îi însufleți pe toți, cu excepția lui Svenkov, care poate nici măcar nu auzise, pentru că în momentul acela se apropia mergând încet pe nisip.

După ce o îmbrățișă pe Anjali, Rowen se grăbi să-și ia rucsacul.

– Să mergem, nu e timp de pierdut! Trebuie să-i găsim înainte de lăsarea întunericului!

– Mai e ceva, spuse Anjali, terminând să-și pună echipamentul pe trupul său umed. Dar nu știu foarte bine ce anume este.

– Credincioși tribali? sugeră Rowen cu nerăbdare.

Anjali negă, în vreme ce își încheia centiroanele cu arme.

– Nu... Ceva foarte diferit... Cred că ei riscă o mare primejdie și nu o știu...

Darby și Rowen se priviră cu disperare.

– Probabil că Adevărul i-a urmărit! șopti Rowen – și de-abia termină ce avea de spus că se întoarse cu spatele și o rupse la

fugă în direcția semnalată de Anjali. Poate că vom ajunge înainte de a fi prea târziu!

– „Adevărul"? întrebă Svenkov descumpănit.

Nu-i răspunse nimeni.

– Dacă e vorba de Adevăr, spuse Darby ca pentru sine, *este deja* prea târziu.

Capitolul al Doisprezecelea

Muntele

1

Intrarea era întunecoasă și, văzută de departe, părea adâncă, dar când au ajuns au constatat că era vorba doar de un loc de trecere prin stâncă. Se târâră spre celălalt capăt și, spre surprinderea lor, ieșiră din nou afară. Vegetație luxuriantă, rădăcini groteși și pietre lustruite acoperite cu straturi de mâl alcătuiau peisajul. Yilane observă încă ceva: pe pământ, niște praguri dispuse pe mai multe niveluri formau o scară care își croia drum urcând printre jgheaburi înguste cu plante.

Daniel, care nu știa bine ce spera să găsească, rămase o clipă încremenit.

– Ce-i cu tine? întrebă Yilane, oprindu-se pe o treaptă.

„Scară de metal." Spusese și asta când era inconștient? Dar scara aceea nu era de metal.

– Nu știu... Poate că asta nu ne duce nicăieri.

– Nu vom ști dacă nu mergem mai departe. Yilane îi întoarse spatele și continuă să calce cu picioarele goale pe treptele acoperite de mucegai.

Nu era un traseu foarte lung, dar curbele diferitelor paliere și desișul îi împiedicaseră să zărească de jos capătul. Era vorba de o altă deschizătură, de data acesta mai largă, în partea de sus a stâncii. Umezeala era compactă și la aceasta se adăuga un anumit susur crescând al apei.

Imensa cavernă la care ajunseseră avea partea superioară deschisă spre cer. Era suficientă lumină pentru a dezvălui în mare măsură interiorul incintei, dar ungherele cele mai îndepărtate erau cufundate în penumbră. Sub relativa claritate se putea observa conturul șerpuitor care separa cele două laturi ale peșterii, de vreo treizeci de metri lățime în partea sa cea mai largă, un fel de trecătoare care pătrundea în pereți, alcătuind deschideri în arc. Era un spectacol extraordinar. O punte de prindere autoextensibilă, acoperită de praf, permitea trecerea de pe o parte pe cealaltă.

– Are forma unui vulcan.

Yilane arătă pereții cavernei.

Daniel dădu doar din cap, incapabil să articuleze vreun cuvânt. Știuse întotdeauna că există astfel de locuri, rămase din perioada chinuitoare a cataclismelor, dar i se părea înnebunitor faptul de a se afla într-unul din ele. Auzea ca prin vis explicația religioasă a lui Yilane:

– În cel de-al Doisprezecelea se povestește originea Anticilor, o rasă anterioară omenirii, al cărei oraș de gheață se găsea în ceea ce semăna cu un vulcan, fără să fie într-adevăr așa ceva...

Dar teama lui Daniel provenea din întâmplări mai recente.

– Poate să fie cineva aici, înăuntru. Arătă spre punte.

– Poate. Sau poate fi un vestigiu al expediției lui Kushiro.

Se apropiară prudent de marginea trecătorii. Era un abis tenebros căruia nu-i zăriră fundul. Yilane aruncă o piatră care dispăru în întuneric fără să lase vreo urmă. Dar sunetul care ajungea dintr-un anumit punct al acelei bezne era clar identificabil.

– Apă, spuse el, și îl privi pe Daniel. Un torent sau o ieșire spre mare. Să vedem ce este de cealaltă parte.

Puntea părea solidă. Lumina slabă scotea la iveală traverse de plastic și de metal fixate de stânci cu pitoane. Yilane aruncă o piatră în mijloc și structura răspunse ferm. O traversară. În partea sa din mijloc se balansa ușor, iar Daniel își luă o mână de pe cureaua rucsacului și se prinse de balustradă, căutând să nu privească în jos. Când ajunseră de cealaltă parte și pătrunseră adânc în întuneric, descoperiră că peștera se termina în punctul acela. Yilane părea descumpănit.

– Dacă există o punte este pentru că aici trebuie să fie ceva, semnală el.

Inima lui Daniel bătea frenetic. Înaintă spre capătul trecătorii întrebându-se ce anume căutau. Un „chepeng"? O „scară de metal"? Un „tavan în unghi"? Totul i se părea absurd.

Atunci se întâmplă că, privind spre marginea de stâncă a prăpastiei, o văzu.

– O scăriță, spuse Yilane apropiindu-se. Autoextensibilă.

Din plastic și metal, ca și puntea. Ar putea fi scărița din presupusa „revelație"? Daniel începea să creadă că puteau să se fi înșelat. Iar dacă țipetele păsărilor și găsirea ulterioară a desenului de pe pisc erau simple coincidențe?

Hotărî să-i spună lui Yilane, dar când se aplecă lângă el și îi privi chipul în penumbră înțelese ce se pregătea credinciosul să facă, înainte chiar de a o spune.

– Nu, Yilane! îl opri el.

Ochii lui Yilane erau plini de frică, dar și de o hotărâre înfometată. Ca și cum l-ar fi împins înainte ceva mult superior lui.

– Trebuie să aflăm, spuse Yilane, și îl dădu la o parte cu delicatețe.

– E riscant să cobori pe aici!

– Nu mult mai riscant decât să escaladezi până aici.

Într-adevăr, scărița era groasă și era prinsă ferm de margine. Traversele păreau robuste și, chiar dacă erau îmbibate de umezeală, păreau a fi rezistente. „Ca și cum cineva ar fi lăsat toate astea ca să ne indice drumul", se gândi Daniel. Totuși, îl speria faptul că nu putea vedea unde se termină. Era ca și cum ar fi condus pe lumea cealaltă. În lumea *Cheii?*

– Dacă vrei, așteaptă-mă aici, spuse Yilane.

Înainte de a putea să-și dea seama, Daniel se trezi de unul singur, cu scara scârțâind sub greutatea lui Yilane. Se aplecă și văzu părul castaniu al credinciosului plutind parcă pe o mlaștină neagră. Apoi dispăru și părul.

– Yilane! îl strigă el.

Așteptă răspunsul în zadar.

2

Când zări desenul de pe pisc, Héctor Darby nu avu nici o îndoială.

Erau la un pas de a obține *Cheia.*

Mișcătoarea Casă a lui Dumnezeu acoperea aproape tot nisipul cu valurile sale, dar Anjali și Rowen, care mergeau în frunte, își deschiseseră drum prin apele înspumate și urcau acum stâncile în direcția intrării. Locul nu părea să fi fost călcat de picior de om vreme de secole, dar această ultimă impresie putea fi falsă, dat fiind că mareea urcase și valurile ștergeau marginea stâncilor, făcând să dispară orice urmă anterioară. Darby se întreba, neliniștit, dacă aveau să ajungă la timp pentru a împiedica să li se întâmple ceva lui Daniel și lui Yilane. Simțea nevoia să se gândească la cea mai rea dintre posibilități. Viziunea mentală a lui Anjali le dăduse de înțeles că erau în viață, dar în mare pericol,

și nu primiseră răspuns când, ajungând în micul golf, îi strigaseră pe nume.

Orice ar fi, trebuiau să urce.

Cel mai greu era să ajungă pe faleză, căci marea, lovind cu putere în primele stânci, le ajungea până la brâu. Maya, care se afla în frunte, părea mai fermă chiar decât pietrele, dar se oprea din când în când ca să-l ajute pe Darby. Svenkov, ultimul dintre toți, ud leoarcă până la cap, cu maioul alb, pe care îl purta, lipit de tors, mergea cu nepăsare și vorbea doar ca să-i ordone amenințător lui Darby să se miște. Între cei doi, omul biologic se clătina apucându-se de stânci ca să învingă forța curentului năvalnic al mării. Deodată, Maya se opri. Apa încă îi mai ajungea până la genunchi. Darby, care încerca să o ocolească, se opri o clipă și același lucru îl făcu și Svenkov.

– Nu, spuse ea.

– Ce anume? întrebă Darby, dar întrebarea lui pieri sub sunetul altei voci.

– Aruncați rucsacurile și armele în apă.

În spatele stâncilor era o necunoscută. Se înălța cu picioarele înțepenite *între pietre, acoperită pe jumătate* de acestea. Pe Darby îl impresionară frumusețea ei aproape neomenească și strălucirea fascinantă a părului său blond și lung pe care briza aproape că nu îl răvășea, de parcă ar fi fost vorba de o sculptură ieșindu-i la iveală din cap. Era într-adevăr o femeie splendidă.

Dar când privi mai atent sclipirile din ochii săi verzi, își spuse că nu avea să se apropie de femeia aceea atât de superbă sub nici un motiv.

Poate că îl influența și faptul că avea două pistoale-mitralieră cu țevi negre și reci, asemenea pupilelor ei adânci.

– Nu mă face să repet, Maya Müller, spuse Turmaline.

Fata părea că șovăie. Darby, care îi dăduse deja ascultare și își aruncase bunurile, se întrebă pentru o clipă dacă Maya și Svenkov aveau sau nu să contraatace.

În clipa aceea, un braț perfect, alb, parcă desenat în aer, îi cuprinse gâtul pe la spate. Simți un frig metalic în cap.

– Vrei să începem cu prietenul tău, oarbo? spuse Svenkov ridicând pistolul de rezervă spre tâmpla lui Darby.

„Totul a fost o capcană de la bun început", înțelese Darby.

Se simți pierdut.

3

– Yilane! strigă el din nou.

Tăcerea era copleșitoare pentru că era plină de sunete inutile: trosnituri, susur de ape adânci... poate chiar și țipete? Dar, dacă așa era, se auzeau în afara muntelui. În orice caz, glasul lui Yilane părea să fi pierit împreună cu trupul său.

Daniel așteptă până când se convinse că tovarășul său credincios nu va mai răspunde. Îndoielile și temerile îl mai opriră o clipă, dar conchise că singurătatea era de o mie de ori mai rea decât o moarte rapidă. Atunci, își coborî piciorul pe margine, îl sprijini de o traversă și, prinzându-se de laturi, începu să coboare.

Pentru o durată neprecizată, îngrozitoare, observă concentrat peretele de stâncă barat de traverse, lumina din ce în ce mai slabă care venea de sus. Dar când îl cuprinse întunericul, își pierdu și puținul curaj care îi mai rămăsese. Iar sunetul neliniștitor care urca din adâncuri nu îl ajuta să se relaxeze: putea fi apă, dar nu mai era atât de sigur. Să fi fost oare răsuflarea vreunui fel de creaturi enorme? Poate că acesta era motivul, își spuse el, pentru care nu-l auzea Yilane.

Oricum ar fi fost, se simțea incapabil să coboare în continuare în întunericul deplin cu acel vuiet sub picioare. Se prinse de scăriță, gândindu-se că nu va mai putea continua, când deodată îl ajunse de jos o lumină bruscă.

Privind, descoperi că lungimea porțiunii de scară care îi mai rămăsese încă de străbătut era în continuare considerabilă, dar putea zări pe fund pământul ferm și silueta lui Yilane mișcându-se dintr-un loc în altul.

Plin de energii renăscute, continuă coborârea. Yilane îl aștepta la capăt, dar nu părea vesel.

– Nu există nimic aici, spuse el, doar aceste lumini.

Erau mai multe reflectoare conectate între ele și la maneta unui generator, pe care Yilane o acționase după ce bâjbâise în întuneric. Nu scotea la iveală altceva decât o grotă cu margini înguste care avea în centru o enormă albie. Apa curgea printr-o imensă breșă și se unduia, formând încrețituri de spumă care, lovind pereții, produceau un vuiet constant. Adâncimea ei era greu de calculat, dar nu părea să fie un simplu râu.

Albia cotea, urmărind trecătoarea. Luminile nu ajungeau mai departe.

– Ce sunt toate acestea?

Daniel ridică tonul ca să se facă auzit peste vuietul apei.

– Ceva nou, fu răspunsul lui Yilane.

Umezindu-și buzele proiectate, Daniel înaintă spre cotul albiei. Zărea niște umbre stranii în capătul acela. Se apropie și constată că Yilane se înșela.

Mai era ceva în afara luminilor.

De fapt, multe lucruri: piese, bucăți de metal, cabluri tăiate, unelte, lăzi stivuite, hamacuri... O infinitate de obiecte mici și mari aglomerate. Era ca și cum un grup de tehnicieni ar fi muncit conștiincios în zona aceea, chiar ar fi locuit în ea, și apoi ar fi dispărut, lăsând totul acolo.

Când retinele lor programate genetic să profite de cea mai mică rază de lumină începură să le ofere imagini, porni să se plimbe prin cimitirul acela. Nici măcar nu știa ce caută.

Deodată, se opri.

În partea aceea, peretele prezenta praguri bine conturate, ca niște balustrade sau cornișe, dar nu aceasta i-a atras atenția. Tavanul, care forma o cornișă convexă în punctul acela, prezenta în mijloc o deschizătură care părea să facă trecerea spre o mică incintă.

Era ușor de ajuns până acolo: trebuia doar să urce pe acele praguri.

„Chepeng în tavan."

Cu inima bătându-i tare, fără a se gândi măcar să-l anunțe pe Yilane, Daniel lăsă rucsacul pe jos, apucă un prag, se ridică în picioare și ajunse până la deschizătură. Se înălță prin ea într-un întuneric deplin.

4

– Adu-i! porunci Blonda.

„Și Anja și Meldon...?" se gândea Darby, pe când înainta împreună cu Maya cu mâinile pe cap. Își ridică privirea și îi zări în vârful stâncilor, lângă gaura de intrare. O femeie cu părul roșu îi amenința cu pistolul. Darby crezu că o recunoaște și tresări de spaimă: era Mitsuko Kushiro... sau ceea ce mai rămăsese din ea, fără îndoială controlată de Adevăr. Oare Adevărul era femeia aceea blondă cu ochi înghețați? Sau era vorba de Stăpân?

În vreme ce era silit să meargă cu poticneli până la stânci, Darby se întoarse spre polinezian.

– Ea v-a plătit mai mult, Svenkov?

– Și m-a amenințat mai bine, spuse Svenkov fără urmă de emfază.

Turmaline ieși dintre stânci. Zâmbea ușor și continuă să o facă ridicând cele două arme spre fată.

– De domnul Darby vom mai avea încă nevoie. Cât despre tine...

– Nu, așteaptă, spuse Svenkov. Ți-am spus că voi cere unele prerogative față de anumiți membri ai grupului...

– Te refereai la Daniel Kean, precizã Turmaline amenințând-o încă pe Maya. Și îți vor fi acordate de îndată ce vom pune mâna pe el.

– M-am răzgândit. Svenkov o apucă pe Maya de braț. O voi face cu ea.

– Este prea periculoasă pentru tine, idiotule, răspunse Turmaline, și Darby văzu cum frumoasele și lungile ei degete arătătoare se încolăceau ca niște șerpi pe trăgaci.

– Ascultați, spuse Darby ridicând mâinile. Vreți *Cheia*, nu-i așa? Ați ajuns deja. Este acolo sus. Arătă spre desenul de pe pisc. Urcați și luați-o. Știm că am pierdut, lăsați-ne să plecăm...

Dar Svenkov și Turmaline se măsurau din priviri, fără să-i dea atenție.

În clipa aceea, se auziră focuri de armă. Blonda se întoarse și expresia ei adoptă un alt gen de seriozitate. Deși Darby nu reuși să afle ce se întâmpla pe înălțimea falezei, reacția femeii cu părul de aur îl făcu să creadă că, orice ar fi fost, era în avantajul lor.

– Nu-l scăpa din ochi, îi spuse Turmaline lui Svenkov, și o luă la fugă.

– Cine este ea, Svenkov? întrebă Darby privindu-l pe polinezian, care nu-și lua ochii de la Maya.

– Nici nu știu și nici nu mă interesează. Se numește Turmaline. M-a angajat cu puțin timp înainte ca voi să mă fi vizitat.

„Yuli, băiatul de la tavernă, cel care ne-a condus la Davenport", se gândi Darby. Deduse că totul fusese minuțios plănuit:

Yuli, la ordinele acelei blonde, îi dusese la Shane Davenport. Poate că femeia biologică era într-adevăr nebună și nu se prefăcea, dar știau că va sfârși prin a menționa numele lui Svenkov.

– Mi-a propus un plan dublu, spuse Svenkov: urma să o informez în orice clipă despre ruta pe care aveam să mergem și să o ajut după aceea să vă ucidem pe toți. În schimb, urma să rămân cu banii pe care erați dispuși să mi-i plătiți, în afară de cei pe care mi-i va plăti ea. O ofertă cum nu se poate mai bună, nu crezi?

– Și atacul de lângă cascadă? Cine l-a pus la cale? Ea sau dumneavoastră?

Svenkov își arcui buzele într-un zâmbet ușor.

– Să zicem că nu suport să mi se pună autoritatea la îndoială... Am vrut să-l pedepsesc pe blond pe plajă și prietenul său, credinciosul, m-a împiedicat... Mai făcusem înțelegeri cu triburile de *mascați cu alte ocazii, aceasta n-avea de ce să fie o excepție...*

– Dar era o excepție, nu-i așa, Svenkov? interveni fata. Zâmbea cu ochii închiși la mică distanță de arma lui Svenkov. Femeia aceea îl vrea pe Daniel în viață. I-a convenit să-l vinzi unui trib? Svenkov șovăia. Maya își lărgi zâmbetul. Ori nu cumva ai fost destul de naiv ca să-i spui că n-a fost vina ta și să te gândești că o să te creadă?

– Svenkov, ascultă, o întrerupse Darby. Maya are dreptate: femeia aia o să vă omoare și pe dumneavoastră de îndată ce se va termina toată povestea... Dacă ne ajuți, vei supraviețui.

Dar Svenkov nu părea să aibă alt interes decât silueta ciufulită și dezbrăcată către care își îndrepta pistolul.

– Se dau asigurări că ești periculoasă, spuse el cu voce blândă și muzicală. Să vedem cât ești de periculoasă.

Fără să înceteze să-i amenințe cu prima sa armă, o scoase din toc pe cea cu două țevi și ținti piciorul drept al Mayei cu același gest rapid.

Detunătura îl făcu pe Darby să închidă ochii. Când îi deschise, fata se zvârcolea la picioarele lui cu chipul crispat și mâinile

prinse de genunchiul drept. Între degete i se prelingeau dâre de sânge. Nu țipa, dar gâtul ei scotea un sunet răgușit, de parcă și-ar fi ținut răsuflarea.

– Svenkov, lașule! strigă Darby, vrând să se arunce asupra polinezianului, dar țeava celuilalt pistol îi țintea fruntea.

Svenkov se întoarse spre fată.

– Nu văd să fii chiar atât de periculoasă. De fapt, cred că ești complet inofensivă. Dar îți place să-l amenințI pe Svenkov și să-l umilești... Probabil că, dacă te-aș lăsa, ai face-o din nou. Nu contează: femele, masculi și divergenți mai puternici decât tine au dansat pentru mine și m-au rugat să-i folosesc. Târăște-te în față! porunci el. Fata rămase nemișcată. O să număr până la trei și o să-l împușc pe prietenul tău. Unu... Fata începu să se târască folosindu-se de mâini și de piciorul pe care îl putea mișca. Svenkov ridică piciorul desculț și îi trase o lovitură. Mai repede!

Se amuză observând cum fata imprima mișcărilor sale o viteză mai mare. Mâinile i se înfundau în nisip ca niște gheare, împingând trupul în față într-un ritm febril. Genunchiul drept lăsa în trecere o urmă neregulată de sânge.

Ceea ce nu-i plăcea lui Svenkov era faptul că ea nu plângea. Se supunea în tăcere. Ca un robot.

Când ajunse pe o fâșie de nisip pe care stâncile o fereau de maree, Svenkov îi porunci să se oprească. În momentul acela se auziră focuri de armă dinspre faleză.

– Oh, văd acum că acolo sus ați fost învinși. Îi îngădui lui Darby să privească. Silueta Blondei se înălța în depărtare, în direcția deschizăturii. Aproape, zăcea un trup. „Meldon?“ se întrebă Darby. Nu putea fi sigur de la această distanță, dar dacă așa era, spera ca Anjali Sen cea puternică să fi reușit să scape.

Polinezianul își concentră din nou atenția asupra Mayei.

– Răsucește-te.

Lui Darby îi venea greu să o privească pe prietena sa. Chiar dacă Maya fusese concepută după un proiect, perla explozivă din arma lui Svenkov îi prefăcuse genunchiul într-o pastă, iar procesul de răsucire a trupului probabil că îi pricinuia o durere de nedescris, însă ea doar respira mai adânc, ca și cum ar fi realizat un anumit gen de exercițiu. Svenkov părea și el surprins. Se apropie și „acceleră" manevra lentă a Mayei, lansând o lovitură cu călcâiul în rana sângerândă din piciorul ei. Se auzi o trosnitură și un singur țipăt înspăimântător. Fata rămase cu gura căscată, cu osul genunchiului deplasat într-un unghi nefiresc. Darby își întoarse capul, de parcă ar fi resimțit el însuși durerea.

– O să te omor dacă pot, Svenkov, mârâi el, tremurând.

– Dar n-o să poți. Svenkov zâmbi. Lui Darby, chipul lui i se părea nedrept de frumos. Și te sfătuiesc să-ți păstrezi forțele slabe de om biologic pentru atunci când va trebui să urci pe faleza aceea...

– Ce aveți de gând să faceți cu noi?

– Pe tine, să te iau cu mine. Cât despre oarbă... Svenkov își coborî privirea spre trupul expus al fetei. Să vedem dacă e în stare să se supună ca *taurekareka*...

Începu să dea ordine. Fata i se supuse: ridică mâinile pe cap și își depărtă picioarele. În poziția aceea, cu oribila rană lăsând la vedere rotula fracturată, părea complet lipsită de apărare. Gâfâia, dar chipul ei etala din nou un fel de calm ciudat. Svenkov se aplecă și trasă linii pe nisipul umed cu vârful pistolului, închizând în ele trupul gol al prizonierei.

– Acum, prietenul tău biologic și cu mine vom pleca, iar tu mă vei aștepta aici exact în această poziție. Mă voi ocupa să verific. Poate că te voi observa la fiecare minut sau poate când vor fi trecut două sau trei ore, nu o vei ști... Dacă bag de seamă că te-ai mișcat, nu contează din ce cauză, dacă ai lăsat mâinile jos sau te-ai deplasat un milimetru peste vreuna din aceste linii cu o singură parte a trupului tău, îi voi zbura creierii omului tău

biologic... Presupun că e clar. Fata încuviință. Când o să mă întorc, voi verifica în continuare cât ești de periculoasă..., adăugă el, și se întoarse spre Darby. La drum!

Pe când se depărtau, lui Svenkov îi făcu o deosebită plăcere să constate că fata se menținea, în mod supus, nemișcată.

5

Era un fel de încăpere închisă. La lumina reflectoarelor care pătrundea de la etajul inferior, zări sclipiri metalice și o altă manetă asemănătoare celei de jos. Când o mișcă, se aprinseră și mai multe reflectoare. Aproape că păreau să-l amenințe: erau îndreptate spre el. Se întoarse ca să-l cheme pe Yilane și descoperi că prietenul său, credinciosul, urca deja.

– Ce e asta? întrebă Yilane.

Nici unuia dintre ei nu-i venea în minte un răspuns chibzuit. Pe de o parte, părea o formațiune naturală de roci, un fel de nișă puțin mai mare decât ar fi fost normal. Cu toate acestea, erau întrerupătoare, cabluri în stare bună, mai multe unelte, chiar și un dulăpior portabil... În același timp, însăși piatra care susținea totul avea niște neregularități uimitoare, ca niște reliefuri. Simetria și repetarea te făceau să te gândești la o origine artificială. Dar cine ar fi putut ciopli nebunia aceea și ce însemna ea?

Daniel ridică privirea în tavan. Acolo, piatra fusese șlefuită și tăiată formând unghiuri, precum cele de la o încăpere obișnuită.

„Unghi în tavan."

Simțind că trăiește într-un vis, urmări traseul liniilor din postament, dar strălucirea reflectoarelor, situate în două colțuri, îl orbea.

Atunci observă îngustul dulap metalic care se înălța lângă pietrele cioplite. Ușa lui era doar fixată.

Știu ce avea să găsească înainte chiar de a o deschide.

Dar a ști nu era același lucru cu *a găsi.* Vederea scării metalice autoextensibile îl făcu să creadă aproape că și-a pierdut mințile. O luă, întrebându-se la ce i-ar putea servi. Atunci, privi în sus, chiar deasupra dulapului.

Concentrat asupra ciudatelor reliefuri în piatră, Yilane nici măcar nu-și dădea seama ce anume făcea Daniel până când acesta scoase scărița. Atunci rămase privindu-l.

– Ce vrei să...?

Daniel îi arătă crăpătura din unghiul tavanului și Yilane se întrerupse. Chipul său lăsă la vedere o subită și exactă înțelegere.

Dădură la o parte dulapul împreună, Daniel plasă scara sub crăpătură și apăsă întrerupătoarele cu resort. Scara, un șarpe docil, se întinse până în tavan. Daniel urcă pe ea. Crăpătura avea diametrul cât un braț și părea adâncă. Daniel întinse mâna și pipăi.

Nu era nimic.

Se întrebă pentru o clipă ce anume sperase să găsească. Poate un obiect în formă de cheie? Ideea i se păru ridicolă. Oare nu putea fi totul o mulțime grotescă de coincidențe? Singurul lucru pe care îl făcuse în podul din laboratorul lui Kushiro fusese acela de a repeta fraze având legătură cu ceea ce i se întâmplase. „Chepeng". „Scară de metal". „Unghi în tavan"... Sau nu? Se întoarse spre Yilane.

– Ce se întâmplă? întrebă Yilane.

Daniel avea de gând să răspundă, când observă expresia plină de speranță, aproape debordând de entuziasm, a tovarășului său. Strălucirea din ochii acestuia i-l amintea pe Klaus Siegel.

„Ce este credința? Să căutăm într-o gaură, să nu găsim nimic și să nu ne dăm bătuți..."

Cu un fior, ridică mâna și o introduse din nou în crăpătură.

„Să ne spunem: «E ceva» și să căutăm din nou, știind că vom găsi ceea ce căutăm..."

I se uscă gura când îl atinse.

Se afla în fund, pe una din laturi. Fără îndoială, înainte îl confundase cu o piatră. Era un obiect cu forma unui elipsoid: ca un ou căruia i se tăiaseră extremitățile, cu o suprafață netedă și închis la culoare. Pus în picioare, semăna cu un fel de butoiaș. Daniel îl cântări în mână, suflă praful adunat pe el și văzu un gemuleț pe una din laturile sale plane.

Tremurând, coborî de pe scară cu obiectul în mână. Yilane îl privea, cu fața la fel de crispată ca și a lui.

Trebuia să afle. Trebuia să înțeleagă de ce se afla acolo, de ce tocmai el dintre toți. „De ce suntem aleși noi, cei aleși?" Ridică degetul arătător spre acel geam rotund. Deși micul obiect se deschise lent după ce emise un bâzâit, zgomotul nu provenea de la el. Pereții se cutremurară și mai multe unelte așezate pe praguri căzură la pământ. Yilane închise ochii și păru că șoptește o rugăciune, cu fața aplecată într-o parte.

– Vine de jos! strigă Daniel.

Coborâră prin deschizătură. Teroarea îi paralizează.

Zgomotul, din ce în ce mai asurzitor, provenea din ape.

Dar nu apele îl produceau, ci ceea ce *se ivea* din ele.

6

Din fericire, își spuse Anjali Sen, japoneza funcționa la viteză redusă: nu numai că se mișca, dar era evident că și gândea foarte lent. Însă cele două pistoale pe care le ținea în mâini puteau trage într-un mod extrem de rapid.

Mitsuko îi luase prin surprindere aproape de intrarea în peșteră, în vreme ce se cățărau, motiv pentru care n-au putut pune mâna pe arme.

Totuși, în realitate, nu era Mitsuko. Poate că fusese, dar nu mai era și probabil nu mai avea să fie niciodată. Chipul ei rigid era asemenea încercării zadarnice a unui artist de a da expresie unei mase de ceară. În ea, totul avea aerul unei marionete stângace.

Această ultimă împrejurare a fost cea de care Anjali a încercat să profite în favoarea sa: când Mitsuko le-a poruncit să arunce armele, își plecă privirea și se îndepărtă cu agilitate de linia invizibilă de tragere. Auzi mai multe detunături și auzi geamătul lui Rowen în spatele său. Aproape că simți tentația de a se întoarce și de a se năpusti asupra lui Mitsuko. „Meldon", se gândi ea. Nu era pregătită pentru moartea lui Rowen, cu care întreținea o relație de „dragoste", dar înțelese că l-ar ajuta mult mai mult dacă ar reuși să scape cu viață.

Dădu ocol piscului, căutând o suprafață pe care să fugă. Găsi doar o margine de stâncă și vreo treizeci sau patruzeci de metri de gol pe verticală. Faleza se sfârșea în extremitatea aceea. Nu avea să reușească să o escaladeze îndeajuns de repede ca să se ferească de gloanțele japonezei.

Îi rămânea o posibilitate.

Printre credincioșii nu foarte numeroși ai celui de-al Doisprezecelea Capitol exista o putere care oferea capacitatea de care avea nevoie în momentul acela. La urma urmelor, cel de-al Doisprezecelea era Tranziția Pământului și, în paginile sale, Autorul dezvăluia, prin intermediul metaforelor cunoscute, forța ascunsă *în munți. Dacă ar greși, căzând de la o înălțime de treizeci de* metri, s-ar zdrobi de stâncile de sub apă. Era oare preferabil unui glonț? Poate că nu, dar măcar ar avea mai multe șanse.

Își depărtă picioarele vârâte în niște pantaloni stridenți cu dungi roșii, proptindu-le pe marginea prăpastiei, și respiră

adânc. Se concentră pe metafora „avionului ușurat de povară", în care protagoniștii zboară peste culmile ninse ale Antarctidei simbolice. Formarea ei la Școala Sacră din Bombay și peregrinările sale prin ținuturile de gheață din Sud îi reveniră în memorie.

Și ea se putea mișca astfel. Și ea avea să plutească peste culmile ninse.

Vântul părea să-i spulbere toate percepțiile și spațiul se prefăcu într-un perete cenușiu, fără fisuri, și un sol neted. Trebuia doar să meargă pe acolo. Doar să meargă.

„Să mergi pe un sol neted ca și cum ai merge pe o scenă..."

– Călătorie plăcută, auzi în spatele ei.

Întoarse capul și o văzu pe Mitsuko trăgând în ea.

Privi glonțul care o putea ucide apropiindu-se cu o viteză de neînchipuit, în vreme ce își avansa piciorul drept și păși în aer. „O călătorie, da. Voi călători prin acest culoar cenușiu." Simți că o forță măreață punea stăpânire pe ea. Deși nu făcea altceva decât să meargă, reuși să evite proiectilul cu aceeași ușurință cu care s-ar fi ferit de o minge aruncată de un copil.

Atunci, privi în jurul său și își stăpâni un țipăt.

Se afla la câțiva metri distanță de marginea falezei. În aer. „Sau nu în aer: mergând pe solul cenușiu." Dar acest fapt nu avea nici o legătură cu mersul. Când vru să urce, se trezi deodată la o înălțime de vreo cincisprezece sau douăzeci de metri deasupra punctului anterior, ceea ce îi pricinui un vertij care aproape că o împiedică să se concentreze. Dori să coboare și apăru pe neașteptate atât de aproape de valuri, încât le putea atinge dacă își întindea brațele.

Nu întârzie să controleze acea nouă formă de deplasare. Totul consta în a lua lucrurile cu calm. Nu se putea juca cu dimensiunile: trebuia să se mențină în picioare fără să se îndepărteze prea mult de munte.

Cât ai clipi din ochi, se instală în spatele lui Mitsuko. Împușcătura, glonțul și mișcările sale păreau să se fi întâmplat cu aceeași viteză, iar sunetul armei încă mai dăinuia, ca și fumul care se răspândea în atmosferă.

– Călătorie plăcută, Mitsuko! spuse ea.

I-a fost de-ajuns o lovitură de picior. Femeia biologică fu împinsă înainte. Căzu așa cum ar cădea un obiect, fără țipete, fără apărare. Se lovi de două, trei ori de peretele de stâncă înainte de lovitura finală în colții mortali, ieșiți din apă. Anjali vru să coboare ca să-și continue traseul și să-i vadă finalul și de-abia își exprimă gândul că se și află lângă trupul lui Mitsuko chiar în clipa în care acesta se zdrobea de pragurile de care se spărgeau valurile.

Sprijinindu-se de stâncile de care se lovise, Mitsuko își înălță trupul, răstignită peste valuri. Părul îi era mai roșu decât de obicei și îi acoperea fața aproape în întregime. Dar nu era păr, observă Anjali, ci niște șuvițe dese năclăite de sânge. Totuși, chiar și cu capul zdrobit, încă se mai mișca.

Până la un anumit moment. Dacă înainte o făcea lent, acum părea aproape invalidă. Deodată, înțepeni și valurile o izbiră de parcă ar fi fost o altă stâncă ieșită din mare. Anjali știu că, orice i s-ar fi făcut, chiar și salvată fiind de la moartea eliberatoare, nu se va mai mișca vreodată.

Nu putea să mai piardă timpul. Crezuse că vede un alt dușman la poalele falezei capturându-i pe Darby și pe Maya. Se întoarse la pisc cu prea mare rapiditate și rămase plutind la zeci de metri deasupra trupului căzut al lui Meldon Rowen. Să-l vadă pe Rowen a durut-o mai mult decât s-ar fi așteptat. Aerul din jurul său părea că trece printr-o sită, până când se prefăcu în molecule fine și pure. Anjali observă speriată că își pierduse concentrarea, închise ochii și, când îi deschise, descoperi că se lăsa în jos spre culmea falezei, pe partea opusă deschizăturii de la intrare, în fața

unor trepte de piatră care conduceau la o altă deschizătură și mai mare.

La picioarele scărilor, împreună cu Svenkov și Darby, era Blonda.

7

Lui Anjali i-a fost de ajuns o privire ca să știe că Svenkov îi trădase. Sosirea ei din aer a impresionat-o atât de mult pe încercata călăuză, încât părea să-și fi pierdut controlul asupra sa și asupra ostaticului său. Darby profită ca să scape și se îndepărtă pe scări în sus. Svenkov șovăi între Anjali și Darby și, până la urmă, singurul lucru pe care l-a făcut a fost să se dea înapoi, căutând protecția fabulosului proiect anatomic al Turmalinei.

Blonda, în schimb, nu părea impresionată, ca și cum vederea unor femei zburând ar fi făcut parte din rutina ei. Ochii săi i-au spus lui Anjali că era dornică să ucidă și că momentul acela era la fel de bun ca oricare altul.

– Așadar, de-acum ai aterizat, spuse Turmaline, și trase două rafale de gloanțe din armele sale gemene. Anjali se lăsase deja să cadă pe o parte și stânca din spatele ei sări în bucăți. Văd că ți s-au frânt aripile, adăugă Turmaline, și o amenință din nou.

Într-adevăr, Anjali nu mai avea să zboare din nou. Dar percepu greșeala Blondei: după împușcături îl lăsase descoperit pe Svenkov, gândindu-se fără îndoială că nu are nevoie de ajutor. Svenkov, nervos, zăbovi mai mult decât ar fi fost necesar până să ridice țevile pistolului. Nu mult. Îndeajuns.

Anjali își lăsă capul în jos, astfel că focurile de armă s-au încrucișat pe diagonală. În același timp, se aruncă asupra torsului lui Svenkov, lovindu-l și făcându-l să se izbească de un copac. Știa că nu avea timp de pierdut.

„Pentru că Păr Auriu..."

Îl făcu pe Svenkov să se răsucească, își scoase din toc propria sa armă, se folosi de Svenkov ca de un scut, puse țeava la tâmpla polinezianului...

„... va trage din nou."

– Dacă te miști, îl ucid, strigă ea.

– Mă mișc, spuse Turmaline, și trase din nou.

Ochii frumoși ai lui Svenkov deveniră sașii, de parcă și-ar fi putut privi moartea reflectată în ploaia de proiectile. După o fracțiune de secundă, trupul său era un frumos covor de piele la picioarele lui Anjali. Indianca vru să contraatace, dar își dădu seama că nu mai erau alte obstacole între țevile fumegânde ale Turmalinei și ea. Dădu drumul armei și ridică brațele.

– Nu era o prea mare prietenie între voi doi, greșesc cumva? spuse Anjali.

– Ca să spun adevărul, nici una. La capătul îndepărtat al celor două țevi ațintite asupra ei, Blonda zâmbi. Ciudate trăsături, unde ai fost proiectată?

– În India, spuse Anjali Sen. I se păru că menționarea numelui țării sale în clipa morții era tot ce își dorea.

– Am fost de vreo două ori în India, răspunse Turmaline, și trase.

Gloanțele, totuși, n-au țâșnit în direcția dorită din cauza pietrei care îi lovise brațul stâng.

Imperturbabilă, Turmaline privi în spate. Omul biologic încerca să culeagă o altă piatră. Acesta a fost momentul de care Anjali a hotărât să profite.

– Héctor, pleacă de aici! strigă ea aruncându-se cu capul în pântecele Blondei. Era un zid de mușchi proiectați, subțire, dar nedeformabil. Cu toate acestea, reuși să o dezechilibreze. Își completă atacul ridicând pumnii de jos în sus ca să lovească în mandibula opozantei sale. Totuși, de data aceasta nu-și atinse ținta. Nu numai asta: simți o durere atroce, de parcă mii de ace

îi străpungeau mâinile. Atunci își dădu seama că Turmaline își răsucise capul, lăsând ca lovitura să i se izbească de gât. Descumpănită, își privi mâinile sângerânde.

Blonda imprimă o rotație în sens opus capului ei și, cu zgomotul unui roi de viespi blindate, un milion de ace de aur se năpustiră din nou asupra lui Anjali. Credincioasa își dădu la o parte capul, dar nu îndeajuns de iute. Bucăți de piele săriră în aer și Anjali Sen căzu pe spate, se rostogoli de mai multe ori pe treptele de piatră, târând în urma ei un văl de sânge, și se izbi de un copac rămânând nemișcată.

Cu toate că fusese frânat de lovitura dată lui Anjali, părul Blondei continuă rotația și îi biciui propriul braț, care începu să sângereze. Apoi, mai undui puțin, pentru ca în cele din urmă să înceteze a se mai mișca. Picături roșii umezeau vârfurile de aur și îi alunecau pe deltoizi.

Turmalinei nu-i păsa. Era fascinant pentru ea să fie rănită de propriul păr.

Privi în jurul ei și băgă de seamă că Darby reușise să se ascundă. Dar îl va găsi ea.

Făcu un rezumat rapid al situației. Se gândise să se folosească de Darby ca ostatic ca să-l captureze pe Daniel cu ajutorul lui Svenkov, dar acum Svenkov murise, Mitsuko de asemenea (percepea acest fapt), iar Darby fugise spre plajă, motiv pentru care era nevoie să-și modifice planurile.

Totuși, perspectivele nu erau rele. Anjali Sen și Rowen fuseseră eliminați. Rămâneau numai Darby și fata oarbă, iar aceasta din urmă, grav rănită la picior, nu putea lupta. Cu toate acestea, oarba era mai periculoasă decât toți ceilalți: era necesar să termine cu ea cât mai degrabă.

O va ucide pe oarbă și apoi pe Darby. Nu-i va fi greu după aceea să-i găsească pe Daniel și pe Yilane. Stăpânul va fi satisfăcut.

Reîncărcă armele și se îndreptă spre deschizătura de ieșire.

8

Lucrul acela ieși din adâncuri cu un ecou asurzitor, deplasând o imensă cantitate de apă. Ochi mobili și clipitori se uitau în toate direcțiile de pe un enorm cap cilindric și rugos care se înălța scoțând șuvoaie de spumă printre infinitele sale buze, ca un mare animal amfibiu care s-ar fi scuturat de picături înainte de a face primii pași pe pământ.

Yilane credea că știe ce este. O teroare absolută îl mistuia și se gândea că față de ceea ce trezise Daniel în acea sală subterană a Anticilor nu se putea face nimic în afară de a cere un sfârșit rapid și milostiv. Din această cauză se întorsese cu spatele și se aplecase înainte privind peste umăr, reproducând astfel gestul sacru al personajelor celui de-al Doisprezecelea Capitol care, fugind din orașul de gheață, se întorc o clipă și privesc la ceea ce îi urmărește.

Pentru Daniel Kean a fost ca și cum ar fi rămas conștient după ce a murit. Într-un mod atavic, fără să știe dacă era corect sau nu, făcuse la fel ca Yilane și își întorsese capul înclinat, de parcă ar fi vrut să-l afunde în trup. Se cuprinse cu brațele, în vreme ce în jurul lui pământul răsuna și se cutremura cu forța aceea care își căuta locul în noul spațiu la care se ridica.

Nașterea bestiei încetă brusc cu o altă zdruncinătură violentă. În aer rămaseră rotocoale de fum, miros de cocleală și ușoare trosnete. Apa fierbea de spumă. Daniel și Yilane nu-și schimbaseră poziția în acest interval, fiecare din ei abandonat propriei neliniști.

În cele din urmă, Daniel hotărî să se întoarcă.

– Nu, Daniel, nu-l privi..., îl rugă Yilane, dar nici el însuși nu se putea împiedica să privească.

Într-un fel oarecare, Daniel știu că lucrul acela era mult mai mare sub suprafața apei. Ceea ce rămânea la lumină avea aspectul unei jumătăți de sfere care ocupa aproape complet marginile gropii. Diametrul său total trebuia să fie de peste douăzeci de metri. Pe el, încununându-l, se înălța un cilindru de vreo zece metri diametru, dar nu atât de înalt pe cât l-ar fi presupus forța sa la apariție. Atât cilindrul, cât și fragmentul de sferă prezentau o suprafață complicată, ca interiorul unor viscere.

– Daniel, șopti Yilane cu frenezie. Știu ce este această creatură... Anticii le-au folosit ca să-și construiască locuințele sub apă... Se crede că au dispărut odată cu trecerea eonilor, dar e posibil să fie convocate dacă...

Daniel nu-l asculta. Se încruntă privind monstrul. Fără să știe de ce, în minte îi venise o idee subită, neașteptată.

„Marele Tren."

Făcu un pas înainte.

– Nu te apropia...! strigă Yilane, îngrozit.

Daniel continuă să avanseze cu ochii larg deschiși.

– Nu e o creatură, spuse el. E o mașinărie.

9

Maya Müller nu se mișcase din poziția în care o lăsase Svenkov. Avea să rămână acolo până când polinezianul se va întoarce, și va încerca să facă ceva doar dacă l-ar fi ucis deja pe Darby.

Dacă, dimpotrivă, Héctor era în continuare în viață și în puteri (bănuia că asta era cel mai probabil), va suporta tot ce i-ar face sau ar obliga-o să facă Svenkov până când va găsi ocazia de a contraataca fără să-i pună lui Héctor viața în primejdie. Dacă nu o va găsi, nu va ataca.

Aceasta era schema sa de acțiune. Se simțea incapabilă să încerce a se salva cu prețul pierderii lui Darby. Detesta până și ideea. Îi datora viața și nu-i putea plăti contribuind la uciderea lui.

Auzise împușcături și țipete confuze. Acum, auzea doar zgomotul sălbatic al mării izbindu-se de întunericul adânc dinăuntrul său. Pauza aceea i se păru de rău augur: dacă Rowen și Anjali ar fi supraviețuit, și-ar fi făcut deja simțită prezența. Se gândi că, oricât de oribil și de insuportabil i s-ar fi părut, poate ar fi fost mai bine să fi murit cu toții, inclusiv Darby. Atunci, ea și-ar putea aduna forțele și ar fi liberă să se răzbune.

Și se va răzbuna. Până la ultima suflare.

Auzi niște picioare bălăcindu-se în apă. Știu cui aparțin aproape înainte de a-l auzi vorbind.

– Maya, sunt bine! Svenkov a murit! Ai grijă cu...!

O rafală de împușcături din vârful falezei îl făcu pe Darby să tacă. Pentru un moment, fata gemu speriată, dar percepu imediat că omul biologic rămăsese teafăr și că se ascunsese printre stânci.

Știa ce încercase să-i spună Darby: „Ai grijă cu fata blondă".

Bine. Asta era tot ce avea nevoie să știe. Darby o eliberase. Schimbaseră între ei, după cum spunea Biblia în cel de-al Doisprezecelea, o „privire elocventă" în mijlocul vântului și, începând din momentul acela, rezultatul final va depinde de ei.

Se gândi la posibilități. Judecând după sunetul împușcăturilor, Blonda se afla încă sus, pe faleză. De ce nu mai trăgea? Pentru că tocmai cobora.

„Cobora. În mare grabă. Spre ei."

Dacă era agilă, așa cum i se păruse că este, în mai puțin de treizeci de secunde s-ar afla la o distanță suficientă ca să lanseze o nouă rafală, de această dată mortală.

– Maya, îl auzi pe Darby spunându-i din ascunzătoarea de pietre, cu o voce spartă din pricina spaimei, am rămas numai tu

și cu *mine, iar tu nu poți lupta în aceste condiții*... Nici măcar nu poți să te miști... Rămâi aici, voi încerca să o atrag spre mine...

– Héctor! De-abia își înalță capul plin de noroi. Du-te!

– N-o să te părăsesc, răspunse Darby.

– N-o să rămân, șuieră Maya printre dinți. Urcă pe coasta de lângă tine. Este plină de vegetație, te poți ascunde.

Pe când vorbea, își pregătea mușchii.

Ce însemna să nu-și poată folosi un genunchi? Multe lucruri și nici unul, totul depindea de ceea ce ai fi vrut să faci. Bineînțeles, nu putea merge, dar existau alte forme de mișcare. Un genunchi era doar o extremitate nefolosită: trupul dispunea de patru. Strânse din dinți și se pregăti să le utilizeze cu adevărat pe celelalte trei. Primise de mică lovituri brutale și fusese silită să treacă peste ele. Acum, dispunea de mai multă forță și experiență. Nu avea de gând să se predea.

– Maya...! gâfâi Darby. Acum ajunge jos!

„Mai trebuie să traverseze încă porțiunea de apă", calculă ea. Asta o va face să meargă mai încet.

Își deplasă trupul într-o parte amețitor de repede. Nu a trebuit să-și folosească articulația distrusă, a reușit să o facă la perfecție. Dar când se pregătea să se târască, detunături simetrice la câțiva centimetri de capul său împrăștiară praful peste părul deja plin de noroi.

„Se află în mare, dar tirul ei este perfect."

Era vorba – Maya a fost nevoită să recunoască – de o adversară excepțională. Îi împiedicase mișcările prin împușcături, știind fără îndoială că, dacă o lăsa să se strecoare spre stânci, i-ar oferi un avantaj.

Încercă din nou, dar nisipul sări iarăși lângă ea, la mică distanță de degetele ei. Era ca și cum s-ar fi târât printre bombe ascunse.

Atunci, auzi pașii. „Héctor, prostul de el!“ se gândi ea, fără să reușească să strige. Darby ieșise din ascunzătoare și alerga cât îl țineau picioarele spre capătul opus al micului golf.

O nouă rafală de împușcături răsună departe de ea. Hotărî să riște și dădu o roată completă în direcția stâncilor, punându-se la adăpost. Gestul îi provocă o durere de sticlă ce se face cioburi înăuntrul ei, devenind foc și amețeală. Vreme de o clipă, reuși să geamă și încercă să nu leșine. Din fericire, continuă să audă pași îndepărtându-se de ea și își dădu seama că Darby nu fusese nici el rănit. Amândoi erau la adăpost. „Pentru moment.“

Pusese la cale un plan absurd. Dar, ca să-l realizeze, trebuia să se miște în continuare.

Cât sânge o fi pierdut? Nu știa, presupunea că mult. În orice caz, nu atât de mult încât să o îngrijoreze.

10

Turmaline străbătea plaja cu pași mari, despicând apa cu picioarele ei lungi, cu părul răsunându-i în spate.

Blonda era nervoasă pentru că valurile și apariția neașteptată a lui Darby o făcuseră să dea greș. Șovăise între a-l doborî pe omul biologic și a o controla în continuare pe oarbă, pe care o încolțise deja. Asta era de neiertat.

Dar nu va mai comite altă greșeală. Îi va lichida pe toți, va lăsa drumul liber pentru ca Adevărul să intervină atunci când va dori să o facă, așa cum îi poruncise Stăpânul. Acesta din urmă nu va avea nici o plângere împotriva ei.

Darby îi scăpase din nou printre degete, dar grija principală a Turmalinei era oarba. Dacă nu i-ar fi permis lui Svenkov să o lase în viață... Totuși, ce putea face fata aceea? Avea un picior

invalid și era într-adevăr oarbă. Turmaline era sigură că nu trebuia decât să se apropie de ea și să tragă. Nu o vedea în momentul acela, dar urma de sânge de pe nisip o va conduce până la ea.

Ieși din apă și înaintă iute trecând pe lângă pietrele înalte pe unde o văzuse dispărând pe adversara sa. Deodată, percepu ceva.

Privi în sus. Aproape că nu-i venea să creadă.

I se părea cu neputință ca oarba să se fi cățărat pe stânci într-un timp atât de scurt și să se fi postat *deasupra ei*. Dar era acolo.

Timp de o fracțiune de secundă cât o văzu, Turmaline, nevenindu-i să creadă, păru și ea oarbă.

Vertebre, mușchi de pe spate și de pe brațe, vene marcate sub piele, aer dilatând nările: Maya Müller își prefăcu trupul într-un obiect greu, o sculptură prăbușindu-se peste Blondă.

În timpul căderii, intui că Turmaline băgase deja de seamă. Deși nu s-a bazat pe surpriză, reacția oponentei sale a fost tardivă, iar impactul le-a făcut pe amândouă să se rostogolească pe nisip. Turmaline dădu drumul pistoalelor, care căzură la mică distanță, dar îndeajuns de mare ca să nu le poată folosi imediat.

Aceasta a fost singura veste bună pentru Maya Müller.

Toate celelalte s-au dovedit destul de rele: căzând, valurile de durere s-au propagat de la genunchi ca niște șocuri electrice de mare voltaj, lăsând-o complet imobilizată, cu fața în sus, în cea mai proastă poziție ca să se apere. Știu că n-avea să poată face nimic vreme de mai multe clipe, iar adversarei sale îi va fi de ajuns o jumătate de secundă ca să o elimine.

– Ah! spuse Turmaline. Asta se numește o gafă...

Blonda se ridică până rămase pe vine și, fără să se grăbească, își întinse tot părul cu gesturi violente ale capului, până când îl descâlci și îl pregăti. Nu vru să-și recupereze armele: o atrăgea faptul că lovitura finală va fi atingerea arzătoare a părului ei. Maya Müller nu avea nimic pe ea. Într-o simetrie rituală, Turmaline hotărî să se dezbrace de toate: rucsac, restul armelor și

perlele explozive, mica piesă de vestimentație. Se gândi că, în lupta aceea corp la corp, moartea adversarei sale va fi un gen special de ritual.

– Ești Maya Müller, spuse ea cu calm. Stăpânul mi-a vorbit mult despre tine, Maya! Te considera piesa cea mai dificilă. Este o onoare pentru mine să te lichidez. În vreme ce vorbea, ridica bărbia lăsând părul să-i atârne pe spate și să formeze o masă compactă. Voia să savureze momentul. Zâmbi gândindu-se că victima sa nu va muri imediat: va lovi în așa fel încât îi va zdrobi fața fără să o ucidă. Agonia ei va fi atroce. Turmaline avea experiență în agonii atroce.

O apucă pe oarbă de gât expunându-i și mai mult fața.

În momentul acela glonțul îi atinse umărul. Nu a fost destul de precis ca să o îndepărteze de Maya, nici măcar să-i provoace durere, dar suficient ca să o împiedice să realizeze atacul. Privi spre faleză și o văzu pe Anjali Sen cu capul însângerat și clătinându-se, dar amenințându-l pe Svenkov cu pistolul. „Ar fi trebuit să-i dau lovitura de grație", se gândi ea, și acest gând îi distrase atenția.

Piciorul stâng al Mayei se ridică pe neașteptate ca un arc, făcând-o pe Turmaline să se dea peste cap. Eliberată de povara ei, Maya se răsuci pe nisip. Dar Blonda se mișcă cu o viteză înspăimântătoare și își declanșă țepii ca o ploaie de cuțite mânuite de tot atâția nebuni.

Maya evită două atacuri, în vreme ce nisipul de lângă fața ei era sfredelit de acele cozi de scorpion. Știa că, mai devreme sau mai târziu, Blonda avea să dea o lovitură ce va nimeni în plin. Și nu putea să se încreadă în faptul că va mai primi ajutor: oricine ar fi tras (Anjali sau Rowen, de pe faleză) nu o va mai putea face din nou dacă adversara ei era atât de aproape.

Hotărî să-și schimbe tactica.

Aşteptă să audă şuieratul părului tăind aerul şi, în loc să se rezume la a-l evita din nou, făcu ceva nesperat.

Îl prinse din zbor.

Pentru o clipă, Turmaline o privi descumpănită. Trase de păr în spate şi pumnul închis al Mayei deveni numaidecât un jet de sânge. Dar nu se deschise.

Cu o altă smucitură, fata o făcu pe Turmaline să-şi piardă echilibrul. Atunci, se ridică aşezându-se în spatele ei şi sprijinindu-se pe genunchiul stâng, în vreme ce ţinea mâna dreaptă întinsă. Căutând să ignore sulițele de durere care îi străbăteau piciorul drept şi mâna, fără să dea drumul părului metalic, îşi folosi braţul liber ca să încercuiască gâtul Turmalinei şi să o oblige să se arcuiască în spate.

Turmaline aproape că zâmbi. Au mai încercat şi alţii să o stranguleze odinioară, dar fără rezultat. Ştia cum să se apere încordându-şi muşchii puternici proiectaţi de pe gât şi împingând cu mâinile. Fusese creată ca armă mortală: nimeni şi nimic nu o putea scoate din luptă doar prin încercarea de a o strangula.

Dar în momentul acela descoperi că oarba nu asta urmărea.

Maya întoarse celălalt braţ spre partea opusă şi aduse smocul gros de păr aurit spre chipul Turmalinei, acoperindu-i-l aproape în întregime. Ştia că gâtul Blondei era o zonă mai plăpândă, dar mâinile adversarei sale şi propriul său braţ îl blocau.

Nu avea importanţă: o va face peste faţă.

– Nu! spuse Turmaline.

– Ba da, spuse Maya.

Îşi încordă bicepsul şi începu să tragă.

Turmaline privi lumea pe sub gratiile aurite în vreme ce firele propriului său păr i se înfundau în trăsături cu atâta uşurinţă încât, deodată, nici măcar nu mai simţi durerea, doar uimirea. Când vru să clipească, fâşii subţiri de piele i se desprinseră de deasupra ochilor. Lumina care-i ajungea pe retină fu străpunsă

de un fel de stor oțelit, iar colțurile gurii i se prelungiră deodată în mii de linii roșietice; limba, prinsă în alcătuirea unui țipăt, se transformă într-un amestec de viermi plați care se mișcau în același timp, lăsând în urma lor șiroaie de sânge.

Când ajunse la oasele craniului, părul se opri. Turmaline era în continuare în viață, dar mâna sângerândă a Mayei de-abia putea aduna forța necesară ca să continue.

Cu toate acestea, fata știa că „forța necesară" e doar o chestiune de voință.

Se folosi de cealaltă mână, sprijinind-o de cea care trăgea de păr, și dădu o puternică smucitură finală. Cu un sunet ca de mii de crenguțe rupte în același timp, firele metalice își făcură drum prin bariera osului și se înfipseră ferm ca niște ancore într-un anumit loc din gândurile Turmalinei, care încetă, deopotrivă, să mai gândească și să mai simtă.

Doar atunci Maya Müller dădu drumul acelor fire tăioase și, cu ele, unei părți din pielea palmei sale, apoi căzu gâfâind peste cadavrul Blondei.

PARTEA A PATRA

Abisul

„Ce fel de loc se afla acolo jos? Ce izvor primordial și inimaginabil de cicluri mitice arhaice și de coșmaruri ce pândesc la fiecare pas eram pe punctul de a descoperi?“

Biblia Sacră, Capitolul al Unsprezecelea, VI, 17

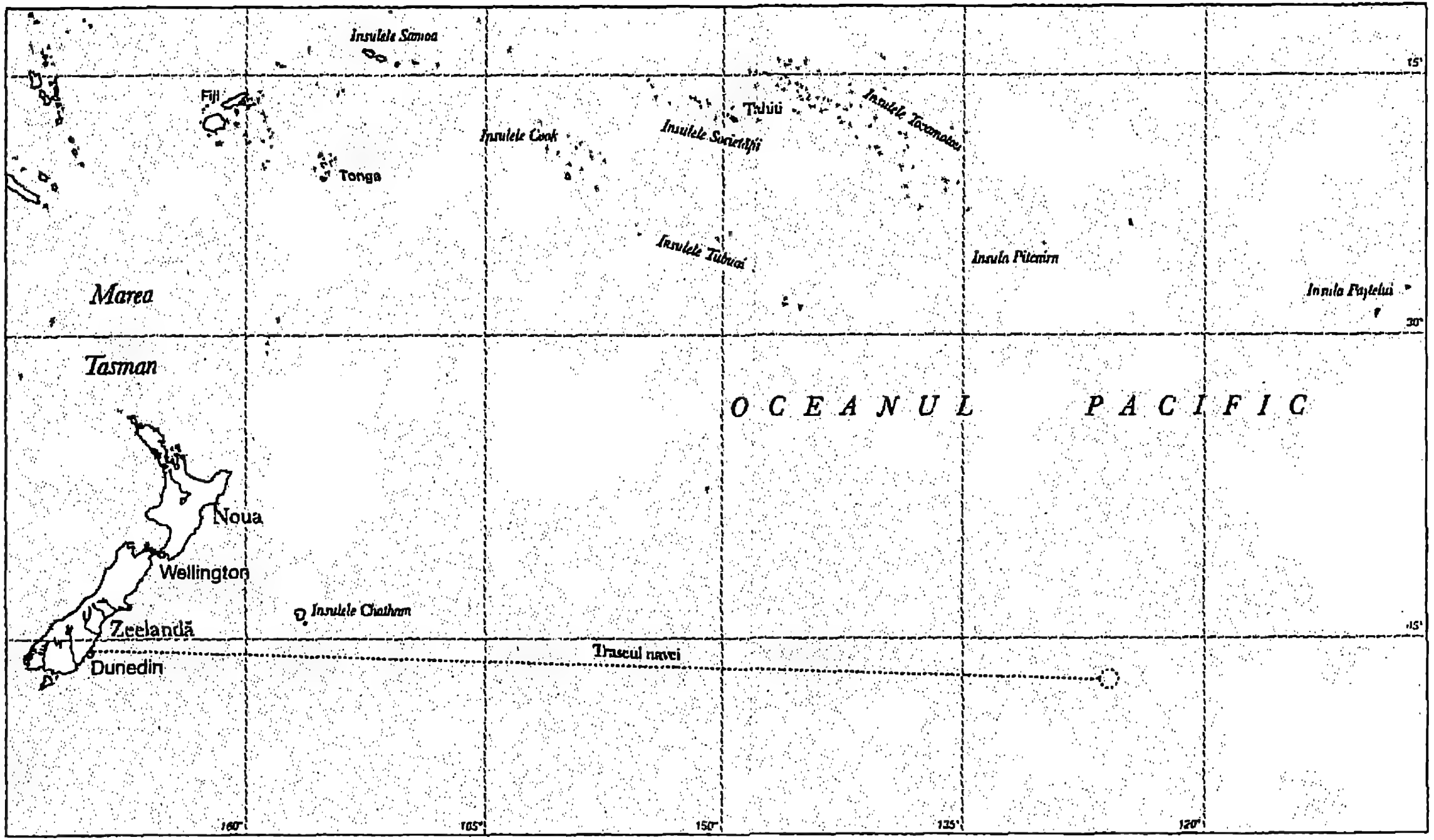

Poziția aproximativă a Orașului Scufundat al lui Dumnezeu potrivit coordonatelor biblice.

Capitolul al Treisprezecelea

Cadavrul

1

Nu erau pregătiți pentru ceea ce au găsit.

Nava – dacă se putea vorbi despre așa ceva – era un obiect ovoidal, al cărui diametru se micșora spre capete, ca la un butoi. O scăriță centrală o străbătea de sus până jos, traversând diferitele niveluri. Extremitatea superioară se prelungea cu un cilindru care, pe lângă faptul că îngloba tambuchiul de acces, părea să servească în același timp ca navă auxiliară cu două locuri. Primul nivel era cel mai mare și ocupa toată cupola superioară; semăna cu un fel de sală de comandă cu mai multe ecrane de *scriptoria*[1], pereți verzi cromatico-etanși, prevăzuți cu bare de susținere laterale, câteva scaune și o masă de sticlă neagră având în mijloc o ciudată scobitură care amintea de forma obiectului elipsoidal pe care Daniel îl găsise în postament. La nivelul următor erau cabinele, cu hublouri groase, paturi confortabile și o iluminație puternică, ale căror uși erau amplasate în cerc în jurul scării centrale. Erau șase în total, astfel că fiecare membru al echipajului putea dispune de câte una. O cabină-clinică medicală și

[1] Pluralul de la *scriptorium* (în lb. latină în orig.) (n. tr.)

o alta având rolul de magazie constituiau nivelul inferior. Ultimul nivel adăpostea generatoarele de energie și de reciclare a apei și a aerului, precum și un nou cilindru central care ieșea, ca și primul, din coca principală, și se termina cu un alt tambuchi, dar nu părea să funcționeze ca o navă.

Le-au trebuit două ore ca să o exploreze, după ce au escaladat acele de pe suprafața dințată și au pătruns prin tambuchiul superior. Dimensiunile i-au năucit: Rowen le-a asemănat cu cele ale unei case cu patru niveluri; Darby era de părere că lățimea zonei centrale nu putea fi comparată cu nimic. Ornamentația acesteia era un muzeu eterogen de metale ruginite și instrumente moderne. Amănuntul cel mai frapant, în afară de scobitura mesei din sala principală, era un panou dintr-un sector al aceleiași săli care prezenta pești pictați în stilul japonez *sumi-e*[1] înotând într-o apă cenușie.

Totul părea să aibă un scop. Darby exprimă această opinie când s-au adunat cu toții în sală după primul tur al navei.

– Nava era deja aici. Nu știu cum, dar Kushiro și echipa lui au reparat-o.

– Au reparat-o? Rowen, așezat cu fața spre spătarul unui fotoliu, își arcui sprâncenele sub micul bandaj de pe tâmplă. Atunci, cine a construit-o?

– Nu știu, dar structura ei pare foarte veche. Gândește-te, de pildă, la panourile din sala mașinilor... Plăcile din piatră pe care le-am găsit în spatele lor... Yilane? Tu le-ai examinat...

Tânărul credincios, așezat pe o bară, cu spatele la peretele cromatic verde, părea să tremure când vorbea.

– Nu este piatră. E vorba de niște mecanisme pe care s-a depus un strat mineral.

---

[1] Tehnică de desen monocromatic în tuș, de origine chineză, introdusă în Japonia de către călugării budiști zen în a doua jumătate a secolului al XIV-lea (n.tr.)

– Să spunem „foarte vechi“ ar fi un eufemism, completă Darby. Vorbim despre mii de ani ori... cine știe?

Se făcu liniște.

– Nu se pot folosi mașini într-o astfel de stare, obiectă Rowen.

Darby apelă din nou la Yilane, care își sprijini un picior desculț de bara pe care stătea.

– Ba se pot folosi, dar cu credință. Îi privi pe rând, cu o teribilă seriozitate. Panourile noi aveau nevoie de o conexiune compatibilă ca să extragă informații din mulțimea de instrumente. Au reușit acest lucru recuperând ceea ce era mort și îngropat. Făcându-le „să vorbească“.

– Este o putere a celui de-al Treisprezecelea, interveni Anjali Sen cu bărbia sprijinită în mâinile sale recent vindecate. Începând de acolo, se reușește stabilirea unei conexiuni.

– Este ca încăperea în care Daniel a găsit acest ciudat aparat. Darby arătă micul obiect în formă de butoi desfăcut în două jumătăți. Piatra „cioplită“ este de fapt o mașinărie. Vechimea ei este la fel de inimaginabilă ca și a navei, dar echipa lui Kushiro a găsit modalitatea de a recupera datele pe care le conținea... Date care corespund cu descoperirea pe care Kushiro însuși o făcuse în vechile texte ale Bibliei originale... Darby făcu obiectul să se rotească astfel ca toți să-i poată vedea interiorul. În fiecare din jumătăți era câte un ecran acoperit de simboluri care clipeau. Niște coordonate care au fost eliminate de interpreții versiunii finale a celui de-al Patrulea Capitol. Vă amintiți? Și recită din memorie: „Au zărit o coloană mare de piatră care ieșea din mare și... au ajuns pe un țărm acoperit de noroi, mâl și construcții ciclopice, pline de alge, care nu putea fi altceva decât întruparea tangibilă a supremei orori pământești... orașul-cadavru de coșmar...“ Se opri și îi privi. Acesta este textul biblic al celui de-al Patrulea, așa cum îl cunoaștem, dar originalul, după cât se pare,

mai menționa o informație. Este pe ecranul de jos... Îl arătă: „Au zărit o coloană mare de piatră care ieșea din mare și *la 47° 9' latitudine sudică și 126° 43' longitudine vestică* au ajuns pe un țărm..."

Tăcerea deveni îngrijorătoare. Rowen se ridică încet de pe scaun.

– Orașul lui Dumnezeu..., șopti el.

– *Cheia Adâncului* este Orașul lui Dumnezeu, încuviință Darby. Sau este în Oraș. La peste cinci mii de kilometri spre est de locul în care ne aflăm.

– Spre est? Rowen părea descumpănit. Un moment, dar nu e nimic în direcția aceea, în afară de ocean... Să fie oare o insulă?

– Nu. Darby își înălță capul. Orice ar fi, este scufundat.

– Așa cum afirmă Biblia, adăugă Yilane ținându-și anatomia agilă în echilibru pe bară.

2

Când sosi momentul, Daniel se oferi să plece în căutarea Mayei.

În ultimele ore, urmărise cu atenție refacerea stării sale de sănătate, ghemuit lângă ea atât în cabină, cât și în clinică. Nu cunoștea motivul. Presupunea că are nevoie să o simtă aproape din pricina terorii care îl luase prin surprindere. Spaima, care făcea parte din trupul său, din trupul tuturor, ființe proiectate sau biologice, era și mai ascuțită din pricina locului în care se aflau și a ceea ce hotărâseră să facă.

O găsi întinsă în cuva cu lichide curative din receptaculul aflat în mica încăpere a clinicii, la nivelul inferior cabinelor. Părea adormită, dar era supusă tiraniei coșmarurilor. Se zvârcolea și gemea în spațiul alb redus ca dimensiuni.

Nu era pentru prima dată de la începutul vindecării ei pe navă când Daniel o vedea pătimind din pricina viselor urâte. Este adevărat că rănile ei reclamau mai multă atenție decât ale celorlalți, însă Daniel nu credea că visele acelea ar fi avut vreo legătură cu ele. Până la urmă nu ieșiseră chiar atât de prost. Darby prezenta doar niște zgârieturi, iar Rowen – o urmă pe pielea capului datorată atingerii unui glonț al lui Mitsuko, ce îi provocase un leșin pe care Rowen și-l amintea cu neplăcere dar pe care Anjali îl considera providențial.

– Te-ar fi ucis dacă ai fi reușit să rămâi în picioare, îi spunea ea.

Rănile lui Anjali și ale Mayei erau mai serioase. Indianca își pierduse mare parte din lobul urechii drepte și avea contuzii la cap și tăieturi la mâini, dar nimic care să nu se refacă. În schimb, starea genunchiului și a mâinii drepte a Mayei făceau recomandabil un anumit tip de intervenție. Deși au găsit în cabina-clinică un receptacul cu lumini și lichide cicatrizante și tot instrumentarul necesar pentru refacere, tehnicile cele mai complexe nu erau la îndemâna nici unuia dintre ei, iar Darby îl regretă din nou – pentru a nu știu câta oară – pe Brent Schaumann. Pentru moment, se limitaseră să-i imobilizeze Mayei genunchiul pentru ca, atârnată de subsuori, să poată coborî încet prin trecătoare până la fosa unde se afla nava, iar apoi, ajunși de-acum în interiorul acesteia, o supuseseră ședințelor de băi și de odihnă. Proiectul perfect după care fusese conceput organismul ei începuse să acționeze, epitelizând rănile mai profunde și punând la loc osul rupt, însă avea să șchiopăteze în continuare până la reîntoarcerea în civilizație. În orice caz, erau din fericire din nou împreună și în locul potrivit, deși obiectul pe care Daniel și Yilane îl descoperiseră – o navă ermetică plutind în apa unui canal subteran – le depășise toate așteptările.

Încercă să o trezească fără să o sperie. În cazul ei, tranziția la starea de veghe era tăcută și ciudată, pentru că ochii îi rămâneau în continuare închiși. Apoi, o ajută să iasă din clinică și să urce în cabină. Maya părea dornică să vorbească, iar Daniel hotărâse să nu o întrerupă.

– Am visat că mă priveam din nou într-o oglindă în vreme ce îmi exersam trupul, cum făceam în satul meu din Yemen. Dar nu aveam unsprezece sau doisprezece ani, ci vârsta mea actuală. Mă priveam în oglindă, instalată lângă un palmier, în cazematele unde am fost creată... și mă puteam vedea. Și această viziune mă speria. Apoi, dormeam din nou cu tovarășele mele, pe jos, corp lângă corp, și împărtășeam orgasme cu ele ca să-mi alin teama. Și vedeam culori. Amintirile mele sunt culori. Sudul e plin de ele. Dormeam într-o încăpere galbenă. Pielea gardienilor noștri era închisă la culoare, iar unghiile și zâmbetul foarte albe. Loviturile erau roșii. Ne băteau mereu, în fiecare clipă. Frica avea nuanța fildeșului sau a osului. Nu eram ființe omenești, nici măcar entități vii, ci lucruri fabricate ca să intre în Orașul Morții. Dacă înnebuneam sau muream, trupurile noastre erau pur și simplu eliminate. Puteam fi înlocuite cu ușurință, dat fiind că în mod frecvent erau create „cățele". Am ajuns să-mi fie atât de frică, încât nu mai știam că îmi este frică. Înăuntrul ființei mele, totul era frică, nu o puteam deosebi de viață. Orgasmul, care era alb, de un alb foarte pur și strălucitor, ca o lumină, nu ne aparținea. Eram recompensate permițându-ni-se să-l obținem. Era alinarea noastră.

Daniel, culcat lângă ea pe patul din cabină, întinse mâna către a ei. Deși nu împărtășiseră orgasme, fata căutase să atingă unul prima dată când el rămăsese singur cu ea în patul acela, cu câteva ore mai devreme. Și o făcuse ca și cum s-ar fi apărat de ceva: cu o mână între coapse și cealaltă pe sâni, fără să-i ceară

ajutorul lui Daniel, dar și fără să-i pese de prezența acestuia, gemând printre zvâcnirile pleoapelor închise.

Maya îi acceptă mâna și își întoarse fața către el.

– M-ai întrebat odată cum am rămas oarbă. Nu vreau niciodată să vorbesc despre asta, dar acum îți voi povesti. Eram obligate să percepem vântul morții și să coborâm în Orașul de sub pământ, lângă cadavre. Trebuia să-l străbatem singure sau cu alte tovarășe de drum. Orașul era, aproape întotdeauna, o cavernă imensă și pustie în aparență, dar, într-o zi, în timpul unei coborâri, am găsit ceva. Sau ceva *ne-a găsit* pe noi. Ni se spusese că era posibil să se întâmple și, dacă se întâmpla așa, trebuia să încercăm să fugim fără măcar să-l privim...

– Ce... era? șopti Daniel cu gura uscată.

– Nu-ți va folosi la nimic să știi, continuă ea tremurând, după o pauză. Există bărbați antrenați în chip de „câini" ca să caute Orașul, dar tu nu ești unul dintre ei. Să-ți fie de ajuns să știi că moartea, pentru multe trupuri, nu este sfârșitul vieții: așa o afirmă și cel de-al Treisprezecelea, și Ultimul. Există morți care trăiesc în abisuri adânci și doar să-i întâlnești înseamnă o nebunie... În realitate, *nu știu ce am văzut.* Dar știu că, începând din momentul acela, n-am mai văzut nimic. În jurul meu, tovarășele mele urlau. Am fost singura care am reușit să scap cu viață... Am descoperit atunci că ultima culoare, cea a panicii, este neagră. Când am ajuns la suprafață și am deschis ochii, am continuat să văd această culoare. Și am continuat să o văd toată viața mea. Mi s-a explicat că mă salvasem pentru că am rămas oarbă. Tovarășele mele, care *priviseră în continuare,* au pierit.

Făcu o pauză și continuă, recăpătându-și calmul:

– Orbirea mi-a permis să rezist, dat fiind că eram mai puțin folosită decât altele. Iar rezistența m-a ajutat să supraviețuiesc. Când depășești o limită de vârstă și se constată că ești puternică,

ei încearcă să te păstreze. Acolo se spune: „Dacă trăiești suficient, te vor face să trăiești și mai mult". Dar, după zece ani, au hotărât să mă ucidă. N-aveau încredere că vor putea face afaceri cu o „cățea" oarbă, iar eu știam că, dacă nu primeau o ofertă bună pentru mine, mă vor sacrifica. Atunci, m-a cumpărat Héctor Darby. Am crezut că este ritualist. N-am cunoscut niciodată altfel de indivizi care să nu fie ritualiști. Dar când a rămas singur cu mine, mi-a spus: „De fapt, cumpăr cărți, nu persoane". Ea zâmbi. A adăugat că puteam pleca oriunde aș fi dorit. Nu mi-a permis niciodată să-i mulțumesc. Știu că a făcut-o pentru că și-a dat seama că nu mă va cumpăra nimeni. I-am cerut să rămân ca să-l slujesc. Să-l ajut. Să-l apăr. M-a acceptat în calitate de colaboratoare: începând de atunci, eu mergeam dintr-un loc în altul, procuram cărți pentru el și îl protejam când trebuia să facă vreo călătorie în locuri îndepărtate. Apoi, l-am cunoscut pe doctorul Schaumann și pe minunatul Meldon Rowen... și după aceea am cunoscut cu toții legenda *Cheii.*

Daniel o privi îndelung în timpul tăcerii care a urmat. Se întrebă ce fel de orori ascundeau acele pleoape închise, năpădite de pistrui.

– Îți datoram această poveste, Daniel Kean, spuse ea.

– Iar eu îți mulțumesc că mi-ai istorisit-o.

– Dar n-ai venit doar ca să mă asculți.

Daniel se ridică din pat. Își alese cuvintele înainte de a vorbi:

– Trebuie să hotărâm împreună ce vom face și am dori să ne însoțești. Héctor crede că nava se va pune în mișcare când vom introduce dispozitivul pe care l-am găsit în scobitura din masa de control. Atunci, ne va duce direct la *Cheie.*

– La *Cheie?* Cum ne va duce?

– Pe sub apă, replică Daniel, și îi observă înfiorarea.

3

– Pe sub apă, insistă Darby. Era palid și părea să-i molipsească și pe ceilalți cu paloarea privirii lui. În locul unde sălășluiește Dumnezeu. Nimeni n-a ajuns vreodată atât de departe, după câte știm, deși poate că maestrul Kushiro a făcut-o, într-adevăr. Dar mai știm și că numai el s-a întors cu viață și întreg la minte ca să o relateze și să-și plănuiască revelația. Acum, e rândul nostru. Poate părea redundant să spunem că e probabil să nu supraviețuim cu toții. Trebuie să hotărâm dacă vrem să ne confruntăm cu acest risc. Cine dorește, poate părăsi acum această navă, înainte de a introduce dispozitivul în scobitură.

Îi cercetă din priviri: Meldon Rowen, tânărul și energicul întreprinzător cu păr negru lucios și tenul brun; întunecata credincioasă indiancă Anjali Sen; tânărul Yilane, cu ochi migdalați; Maya Müller, oarba cu față pistruiată; Daniel Kean, cu delicata sa zvelțețe și părul blond cu o meșă neagră.

Nimeni nu a renunțat, dar nu au fost nici încuviințări. Era ca și cum ar fi știut că drumul era trasat și că nu puteau decât să își continue înaintarea.

Darby se întoarse spre Daniel și îi înmână dispozitivul deschis.

– Tu l-ai găsit, Daniel. E drept ca tu să fii cel care o va face.

Daniel privi cele două mici ecrane cu textul clipitor. Închise cele două jumătăți producând un mic „clic". Dintr-un motiv oarecare, o privi doar pe Maya, în vreme ce îndrepta butoiașul spre scobitura din masă, de parcă ochii închiși ai fetei s-ar fi dovedit liniștitori. Deschise mâna și lăsă obiectul să cadă ușor. Acesta alunecă și rămase fixat în scobitură.

Oricât de mult s-ar fi așteptat, nu își putu stăpâni un strigăt de groază.

Pereții și luminile începură să tremure. O strălucire de culoarea cobaltului se răspândi peste tot, în vreme ce panoul desenat cu pești începea să se ridice, scoțând la iveală un geam alungit.

Se scufundau. Apa înecă geamul și lumea deveni neagră. Reflectoare care se aflau probabil la ecuatorul navei dezvăluiră umbre de pești vii și un pat stâncos. Vehiculul își luă elan, se strecură printr-un tunel triunghiular și ieși în largul mării printr-o gigantică spărtură. După mai multe balansuri, își corectă automat direcția și podeaua salonului deveni din nou fermă.

Dar, în momentul acela, nimeni nu era atent.

Tot interesul se concentra pe chipul care apăruse pe ecranele aparatelor *scriptoria,* fața zbârcită care acoperea fiecare display ca un puzzle reprezentând o mască risipită în fragmente.

– Vă urez bun venit, oricine ați fi voi, cei care ați găsit aceasta. Vă las moștenire o lucrare pe care nici discipolii mei, nici eu nu am putut să o încheiem, după ce am văzut ceea ce am văzut și după ce știm ceea ce știm... Sunt încredințat că o omenire mai puternică o va moșteni, o va completa și o va utiliza cât mai bine cu putință... Daniel avea impresia că maestrul Katsura Kushiro îl privea în ochi din găvanele sale întunecoase, în care strălucea o scânteiere de teroare. Pregătiți-vă: sunteți pe cale de a afla adevărul despre *Cheia Adâncului...*

Când ecranele s-au stins, nimeni nu a vorbit. Toți au rămas prinși de bară parcă încremeniți, în vreme ce coca navei pulsa printre bubuituri surde.

Stăpânul, care era unul dintre ei, simțea și el frica. Dar pe dinăuntru încerca să se liniștească.

Pentru că, deși planurile luaseră o întorsătură neașteptată din cauza ultimelor evenimente – Turmaline eșuase în încercarea sa de a-i elimina –, Adevărul era în continuare disponibil și nimeni *nu îi bănuia prezența.*

În vreme ce nava părea că fierbe, scufundându-se din ce în ce mai mult în întunericul acela, Stăpânul, prins de o bară, și-a permis să zâmbească.

4

Doar după câteva ore, Daniel a înțeles că se întâmpla ceva ciudat.

Până în momentul acela, călătoria fusese doar obositoare. Însoțitorii săi păreau să treacă prin aceleași momente de stupoare ca și el. Consumau din provizii și se retrăgeau curând sau rămâneau în sală și priveau concentrați întunericul agitat din spatele geamului. Nimeni nu vorbea, însă Daniel își putea imagina ce gândeau cu toții în singurătatea cabinelor lor: că făceau o călătorie pe sub apă spre Locul cel Temut, subiectul coșmarurilor infantile și al terorii originare. Socotea că învățatul Kushiro plănuise totul bine: dacă nava nu i-ar fi dus în mod automat, nici unul dintre ei n-ar fi avut curajul să o conducă.

S-a întâmplat în timpul uneia dintre vizitele lui în sală. Daniel tocmai urca scara și începea să se ivească prin tambuchi, când îi auzi.

– E foarte probabil să nu obținem nimic, Héctor...

Era tonul lui Anjali Sen.

– Oricum ar fi, trebuie să încercăm.

Era vocea prudentă a lui Darby.

Singura importanță pe care Daniel o acordă scurtului dialog a fost cea pe care păreau să i-o confere și protagoniștii acestuia, care, văzându-l sosind, se întrerupseră subit.

Anjali, rezemată de un scaun, își examina cicatricele din ce în ce mai puțin vizibile de pe mâini. Apoi, își întinse trupul flexibil cu o oarecare lâncezeală și se ridică în picioare.

– Voi fi la mine în cabină, atrase ea atenția. Îi zâmbi lui Daniel înainte de a se îndrepta spre tambuchiul prin care el tocmai urcase.

Darby rămase așezat privind de la fereastră spectacolul din întuneric. Purta niște pantaloni lejeri și un maiou care îi lăsa la vedere brațele păroase. Barba lui prezenta un ciudat aspect neîngrijit, deloc obișnuit la el. Dincolo de geamul spre care privea se zăreau două fascicule aurii, două realități luminoase, conice, în mijlocul unui neant absolut. Pești speriați și oribili păreau că se nasc și se risipesc pe când traversau acele raze de lumină. Nu era nici urmă de Culoare, dar Darby dădea asigurări că acest fapt era „de așteptat": latitudinea la care călătoreau se afla foarte departe de regiunea în care persista acea radiație. Cu toate acestea, Daniel nu știa ce era preferabil, dat fiind că umbrele pure de dincolo de reflectoare păreau atroce.

Pe când privea prin hublou, Daniel simți deodată pe piciorul său gol apăsarea mâinii greoaie a omului biologic. Îl reconfortă acea mângâiere.

– Judecând după viteza noastră și după coordonatele de destinație, au mai rămas vreo douăzeci și patru de ore până să ajungem la... ce o fi, spuse Darby cu o voce obosită. Părea să nu fi dormit de zile întregi. Ai venit să privești ce ascund adâncurile, tinerelule?

– Mă interesează mai mult ce ascundem între noi.

Răspunsul reuși să-i smulgă lui Daniel privirea de la geam. Strângând în pumn vălul transparent de culoare castanie pe care îl purta, Daniel îl scrută, la rândul său, sprijinindu-și un picior de scaunul pe care Anjali îl abandonase.

– Continui să mă ții deoparte, adăugă Daniel, ca atunci când m-ai mințit la tine acasă sau m-ai tratat cu dispreț în fața lui Svenkov.

– Nu înțeleg...

– Ba înțelegi perfect. Acum puneți ceva la cale.

– Vom încerca un lucru mai degrabă riscant, recunoscu Darby după câteva clipe. Nu voiam să comentăm până când nu vom cunoaște consecințele, și cu atât mai puțin față de tine...

– „Cu atât mai puțin față de mine"? Sunt sătul să mă lași deoparte când ai un interes personal!

– Liniștește-te, tinerelule, vreau doar să...

– „Te protejez"? Este cuvântul corect, nu-i așa, domnule Héctor Darby? Uiți că te afli aici din pricina mea!

– Iar tu uiți poate că nici unul dintre noi nu voia ca tu să vii!

– Dar am venit. Și știi prea bine ce anume caut! Astfel că, dacă ai vreo informație despre Adevăr sau despre Stăpân, aș vrea să o cunosc! După izbucnirea aceea, Daniel păru că și-a recăpătat calmul. Așezat pe masa de control, își coborî ochii. Îmi pare rău.

Omul biologic făcu un gest cum că nu dădea importanță faptului. Continuă să privească hubloul în tăcere și, după o clipă, spuse ceva ciudat:

– E întuneric înăuntru și afară.

Daniel îl privi.

– Și ne îngrijorează mai mult cel dinăuntru, adăugă Darby. Mercenara care ne-a întins ambuscada se numea Turmaline. Era o predestinată. Știi ce sunt aceștia? Ființe proiectate în scopuri atât de specifice, încât se discută chiar dacă pot fi considerate făpturi omenești. Proiectul predestinării nu poate fi comparat cu nici un altul: nici măcar Maya nu este predestinată. Turmaline a fost proiectată ca să ucidă sau să producă plăcere,

exact atât și numai atât. Părul ei era o heterografă de lame. Alte părți ale trupului ei erau departe de a fi fost foarte tari, dar, în felul lor, ar fi fost la fel de periculoase. Putea să danseze până îl înnebunea pe cel care o privea sau putea să-l ciuruiască în două secunde. Era o ființă de lux, elaborată pe gustul unui client deosebit care să o cumpere. Mitsuko i se supunea, dar Anjali bănuia că nu ea o controla pe Mitsuko, doar îi transmitea ordinele pe care le primea la rândul ei. Purta în ureche o cască organică, iar pe retina stângă o microcameră cu instrucțiuni. Îl privi pe Daniel. Nu era nici Adevărul, nici Stăpânul, ci doar o unealtă.

– Oare unul dintre ei să fie Moon?

Darby clătină din cap în semn de negație.

– Răzbunarea ta s-a văzut satisfăcută parțial: Turmaline l-a lichidat pe Moon înainte de a ne urmări spre Noua Zeelandă. A rămas înregistrat în cască. Anjali tocmai îi extrage informațiile.

Daniel nu simți nici o bucurie la această veste. Era ca și cum pierderea lui Moon l-ar fi privat de posibilitatea de a se răzbuna. Se gândi că Adevărul și Stăpânul, adevărații responsabili, se aflau, după moartea lui Moon și a Turmalinei, ceva mai departe decât înainte. Dar cuvintele următoare ale lui Darby i-au dezmințit temerile.

– Sunt aproape, Daniel. Mai aproape decât oricând. Informațiile din cască au eliminat în mod automat orice mențiune în legătură cu ei, dar ar fi o naivitate să credem că nu ne-au urmărit până aici. De fapt, cred că pericolul este mai mare decât oricând, pentru că victoria noastră asupra Turmalinei ne-a făcut să fim mai încrezători. Și poate că tocmai asta a fost ceea ce urmărea cel care a trimis-o.

„Până aici." Daniel încercă să înțeleagă implicațiile spuselor lui Darby. Se referea oare la faptul că ar putea fi pe navă?

Darby își ținea privirea ațintită asupra lui.

– Ne-a rămas doar o posibilitate: să o interogăm pe Turmaline.

– Dar... e moartă...

– Așa este, și totuși... Atunci când am hotărât să-i aducem cadavrul pe navă, nu aveam de gând să-i examinăm doar casca.

Daniel lăsă ca vălul să-i alunece pe mijlocul trupului. Se cuprinse cu brațele și observă, dincolo de hublou, cărările simetrice întunecate de vegetație și de pești. Conversația cu morții era o blasfemie pe care se simțea incapabil să și-o imagineze.

– Se poate face? întrebă el.

– Credincioșii spun că da și, dacă ei pot, eu nu văd nici un inconvenient în a accepta acest lucru. De fapt, mi se pare vital să obțin această informație cât mai curând... Sincer, Daniel... Daniel se întoarse să privească prin hublou. Aș accepta orice soluție posibilă, oricare ar fi aceasta. Pentru că eu cred că pericolul este mai mare decât oricând.

5

– Tatăl tău cunoștea bine cel de-al Treisprezecelea, spuse Anjali Sen. Ți-a explicat profunzimile acestuia?

– Nu prea mult, se grăbi să răspundă Yilane, și zbuciumul i se făcu simțit în voce.

Anjali observa cum tânărul său discipol își punea, simetric, picături de unguent pe brațe, pe piept și pe pântece. Acțiunea lui era minuțioasă, dar mâinile care țineau flaconul tremurau.

– Fă ceea ce îți voi indica și vom reuși. Anjali verifică dacă maioul îi este bine strâns pe picioare. Să mergem în cealaltă încăpere.

Cadavrul zăcea pe jos, balansându-se odată cu mișcările aproape imperceptibile ale navei. Părul său metalic producea un

clinchet ca de mici podoabe suspendate. Deși designul perfect al pielii ei și temperatura cilindrului de congelare întârziase la Turmaline orice semn de descompunere, rănile de pe față continuau să fie un spectacol greu de privit.

Urmă o tăcere. Se auzea doar atingerea palmelor celor doi credincioși la frecarea trupurilor lor cu unguent și acel ușor clinchet al părului Turmalinei.

– S-ar putea să nu vrea să răspundă, observă Yilane. Au mai fost cazuri...

– Atunci, o vom face să vorbească. Va trebui să răspundă. Nu va putea refuza.

O mână se întinse în aer și atinse brațul firav al lui Yilane, care încetă să mai tremure.

– Yil, un trup mort este ca un trup viu, spuse Anjali. Nu trebuie să ne înspăimânte mai mult unele decât altele. Poate că te copleșește gândul de a săvârși un act de blasfemie, dar amintește-ți că este vorba de o predestinată. Nu sunt la fel ca ființele omenești.

Tânărul credincios încuviință, dar se desprinse de atingerea lui Anjali, încercând parcă să demonstreze că nu avea nevoie de ea. Cu o oră înainte, împărtășiseră orgasme ca să reducă din nesfârșita panică pe care le-o trezea ceea ce urmau să facă. La fel ca în alte ocazii similare, ea îl mângâiase în timp ce făcea același lucru cu sine însăși, până când amândoi au atins plăcerea. Yilane răspundea mereu cu o dăruire totală, dar Anjali îi sesizase distanțarea. „Vrea să dovedească faptul că nu mai are nevoie de mine", se gândea ea. Îi plăcea această îndrăzneală, dar nu și când constata că, sub ea, fascinantul Yilane rămânea în continuare ascuns în sine însuși, tremurând.

Anjali își întoarse privirea spre *scriptorium*-ul său, așezat pe masă. Potrivit calculelor lui Darby, mai rămăseseră doar patru

ore până când nava avea să ajungă la capătul traseului. Trebuiau să se grăbească.

Aleseseră cabina care servea ca magazie. Era vorba de o cameră pătrată, cu o încăpere adiacentă mai mică. Pereții camerei erau albi, iar ai celeilalte încăperi – cenușii. În afară de lăzi cu piese de schimb, prima cameră conținea doi cilindri de congelare foarte utili. Într-unul din aceștia introduseseră cadavrul Blondei când l-au adus pe navă.

Petrecuseră orele dinainte cufundați în pregătiri. Anjali avea în rucsacul ei un maiou cu romburi late și un flacon cu unguent. Yilane își scoase brățările de la mâini și de la picioare și colierele. Intrară apoi în cămăruța cenușie și se dezbrăcară. Anjali își puse maioul, iar Yilane – podoabele. Atunci, începură amândoi să-și frece trupul cu unguentele care aveau să provoace degajarea de sudoare. Părul negru al lui Anjali, pieptănat cu grijă, flutura reflectând luminile slabe din încăpere în tonuri opalescente. Indianca îi zâmbi discipolului său și acesta o imită: având în vedere ce se pregăteau să facă, se gândea că erau destul de binedispuși.

Yilane privi spre cadavru.

– Are chipul distrus...

– Limba e tăiată în fâșii subțiri, asta va fi o problemă, dar va putea rosti cuvinte scurte... Ești pregătit?

– Da.

Yilane nu se îndepărtă de această dată, când maestra sa îl apucă de bărbie.

– Va ieși bine, Yil, spuse Anjali. Voi începe cu gesturile. Te voi chema după aceea.

Gesturile de dans din fața cadavrului trebuiau să fie secrete. Tot ce avea legătură cu moartea era așa, iar ei o știau amândoi. Când ușa se închise în urma lui Yilane, Anjali începu un dans

lent, în care i se păru că zărește chipul Turmalinei care o privea. La un moment dat, rotirile ei lansară picături de sudoare pe jos. Maioul reținea cea mai mare parte a acestei sudori și o cristaliza, prefăcându-i picioarele în mulaje de chiciură fragilă. Mai apoi, aceste delicate cristale aveau să constituie o parte din „Sărurile Esențiale" de care era nevoie pentru ritual.

Dansă fără să se gândească și fără să simtă altceva decât propriul său trup și căldura transpirației. Când stratul cristalin deveni destul de opac, se opri și se întoarse în încăperea cenușie, unde își scoase maioul cu o extraordinară delicatețe, în vreme ce desprindea cristalele cu grija unui bijutier. În cele din urmă, își dădu jos maioul până la glezne și își lăsă trupul înfierbântat să tremure.

Avea încredere că informațiile pe care li le va oferi Turmaline vor fi utile. Ca și Darby, și, spre deosebire de Rowen, era de părere că adversarii lor continuau să fie activi.

Și mai era ceva.

Ceea ce simțise atunci când realizase ritualul de transfer de pe plajă. Chiar dacă nu reușise să intre în mințile lui Darby și Yilane, percepuse ceva în anturajul tuturor. Nu voise să comenteze cu nimeni, dar senzația ei nu corespundea cu simpla prezență a unei asasine profesioniste ca Turmaline. Nici nu era un avertisment cum că Svenkov ar fi un trădător. Ceea ce simțise în momentul acela era mult mai important și mai ciudat. Îi dădea fiori numai când își amintea. Hotărâse că va interoga cadavrul despre asta.

Auzi zgomote în camera alăturată. Se gândi că Yilane ar fi putut intra din proprie inițiativă, dar înțelese numaidecât că era absurd. Discipolul său n-ar îndrăzni să o perturbe în intimitatea odihnei sale, când se simțea mai slăbită, în timpul culesului de cristale. Ar fi putut oare să fie Rowen, care nu încetase să o hărțuiască de când aflase ce voiau să facă?

Ușa se deschise atât de brusc, încât Anjali avu o tresărire, cu simțurile sale experimentate vibrând de-a lungul trupului său perfect. Dar se liniști imediat văzând cine este.

– Ce se întâmplă? întrebă ea.

Persoana care intrase închise ușa fără să răspundă și se apropie.

6

După aproape patru ore, se aflau strânși cu toții în sală. Surpriza, durerea și plânsul făcură loc unei tăceri descumpănite.

– Yil, te rog, ne-ai putea povesti încă o dată ce ai făcut? îl întrebă Darby.

Tânărul credincios își ridică privirea lăsând la iveală obrajii umezi și ochii înroșiți. Daniel știa de adorația pe care Yilane o nutrea pentru maestra sa și îi putea înțelege atitudinea, ca și pe cea a lui Rowen. De fapt, doar Maya și Darby păreau să-și păstreze seninătatea.

– Mi-a poruncit să ies ca să execute anumite gesturi prealabile colectării de Săruri Esențiale potrivit ritualurilor sacre ale vrăjitorului din cel de-al Treisprezecelea... Am fost afară o oră sau peste și, când mi s-a părut că întârzie prea mult să mă cheme, am intrat... și am găsit-o în cămăruță, pe jos.

– Ai mai văzut pe cineva aproape de magazie?

– Nu.

– Ai observat ceva ciudat la ea sau la vreun obiect din preajma ei?

– Nimic. M-am gândit că a leșinat... Ritualurile pregătitoare menționate în cel de-al Treisprezecelea solicită multă energie... Urna cu sudoarea cristalizată era răsturnată, iar maioul era tras

în jos până la glezne... Am crezut că și-a pierdut cunoștința. Am încercat s-o trezesc...

– Unde ai așteptat când ea ți-a poruncit să ieși?

– Am urcat în cabina mea. Yilane se încruntă. Nu înțeleg rostul întrebărilor tale...

Fără să răspundă, Darby se întoarse spre fată.

– Și tu, Maya?

– Eram singură la mine în cabină, odihnindu-mă.

– La fel ca și mine, interveni Daniel.

Darby încuviință.

– Meldon Rowen și cu mine eram împreună aici, în sala principală. Am auzit țipetele lui Yilane și Meldon a coborât primul... Voi, ceilalți, erați singuri.

– De ce nu explici o dată pentru totdeauna la ce te gândești, Héctor?

Rowen vorbi aproape pentru prima dată de când descoperiseră cadavrul lui Anjali și o făcu foarte lent, pe un ton amenințător. Nu plânsese încă și chipul său era o mască încordată, care privea fix locul în care se afla indianca: Daniel știa că erau semnele tipice pentru o persoană care a întreținut cu cineva o relație de „dragoste".

O mutaseră în sală și o instalaseră pe un catafalc înclinat. Trupul cu piele închisă la culoare, lăsând încă o oarecare impresie că ar fi în viață, contrasta cu albul catafalcului și cu cele două benzi albastre cu care fusese legat de acesta. Chipul îi era acoperit cu altă bandă, dar părul îi alcătuia o pernă neagră de jur-împrejur. În lipsa raclelor de incinerare, vor trebui să aștepte să se întoarcă pentru ca să o poată conduce pe ultimul drum cu ritualurile adecvate. Dar înainte de a o abandona uitării în cilindrul de congelare, li s-a părut corect să o mai privească pentru ultima dată.

În liniștea care a urmat, vocea lui Héctor Darby căpătă o sonoritate specială. Se ridicase și se așezase lângă cadavru, parcă păzindu-l. Mai încolo, la fereastră, nava părea să treacă peste o fosă de mare adâncime. Decorul acela tenebros i se păru lui Daniel oribil de simbolic.

– E un amănunt pe care nu trebuie să-l uităm: Anjali Sen se pregătea să interogheze cadavrul Turmalinei potrivit regulilor celui de-al Treisprezecelea, ca să știe cine era proprietarul ei... Îi privi pe rând. Și vă amintiți când a realizat pe plajă transferul în mințile celorlalți? A detectat ceva despre care încă nu știm ce a fost...

– Pe Turmaline și pe Mitsuko, spuse Rowen.

– Nu, dezminți Darby. Este ceea ce am crezut și eu la început, dar o deducție foarte simplă m-a făcut să gândesc contrariul. Pur și simplu, Turmaline și Mitsuko nu erau încă acolo când Anjali i-a perceput pe Daniel și pe Yilane. Svenkov era cel care le comunica unde ne aflam unii și alții. Când Anjali i-a detectat, iar noi alergam spre micul golf, Svenkov a rămas în urmă ca să-i comunice Turmalinei noua direcție, iar aceasta a hotărât să facă un ocol și să ne întindă o capcană în golf. Dar în momentul acela încă nu erau acolo, nici cu Daniel, nici cu noi... Anja a perceput ceva diferit... Și acest „ceva“ poate avea legătură cu ceea ce a crezut Brent că percepe la Sentosa. Darby le făcuse un rezumat al celor știute deja de către Daniel. Toți erau atenți la vorbele omului biologic. În consecință, cei doi au perceput o prezență în anturajul nostru și amândoi au murit de stop cardiac. Mi se par prea multe coincidențe.

Deodată, Rowen se întoarse spre Yilane. Ochii săi verzi scoteau fulgere.

– Tu ai găsit amândouă cadavrele: pe cel al lui Brent și pe cel al Anjei... Altă coincidență?

– Asta mă face să par vinovat?

Vocea lui Yilane răsună disperată.

Darby încercă să-l liniștească, dar Rowen era deja pornit.

– Maya, Daniel și cu tine erați singuri în zona cabinelor! Dacă există un dușman în grupul nostru, poate fi oricare dintre voi trei!

– Oricare dintre noi *cinci*, îl corectă Maya. Nu uita că s-ar putea să existe doi dușmani, în loc de unul.

– Poftim?

– Adevărul este un mercenar angajat de Stăpân. Faptul că ar fi unul dintre noi nu-l împiedică pe Stăpân să se afle și el aici.

Vorbele acelea îi făcură pe toți să se privească între ei. Lui Daniel nu i se părea imposibil ca acest lucru să fie adevărat. Dacă există un trădător, de ce n-ar fi și doi?

Se ridicară mai multe glasuri în același timp, dar tonul imperativ al lui Rowen păru să pună lucrurile la locul lor.

– Crezi oare că persoana care l-a angajat pe Adevăr și-ar fi riscat viața ca să ajungă până aici?

– Da, spuse Darby pe neașteptate. *Oricine* ar fi riscat ceva mai mult decât propria viață ca să ajungă până aici...

Îl priviră cu toții. Omul biologic se uita, palid, prin hublou, la locul nemaipomenit de care se apropiau.

7

Muntele, înălțat pe fundul fosei și scos la iveală de reflectoare, părea o formațiune prea regulată ca să fie naturală. Daniel observă pe culmea acestuia o bază plană, cu o ușoară depresiune în centru.

Frica și tensiunea se reflectau pe chipuri. Fata era singura care nu se apropiase de geam și rămăsese tăcută, în picioare, în același loc, cu ochii închiși.

– Orașul lui Dumnezeu..., spunea Darby ca pentru sine. Exact în locul pe care îl profețea Biblia... Se îndreptă spre ecrane ca să observe comenzile. Am ajuns, șopti el.

Pe măsură ce se apropiau, nava i se păru lui Daniel foarte mică în comparație cu acel colos. Aparatul începu să facă o serie de evoluții precise care îl plasară pe culme. Apoi, se auzi un țiuit și imaginile de pe toate ecranele din sală începură să pâlpâie, în vreme ce senzația de coborâre era evidentă. Cu un zgâlțâit final care trezi ecouri în structura navei, mișcarea se întrerupse. Schemele tridimensionale ale ecranelor nu lăsau loc îndoielilor.

– S-a așezat în mod automat pe culme, spuse Darby.

Vreme destul de lungă nu se mișcă nici unul dintre ei. În pauză, se auziră fluierături îndepărtate, ca sunetul unui cuțit al cărui tăiș aluneca pe o suprafață de metal. Apoi, urmă liniștea.

– Cilindrul inferior. Rowen arătă ecranele. S-a deschis.

Prin geamul navei se strecura acum doar întunericul: reflectoarele exterioare se stinseseră. „Sfârșitul traseului", se gândi Daniel. I se păru că făcuse o lungă călătorie, cea mai lungă și cea mai importantă din toată viața sa, de la Marele Tren până aici.

Atunci, Darby se întoarse spre ei.

– Cred că circumstanțele ne obligă să ne unim din nou. Vom rezolva după aceea problema dureroasei morți a Anjei. Acum, se impune să colaborăm. Va trebui să umblăm înarmați. Propun să adoptăm precauția elementară de a nu ne despărți...

Repartizară armele pe care le mai putuseră găsi după ce Turmaline îi obligase să le arunce în apă și coborâră pe scară până la cilindrul inferior. Rowen fu primul care trecu prin tambuchi. Îl urmară, în această ordine, Darby, Maya, Daniel și Yilane.

Când ieșiră din cilindru, se treziră pe o platformă întunecoasă, cu suprafața ruginită, ca o rampă care cobora dispărând în întuneric. Platforma, iluminată de becuri galbene slabe, părea pustie. Un miros rânced se simțea peste tot, dar aerul era respirabil.

– Această structură este pregătită să reziste presiunii de la mari adâncimi, ca Zona Scufundată, comentă Darby, în vreme ce coborau pe rampă. Lățimea acesteia le permitea să meargă unii lângă alții fără să se incomodeze. De fapt, probabil că suntem la peste o mie de metri sub nivelul mării, adăugă el.

Mergeau cufundați în propriile lor terori. Până și fata părea cuprinsă de uimire, de parcă ar fi perceput măreția locului care o înconjura. Doar liniștea nu era vastă: o restrângeau huruituri îndepărtate cu care le era greu să se obișnuiască.

După ce dădură un ocol complet rampei și ajunseră sub platformă, Rowen comentă:

– Nu este un munte... Suntem în interiorul lui. Este gol pe dinăuntru.

Rampa făcea loc altei platforme. Când ajunseră la aceasta, se opriră.

Pereții acelei noi incinte erau rotunjiți și de o culoare albastru cobalt uniformă, dar erau acoperiți cu vâlvătăi de rugină și de umbre. În cercul spațios din centru erau mese cu ecrane de *scriptoria* și scaune pliante. Lângă pereți se zăreau scobituri adăpostite în piatra închisă la culoare.

– *Scriptoria* și mobilele sunt aproape noi, semnală Rowen.

– Fără îndoială că au aparținut echipei lui Kushiro, spuse Darby.

Yilane o luase înainte și, în momentul acela, îngenunche lângă perete.

– Punctele de conectare au fost obținute prin credință. Au legat *scriptoria* de mașinării de o vechime inimaginabilă...

– Mașinării primitive, spuse Darby pe un ton sentențios. Ca și nava care ne-a adus. Echipa lui Kushiro a reușit să le restaureze și să se conecteze la ele. Poate că au extras date. Îl privi pe Yilane. Mă întreb... Mă întreb dacă ai putea să mă ajuți, Yil... Tânărul credincios, care devenise puțin confuz, își ridică privirea spre Darby. Cred că tu cunoști la fel de bine ca Brent tehnologia aparatelor *scriptoria*... Acestea par niște modele destul de simple. Ai putea da de urma informațiilor pe care le conțin?

Yilane îi privi pe toți, căutând parcă o aprobare generală.

– Aș putea încerca, spuse el. Ocupă un loc în fața unui ecran și își puse mâna pe suprafața acestuia. Imediat începură să apară ramificații tridimensionale care îi înconjurară capul ca niște fantome de insecte. Funcționează... Cred că o pot face.

Darby se aplecă peste umărul lui. După puțin timp, deveni clar că procesul de descifrare va lua ore, chiar zile întregi, dar omul biologic părea foarte însuflețit.

– Cred că voi face o oprire aici, spuse el întorcându-se spre ceilalți. Am nevoie să studiez toate astea împreună cu Yil, să încerc să fac un rezumat... Sunt sigur că aici se ascund indiciile pe care am venit să le căutăm... Meldon, voi puteți să explorați în continuare restul... acestui loc.

– Nu trebuie să ne despărțim, Héctor, obiectă Rowen. Tu însuți ai spus-o.

– Știu, dar această descoperire modifică schema. Dacă nu ne repartizăm sarcinile, poate că nu vom obține nimic. Avem transmițătoarele Anjei, pe al tău, al Turmalinei și al lui Svenkov. Le vom verifica pentru a ști dacă funcționează și vom fi în orice moment în legătură directă. Rowen părea să șovăie, dar atitudinea lui Darby era de neînduplecat. Meldon, asta este rațiunea primordială a căutării noastre. Am acceptat multe riscuri până

când am ajuns aici și nimeni nu mă va împiedica să accept încă unul...

Deschiseră transmițătoarele și le verificară. După ce s-au asigurat că funcționează, Darby le făcu semn printr-un gest brusc să iasă și i se alătură lui Yilane în fața ecranelor, în vreme ce Daniel, Rowen și Maya Müller își continuau drumul pe rampă.

Coborârea a fost anevoioasă. Diametrul nivelelor următoare creștea și, în consecință, porțiunea de rampă pe care se vedeau siliți să o străbată era din ce în ce mai lungă. Dar o descoperire care li se păru surprinzătoare a fost aceea de a constata că, în ciuda așteptărilor, noile niveluri nu păreau să mai fie atât de largi.

– Nu este o piramidă, spuse Rowen după ce inspectă cel de-al cincilea nivel. A adoptat această formă exterioară din cauza detritusurilor acumulate vreme de eoni... Poate fi foarte bine un cilindru cu o zonă superioară conică.

Coborâră încă alte două niveluri înainte de a face un popas. Noile decoruri erau departe de a semăna cu cel din prima sală: peste tot erau doar ruine, penumbră, imense spații pustii și siluete a ceea ce ar fi putut fi niște aparate.

La nivelul unde se opriseră, rarele porțiuni de lumină dezvăluiau unele obiecte în stare bună împrăștiate pe platformă, precum pleduri și saltele. Rowen era de părere că fuseseră folosite de echipa lui Kushiro. Aerul era proaspăt și umed, chiar ușor rece, și un strat de aburi învăluia răsuflarea celor trei exploratori, însă proiectul după care fuseseră concepuți îi făcea să evite disconfortul. Rowen verifică prin transmițător încă o dată starea lui Darby, apoi pătrunse în sala aceea, urmat de Daniel și de Maya.

– Este un oraș, spuse el. Poate că era deja sub mare sau poate că s-a scufundat în vremea cataclismelor... Am avea nevoie de mai multe vieți ca să străbatem totul...

– A mea îmi este de ajuns, replică fata, întinzându-se pe o saltea. Deși Maya nu obișnuia să se plângă, Daniel știa că nu era într-o formă bună. Genunchiul ei zdrobit o silea să șchiopăteze și îi provoca dureri bruște și puternice.

– Dacă am ști măcar unde să căutăm... Rowen lăsă să-i scape răsuflarea până atunci reținută. Orice lucru ar fi *Cheia*, dacă e ascunsă în aceste ruine nu vom da de ea niciodată. Ce părere ai, Daniel?

Daniel clipi, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis.

– Mă întrebam care este rostul acestor saloane atât de mari... Ce era aici? De ce au fost construite și de către cine? Ce făceau cu ele?

Pentru o clipă, cei trei păreau să caute răspunsurile în mulțimea de umbre care îi înconjurau. Se aflau într-un infim pătrat de lumină, cu ecouri ale unor îndepărtate huruituri sfâșiind atmosfera: lui Daniel îi aminteau de cârâitul pescărușilor în caverne.

– Dacă acesta este Orașul în care visează Dumnezeu, spuse Rowen în cele din urmă, toate întrebările tale au un singur răspuns...

Hotărâră să amâne explorarea nivelelor inferioare și reveniră la etajul cu pereți albaștri. Darby și Yilane păreau să fi rămas nemișcați în pozițiile în care Daniel își amintea să-i fi văzut pentru ultima oară. Strălucirea ecranelor le tatua chipurile.

– Noi am găsit mai mult sau mai puțin același lucru ca și voi, spuse Darby când Rowen îi făcu rezumatul explorării: multe resturi de date, majoritatea inutile; rămășițele unor cunoștințe dezordonate... Răsuflă. Asta ne va lua zile întregi.

– Katsura Kushiro a murit înainte de a vedea totul încheiat, răspunse Rowen. Să n-ai pretenția să o faci în câteva ore. De altfel, singurul lucru care ne interesează este *Cheia*, Héctor! Dacă există vreun indiciu despre locul în care s-ar putea afla...

– Am găsit-o deja, Meldon!

– Ce anume?

– *Cheia.* De-acum știm unde se află. Darby atinse umărul lui Yilane și îi arătă ceva. Mâinile credinciosului se mișcară în fața ecranului și datele care îl asaltau dispărură, înlocuite de schema neclară, dar identificabilă, a unui obiect cilindric împărțit în linii și niveluri, cu o zonă superioară conică. Era ușor de recunoscut reprezentarea interiorului acelui „munte" gol pe dinăuntru. Dar toți ochii erau îndreptați spre cuvintele pe un fond albastru, scrise în limba universală, din josul imaginii:

Cheia Adâncului

– Este singurul lucru pe care îl știm, spuse Darby. Locul acesta este *Cheia Adâncului.*

8

Explorarea nivelurilor inferioare a devenit mai anevoioasă, pentru că erau într-o stare proastă. Întunericul i-a silit să meargă cu precauție și să folosească lanterne atârnate de piept și, cu toate că frigul din ce în ce mai puternic nu le afecta trupurile proiectate, oricât de dezbrăcate ar fi fost, începea să fie sâcâitor. În plus, la acele niveluri, zgomotul mașinilor în anumite zone depășea pragul suportabilității.

Parcurgând diferitele încăperi, supuse ruginii veșnice sau distrugerii, reușiră să identifice containere cu temperatură joasă, lungi șiruri de rafturi pentru eprubete, vitrine transformate în gheață casantă și nenumărate ustensile vechi de laborator.

– Ce sunt toate astea? întrebă Maya.

– Îmi amintesc de sălașul bătrânului vrăjitor din cel de-al Treisprezecelea... explică Rowen. Aici se fabricau ființe omenești, sunt sigur... Cunosc bine echipamentele laboratoarelor mele de genetică. Instrumentele au o oarecare similitudine cu cele folosite în centrele moderne, deși se remarcă printr-o vechime foarte mare...

La nivelul inferior, tavanele aveau încastrate vechi țevării; dintr-una din ele curgea cu presiune un șuvoi de apă. Lanternele dezvăluiră un culoar lateral cu podeaua inundată. Unul dintre pereții din capăt prezenta mai multe uși cu închidere ermetică și vizoare și, în fața lor, pe o etajeră, o colecție de urne dispuse în șir, precum și o jumătate de duzină de catafalcuri rezemate de perete. Curelele lor țineau doar oseminte.

– Urnele au simboluri în japoneza veche, anunță Maya, pipăind una dintre ele.

– Și catafalcurile de asemenea. Rowen se întoarse ca să examineze ușile etanșe. Acestea sunt vechi crematorii. Majoritatea cadavrelor au fost incinerate, dar ultimele au rămas pe catafalcuri...

Fata se întoarse către sunetul vocii lui Rowen.

– Erau oamenii lui Kushiro, afirmă ea.

– Ce li s-o fi putut întâmpla? întrebă Daniel.

– Ceea ce au găsit în locul acesta a însemnat sfârșitul vieții lor, spuse Rowen.

Un fior îl străbătu pe Daniel Kean, în vreme ce lanterna lui lumina ca un soare ce se stinge suprafața osemintelor și cutiile prăfuite de metal.

– Măcar știm că incineratoarele funcționează, spuse fata.

Se întoarseră pe unde veniseră și continuară coborârea. Suprafața rampei era inundată de apă rece ca gheața și huruitul motoarelor îi împiedica să se audă între ei dacă nu țipau. Șiroaie

continue împrăștiau în aer nori de aburi. Când nivelul apei ajunse până la genunchi, Rowen le propuse să se retragă, dar fata înaintă încă puțin. O văzură șchiopătând la o cotitură a rampei până când se pierdu în întunericul deplin. O clipă mai târziu, reveni și se opri în fața lor, cu genunchiul rănit într-o ușoară flexiune, șiroind din cap până-n picioare sub plasa fină, neagră, pe care o purta.

– Nu e chip să coborâm mai departe. Ușile etanșe de acces spre nivelurile inferioare sunt închise și sudate... Poate că a fost vreo inundație și o comandă automată le-a închis...

– Dispozitive vechi, dar ingenioase, recunoscu Rowen.

Maya Müller încuviință.

– Sunt proiectate ca să se retroalimenteze fără comandă umană, poate de aceea au rezistat atâta timp.

– Rămâne de aflat pentru ce au fost construite, spuse Daniel. Și de către cine.

Șiroaiele neîntrerupte din țevăria spartă marcau liniștea. Deodată, Rowen își scutură capul. Pe Daniel îl intriga atitudinea rezervată a omului de afaceri, începând de la moartea lui Anjali: era ca și cum ar fi nutrit niște gânduri prea complexe ca să fie exprimate. În momentul acela, totuși, păru hotărât să le împărtășească.

– Ar trebui să plecăm, șopti el. Vreau să spun, să ne întoarcem pe navă, la civilizație. Să uităm de toate... Nu se cuvine să aprofundăm aceste cunoștințe...

– Nu pot să cred că tu ești cel care spune asta. Daniel zâmbi. Am crezut că ești curios să afli ce înseamnă...

Vocea lui Rowen produse ecouri între pereții întunecoși când îl întrerupse.

– Trebuie să fim prudenți față de curiozitate! În cel de-al Treisprezecelea, după distrugerea vrăjitorului din vremurile

îndepărtate, nimeni nu vrea să cerceteze mai mult în viața acestuia... Textul afirmă, în mod simbolic, că nu se dorește „zugrăvirea unei imagini definitive" a modului în care a pierit... Și adaugă, în limba numită latină: *„Tace ut potes"*, care se poate traduce prin: „Taci, pe cât posibil"...

Daniel îl privea, nevenindu-i să creadă.

– Propui să abandonăm *Cheia* fără să încercăm s-o cunoaștem?

– O cunoaștem deja! Rowen își mișca ochii, neliniștit, dintr-o parte într-alta. Daniel nu-l văzuse niciodată atât de exaltat. Este Casa lui Dumnezeu, Locul de pe Urmă... Nu putem ajunge mai departe! Am finanțat această călătorie pentru că voiam să obțin *Cheia*, și am obținut-o! Mă aflu în ea! Acum, ce ne mai rămâne de făcut? Nu trebuie să avem pretenția de a înțelege totul... Anja obișnuia să o spună... Misterul Sacru al Divinității nu poate fi deslușit... Vorbești de „curiozitate"? Ce consecințe le-a pricinuit acea curiozitate lui Kushiro și oamenilor săi? Dar lui Anjali...?

Nici Maya, nici Daniel n-au vrut să întrerupă tăcerea întretăiată de hohote de plâns în care se cufundă Rowen. Dincolo de motivele de „dragoste" și de amintirea care știa că îl împinge pe Rowen să spună asta, Daniel se întrebă dacă omul de afaceri putea să aibă dreptate într-un anumit fel. Trebuiau oare să abandoneze, așa cum făcuse Kushiro? Să lase ca alții să continue treaba? Și de ce? Ce pericol exista în faptul de a cunoaște mai mult? „Credința este cunoaștere, iar cunoașterea produce frică."

În vreme ce stătea pe gânduri, transmițătorul sună.

– Cred că trebuie să vă întoarceți, spuse glasul lui Darby, foarte încordat. Cunoaștem deja ceva.

9

În clipa în care Darby se pregătea să vorbească, luminile se stinseră cu un zgomot de mașinărie obosită. Domnea confuzia, în vreme ce mâinile pluteau spre lanterne, dar generatoarele recăpătară brusc viață și sala se lumină din nou.

– Este o întrerupere intermitentă a sistemului energetic, explică Darby. După cum am văzut în diagrame, *Cheia* este alimentată de patru generatoare mari care utilizează apa mării ca să se reîncarce încontinuu, dar timpul imens care s-a scurs a provocat perturbări... Mecanismele s-au stricat și s-au reparat ele însele de mai multe ori. Două au sfârșit prin a se strica definitiv, dar Kushiro și echipa lui au înlocuit piesele cum au putut. Sistemul de ventilație este de asemenea automat: reciclează apa ca să o transforme în aer respirabil și extrage reziduurile, utilizând energia excedentară a procesului pentru a menține temperatura și a reduce umiditatea... În teorie, *Cheia* a fost proiectată ca să dăinuie foarte multă vreme...

– Cine a proiectat-o? întrebă Rowen, nerăbdător.

– Noi, spuse Darby. Ființele omenești. A fost o lucrare cu enorme cerințe tehnice, care a necesitat mai mulți ani. Privind lucrurile în mod obiectiv, deși construcția Zonei Scufundate din Japonia s-a dovedit a fi cu mult mai complexă, *Cheia* are meritul de a fi fost pionieră... În realitate, grație faptului că deja construiserăm *Cheia,* am putut face față la ceva atât de colosal precum lucrarea din Japonia...

– Dar nu există consemnări istorice ale construirii acesteia... S-a făcut în secret?

– Consemnările au dispărut după perioada cataclismelor, Meldon.

– Vrei să spui...

– *Cheia* este anterioară Culorii.

– Înainte de Culoare nu existau ființe omenești în stare să facă așa ceva!

– Ba existau, era o civilizație uimitoare, replică Darby calm. Au construit *Cheia* tocmai ca să protejeze civilizația aceea...

– Au anticipat căderea Culorii, interveni Yilane, rezemat de peretele albastru, cu o înfățișare serioasă, precum și distrugerea ulterioară a întregii vieți de pe Pământ, și au hotărât să conserve diferite specii vegetale și animale, inclusiv pe cea umană.

Darby încuviință și arătă spre ecrane.

– De aceea au construit *Cheia Adâncului.* Calculele lor afirmau că orice entitate vie, situată la nivelul mării, va pieri fără urmă. Până și creaturile din apele de mică adâncime aveau să fie distruse. Ar fi reușit să supraviețuiască doar ceea ce s-ar fi aflat la mare adâncime. Se opri și mișcă din cap. Trebuie să fi fost o epocă înspăimântătoare. Mi-i imaginez știind că omenirea era condamnată, așa cum afirmau anumite texte vechi pe care ei înșiși le considerau sacre... Și cu toate că nu puteau face nimic ca să împiedice o catastrofă, au anticipat-o cu destul de multă vreme înainte și au hotărât să încerce să salveze viața de pe Pământ. Pentru asta au conceput *Cheia.* În ea au adăpostit milioane de celule omenești și ale numeroaselor specii de animale și de plante. Habitatul trebuia să posede anumite caracteristici: mărimea potrivită, independența față de orice tip de control voluntar sau față de un combustibil neregenerabil... Ideea genială a constat în utilizarea apei de mare, care mai dăduse o dată naștere vieții la începutul vremurilor. Au fost inventate mașini capabile să extragă din ea energia, aerul, apa potabilă, chiar și alimente sub forma unor produse de bază. Constructorii lor știau că toți cei care aveau să trăiască în *Cheie* nu vor putea ieși la suprafață decât peste foarte mulți ani... Poate peste secole...

– De ce? întrebă Rowen.

– Din cauza mutațiilor pe care Culoarea avea să le provoace. Aflaseră că era vorba de un ansamblu complex de atomi ai unei specii diferite de cea care alcătuiește materia normală. O numeau „materie străină". Lovindu-se de Pământ, această materie avea să se împrăștie în atmosferă sub formă de radiație. Efectele pe termen lung erau necunoscute, dar cele imediate erau ușor de dedus: dacă vreun organism viu ieșea din *Cheie,* chiar și după mai mulți ani de la catastrofă, nu avea să supraviețuiască. Ființele vii vor trebui să locuiască în acest mediu vreme de mai multe generații până când planeta va deveni din nou locuibilă. Și asta au făcut. Nu cunoaștem momentul exact în care primii oameni au reușit, în sfârșit, să abandoneze *Cheia* și să colonizeze suprafața Pământului, pentru că această cronologie este puțin mai specială, dar credem că au putut ieși la vreo două sute de ani după căderea Culorii, la capătul a aproximativ șase generații. A fost o perioadă deosebit de importantă și a rămas bine documentată. *Cheia* dispunea de mai multe nave similare celei pe care au reparat-o Kushiro și oamenii săi, al căror itinerariu era trasat în mod automat. Strămoșii noștri le-au utilizat ca să se deplaseze în diferite puncte, unul dintre ele fiind acele caverne la sud de Dunedin... Apoi, legenda spune că descendenții lor au construit un sanctuar în onoarea „Măștii și a Mâinilor"... Înțelegeți? Darby zâmbi. Poate că primii oameni care au urcat la suprafață nu aveau încredere în analizele din *scriptoria* și au purtat o vreme măști și costume speciale, și acest fapt a rămas înregistrat în memoria colectivă a triburilor...

– Incredibil, admise Rowen.

– Da, acesta e cuvântul.

Se lăsă o tăcere ciudată.

– Presupun că aceste descoperiri indică faptul că omenirea contemporană provine de aici..., adăugă Rowen privindu-l stăruitor pe Darby.

Darby încuviință, ca și cum această dovadă evidentă i s-ar fi părut tristă.

– Suntem moștenitorii supraviețuitorilor creați în aceste laboratoare. Bănuiesc că acesta este motivul pentru care actualul nostru control asupra geneticii este perfect. Tehnologia programării genetice, care pentru noi nu prezintă mistere, a fost o adevărată provocare științifică pe vremea strămoșilor noștri. Supraviețuitorii trebuiau să recreeze viața plecând de la celulele păstrate în laboratoare și tot procesul urma să fie supervizat de cei care aparțineau primelor generații, care, la rândul lor, aveau să moară, fiind înlocuiți de către cei mai tineri... Imaginați-vă lumea aceea închisă și programată, destinată doar conservării speciilor.

Se întoarse spre Yilane și îi ceru să caute ceva pe ecrane. Yilane îi dădu ascultare cu o ciudată ezitare. Între timp, Darby continua să vorbească.

– În primul rând, programul genetic al ființelor a trebuit să fie schimbat... Închisă în *Cheie,* fără lumina soarelui, viața nu avea nici o posibilitate să se dezvolte. A fost nevoie să fie creat un alt soi de ființe, mai rezistente din punct de vedere genetic la condițiile extreme... Poate că primele generații au murit mai repede și doar următoarele au reușit să subziste, modificând la rândul lor crearea celor ulterioare... În același timp, adăugă el arătând spre ecran, am găsit dovezi potrivit cărora necesitatea de a repopula planeta în viitor i-a obligat să acorde alte valori raportului dintre sexele nou-născuților, pentru a fi, în marea lor majoritate, femei... După cât se pare, în epocile străvechi, viața

celor mai dezvoltate specii lua naștere în cavitățile interne ale femelelor...

– Am crezut că asta e o legendă...

Daniel își reaminti conversația lui cu Ina.

– Au avut loc multe dezbateri în această privință, recunoscu Darby. Bietul Brent, de pildă, nu a crezut-o niciodată. Însă datele pe care le-am găsit sunt de necontestat. În vechime, viața provenea din viață, iar intenția strămoșilor noștri era ca aceasta să ia din nou naștere din viață. Cu timpul, totuși, s-a renunțat la acest proiect. Pur și simplu, a devenit inutil: într-o singură zi, mașinile genetice puteau produce sute de mii de creaturi în stare bună... Cu toate acestea, nu e oare surprinzător faptul că, până la urmă, modelele genetice ale trupurilor bărbătești au ajuns să semene cu cele femeiești? Exista, fără îndoială, ideea subînțeleasă potrivit căreia ele erau mult mai importante și mai demne de a fi imitate... De-a lungul a zeci de ani s-a unificat structura ambelor sexe, cu excepția organelor de reproducere... Dar bărbații de odinioară erau toți biologici..., adăugă el cu o urmă de mândrie.

La un semn al său, Yilane manevră *scriptorium*-ul. Pe ecran începură să defileze imagini rudimentare în două dimensiuni. Rowen și Daniel se apropiară să le privească. Fata șopti:

– Vă rog, spuneți-mi ce vedeți...

– Sunt... Par figuri de oameni biologici..., spuse Daniel.

Cu toate acestea, era ceva ciudat la acele figuri, pe care Daniel nu îl putea descrie, dar care le deosebea complet de ființele precum Darby. Poate că era absența absolută a *intenției*. Era vorba de o galerie de forme întâmplătoare, fără un sens și fără un plan prealabil; o colecție aberantă de nasuri proeminente sau subțiri, de urechi mici sau mari, de mandibule proeminente sau de bărbii duble evidente, de fețe bărboase sau spâne, umflate

sau colțuroase. Și nu doar cele masculine, ci și chipurile femeilor erau diferite de ale unora precum Shane Davenport.

– Sunt strămoșii noștri, afirmă Darby. Bărbații și femeile de acum mii, poate milioane de ani, echipa care a construit *Cheia Adâncului.*

După ce urmări foarte atent defilarea figurilor pe ecrane, Rowen clătină din cap cu un gest de uimire.

– Este extraordinar, spuse el. Dar dispuneam deja de poveștile biblice care afirmă că provenim din Antici, niște ființe care trăiau sub apă unde fuseseră alungate de Dumnezeu, și din care ne-am răspândit pe Pământ... Fără îndoială că la asta se refereau! Ceea ce dovedește încă o dată că Biblia Noastră a știut să descrie...

– Meldon, îl întrerupse Darby cu blândețe. Yil și cu mine am găsit și niște arhive ciudate despre Cartea Noastră. Totul indică faptul că a fost scrisă *înainte* de căderea Culorii... Cu mult înainte chiar de construcția *Cheii.*

– Poftim?

– Este ceea ce ne descumpănește cel mai mult. Omul biologic își deschise mâinile. Vă voi explica lucrurile așa cum le văd eu și apoi Yil vă va spune care este opinia lui. După o pauză, ca și cum și-ar fi ales cuvintele, Darby continuă: Așadar, ființele omenești descoperiseră o formă de a supraviețui catastrofei, dar numai din punct de vedere *organic*... Ce se întâmpla cu restul vieții lor? Nu suntem animale sau plante: supraviețuirea noastră are mare legătură și cu cultura noastră... Existau cunoștințe care, pentru continuarea civilizației, trebuiau să fie neapărat păstrate. Și ce au făcut? Yilane, poate că tu reușești să explici asta mai bine...

Credinciosul se ridică de la *scriptorium* și merse spre peretele albastru. Ajuns acolo, se întoarse spre toți ca să le vorbească.

Figura sa armonioasă oferea un contrast violent cu imaginile figurilor de pe ecran.

– Cei care au proiectat *Cheia* au construit un *scriptorium* rudimentar, dar imens, care urma să cuprindă toate datele pe care ființele omenești din viitor ar fi avut nevoie să le cunoască... L-au numit Părintele. Biblioteca acestuia conținea informația necesară pentru a se relua cursul civilizației din punctul în care fusese întreruptă. Făcu un gest. Era aici, în cupolă... Aceste aparate făceau parte din El.

– Și? spuse Rowen.

Yilane îl privi pe Darby, care luă din nou cuvântul:

– Încă nu suntem siguri ce s-a întâmplat, dar totul indică faptul că, înainte ca ființele omenești să fi locuit în *Cheie,* Biblia nu era cea pe care o cunoaștem... Exista alta. Era denumită la fel, „Biblia", dar era foarte diferită. Probabil că am moștenit același nume pentru Cartea Noastră...

– Diferită? Vrei să spui falsă, i-o reteză Rowen.

– E posibil, dar strămoșii noștri o considerau foarte importantă. De fapt, numele de *Cheia Adâncului* provine dintr-un capitol al său[1]..., care de bună seamă vorbește și el despre o stea care cade din cer și despre sfârșitul lumii... Poate de aceea au numit astfel locul care va feri specia umană de extincția totală...

Dintr-odată, platforma părea ocupată de statui: nimeni nu făcea nici cea mai mică mișcare, nici măcar nu părea să respire.

– Și cum a apărut după aceea Biblia noastră? întrebă, în cele din urmă, Maya Müller.

---

[1] Aluzie la versetul 1 din capitolul 9 al „Apocalipsei Sfântului Ioan Teologul" din *Noul Testament,* care, în traducerea preoților profesori Vasile Radu și Gala Galaction, apărută la Fundația pentru Literatură și Artă „Regele Carol al II-lea", București, 1938, p. 1363, sună astfel: „Și a trâmbițat al cincilea înger și am văzut o stea căzută din cer pe pământ și i s-a dat Cheia fântânii Adâncului". (n.tr.)

– Este exact punctul de controversă dintre mine și Yilane, spuse Darby. După părerea mea, originea ei a fost următoarea: Cu trecerea generațiilor, necesitatea unei credințe unificate care să explice ce anume se întâmpla a devenit din ce în ce mai presantă pentru ființele din *Cheie*. Textul vechii Biblii nu le spunea nimic, presupun. Aveau nevoie de ceva diferit, ceva care să explice dintr-o perspectivă metafizică faptul că nu puteau vedea munți, râuri sau nori, ci doar o noapte veșnică populată de ciudate creaturi submarine... Aveau nevoie de o altă credință și au făcut singurul lucru pe care îl puteau face, ceea ce cu toții am fi făcut în locul lor: au apelat la Părinte. Părintele a fost cel care le-a oferit Cartea Noastră.

Chipul lui Rowen se crispă.

– Vrei să spui că Biblia a fost născocită de un *scriptorium?*

– Nu, nu, nu. Darby își arătă palmele. Vreau să spun că acesta a căutat-o și a oferit-o noilor oameni. Era scrisă deja cu multă vreme înainte. Nu știm cine este Autorul, dat fiind că a fost ștearsă orice urmă a numelui său... Probabil că au fost chiar locuitorii *Cheii* cei care au suprimat aceste date, împreună cu multe altele care nu însemnau nimic pentru ei și au păstrat doar ceea ce li se părea că se potrivește cu lumea în care trăiau.

– Și de ce le-a oferit *scriptorium*-ul Cartea Noastră? întrebă Maya.

Darby sublinie întrebarea cu un gest afirmativ.

– Acesta este punctul fundamental. De ce tocmai acele paisprezece texte, atunci când locuitorii de pe *Cheie* i-au cerut să-i facă să înțeleagă ce se întâmpla? Yilane spune că a ales textele sacre pe care constructorii *scriptorium*-ului le-au stocat înăuntrul acestuia... dar eu nu cred. Dacă ar fi așa, de ce a întârziat atât de mult să le-o ofere? Au trecut mai multe generații!

Zâmbetul atrăgător al lui Rowen se extinse lent. Vocea, totuși, sună răgușit.

– Sunt sigur că tu ai elaborat deja o teorie, Héctor!

– Mă rog, eu... Darby le întoarse spatele. Începu să se plimbe, agitat, dintr-o parte în alta. Gândiți-vă că, la urma urmelor, Părintele era doar un aparat... Căuta date. Noile ființe omenești, vrând să cunoască ceva mai mult despre viața lor decât simpla relatare științifică, i-au cerut tot ce avea legătură cu ceea ce se întâmpla. Iar noi, în ce fel am face-o azi? Cu alte informații: date calendaristice, coordonate, descrierea obiectivă a evenimentelor... Asta este ceea ce au făcut și locuitorii din *Cheie:* au furnizat datele pe care le cunoșteau, iar *scriptorium*-ul le-a căutat și le-a oferit... ce anume? Mai multe date, care coincideau cu cele oferite! Își ridică mâinile. Nu putea face altceva, era un aparat.

– Și ce date erau acelea? întrebă Rowen.

– Unele foarte generale: o lume de întuneric populată de creaturi monstruoase, de zei scufundați... Dar altele erau mai specifice și au rămas înregistrate: *căderea unui meteorit și coordonatele Cheii.* Îi privi pe rând. Iată aici punctul crucial. Într-un anumit fel, coordonatele locului în care ne aflăm, locul unde s-au născut noile ființe omenești, corespundeau *exact* cu cele menționate în textul celui de-al Patrulea Capitol, unde se vorbește despre Orașul Scufundat al lui Dumnezeu...

– Este uimitor! exclamă Rowen. Cartea Noastră a profețit acest fapt! Dar Darby îl întrerupse apropiindu-se de el până când ajunse la câțiva centimetri de figura acestuia.

– „A profețit acest fapt"? Rămase privindu-l fix. Da, poate. Asta este și părerea lui Yilane... Dar n-ar putea exista o explicație mai simplă?

– Care anume?

– Gândiți-vă la asta: au introdus coordonatele locului unde trăiau, iar *scriptorium*-ul le-a oferit un text în care figurau aceleași coordonate... Darby își deschise brațele. Și dacă ar fi fost vorba numai și numai de o... coincidență? Și dacă *scriptorium*-ul le-a oferit textele doar pentru această informație, iar oamenii cei noi au considerat sacru *întregul ansamblu?*

10

Tăcerea era adâncă. Yilane a fost cel care a rupt-o.

– Asta e ceea ce Héctor numește „o teorie", spuse el zâmbind, și pe Daniel îl miră tonul batjocoritor atât de neobișnuit pentru el care îi vibra în glas.

– Absurd, rezumă Rowen.

Urmă o nouă întrerupere bruscă a energiei, însă acum nici măcar acest fapt nu reuși să potolească dezbaterea aprinsă. În întuneric se ridicară mai multe voci, dar se impuse cea a lui Rowen.

– Biblia Dragostei și a Meșteșugului nu constă doar în informații... Biblia *este* realitatea, Héctor! Vorbește despre Culoarea care a căzut pe Pământ, despre puterile ascunse în mare și în munte, despre hibrizi...

– Nu există nici un singur fapt în Cartea Noastră care să fi fost dovedit fără urmă de îndoială, Meldon! interveni Darby.

Lumina reveni după această declarație, dezvăluind un grup de chipuri îngrijorate. Cel al lui Darby strălucea de sudoare. Ochii îi scăpărau de furie.

– Unde sunt hibrizii aceia? continuă el. Există triburi întregi care cred în ei și se deghizează ca ei, dar numai nebunii afirmă că i-ar fi văzut! La fel se întâmplă cu „Dumnezeu" și cu „Orașul său Scufundat"! Lovi cu palma în masa cu *scriptorium*. Fir-ar să

fie, trupuri proiectate! Oare și mințile v-au fost proiectate? Gândiți-vă! Dacă citim Cartea Noastră cu obiectivitate, nu vom găsi nici o informație reală, cu excepția acelor afurisite de coordonate! De exemplu, Biblia afirmă că meteoritul era de mici dimensiuni și că a căzut în curtea din spate a unei ferme...!

– Într-o zonă din Vest, acum dispărută, care se numea Noua Anglie[1], îl corectă Rowen. Povestea cu „ferma" este o metaf...

– Fals! îl întrerupse Darby, și se răsuci spre ecran, dar renunță după o încercare nervoasă. Yilane, te rog, arată-ne harta continentului dispărut...

Scoțând un suspin, credinciosul se aplecă peste *scriptorium*. După o clipă, harta lumii apărea ciuntită spre Vest, cu prezența unei enorme mase de pământ îngustat la mijloc și cu extremitățile de la Nord și de la Sud lățite.

– Aici a căzut meteoritul, Rowen! Darby își puse arătătorul pe zona nordică în vreme ce toți, cu excepția fetei, se apropiau ca să se uite. Înainte, aici era un întreg continent, mult mai mare decât Europa. Noua Anglie era doar o parte din el. Acum, a rămas doar un crater enorm și mai multe insule risipite în Sud: este ceea ce numim „Vestul". Iar meteoritul avea un diametru de kilometri întregi!

Rowen clătină din cap, fără să se lase convins.

– Aproape toate numele din Biblie au fost șterse din versiunile moderne, Héctor, asta o știm! S-a dovedit cu mult timp în urmă că sunt pur simbolice... La fel, istorisirile sunt parabole. Explică realitatea cea mai profundă, dar nu sunt istorisiri reale...

---

[1] Regiune din nord-estul Statelor Unite ale Americii, corespunzând coloniilor engleze întemeiate în secolul al XVII-lea pe coasta Oceanului Atlantic, și anume Maine, New Hampshire, Vermont, Massachusetts, Rhode Island și Connecticut (n.tr.)

Autorul nu încerca să ne spună că meteoritul ar fi căzut într-o afurisită de fermă! Nu știu ce vrei să demonstrezi cu...

– Vreau să demonstrez, Meldon, că unele lucruri însemnau ceva foarte diferit în epoca în care Cartea Noastră a fost redactată! Limba pe care o folosim acum, de exemplu, nu era singura pe care o vorbeau și o înțelegeau pe vremea aceea ființele omenești... Yil și cu mine tocmai am constatat-o! Vă amintiți de vechile limbaje pe care tradiția le-a consemnat în anumite scrieri: japoneza, germana, latina...? Limba noastră, engleza, era una dintre acestea, nu unica, dar a fost aleasă de locuitorii din *Cheie* drept idiom universal. Vreți să știți de ce? Pentru că textele Bibliei au fost scrise la origine în această limbă. Am inversat ordinea cauzei și efectului, Meldon! Cartea Noastră a devenit sacră și, *datorită acestui fapt,* tot ce are legătură cu Cartea Noastră a fost sacralizat!

Rowen părea să fi pierdut dintr-odată interesul pentru discuție și se îndepărta de grup spre peretele sălii. Maya și Yilane mișcau din cap cu gesturi sceptice. Comentariile lor erau similare: „Nu, nu este adevărat, Héctor", „Te înșeli, Héctor". Se apropiaseră de Darby într-un asemenea mod, încât păreau că îl asaltează. Chiar și Daniel se gândea că omul biologic exagera cu atacul său la adresa Bibliei.

– Nu sunt sigur de nimic din ceea ce spun..., zise Darby moderându-și tonul. Poate că greșesc...

– Așa este, spuse Yilane pe un ton sentențios și cu mult mai mult calm decât Rowen. Fapt e că tu nu ești credincios.

– Héctor... Fata mișca din cap în vreme ce îi tremurau pleoapele. Teoria ta este interesantă, dar e ceva pe care l-ai uitat. Cartea Noastră, folosită de un credincios profund, *funcționează.* Biblia controlează realitatea, Héctor. De ce?

Darby zăbovi cu răspunsul. Când o făcu, păru brusc abătut.

– În această privință, ai dreptate. Am văzut ce reușește credința să facă și știți că am un profund respect pentru ea... Dar nu aveam de gând să neg ceea ce face un credincios, ci... expresia lui deveni rugătoare... ci să găsesc o explicație coerentă pentru ciudata lume în care trăim, pentru frica absolută pe care am moștenit-o, pentru credința noastră într-o divinitate malignă care trăiește sub ape și în niște forțe obscure care ne controlează destinul... Este tot ce doresc.

Spiritele păreau mai domolite și Darby trase aer în piept, înainte de a vorbi din nou:

– În orice caz, nu vom putea hotărî asta acum... E prea complex... Va trebui să o lăsăm în seama celor care sunt mai înțelepți decât noi... sau care dispun de mai mult timp. Zâmbi. Am făcut o descoperire epocală pentru istoria omenirii și trebuie să o facem cunoscută pentru ca alții să tragă propriile...

– Nu. Capetele se întoarseră spre acela dintre ei care vorbise. Am venit aici tocmai pentru a împiedica acest lucru.

Își scosese pistolul din toc și îl îndrepta către ei.

11

– Problema cu voi toți este că sunteți oameni cu prea puțină credință.

Glasul lui Yilane adoptase un alt ton, mult mai grav și mai ferm. În vocea aceea de om în vârstă păreau să-și găsească locul mai multe tonuri. Era ca un cor de bătrâni perfizi mârâind amenințător. Daniel, care se afla cel mai aproape, făcu un pas spre el. Fără să înceteze a-i amenința cu pistolul pe ceilalți, tânărul îl privi.

– Crezi cumva că am nevoie să trag ca să te ucid, Daniel Kean? Și vorbi cu vocea aceea aspră, prefăcându-și ochii în puncte luminoase: *Dă-te înapoi.*

Daniel se simți parcă îmboldit de o forță care îl împingea în spate. Dar nimic nu-l impresiona atât de mult ca aspectul lui Yilane. Nu numai că se schimbase realmente, dar trăsăturile lui aveau o deosebită duritate, ca de cremene.

– Și tu, de asemenea, Meldon! Yilane îndreptă pistolul spre omul de afaceri. Nu te apropia.

Rowen ținea mâinile ridicate, dar în glasul său nu era teamă când vorbi:

– Ce-i cu tine, Yilane?

– Yil, nu-mi vine să cred..., șopti Darby, îndurerat.

– Bineînțeles că nu-ți vine *să crezi,* idiotule! Yilane își arătă dinții. Asta a fost marea ta problemă! Și ce e mai rău este că i-ai urât pe cei care pot într-adevăr să creadă.

– Nu e adevărat, negă Darby.

– Teoriile tale absurde o demonstrează. Dar știi ce e mai amuzant? Yilane, într-adevăr, părea să se amuze de propriile sale cuvinte. Că ai ajuns până aici tocmai datorită puterii credinței!

– Știu, admise omul biologic.

– Încă nu știi nimic.

Pentru o clipă, afirmația aceea pluti în atmosfera umedă și rece. Atunci, deodată, Yilane zâmbi din nou și vorbi ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Când își aruncă părul castaniu pe spate cu un gest violent, lui Daniel îi păru din nou același tânăr dintotdeauna. Dar era ceva în privirea lui care se schimbase complet.

– Eu cunoșteam existența *Cheii* cu mult înainte ca voi să vă fi interesat de ea, Héctor! Chiar înainte de a o fi găsit Kushiro. O caut de prea multă vreme, deși motivele mele n-au fost nici pe departe asemănătoare cu ale voastre... Acum îmi aparține. Voi

nici măcar n-ați fi ajuns până la ea dacă n-ar fi fost istoriile pe care *fiul meu* vi le-a povestit...

– Fiul tău? Darby clipi uimit. Nu, Jeremy Yin, nu poți crede...

– Ba eu chiar pot să cred, replică tânărul. Privește-mă, Héctor Darby, și spune-mi cine sunt.

– Ești Jeremy Yin Lane... Asemănarea cu tatăl tău este un simplu design genetic... Tatăl tău a vrut așa, la fel cum al meu dorea ca eu să fiu biologic...

– Nu, îngăimă Rowen, subit înspăimântat. Are dreptate, Héctor: s-a transferat complet în fiul său. Nu este Yilane, este Ezra Obed.

– Corect, aprobă Yilane. Până și ignoranții asemenea lui Rowen cunosc cel de-al Treisprezecelea...

– Te înșeli, Yin! Darby își recăpătase aplombul. Nu ești propriul tău tată! El a avut o mare influență asupra ta, dar nu te poți lăsa anulat din acest motiv!

Ceva în înfățișarea lui Yilane păru să șovăie la cuvintele lui Darby. Când începu să vorbească, vocea sa deveni din nou tânără și nesigură:

– Nu este ceea ce crezi... Tatăl meu trăiește în mine și eu în el, dar el a dominat întotdeauna, și e drept să fie așa... Deodată, se încruntă și tonul i se înăspri: Yilane nu e bun de nimic. A plâns și a țipat când a fost biciuit de adoratorii Măștii, s-a simțit terorizat în caverne și a trebuit să-l consolezi, Daniel, îți amintești? De-a lungul întregii călătorii l-am lăsat pe Yilane să se exprime în felul lui... dar am făcut în spatele lui și în spatele vostru tot ce trebuia să fac. Acum a sosit momentul ca Yilane să dispară și să rămână Ezra Obed. Yilane era o simplă coajă, o deghizare utilă... Nu merită să încheie o căutare de o asemenea anvergură. Eu, Ezra Obed, am fost cel care a știut că revelația lui Kushiro avea să se producă, cel care a recrutat oamenii necesari pentru a

o sechestra pe Mitsuko și pe ceilalți discipoli ai ei ca să-i interogheze... Greșeala mea a constat în faptul că i-am împărtășit fiului meu acest secret. I-am cerut stăruitor să nu-l divulge, dar Yilane avea prea multă încredere în maestra lui, Anjali Sen, ca să tacă... Atunci când am vrut să-l împiedic, era deja prea târziu. Anjali Sen îl cunoștea, și voi de asemenea... Aveam două opțiuni: ori să *vă elimin, ori să vă folosesc în beneficiul meu. Am ales-o pe cea* de-a doua. Aveam nevoie de numeroasele tale mijloace materiale, Meldon, precum și de cunoștințele lui Héctor și de forța lui Anjali și a Mayei ca să ajung până aici, dar am dus la îndeplinire propriile mele planuri cumpărând servitori ca Moon, Olsen, Turmaline sau Adevărul...

– Ne-am... luptat împotriva ta de la început..., șopti Rowen.

– Mai degrabă, în favoarea mea. V-am mai spus că aveam nevoie de voi. În această căutare, am fost la fel de ignorant ca și voi. La început, am crezut că în Japonia este ascunsă *Cheia* și, când am bănuit că învățatul Kushiro ar fi putut, pur și simplu, să lase încă un indiciu în laboratorul său, am schimbat planurile și i-am trimis doar pe Ina și pe Olive cu Daniel, pentru ca voi să credeți că ați învins adversarul... Uneori, ca să nu bănuiți, mă supuneam acelorași primejdii ca și voi: așa cum a fost în Zona Scufundată, când înșiși mercenarii mei ne-au întins o ambuscadă, sau la Otago, când, din pricina prostului de Svenkov, am fost făcut prizonier împreună cu Daniel de către un trib de mascați... Faptul că l-am lăsat pe neghiobul meu de fiu să rămână mereu la suprafața ființei mele mi-a permis, în plus, ca nici măcar Anjali să nu mă detecteze... Nimeni, cu excepția Turmalinei, nu-mi cunoștea identitatea; asta îmi permitea să acționez liber.

– Chiar și așa, interveni Darby, Ezra Obed a murit în urmă cu doi ani, și tu știi asta. Am asistat la funeraliile sale...

Yilane zâmbea din nou. Vocea își păstra tonul acela care îl înspăimânta pe Daniel.

– Sunt în viață, Héctor Darby! I-am dat lui Yilane instrucțiunile necesare. Știam că avea să facă tot ce i-aș fi poruncit, și așa a fost. Cel de-al Treisprezecelea dictează că un cadavru trebuie să fie incinerat ca să poată fi reînviat de către un vrăjitor. Fiul meu m-a reînviat în secret, folosind ritualul acela. Apoi, nu mi-a fost greu să-i iau locul...

– Pot accepta că ai plănuit toate astea, Yilane, spuse Darby, dar să nu încerci să mă convingi că l-ai înviat pe tatăl tău...

În mod surprinzător, Yilane păru să cugete la vorbele lui Darby.

– Poate că e adevărat ceea ce spui, zise el în cele din urmă, zâmbind, dar nu folosește la nimic, pentru că eu cred altceva.

– Și credința aceea... te-a făcut să-l ucizi pe Brent Schaumann?

Glasul lui Darby era plin de dispreț.

– S-a apropiat prea mult... de adevăr.

– Te referi la ultimul mercenar pe care l-ai angajat...

Yilane zâmbi și ambianța păru că se întunecă și mai mult.

– Este aici, afirmă el. Nu-mi pasă că ați aflat. Adevărul este printre voi și va avea misiunea de a termina ceea ce am început eu... Chiar dacă voi muri, el va distruge *Cheia,* se mărgini el să-l privească stăruitor pe Darby. Este singurul lucru care contează acum...

– Yilane, Ezra sau indiferent cine ai fi, spuse Rowen, și eu cred că nu trebuie să cercetăm mai mult despre *Cheie,* dar de ce să o distrugem?

– Pentru ca să-i împiedicăm pe alții să o cerceteze în viitor. Ca să apărăm credința, Meldon! Pentru tine nu contează decât fapta eroică, nu-i așa? Dar *Cheia* este mult mai mult decât un trofeu: înseamnă moartea lui Dumnezeu și sfârșitul timpurilor, ați uitat? Potrivit legendei, *Cheia* poate nimici tot ce credem, și

acum înțeleg de ce... În ciuda faptului că „teoria" ta, Héctor, este ridicolă, nu încetează să prezinte un anumit pericol toxic, care s-ar accentua dacă altcineva ar mai găsi acest loc... Nimeni nu trebuie să știe că Biblia a putut fi... – o strâmbătură îi schimonosi fața –... aleasă din întâmplare!

– Și ce ai de gând să faci cu noi?

– Mă tem foarte tare că veți fi distruși odată cu ea.

– Nu te vei putea întoarce singur, îl sfidă Rowen.

– Nu-mi va păsa că pier, dacă prin asta pot să împiedic ca tot ce se află aici să fie cunoscut.

– Și lui Anjali... Rowen își stăpânea cu greu mânia. Și ei i-ai făcut rău?

– Yilane n-ar fi fost niciodată în stare de așa ceva, interveni Maya.

Mușchii firavi se încordară pe chipul împietrit al lui Yilane.

– Sigur că da, prostul de Yilane năzuia să simtă „dragoste" pentru ea... Dar Anjali sesizase prezența Adevărului, la fel ca Schaumann. Pe deasupra, se pregătea să o interogheze pe Turmaline, care v-ar fi dezvăluit numele meu... Nu mi-a fost greu să intru în încăpere înainte de ritual, prefăcându-mă că sunt Yilane și luând-o prin surprindere, ca pe Schaumann în grădina din Sentosa. Pot face în așa fel încât o inimă să înceteze să mai bată, după bunul meu plac... Anjali era puternică, dar era rănită și slăbită, iar eu sunt Ezra Obed Lane, credincios profund al celui de-al Treispreze...

– Te disprețuiesc, Ezra Obed, i-o reteză Rowen, înfuriat. Într-un fel sau altul, te voi face să plătești moartea lui Anjali...

Ura pe care o vedea în ochii lui Rowen îi trezi lui Daniel curajul de a interveni:

– Tu ai dat ordin ca familia mea să fie sechestrată, iar soția mea, ucisă...

Yilane îl privi ca și cum abia în momentul acela și-ar fi dat seama de prezența lui.

– Oh, Daniel, jocul dublu cu tine a fost pasionant... Ești un biet om pe care Katsura Kushiro l-a prefăcut într-un *messenja* al său, chiar dacă ignor motivul... În vreme ce tu te ocupai să-l consolezi pe lașul meu de fiu, eu m-am delectat distrugându-te pe dinăuntru... Pentru mine, nu reprezinți nimic.

– Dacă nu reprezint nimic, nu-mi vei putea face nimic, spuse Daniel, apropiindu-se.

Dar înainte de a putea face un alt pas, o siluetă întunecată și atletică i-o luă înainte, năpustindu-se asupra lui Yilane cu un strigăt.

Totul s-a petrecut foarte repede. Rowen și Yilane se opintiră unul împotriva celuilalt și se auzi o împușcătură. Maya Müller, care sărise și ea spre Yilane, se lovi de trupul lui Rowen, dând înapoi.

– Ajunge! strigă Yilane, îndreptând spre ea pistolul fumegând.

Fata se opri. Darby, ghemuit lângă Rowen, plângea în hohote. Nici Daniel nu-și putea stăpâni lacrimile privind torsul sfârtecat al lui Meldon Rowen.

– Lucrurile s-ar fi putut termina cu mai mult calm pentru voi, spuse Yilane. Aveam de gând să vă las în viață până în ultimul moment, dar acum cred că voi grăbi momentul acela...

Se întoarse spre Maya și îi ținti capul. Daniel anticipă noua împușcătură și închise ochii.

În clipa aceea, lumina dispăru.

Se auzi o detunătură în întuneric, urmată de un scurt zgomot asurzitor. Când energia reveni în sală, Yilane își pierduse arma, îi curgea sânge din gură și din urechi, iar fata îl ținea sub amenințarea pistolului. Cu toate acestea, tânărul credincios zâmbea.

– Am știut întotdeauna că ești cea mai bună, Maya Müller!

Darby se grăbi să-i smulgă Mayei arma și îl ținti pe Yilane.

– I-ai ucis pe toți cei pe care-i iubeam! strigă omul biologic.

– Dă-i înainte, atunci, trage! Yilane zâmbea sfidător. Haide, omule biologic, răzbună-te pe cei proiectați, pe cei pe care îi urăști și îi dorești la fel de mult.

Darby tremura cu degetul pe trăgaci. După o vreme care păru o veșnicie, coborî arma. Yilane scoase un hohot de râs răgușit.

– Iată diferența dintre biologia ta și designul meu: nu ești în stare să ucizi pe nimeni privindu-l în față!

Deodată, Maya puse stăpânire pe pistol.

– Eu n-am nevoie să privesc, spuse ea.

Când ecoul împușcăturii se stinse, Darby și Daniel se apropiară. Pe jos, în fața lor, Yilane părea să zâmbească în continuare.

– N-a fost în întregime vina lui, spuse Darby. Influența tatălui său a sfârșit prin a-l înnebuni și a crezut că...

Se întrerupse și privi, palid, spre cadavru.

Daniel urmări direcția privirii sale și își dădu seama.

Cadavrul lui Yilane începea să se topească.

12

La început, semăna cu o simplă învelitoare de piele făcută să ascundă viscerele. În momentul următor, viscerele își pierdură consistența și pielea se înmuie, parcă dezumflată. Mușchii se micșorară până ce rămaseră doar oasele, care se năruiră fragmentându-se și formând mici rămășițe care, la rândul lor, se crăpară și se fărâmițară.

Darby și Daniel priviră entuziasmați locul unde zăcuse Yilane, care era acum doar o umbră de pulbere și o imagine înregistrată pe retine. Omul biologic își agita capul de parcă ar fi purtat o aprigă luptă interioară.

– Nu... Își însoțea vorbele cu gesturi de negare. Nu... Asta era ceea ce *credea* Yilane... A trăit cu această idee și a murit cu ea... Dar asta nu înseamnă că nu s-a înșelat...

– Héctor, spuse fata, cu părul ascunzându-i chipul pe jumătate, în cel de-al Treisprezecelea se descriu modurile de resuscitare a unui cadavru plecând de la cenușa lui... Îți amintești tatuajele și medalionul pe care îl folosea Yilane, șarpele cu două capete? Erau simbolurile nodurilor ascendent și descendent ale invocațiilor... Nu ne-a mințit: Yilane a resuscitat cadavrul lui Ezra, iar Ezra i-a luat locul...

Darby se pregătea să răspundă când un semnal îl întrerupse. Se apropie în grabă de imaginile de pe *scriptoria*, care pâlpâiau odată cu ecranele, iar vocea sa arăta neliniște.

– Datele... dispar acum...! Yilane a fost cel care le-a extras!

Daniel se întoarse cu rapiditate și se năpusti asupra cablurilor înainte ca Darby sau Maya să fi reacționat, trase de ele și ecranele se stinseră. Însă Darby mișcă din cap.

– Nu mai e altă soluție. Yilane a dat ordin, fără îndoială, să se șteargă orice informație. Ne-am întors de unde am plecat: datele sunt în continuare în același loc în care se găseau... Dar cred că voi putea încerca să recuperez unele dintre ele înainte de a pleca, folosind propriul meu *scriptorium*...

După ce se asigură că toate *scriptoria* funcționau din nou, Darby păru să se calmeze. Își trecu mâna peste față și îi privi.

– Am rămas doar noi trei. E inutil să mai stăm aici. Propun să căutăm câteva obiecte pe care să le luăm cu noi ca să-i convingem și pe alții de existența *Cheii*... În afara datelor pe care voi reuși să le copiez, poate că veți aduce vreun instrument vechi din laboratorul în care erau incubate ființele omenești... După aceea, ne vom întoarce pe navă. Sunt sigur că ne va duce în mod automat la sanctuarul de la sud de Dunedin.

– Am rămas noi trei, sublinie Maya, și Adevărul.

Daniel și Darby se întoarseră spre ea. Pe chipul omului biologic reapăru îngrijorarea, asemenea unui vechi prieten care n-ar fi plecat niciodată de tot.

– Yilane a spus că Adevărul este cu noi, iar eu îl cred, adăugă Maya. De altfel, se afirmă că Adevărul este un credincios profund al celui de-al Paisprezecelea, Ultimul Capitol. Știi ce înseamnă asta, Héctor?

Darby încuviință. Chipul lui își pierduse culoarea.

– Este în stare să pună stăpânire pe mințile altora, spuse el.

Daniel își aminti de Mitsuko și înghiți în sec.

– Adevărul poate fi oricare dintre noi trei... continuă fata, impasibilă. Poate că ne controlează chiar acum, fără să o știe ceilalți.

– Dar, dacă este așa... Darby o privi îngrijorat. Cum vom ști cine este înainte de a se hotărî să acționeze?

Nici Maya, nici Daniel nu răspunseră. Pentru o clipă, se auziră doar respirațiile lor și scârțâiturile metalice din adâncurile *Cheii*. Pe Daniel îl făceau să se gândească la scâncetul unui copil.

– În concluzie, trebuie să ne asigurăm că nu mai poate fi nimeni altcineva, spuse Maya. Pe când vorbea, își atârna la cingătoare două tocuri de armă. Anja și Meldon sunt morți, dar există modalități prin care o minte străină să sălășluiască temporar într-un cadavru. Există incineratoare la nivelul inferior. Trebuie să le ardem cadavrele și să dizolvăm cenușa în acid, sau să o aruncăm în exterior. Putem merge după Anjali și apoi să-i ducem pe amândoi jos...

– Eu va trebui să rămân ca să supervizez culegerea de date.

– Nu vreau să vii, acceptă Maya. Vei rămâne cu transmițătorul deschis. Dacă auzim ceva ciudat, sau tu auzi ceva ciudat, ne reunim numaidecât. Când vom scăpa de cele două cadavre, vom putea pleca...

Darby și Daniel acceptară planul. Își împărțiră armele rămase. Maya păstră pistolul cu două țevi al lui Svenkov, care mai dispunea încă de muniție, Daniel rămase cu pistolul-mitralieră al lui Yilane, iar lui Darby i-l înmânară pe cel al lui Rowen. Se mișcau cu greutate. Doar mâinile fetei oarbe nu tremurau.

Când încheiară pregătirile, Maya și Daniel se îndreptară spre rampă, dar ea, care mergea înainte, se opri brusc.

– Încă ceva. Dușmanul nostru este foarte deosebit. Nu trebuie să șovăim să tragem dacă vreunul dintre noi ar face orice ne-ar trezi bănuielile, și asta mă include și pe mine, bineînțeles; el nu ne va mai lăsa altă posibilitate. Făcu o pauză, pentru ca amândoi să-i asimileze spusele, și adăugă: Adevărul este un mare mincinos, să nu uitați.

Fără să mai aștepte răspuns, continuă să urce rampa.

Capitolul al Paisprezecelea

Ultimul

1

Daniel își stăpâni un fior privind cadavrul lui Anjali Sen. Rigiditatea făcuse ca benzile care îl mențineau strâns legat de catafalc să se încordeze. Când Maya dezlegă banda de pe piept, cadavrul coborî greoi, susținut doar în talie, iar picioarele i se depărtară. Apoi, Maya dezveli chipul, iar ochii credincioasei, ca două pietre de onix montate pe o expresie oribilă, păreau să-l observe pe Daniel de dincolo de moarte...

– Biata Anja, spuse fata mângâind pântecele închis la culoare al cadavrului. Crima lui Yilane a fost înspăimântătoare: a distrus persoana pe care o iubea cel mai mult pe lume. Dar nu el a fost cel care a făcut-o realmente... După o pauză, își scutură capul și își prefăcu din nou mâinile în unelte. Ajută-mă la cablurile astea...

Două cabluri prinse de tavan mențineau patul funerar în cuvenita poziție aproape verticală. Daniel mișcă un scaun și se urcă pe el. Reuși să desprindă cablul din partea lui, în vreme ce Maya făcea același lucru de partea ei. Atunci, fata procedă la coborârea catafalcului. Daniel, așezat pe spătar, o privea.

– Explică-mi cum poate o minte să invadeze o alta, chiar și moartă, spuse el.

– Este o chestiune de credință, răspunse ea în vreme ce manevra catafalcul spre podea. Se bazează pe Ultimul Capitol, care se ocupă de o femeie care invadează mintea unui bărbat și îi ocupă trupul, în vreme ce mintea lui se introduce în cadavrul ei... În Capitol, se explică metaforic cum se poate realiza acest transfer...

– Adevărul poate face asta, spuse Daniel înfiorat, gândindu-se la Mitsuko.

Maya încuviință. Era aplecată lângă Anjali și desfăcea ultima bandă care o ținea de încheieturile șoldurilor.

– Este o vrăjitorie, comentă ea. Celor care o fac li se spune „necromanți". Sunt vrăjitori care folosesc puterile Ultimului Capitol. Cu ei este posibil să se facă acte de profanare, precum introducerea unei minți vii într-un trup mort, sau însuflețirea unui cadavru prin forța spiritului care îl ocupă... Gata... Rămase o clipă în aceeași poziție, cu chipul aplecat spre Anjali. Îl vom lua cu noi. Îl pot căra eu. Dar mai întâi vom scotoci cabinele în căutarea restului de echipament și vom lua ceva ca să transportăm cadavrele... Câteva cearșafuri vor fi de folos.

O lăsară pe jos pe Anjali și coborâră în zona cabinelor. Peste tot domnea liniștea. Transmițătorul, atârnat de centironul din mici inele metalice al Mayei, torcea cu țiuituri îndepărtate. Din când în când, se auzea Héctor Darby tușind sau vorbind cu voce joasă: „De acord..." și „Asta e..." erau frazele sale preferate. Maya îl întrebă dacă totul merge bine, iar omul biologic îi răspunse afirmativ.

Când ajunseră la cabine, își împărțiră sarcinile. Daniel intră în camera lui și se așeză pe vine lângă polița pe care lăsase parte din apă și alimentele pentru întoarcere. Aranjă totul și, pe când o făcea, simți ceva.

Privi de jur-împrejur, stând încă pe vine, dar nu găsi originea acelei senzații. Era ca și cum i-ar fi atras atenția un amănunt pe care nu reușea să-l precizeze.

Se ridică în picioare și luă cearșaful. În spatele lui, se deschise ușa.

– Ai terminat? spuse fata.

Maya verificase deja cabinele lui Rowen și Darby. Căutară într-a lui Yilane fără să găsească nimic și reveniră în sala principală. Maya căra cadavrul lui Anjali, iar Daniel se înarmă cu două genți cu cearșafuri și echipamentul pe care reușiseră să-l strângă. Se îndreptară din nou spre scară, coborâră până la cilindrul inferior și trecură prin tambuchi ca să aibă acces la *Cheie.*

La vremea aceea, senzația că totuși ceva mergea realmente prost devenise și mai intensă pentru Daniel.

2

– Cum merge treaba? întrebă Maya Müller.

Lăsase jos cadavrul lui Anjali și îl înfășura în cearșafuri.

– Încet, răspunse Darby, laconic.

Cu toate că fuseseră tot timpul în legătură, faptul de a se întoarce în sala albastră și de a constata că Darby era bine și la fel de concentrat ca întotdeauna dinaintea ecranelor reprezentă o ușurare pentru Daniel. Totuși, încă nu se eliberase de acea neliniște crescândă.

Lăsă jos genților cu echipament și folosi celelalte cearșafuri ca să-l înfășoare pe Rowen. Trupul omului de afaceri era rece, iar rigiditatea începea să-l cuprindă ca într-un clește. Un val de tristețe îl năpădi pe Daniel, care dorea în sinea lui ca spiritul lui Rowen să se întâlnească cu al lui Anjali pe țărmul verde al Capitolului Întâi.

Luminile se stinseră în timpul funebrei sarcini și întunericul făcu să sporească neliniștea lui Daniel. Atingea pielea înghețată a cadavrului lui Rowen și asculta comentariile lui Darby, însă deodată toate acestea se topiră și el se afla în altă parte: o încăpere scăldată într-o lumină atât de albă încât, în mod paradoxal, îl împiedica să zărească detaliile. În fața lui era Adevărul, așa cum fusese și pe înălțimile fosilizate ale Vechiului Turn din Tokio sau în întunecosul cilindru metalic din casa lui Svenkov, vorbindu-i prin intermediul... *cui*, de această dată?

Lumina îl orbea, nu reușea să-i vadă chipul, dar îi auzea vocea și simțea o nesfârșită spaimă în prezența lui. „Sunt ultimul lucru pe care îl vei vedea înainte de a muri..."

Când lumina reveni, acel gen de viziune păru că se ascunde după un nor. Totuși, neliniștea lui nu scădea.

– Să terminăm cu asta, spuse Maya.

Daniel nu se putea grăbi mai mult, și fata lăsă propria povară ca să-l ajute. Mâna Mayei, tăiată în mai multe locuri de părul Turmalinei și încă bandajată, se dovedea puțin cam neîndemânatică. Totuși, părea în continuare cea mai puternică și mai bine pregătită dintre toți trei.

Când au fost gata, luară cadavrele pe umeri, se despărțiră de Darby și începură să coboare pe rampă.

Coborârea se dovedi mult mai dificilă decât își închipuise Daniel. Greutatea cadavrului lui Rowen pe umărul său era considerabilă, iar podeaua umedă și alunecoasă îl silea să meargă foarte încet. Întunericul adânc, plin de pârâituri care se reflectau cu efect de ecou în tavanul înalt, făcea lucrurile și mai anevoioase. Daniel începu să se gândească la faptul că zgomotele deveniseră mai frecvente și mai intense, ca și cum, în lupta fără răgaz purtată vreme de eoni între presiunea mării și carcasa *Cheii*, aceasta din urmă ar fi început să cedeze.

Nici fata nu părea să se simtă bine. Daniel o auzea gâfâind, în vreme ce șchiopăta purtând în spinare trupul lui Anjali. O mână de culoare brună a cadavrului era vizibilă sub marginea cearșafului, balansându-se în lumina lanternei lui Daniel, singura care era aprinsă.

Străbătură nivelurile pustii, fantasmagorice, oprindu-se din când în când doar ca să-și tragă sufletul. Într-o astfel de pauză, Daniel rupse tăcerea:

– Ce vom face dacă nu funcționează? Incineratoarele, vreau să spun.

Fata își înălță capul. Părul ei, de obicei răvășit, sfârșise prin a alcătui o construcție blondă de șuvițe lipite pe față. Daniel își aminti cât de diferită părea la Sentosa, în după-amiaza aceea când călăriseră împreună.

– Ar trebui să funcționeze, spuse ea. Dar, dacă va fi nevoie, vom arde noi înșine cadavrele.

Ajunseră la laboratoare și le străbătură, strecurându-se printre șirurile dese de mese cu incubatoare și vitrine, până când ajunseră într-un mare spațiu degajat. Atunci, ea se opri brusc.

– Descrie-mi ce e aici, înăuntru.

– Un perete. Daniel îndreptă lumina spre acesta: șiroaie de apă coborau pe suprafața lui, ca și cum ar fi fost vorba de o piele care pierdea mult sânge. Și o ușă închisă.

Maya răsuflă din greu și se aplecă, depunând cadavrul lui Anjali pe podeaua inundată. Apoi, își trecu mâna prin apă și și-o duse la gură.

– Nu este sărată, din fericire. Vocea ei răsună cu putere în vasta încăpere. Poate că provine de la aceeași avarie din sălile inferioare. Mecanismele de securitate au închis automat intrările, printre care, după cum se pare, și pe cea a culoarului incineratoarelor. Nu putem merge mai departe...

Rămase în aceeași poziție, cu genunchiul sănătos în sus, ca și cum și-ar fi pierdut brusc tot curajul.

– Ce facem acum? spuse Daniel gâfâind, aplecându-se ca să lase, la rândul său, cadavrul lui Rowen lângă al lui Anjali.

Îl invada o vagă impresie: ceva nu se potrivea.

Fata se ridică în picioare și șchiopătă până la perete. Cizmele ei cu șireturi înaintau printr-o baltă.

– Va trebui să găsim o altă intrare, sau să încercăm să o deblocăm pe asta. De ce nu examinezi și celălalt perete? Poate că există vreun dispozitiv de deschidere...

– Cred că nu trebuie să ne despărțim...

– Nu ne vom despărți. Eu voi căuta aici, iar tu acolo. Suntem foarte aproape...

Daniel sfârși prin a accepta și se îndepărtă către peretele indicat, făcându-și loc cu picioarele desculțe prin apă. Ațintindu-și lanterna spre capătul culoarului, înțelese ce anume i se păruse incongruent.

– Ne-am înșelat, spuse el cu voce tare. Intrarea spre incineratoare se află pe acest culoar, îmi amintesc bine...

Deodată, auzi doar vuietul propriei voci. Încetase să mai audă pașii Mayei și pârâiturile transmițătorului pe care îl purta aceasta.

Ceva mergea *realmente* prost.

– Maya?

Se răsuci cu lanterna în mână.

Fascicolul de lumină dezvălui apa de pe jos, o pereche de cizme roșii, niște picioare dezgolite, o centură, un tors și cele două țevi ale armei lui Svenkov îndreptate spre el.

În momentul acela, țevile începură să tragă.

3

Când ecoul asurzitor se stinse, Daniel știu două lucruri: că era teafăr și că fata nu putea greși tirul de la distanța aceea. Era vorba probabil de un rateu voluntar, dar nu înțelegea de ce a vrut ea să dea greș (și nici de ce a tras înspre el) și nu avea timp să înțeleagă.

Țevile continuau să-l țină sub amenințare, dar numai una din ele fumega. Intui într-un fel oarecare că, la următoarea tragere, Maya nu va mai da greș.

În cazul în care ar fi fost vorba despre Maya.

„Poate să domine mințile după plac."

Avea mai multe posibilități: alese, poate, în mod inconștient, să-și ducă mâna la propriul pistol.

– *Lasă arma jos, Daniel, se mărgini ea să spună din umbră.*

Daniel nu-i dădu ascultare. Ridică pistolul și, în momentul acela, băgă de seamă că fata se mișcase teribil de repede și deja nu mai era în fața lui. Ținti de o parte și de alta, dar descoperi că nici el nu voia să tragă. Cel puțin, nu în ea.

Fără să coboare arma, pătrunse cu spatele în culoarul incineratoarelor. În momentul acela, un alt proiectil smulse scântei din rama de metal a intrării în culoar.

Atunci o văzu, stând pe vine lângă una dintre mesele din salonul inundat, reîncărcându-și arma cu gesturi rapide.

– Daniel, lasă arma jos! repetă ea.

Vocea îi sună ca un strigăt.

Acest strigăt a fost cel care l-a împiedicat să răspundă împușcăturii. Se dădu înapoi pe culoar neîndrăznind să renunțe a mai privi spre intrare, cu pistolul în mână și lanterna jucându-i pe piept. Hotărî să tragă numai dacă ea îl va urmări până la tunelul acela.

Dar unde avea să meargă? Auzea un zgomot nedeslușit de mașinării dintr-un anumit loc al sălii. Poate că va reuși să se ascundă, să încerce să o deruteze. Trebuia să fugă, asta era clar. În fața Mayei Müller, sau a Adevărului care îi controla acum acesteia trupul, era lipsit de posibilitatea vreunui contraatac.

Pe când se gândea la asta, văzu umbra fetei profilată pe intrarea în culoar. Își încordă degetul și, când se pregătea să tragă, silueta urmăritoarei sale păru să se cufunde în pământ. Aținti lanterna spre ea și observă frenetica ei încercare de a se ridica în picioare, pe când centironul din inele zăngănea lovindu-se de podea. Fără îndoială, cizmele ei alunecaseră pe metalul umed. Daniel nu văzu să poarte asupra ei pistolul lui Svenkov, poate că se rostogolise unde nu-i mai era la îndemână. În orice caz, nu putea sta să verifice. O luă la fugă pe culoar până ajunse la cotitură. Se temea să nu alunece la fel ca Maya, dar mersul desculț îi oferea un avantaj.

La acea cotitură a culoarului se auzeau claxoane însoțite de lumini sclipitoare de culoare portocalie. Nu știa de cât timp fusese activată alarma, în cazul în care ar fi fost vorba de o alarmă, și deduse că poate vreun foc de armă atinsese un anumit tip de circuit.

Mai multe bidoane erau rezemate de perete. În fața lor, la o anumită înălțime, zări un spațiu între două galerii prin care păreau să treacă nenumărate țevi și cabluri și care era împărțit la rândul său cu stâlpi mari. Se gândi că, dacă izbutea să urce până acolo, poate că va reuși să scape. Sau măcar să câștige timp. Avea nevoie de timp ca să știe ce era de făcut.

Dintr-un salt, urcă pe un bidon și își aruncă pistolul în locul unde avea de gând să ajungă. Apoi se propti cu picioarele de capacul bidonului și se avântă spre marginea de metal, pe care o apucă din toate puterile.

În vreme ce atârna, încercând să se cațăre, auzi cizmele pășind.

În mare grabă, se ridică spre noua platformă, apucă arma și îndreptă fascicolul de lumină al lanternei care îi atârna pe piept. Acolo se afla un labirint de țevi răsucite: dacă pătrundea înăuntru, era aproape sigur că Adevărul nu-l va putea găsi.

Alergă printr-unul dintre pasajele înguste deschise între cablurile de oțel. Se întrebă în zadar ce s-ar putea întâmpla dacă o împușcătură ar nimeri una dintre conductele acelea. Ar sări totul în aer? S-ar inunda?

Ca și cum ar fi vrut să-l ajute să-și limpezească îndoielile, în momentul acela mai multe țevi, în dreapta sa, săriră în aer. Nu se întâmplase nimic mai rău decât atât, însă Daniel înțelese că ea urcase pe platformă. Privi în spatele său și o văzu la câțiva metri distanță. Și cea mai rea era bănuiala că nu greșise intenționat acel ultim foc de armă: acum, Maya încerca să-l ucidă.

O luă pe una dintre cotituri și, deodată, o placă de metal din pardoseală, ruginită și uzată, cedă sub picioarele sale. Încercă să se prindă de țevi, dar picăturile care le împroșcau le făceau alunecoase. Straturi de rugină, cabluri răsucite și ceva care putea fi praf vechi de nenumărate secole îl însoțiră în cădere. După o lovitură, descoperi că își pierduse pistolul. Un cablu lung și gros îl înconjura și, în eforturile de a se elibera, se încurcă și mai tare.

Auzi un zgomot pe tavan. Privind, își dădu seama că urmăritoarea lui avusese mai mult noroc. Atât de mult încât, într-un anumit sens, îl favoriza chiar și pe el, dat fiind că Maya nu căzuse și încă se mai afla pe o țeavă de pe platforma superioară, ezitând poate dacă să sară sau să tragă de acolo. Nenumăratele lumini sclipitoare o arătau ca pe un animal sălbatic. Daniel se gândi că sunetul alarmei era și el avantajos, căci o zăpăcea pe Maya.

Într-un efort suprem, își strânse picioarele, le strecură prin labirintul de cabluri și reuși să scape.

Nu ieșise de acolo atât de teafăr pe cât credea: îl durea foarte tare o coastă, dar picioarele îi erau neatinse și, în momentul acela, era singura parte din trup care îl interesa.

Privi în jurul său fără să-și găsească arma. Ca lucrurile să se înrăutățească și mai mult, lanterna încetase să mai funcționeze după cădere. O luă la fugă prin penumbra intermitentă a luminilor și constată că stâlpii cei mari de pe platforma superioară se prelungeau în zona inferioară. Se îndreptă spre unul dintre ei și se ascunse în spatele lui. Repetă stratagema când auzi pașii. O văzu pe fată mergând fără să se grăbească în direcția lui. Șchiopătatul ei se intensificase și acum ea își trăgea piciorul, dar părea să-l perceapă pe Daniel cu aceeași exactitate, de parcă l-ar fi adulmecat. Atunci, o auzi.

– N-am altă soluție, Daniel, decât să trag...

Hotărî să riște. Ieși din ascunzătoare și alergă în zigzag, folosind stâlpii ca pe o protecție momentană. Un glonț nimeri într-unul din aceștia și ricoșă, bezmetic, lăsând în trecere un ecou de șuiere îngrozitoare.

Ajunse la culoarul lateral și descoperi că acolo erau incineratoarele și că nu exista o altă ieșire. Va trebui să se întoarcă. Și asta însemna să dea peste cele două țevi ale pistolului lui Svenkov mânuite de o luptătoare expertă a cărei minte era controlată de un asasin.

Atunci văzu catafalcurile verticale cu scheletele legate de acestea. Folosi unul dintre ele drept scut și își aștepă moartea.

Pașii se auziră în interiorul coridorului. Din nou, vocea ei încordată:

– De-acum *nu mai ești* Daniel...

Deodată, Daniel Kean crezu că înțelege totul altfel.

Fugise crezând că Adevărul o controla pe fată, dar cuvintele ei sugerau o explicație diferită.

– Maya, ascultă-mă! Sunt Daniel! Se opri să aștepte o reacție: nu urmă nici una, doar tăcere. Cine crezi tu că sunt? Ce-i cu tine?

Nu primi nici un răspuns. Nici măcar pașii nu se mai auzeau.

Și dacă ea îl înșela? Și dacă ceea ce îi spusese era un truc pentru ca el să nu mai fugă și să se demaște? Dar atunci își aminti focurile de armă ratate de la început și i se păru că este explicația corectă. Fata *nu voia* să-l ucidă: se vedea *obligată* să o facă, poate pentru că îl suspecta pe el. Dar de ce?

Știa că riscă să-și descopere ascunzătoarea dacă ar fi continuat să vorbească, dar de-acum nu se mai putea opri:

– Maya, *răspunde-mi, te rog!*

Atunci, auzi ceva neașteptat: un hohot de plâns.

Ieși din ascunzătoare și o văzu pe fată pe culoar, în fața incineratoarelor, cu silueta profilată de lumina spectrală albastră în partea de sus a ușilor etanșe. Căzuse în genunchi și, în momentul acela, dădu drumul pistolului.

– Ia-l..., îl rugă ea. Daniel, pistolul! Ia-l, te rog!

Putea fi o capcană, dar ceva în tremurul ei disperat îl făcu să aibă încredere. Ieși din ascunzătoare, se apropie și culese arma de pe jos. Țevile erau fierbinți.

– De ce mă suspectezi?

– Nu știu... Ea rămăsese în genunchi. Nu-mi amintesc nimic... Am început să mă gândesc la asta fără să o pot evita atunci când ne-am întors de pe navă cu trupul lui Anjali... Nu înceta să mă amenințI cu pistolul... Îți pot face orice... E mai bine să mă împușți...

– Nu, spuse el, știind că ar fi incapabil să o facă.

– A fost în mintea mea..., gemu Maya. A încercat să mă convingă de faptul că trebuie să te omor... Te rog, trage...

– Poate că există și o altă posibilitate. Centironul tău. Dă-mi-l!

Ea îi dădu numaidecât ascultare, de parcă ar fi intuit ceea ce își propunea el. Daniel constată că inelele erau rezistente și închizătoarea greu de deschis fără folosirea ambelor mâini. Nu era vorba de o soluție perfectă, dar i se părea cel mai bun lucru de făcut, date fiind împrejurările. Se dădu înapoi cu arma îndreptată în sus.

– Ridică-te în picioare și pune mâinile pe țevi! spuse el.

Folosi cureaua de la propriul său centiron ca întăritură, pentru a împiedica închizătoarea metalică să fie la îndemâna degetelor ei. Fata colaboră în grabă. Când fu înlănțuită, Daniel îi scoase benzile de cartușe de rezervă și le fixă în jurul propriului mijloc. Apoi, constată că transmițătorul ei era închis. Îl conectă și auzi vocea îngrijorată a lui Darby.

– Ce s-a întâmplat? S-a întrerupt legătura!

– Suntem bine, Héctor, spuse Daniel, gândindu-se că *nu poate* explica în acel moment ce se întâmplase. Ne întoarcem imediat.

Darby gâfâia excitat.

– Am găsit ceva! E foarte important! Trebuie să veniți!

Darby îl asigură că așa va face. Închise transmițătorul și o privi pe fată, care părea a accepta să fie legată fără să se zbată. Deposedată de centironul de inele, trupul ei era acoperit doar de pete de praf și de unsoare. Ochii închiși și strălucirea umedă a pielii dădeau impresia că se găsește în mijlocul unui coșmar oribil. Daniel o mângâie pe frunte.

– Nu vreau să te las aici, Maya, dar cred că este cel mai bine.

Ea încuviință. Realizând unde se află, Daniel își aminti ceva. Cadavrele... Trebuie să le aduc...

– Nu, ascultă-mă, nu mai are importanță, spuse Maya. Dacă a reușit să intre în mintea mea, înseamnă că este *afară*, într-un trup viu... Și amândoi știm *în care anume*. Se foia neliniștită, cu capul înclinat și obrazul sprijinit de țevărie, cu firele sale de păr

ca niște șerpi lipiți de pomeți. El trebuie să fie... Am rămas doar noi trei! *El* trebuie să fie!

– Nu cred, spuse Daniel, dar, pe când o spunea, se întreba dacă ea putea avea dreptate. Mă duc să-l văd.

Se îndepărtă urmărit de strigătul ei.

– Ai grijă, Daniel! *Trebuie să fie* Héctor!

4

Cufundat într-un coșmar tulburător, începu să urce. Nu voia să creadă ceea ce îi spusese ea, dar, dacă avea de gând să-l înșele, de ce nu îl împușcase când avusese ocazia? Poate că doar greșea și, în acest caz, ce altă explicație putea exista? Darby, ea sau... Sau el însuși? Era oare posibil să creadă nebunia potrivit căreia, fără să știe, el este Adevărul sau îl adăpostește într-un fel oarecare?

Un lucru era cert: rămăsese singur. Complet singur. Nu putea avea încredere nici în Maya, nici în Darby. Se afla acolo copleșitor de singur și se gândea că asta a fost ceea ce anticipase Kushiro atunci când l-a ales. Acum, totul depindea de el.

Ajunse la rampa de acces în sala albastră și începu să urce, ținând pistolul cu două țevi în poziție de tragere, dar nu știa la ce avea să-i servească. Chiar dacă omul biologic ar mărturisi că el este Adevărul, Daniel era sigur că n-ar avea tăria să-l ucidă.

– Héctor? îl strigă el.

Nu se aștepta la liniștea aceea de-abia tulburată de vuietele îndepărtate din măruntaiele *Cheii*. Se puse în gardă. Pistolul enorm îi tremura în mâini.

Ajunse pe platformă, presupunând că avea să o găsească pustie sau poate – îl înspăimânta posibilitatea aceea – cu cadavrul

lui Darby pe jos. Dar omul biologic era în picioare în fundul sălii, întors cu spatele și complet nemișcat.

– Héctor... Daniel îndreptă arma spre el. Ce se întâmplă?

Darby păru că ia aer în piept înainte de a vorbi. Cămașa pe care o purta era pătată de sudoare.

– Bună, Daniel, spuse el fără să se întoarcă, cu o voce liniștită, dar Daniel percepu un ton ciudat care îl alarmă numaidecât.

– Ce ai în mână?

Omul biologic se întoarse spre el și îi arătă cartea.

– Este o Biblie. O purtam în bagaje. Atunci, Darby clipi din ochi, observând pistolul. Deodată, vocea lui răsună din nou la fel ca întotdeauna. Ce faci? Unde este Maya?

Daniel se hotărî să-i povestească. Darby îl ascultă în tăcere, făcând ochii mari, luminați de reflexele imaginilor de pe *scriptorium*, care continua să primească date. Când Daniel termină de vorbit, Darby făcu ceva care îl lăsă descumpănit: își destinse buzele sub barba încâlcită și un zâmbet îi prefăcu figura într-un gargui. Dar era un zâmbet ciudat.

– Așa că... Adevărul „a invadat" mintea Mayei... Asta este ceea ce crezi? Darby întinse brațul și Daniel ridică pistolul. La gestul acela, Darby se opri. Vreau doar să las cartea pe masă... Daniel, înțeleg cât ești de nervos, dar, dacă nervii ăștia fac frumosul și delicatul tău deget să apese pe trăgaci, chiar și din greșeală, nu vei mai afla câteva lucruri interesante...

Fără îndoială, acela era felul de a vorbi al omului biologic. Daniel îl cunoștea foarte bine și, auzindu-l, se liniști puțin. Făcu câțiva pași spre interiorul sălii, așezându-se într-o poziție mai bună față de Darby, sub luminile pereților albaștri. Totuși, nu coborî arma. Darby își arcui sprâncenele stufoase.

– Vei continua să mă amenințI cu grozăvia aia de pistol, ori o să mă asculți?

– Pot face și una, și alta.

– Eu nu, răspunse Darby. Când sunt amenințat, încetez să mai vorbesc. E aproape un act reflex. Limba mi se mișcă doar atunci când se simte destul de liberă ca să o facă. Și deodată păru că își pierde răbdarea. Oh, hai odată! De ce ți-e frică? Sunt cumva înarmat? Și dacă puterile acelea ale Adevărului sunt atât de reale pe cât afirmați voi, la ce îți va folosi afurisitul ăla de pistol...? Schiță din nou zâmbetul acela pe care Daniel îl cunoștea. Te pot asigura că nu sunt Adevărul, dar îl voi spune...

Daniel șovăi o clipă. Coborî atunci pistolul și îl vârî în tocul care atârna de centura cu muniție din mici perle explozive.

Darby se arăta încruntat. Nu părea mai liniștit decât înainte: de fapt, în privirea lui plutea o lucire bănuitoare, ca și cum, dând ascultare cererii sale, Daniel i-ar fi dovedit fără echivoc că amenințarea lui era serioasă. Cu toate acestea, un calm ciudat pusese stăpânire pe Daniel. Încă nu era foarte sigur cine era omul pe care îl avea în față, dar hotărâse, la fel ca în acea primă zi petrecută în casa din Königshafen, să aibă încredere în el.

– Vorbește, spuse el.

După o clipă, Darby zâmbi și lăsă exemplarul din Biblie pe masă.

– Mă bucur că ai optat pentru o hotărâre rațională, Daniel. Pentru că, dacă există ceva mai rău decât Adevărul, aceasta este să crezi în el.

– Ajunge cu jocurile de cuvinte. Ce vrei să spui?

– Voi vorbi limpede. Darby își deschise brațele groase, păroase. Adevărul nu există și, dacă există, nu posedă puterile pe care credem noi că le are... Nu poate să invadeze mintea altcuiva, nici să trăiască într-un trup mort. Puterile credincioșilor sunt simple iluzii înzestrate cu voință... Îl privi pe Daniel, al cărui chip arăta uimire. E ciudat, dar tu păreai să o știi de la bun

început... Dacă n-ar fi încetat să creadă în credincioși, aș spune chiar că învățatul Kushiro a făcut bine când te-a ales...

În clipa aceea, luminile se stinseră. În ciuda dorinței sale de a rămâne în continuare calm, Daniel avu o tresărire simțindu-se lipsit de apărare în întunericul acela tulburător. Își duse o mână la pistol, dar ceva îl făcu să se oprească și să aștepte. Silueta nedeslușită a lui Darby, în picioare în fața lui, i se profila în fața ochilor. Când omul biologic vorbi din nou, nu păru afectat de întuneric, ci de ceva mult mai profund și considerabil mai vast.

– Daniel, acum înțeleg ce l-a împins pe Katsura Kushiro să-și întrerupă munca înăuntrul *Cheii* și să decidă ca alții să o continue în viitor... Acum știu ce i-a făcut pe oamenii săi să prefere moartea decât să se întoarcă și să relateze ce anume aflaseră...

Daniel aștepta în întuneric, însă Darby se cufundase în tăcere.

– Ei, bine?

– Lumea noastră este falsă, spuse vocea lui Darby pe un ton tulburat.

În mijlocul acelei declarații, lumina reveni cu puteri reînnoite. Darby continuă:

– Lumea noastră se întemeiază pe paisprezece texte alese de *scriptorium*-ul din acest habitaclu, ca să-i educe religios pe oamenii noi care s-au născut aici. Dar indiciile pe care le-a folosit pentru a le selecta au fost pure coincidențe: niște coordonate și un meteorit pentru alegerea celui de-al Patrulea și al Cincilea Capitol... Tocmai am constatat că pe celelalte le-a găsit folosindu-se de acestea două ca referință. Într-un fel oarecare, sunt scrise de același Autor anonim și menționează nume sacre similare. *Scriptorium*-ul le numește „Poveștile Miturilor"... Plecând de la acestea, creierul nostru a făcut totul: le-am citit, le-am crezut, le-am adaptat vieții noastre, am suprimat numele ciudate și frazele care nu se potriveau... Într-un cuvânt, le-am transformat în texte

sacre. Privi gânditor cartea de pe masă. Nu sunt credincios, știi bine asta, n-am fost niciodată, dar această descoperire a reprezentat pentru mine o lovitură brutală. Nu știu dacă și pentru tine, dar bănuiesc că da. Și cine știe ce se va întâmpla cu omenirea...? Acum înțeleg interesul lui Yilane pentru ca nimic din toate astea să nu se afle...

Daniel făcu mai mulți pași, încercând parcă să-și pună ordine în idei.

– Ce dovezi ai? întrebă el.

– În realitate, nici una. Darby părea foarte fericit că nu le are. Sunt bănuieli și deducții, doar atât. Am revăzut, foarte superficial, mii... poate milioane de note, de consemnări, de articole din ziare... Presupun că istoricii vor trage din toate astea mult mai multe foloase decât mine. Dar am ajuns la o concluzie: trecerea de neînchipuit a vremii... milioanele de ani scurși... ne-au făcut să inversăm relația dintre cauză și efect. Ne închipuim că această credință este reală pentru că reușește să facă anumite lucruri, dar este tocmai invers: datorită faptului că noi credem că este reală, ne *imaginăm* că reușește să facă anumite lucruri. Lovi ușor coperțile cărții. Am crezut în aceste Paisprezece Capitole până într-acolo încât am transformat lumea înconjurătoare în ele. Întreaga realitate, ca un lut proaspăt, s-a mulat pe tiparul nostru... Îmi ceri dovezi? Sunt aici. Arătă ecranul *scriptorium*-ului. Potrivit celor mai vechi consemnări, lumea de demult nu era ca a noastră. Nici chiar *după* căderea Culorii nu a fost... Nu exista un Dumnezeu răuvoitor care să viseze sub ape, nici hibrizi ciudați care să fie odraslele sale: nimeni nu putea să stăpânească mental o altă persoană, nici să reînvie un cadavru din propria cenușă, nici... biata Maya... nici nu exista vreun Oraș Fără Nume sub pământ, plin de cadavre vii. *Înainte*, ființele omenești nu împărtășeau frica noastră.

– Dar Maya a reușit *să găsească* Orașul acela... Și tu însuți ai văzut-o pe Anjali zburând pe deasupra falezei... Daniel arătă spre un ungher pe care nu voia să-l privească. Iar aici, încă se mai află cenușa în care s-a topit Yilane! Și Kushiro? Oare nu ne-a călăuzit până aici datorită premonițiilor sale?

– Tiparul! exclamă Darby înflăcărat, ca și cum Daniel l-ar fi provocat la o discuție intelectuală. Ți-am mai spus: realitatea este ca un lut pentru mintea omenească! Atunci când Maya mi-a amintit că unii credincioși fac lucruri imposibile, n-am știut ce să-i răspund... Acum știu! Plecând de la acele paisprezece texte, am creat un nou tipar, iar realitatea, ca un câine credincios și ascultător, s-a adaptat la acesta; dar nu din acest motiv tiparul încetează să fie la fel de *fals* ca și textele! Dacă am reușit să *credem* în altceva... dacă lumea ar ști că asta... Asta! Înalță cartea sacră și o agită în fața lui Daniel. Dacă lumea ar ști că asta e falsă, poate că în viitor am reușit să schimbăm acest tipar și să trăim fără frică, fără credințe fanatice și lipsite de sens, izvorâte din simple greșeli de lectură! Ochii îi străluceau de înflăcărare. *Cheia Adâncului*, Daniel... Îți amintești legenda? Se spunea că, atunci când va fi găsită, va veni sfârșitul vremurilor, îl vom ucide pe Dumnezeu și frica noastră se va stinge... Poate că e *adevărat*!

Pe Daniel îl usturau ochii și i se pusese un nod în gât. Pentru o clipă trecătoare, a fost ca și cum ceva *i-ar fi licărit în propriul* întuneric. Faptul de a-l vedea pe Héctor Darby atât de entuziasmat îi transmitea o senzație de vigoare, de noi orizonturi, cu toate că explicația oferită de omul biologic i se părea cumplită.

Oare de aceea simțea în continuare acea neliniște?

Ținând cartea în mâini, Darby își întinse brațele, aproape implorând.

– Putem modifica tiparul acela, Daniel... Poate că nu înțelegem nici tu, nici eu, și bineînțeles că deja e prea târziu pentru

persoane ca tatăl meu, pe care credința le-a făcut să înnebunească... Dar, cu trecerea anilor, când omenirea va cunoaște falsitatea intrinsecă a acestei cărți... realitatea se va schimba!

Îmbrățișarea surveni atât de brusc și de spontan, încât Daniel se trezi că încercuiește trupul omului biologic aproape fără să-și amintească în ce clipă se apropiase, când cedase și își întinsese propriile brațe lăsându-se purtat de vârtejul de emoții care îl cuprinseseră pe Darby. Simți mirosul înțepător al lui Darby, miros carnal, biologic, și îl auzi gâfâind pe frumosul său umăr dezgolit.

– Daniel, gemea Darby, viața mi i-a smuls pe Brent și pe Meldon! Ce n-aș da să fie aici, cu noi, chiar acum, și să știe și ei ce știm noi!

Daniel voia să-i împărtășească entuziasmul, însă ceva vag, dar inevitabil continua să-l zgândăre pe dinăuntru. Deodată îl privi pe Darby ca și cum nu și-ar fi amintit cum de îl îmbrățișase. Atunci se îndepărtă de el.

– Tiparul acela..., spuse încet, simțind fiori. Fie el fals ori adevărat... Acel *tipar* a schimbat realitatea, după cum spui...

Darby, care nu sesizase îngrijorarea lui Daniel, negă din cap, entuziasmat.

– Realitatea s-a adaptat lui, dar nu s-a schimbat intrinsec...

– Dar, adaptându-se, îl întrerupse Daniel, s-a *schimbat.* Credincioșii pot să o schimbe. Pot să zboare, să-i controleze pe alții... Cum spune Maya, Biblia funcționează.

– Vedem ceea ce *credem* că vom vedea, Daniel, admise Darby. Dacă toată lumea crede același lucru, simțurile noastre se deformează... sau poate...

– Ce?

Darby își acoperi gura cu mâna. Părea să cugete la ceva nou.

– Poate că meteoritul a înlesnit într-un fel oarecare schimbarea aceea, spuse el. Era alcătuit dintr-o „materie străină"... Strămoșii

noștri credeau că va afecta doar suprafața, dar „Culoarea"? Ce se întâmplă cu fosforescența aceea care încă mai persistă în unele locuri sub mare? Și dacă apa care a fost consumată timp de atâtea generații, extrasă din marea aceea și în pofida filtrelor, a provocat... nu știu... un *nexus*, o legătură între inconștientul nostru și realitatea exterioară? Aceasta ar ajuta ca realitatea să se plieze pe tiparul nostru... Dar asta e o pură speculație... Ce-i cu tine?

Lui Daniel îi era greu să respire. Se simțea de parcă ar fi avut pieptul înfășurat în sfori groase care l-ar fi împiedicat să și-l umfle. De-abia nimeri să ia muniție de rezervă și să o vâre în centironul cu cartușe explozive. Lăsă ca lanțul de proiectile sub formă de perle să-i atârne de centură.

– Héctor..., șopti el în vreme ce se asigura obsesiv că pistolul lui Svenkov era încărcat. Maya este legată, la cinci niveluri mai jos. I-am luat transmițătorul, dar o vei putea găsi de îndată ce vei ajunge. Strig-o și te va auzi.

– Crezi în continuare că i-a fost invadată mintea?

– Într-un anume fel, da. Dar numai pentru a o face să ne suspecteze. Adevărul nu este ea, nici tu, nici eu. Este aici, a venit cu noi, așa cum a spus Yilane, dar nu este nici unul dintre noi.

– Atunci, cine este? Daniel, figura ta mă sperie...

Daniel nu răspunse: se simțea incapabil să exprime în cuvinte oroarea pe care și-o imagina. Hotărî să se concentreze asupra aspectelor practice. Va avea nevoie de altă armă, mai ușor de mânuit. Căută în jurul său și găsi tocul și centironul pectoral al armei lui Darby. Își trecu peste cap cureaua și o legă de piept.

– Întoarce-te cu Maya, Héctor! Spune-i că sunt pe navă...

– Pe navă? Te vei urca pe navă?

Daniel încetă să-l mai privească și își ridică ochii. Indiferența pe care chipul său încercase să o construiască să nărui brusc într-o strâmbătură de teroare și de mânie.

– Adevărul este pe navă, șopti el. A fost acolo tot timpul.

– De ce?

– Încearcă să facă ceva. A vrut să ne distragă atenția provocându-ne să ne suspectăm unii pe alții, în vreme ce face tot ce i s-a poruncit... Întoarce-te la Maya, te rog! De îndată ce te va vedea, va înceta să te mai suspecteze, așa cum am făcut și eu. Dar, înainte de orice, *să nu vă urcați* pe navă. Dacă n-am revenit până la întoarcerea voastră, închide tambuchiul de acces...

Alergă spre rampă, dar vocea imperativă a lui Darby îl opri:

– Daniel, te rog, spune-mi ce crezi că știi și poate reușesc să *te ajut*!

Simțind că fiecare secundă era vitală, Daniel renunță la explicații, se întoarse cu spatele și o rupse la fugă pe rampă.

5

Maya Müller, stând pe vine lângă țevăria de care era legată, încerca să cugete.

Era conștientă de faptul că, la întoarcerea în *Cheie* cu cadavrul lui Anjali Sen în spinare, începuse să creadă, din ce în ce mai tare, că Daniel Kean era Adevărul. Convingerea ei devenise atât de puternică, încât doar cu un mare efort de voință reușise să abată primele gloanțe pe care le trăsese asupra lui. Își amintea chiar un moment în care fusese hotărâtă să-l ucidă, fără să mai stea pe gânduri. Cum a fost cu putință?

Când Daniel i-a vorbit, a înțeles totul: Adevărul o făcuse să creadă așa ceva. Se afla într-un loc oarecare, cu ei, și depozitase această idee în mintea sa.

Dar când și în ce fel îi invadase gândurile?

La început, crezuse că era vorba de Darby, și așa i-a spus lui Daniel. Acum, nu mai era atât de sigură. Cel mai rău era că, din nou, nu mai observa nici o lacună în convingerea sa, dar tocmai acest fapt o făcuse să creadă că se înșală.

Fusese implantată în creierul ei, ca și vinovăția lui Daniel.

Încercă să se liniștească, să-și recapete amintirile obiective. Punea totul în legătură cu vizita pe care Daniel și ea o făcuseră pe navă. În mintea ei, exista un mare spațiu alb începând cu care senzațiile despre această vizită se spulberau.

„Cabinele. Când ne-am despărțit."

Era în stare să rememoreze pas cu pas tot ce făcuse pe navă, până în punctul acela.

„Am intrat în cabina mea... și s-a întâmplat ceva."

Își amintea doar peretele alb și scaunul verde din încăpere...

Deodată, se opri. Un val de fiori îi străbătu spinarea. „Un scaun verde, un perete alb."

Cum era cu putință să-și amintească niște *culori?* Ce se întâmpla cu ea?

Atunci, înțelese altceva. Știa că Ultimul Capitol admitea posibilitatea ca un vrăjitor să-i poată hipnotiza pe alții doar cu privirea, fără să aibă nevoie de cuvinte. Dar, ca să reușească, era nevoie ca amândoi, hipnotizator și victimă, să fie în stare *să privească.*

Să vadă.

Pleoapele ei tremurară. Pentru prima dată de când rămăsese oarbă, vru să le ridice. Nu o făcu.

Se simțea derutată, înspăimântată și, în același timp, plină de energie, dispusă să rezolve enigmele acelea. Hotărî să se elibereze.

În alte împrejurări, ar fi așteptat ca Daniel și Darby să se întoarcă, dar în momentul acela percepea încă ceva, cu o intensitate care depășea orice altă senzație. Presimțea că ajutorul ei urma să fie absolut necesar.

Nu mai pierdu timpul. Trucul cu care Daniel încercase să o strunească era rudimentar pentru ea: doar propria voință o menținuse legată. Cu un gest de balerină, se încovoie, își introduse capul între brațe, se răsuci și se eliberă din curea. Să desfacă încuietoarea lanțului a fost încă și mai ușor. Îi lipseau armele, dar nu avea timp să caute una. Pentru că, deodată, senzația aceea nouă devenise alarmantă.

Intuia că Daniel se află într-un mare pericol.

6

Ajungând în sala mașinilor, Daniel sesiză că nu mai era în *Cheie* datorită liniștii adânci care îl înconjura. Huruitul de monstru antic al giganticului habitat submarin rămânea în urmă. În nava modernizată, în stare de repaus, pacea era absolută.

Atmosfera aceea de catacombă deveni neliniștitoare. Se opri, gâfâind, cu inima bătându-i în piept. Până unde putea vedea, sala mașinilor era pustie și, în aparență, normală.

Agăță scărița și continuă să urce fără să-și vâre pistolul în toc. În încărcător strecurase un cartuș cu mai multe proiectile de rezervă. Lanțul de perle explozive cu restul muniției îi zăngănea în jurul mijlocului și al coapselor.

Nu își putea controla tremurul. Până la urmă, ceea ce îi sporea panica nu era confruntarea cu asasinul acela, ci faptul că nu știa *ce înfățișare va fi având*. Neliniștea pentru posibilitățile pe care și le imagina aproape că îi provocau o adevărată criză de panică.

Zăbovi numai o clipă ca să constate că nu era nimeni în sala medicală. În magazie, găsi doar cadavrul Blondei cu figura oribil mutilată. Începuse să se descompună și numai metalul din părul ei părea ca nou. Închise ușa. Nu se așteptase să-l găsească acolo.

„Este în cabine."

O știuse de când intrase în cabina sa în căutare de cearșafuri și sesizase, în trecere, aproape în mod inconștient, acel detaliu. Obiectul care nu trebuia să fie acolo și pe care el, în realitate, nu-l văzuse *pe de-a-ntregul* pentru că nu se aștepta să-l găsească în locul acela, ca atunci când se trece cu privirea printr-o încăpere ticsită de lucruri și se observă ceva care nu se potrivește cu ansamblul, fără a se reuși să se știe în mod exact ce anume este.

Dar acum o știa cu siguranță.

De fapt, era atât de sigur, încât își reproșă imensa lașitate, dorința sa de a amâna întâlnirea căutând în locuri cât se poate de improbabile, precum sala medicală.

„Este în cabina ta. Du-te odată după el."

Urcă la un alt nivel. Rotonda cabinelor era în întuneric. Erau mai multe uși deschise care dădeau spre tot atâtea încăperi: își aminti că acestea era ocupate de Maya, de Darby, de Yilane și de Anjali. Cele ocupate de el și de Rowen erau închise.

Făcu un tur în liniște, oprindu-se ca să privească interiorul întunecos al cabinelor ale căror uși erau deschise.

Nimic.

Hotărî să deschidă mai întâi ușa de la cabina lui Rowen. Ochi cu pistolul, se ivi în cadrul ușii: totul era întunecos, tăcut, pustiu.

Mai rămânea o singură ușă. Cea de la cabina lui. Ascultă de afară și nu auzi nimic. O deschise. Încăperea se schimbase. Era lumină pe panourile de sticlă; patul, la nivelul solului, nu avea cearșaf; câteva scaune fuseseră deplasate și, pe divanul cu taburete lipit de peretele de sticlă, în genunchi, cu spatele la ușă, era Bijou. Când Daniel intră, ea întoarse capul și îl privi o clipă.

Era goală și părea cam buimacă. Clipea mult, își lăsa gura în jos de parcă ar fi căscat și expresia ei era diferită de cea a tinerei

inteligente și energice pe care Daniel Kean o cunoscuse în Marele Tren și pe care o „iubise“ timp de cinci ani minunați. Părul murdar, aproape în dezordine, i se revărsa în două plete groase, și una din ele îi acoperea complet pieptul. Toate aceste amănunte și altele pe deasupra o deosebeau de Bijou, cea dintotdeauna, dar existau încă alte o mie care o făceau identică.

– Bună, Daniel, intră și fă-te comod, spuse Bijou. Termin asta... o să stăm de vorbă numaidecât.

Daniel intră, închise ușa și rămase pe loc. Își imaginase întâlnirea aceea în multe feluri, în afară de acesta. Nu credea că este „hipnotizat“ și nici adormit, ci pur și simplu descumpănit. Ca să și-o dovedească sie însuși, ridică pistolul cu două țevi, dar își dădu seama că ținta sa îi întorcea spatele cu un calm suveran, ca și cum nu i-ar fi păsat câtuși de puțin de amenințarea aceea. Sau, mai degrabă, ca și cum nu și-ar fi dat seama de amenințare. Bineînțeles că și asta se potrivea cu Bijou cea adevărată, care, altminteri, cum și-ar fi putut imagina vreodată că Daniel ar trage în ea, cu atât mai puțin pe la spate?

„Te înșală. Nu este Bijou.“

Cu toate acestea, coborî arma. Fie că era, fie că nu era Bijou, fata aceea nici măcar nu îi acorda atenție. Stătea în continuare urcată pe divan, cu spatele la el, făcând ceva. Daniel se deplasă într-o parte ca să vadă ce era: văzu o cutie de mărimea mâinii sale, alungită, de culoare cenușie, plină de fire metalice. Era rezemată de geamul panoului de lumini. Degetele frumoase ale lui Bijou scotoceau în ea cu multă îndemânare.

– Montarea acestuia e foarte laborioasă, explică Bijou, de-abia întorcând capul ca să-i vorbească. A trebuit să fie adus în piese separate, bineînțeles, ca și mine... Scoase un chicot de râs. Sunt angrenată de ore întregi și vreau să termin odată... De ce nu iei loc?

Daniel se gândi să-i răspundă că nu are chef, dar tăcu. În realitate, prezența lui Bijou nu-l interesa atât de mult în momentul acela, cât propriile amintiri, amănuntele care îl făcuseră să ajungă până acolo.

Urmări cu privirea prin cameră până îl descoperi. Obiectul se afla lângă pat, lăsat neglijent pe unul dintre cuburi. Înțelese numaidecât motivul pentru care, văzându-l prima dată, nu își dăduse seama ce era: din pricina faptului că se schimbase. Mintea lui era obișnuită să-l vadă închis și sigilat. Nu deschis. Și gol.

– Urna a fost greșeala ta, spuse Daniel. Bijou se mai întoarse o dată și aruncă o privire spre urna goală, dar imediat se răsuci ca să se concentreze la treaba ei. Când a furat Yilane cenușa? Atunci când a scotocit în rucsacul meu, pe când eram prizonierii mascaților? Nu, nu putea risca să-l descopăr. În momentul acela, s-a asigurat doar că urna mai era acolo, nu-i așa? Avea să o facă pe când călătoream spre *Cheie,* fără îndoială. Apoi, pe când maestra sa a rămas singură în timpul ritualului și înainte de a se întoarce să o ucidă, a extras cenușa și te-a scos de acolo. Tu ai rămas ascunsă în navă până acum...

– M-a „scos", spuse Bijou, batjocoritoare. Ce blasfemie! Biblia spune în Ultimul: „eliberarea dintr-un loc izolat deosebit de strâmt". Asta e fraza religioasă corectă, cea care are putere... Și deodată se întoarse din nou spre el și îl privi cu ochii larg deschiși. *De ce există moartea, Daniel?*

Oroarea îl făcu să încremenească. Tonul acelei voci era identic cu al lui Bijou. Rămase privind-o, incapabil să reacționeze. Doar o convingere îi restitui vorbirea.

– *Tu nu ești* Bijou... Ai intrat în mintea ei atunci când Olsen a poruncit să fie sechestrată împreună cu fiica mea... Simțea că îi lipsește aerul, dar se strădui să vorbească în continuare: Héctor Darby nu înțelegea de ce m-a interogat Olsen... Motivul era

acela că aveați nevoie să o ucideți pe Bijou în fața mea, știind că voi duce cu mine cenușa ca să respect jurământul pe care i l-am făcut... Dar, deși era cenușa soției mele, *tu* erai înăuntrul ei... Silueta care semăna cu Bijou ridică din umeri și continuă să mânuiască ciudatul dispozitiv, ca și cum i-ar fi lăsat lui Daniel libertatea de a crede ce poftește. E ceva ce nu înțeleg... Ce s-ar fi întâmplat dacă eu n-aș fi respectat jurământul acela? Sau dacă Maya n-ar fi reușit să mă salveze în catacombe, sau n-ar fi recuperat cadavrul soției mele?

Bijou nu răspunse. Atunci, păru că se răzgândește și încetă să se mai ocupe de cutia cu fire metalice, se întoarse spre Daniel, coborî de pe spătar și îngenunche pe divan. Pentru o clipă, în vreme ce își arunca părul dezordonat pe spate, își arătă înspăimântătorul orificiu deschis de glonț în tâmplă. Daniel se cutremură.

– Nu s-ar fi întâmplat nimic, răspunse ea zâmbind. Pur și simplu, aș fi ieșit din cadavrul ei și m-aș fi întors la al meu, care se odihnește într-un cilindru de congelare la Tokio. Era nevoie de un anumit timp ca să o fac, dar aș fi reușit. Nu exista nici un risc şi, în plus, dacă totul ieșea bine, era planul perfect ca să mă duceți cu voi comod, fără ca nimeni să bage de seamă...

– Cum ați aflat despre jurământ?

– Când am invadat mintea soției tale, i-am smuls toate amintirile. Planul nostru originar era acela de a ne folosi de ea ca să te obligăm să vii în Japonia. Dar atunci am detectat faptul că ei îi era teamă că, atunci când va muri, cenușa ei va călători singură spre Orașul subteran, și prin intermediul acestei temeri superstițioase am aflat de jurământul pe care te-a silit să i-l faci. Trebuie să recunosc, totuși, că planul a fost ideea domnului Lane. Mă refer la Stăpân, la Ezra Obed, desigur. Cunoscând acest ciudat jurământ, a hotărât să-l folosească în favoarea noastră. A fost aproape o improvizație, mi-a propus-o mie, iar mie mi-a plăcut.

Le-am poruncit lui Moon și lui Olsen să „mă ucidă", în vreme ce se prefăceau că mă *interoghează*... Pentru liniștea ta, îți voi spune că mintea soției tale fusese deja anulată cu puțin timp înainte...

– De ce n-ai invadat mintea unuia dintre noi? De ce ai făcut-o într-un mod atât de oribil?

– Nu era vorba să controlez o minte, așa cum am făcut cu Mitsuko Kushiro și cu Maya Müller. Pentru asta, nici măcar n-am nevoie să mă ivesc din cenușă. Era vorba *să mă transfer* într-un trup... Asta era imposibil cu majoritatea membrilor grupului. Erau prea puternici. Și în ceea ce îi privește pe cei nu atât de puternici, ca tine sau ca Darby, ceilalți ar fi detectat numaidecât faptul. În realitate, doctorul Schaumann a fost pe punctul de a mă găsi la Sentosa. Mi-a sesizat prezența în reședință, închisă într-un mic spațiu, și în noaptea aceea se pregătea să te interogheze ca să afle dacă duceai cu tine vreun anumit tip de... Își lărgi zâmbetul. Vreun anumit gen de cenușă omenească în bagaje. I se părea incredibil și de aceea nu a spus nimic până când a fost prea târziu. Anjali Sen m-a perceput și ea, iar Yilane a trebuit să le închidă amândurora gura, la fel cum Turmaline l-a eliminat pe Moon când a început să bănuiască același lucru. Era vital să se păstreze secretul.

– Dar mi-ai dezvăluit prezența ta în Turnul din Tokio și apoi în visul acela pe care l-am avut în dormitorul lui Svenkov... De ce?

– Ca să-ți stimulez dorința stupidă de „răzbunare", Daniel Kean! Tot nu înțelegi? Aveam nevoie să însoțești grupul până la sfârșit; nu puteam permite ca, după ce ai recuperat-o pe Yun, să te întorci acasă... Ne-am jucat cu sentimentele tale ca să te folosim drept... cum să-i spun? „Bagaj", poate. Mulțumită ție, am putut călători incognito. Lucrurile s-au complicat atunci când tribul acela de falși hibrizi te-a luat prizonier, dar, din fericire,

l-au luat și pe Stăpân și nu s-au atins de urnă... Mi s-a părut un plan delicat, dar simplu. Sunt Adevărul, îmi place să fiu simplu... Stătea dreaptă, în genunchi pe divan. Renunțase deja la orice încercare de a manipula ciudatul aparat, ca și cum conversația cu Daniel i s-ar fi părut mai importantă. După o pauză, continuă: Ceea ce nu sunt în stare să înțeleg este cum un necredincios mediocru ca tine a putut să mă descopere... Firește, e deja prea târziu ca să mai poți face ceva, dar... spune-mi... cum ai aflat?

– Darby mi-a explicat că unii credincioși ai celui de-al Treisprezecelea reușeau să reînvie cadavrele plecând de la cenușa lor, iar cei ai Ultimului Capitol controlau mințile. Ezra Obed și cu tine erați credincioși ai *ambelor* Capitole... Apoi, mi-am amintit că văzusem urna deschisă aici, în cabina mea, cu câteva momente mai înainte. Atunci, planul mi s-a părut foarte clar: tu urmai să sălășluiești în mintea soției mele, iar Ezra avea să te readucă la viață la sosirea în *Cheie,* ca să dispună de un aliat...

– Lăsarea urnei aici a fost o greșeală prostească a lui Ezra, admise Adevărul. Dar, în comparație cu cea pe care ai comis-o tu venind singur, devine banală.

Daniel studie pe îndelete figura pe care o avea în fața lui: nu înțelegea cum de ajunsese să creadă că făptura aceea monstruoasă semăna, chiar și numai de departe, cu Bijou. Își aminti privirea veselă și plină de inteligență, zâmbetul onest și amabil, precum și trupul plin de viață al soției sale și fu nevoit să-și stăpânească o senzație de greață.

– Nu ești Bijou, insistă el cu scârbă, și ridică pistolul.

Figura pe care o ochea nici măcar nu clipi.

– I-am furat doar cadavrul, într-adevăr, spuse el, dar mi-au aparținut și gândurile ei cele mai intime... Știai că încetase de multă vreme să mai simtă „dragoste" pentru tine? Știai că se săturase de slujba ta inutilă de subaltern de tren și se gândea să te

părăsească luând-o cu ea pe fiica voastră? Daniel continua să-l amenințe, complet nemișcat. Doare să auzi Adevărul, Daniel?

Figura lui Bijou izbucni într-un hohot de râs.

– Minți.

– Nu pot minți, o știi bine. Și nici nu mă poți ucide. Adevărul își fixă privirea în ochii lui. Fă-ți o favoare ție însuți și lasă armele jos.

Daniel refuză din cap: un gest lent, încăpățânat, prelungit. Pe când îl făcea, auzi un zgomot la picioare și își dădu seama că nu mai purta nici un obiect asupra sa: arme, curele și muniții se găseau pe jos. Brațele îi erau îndoite, cu mâinile puse pe cei doi umeri și apăsate cu vârful degetelor, iar picioarele îi erau depărtate. Încercă în zadar să se miște. Se simțea prins înăuntrul trupului său, ca și cum ar fi trăit în capul unui câine al cărui stăpân ar fi fost o altă persoană.

Cu toate acestea, percepea în intimitatea voinței sale ceva care nu ceda. Adevărul nu pătrundea până acolo.

– Îți observ rezistența, spuse figura lui Bijou. Cum poți măcar să visezi că ai fi în stare să înfrunți un credincios al Ultimului Capitol, Daniel? Nu te poți opune Adevărului, nu ți s-a spus niciodată? Silueta se ridică în picioare zâmbind și se dădu jos de pe divan. Continua să semene cu Bijou, dar acum imaginea ei era tulbure. Întinde-te, îi porunci ea, arătându-i patul.

Daniel se trezi deodată trântit peste cearșafuri, cu fața în jos. Adevărul ajunse la marginea patului, întinse o mână și îl apucă de bărbie. Amintirea umilinței la care îl supusese Moon trecu în clipa aceea prin mintea lui Daniel.

– Întoarce-te, spuse Adevărul.

Daniel se răsuci, incapabil să se opună. Încerca să-și împiedice propriile gesturi, dar reușea doar să fie conștient de dorința sa de a încerca. Trupul lui era o floarea-soarelui de carne, care

urma fidel traseul siluetei lui Bijou. Doar când Adevărul îi spuse să se oprească, observă că mișcările sale încetează. Se găsea din nou cu fața în jos.

– Azi e noaptea cea mare de Halloween, știai? Adevărul își apropie chipul de al lui. Noaptea sfântă a măștilor și a temerilor. Azi pot face orice doresc cu tine: să te întorc pe dos, să te oblig să-ți smulgi ochii, să te prefac în mine... Îl ținti cu arătătorul. Să nu uiți. Acum, lasă-mă să termin, puștiule! O să ne jucăm după aceea.

Îi trase o palmă peste fese și se întoarse la divan.

Din poziția în care se afla, Daniel constată că Adevărul nu mai avea înfățișarea lui Bijou, sau cel puțin el nu îl mai vedea astfel, ceea ce i se păru un indiciu că puterea lui nu era constantă, și nici absolută.

Adevărul era bărbat. Vârsta lui era nedeterminată: așadar, putea să fie un puști foarte fraged sau un bătrân, deși silueta lui scotea la iveală elasticitate și tinerețe, iar mâna care în momentul acela se sprijinea în șold prezenta niște zbârcituri ciudate. Părul era o podoabă fastuoasă, neagră ca pana corbului, nu prea lungă, dar umflată, cu fire cu vârfuri subțiri risipite fără nici o ordine. Purta o haină scurtă, fină, din plasă cu romburi negre. Pe Daniel, viziunea aceea, oricât de înspăimântătoare ar fi fost, îl făcu să se simtă mai bine, ca și cum l-ar fi surprins pe asasin în intimitatea bârlogului său.

În momentul acela, Adevărul păru să-și dea seama că Daniel îl privește și se opri. Își strâmbă gura de parcă ar fi mirosit ceva neplăcut.

– Ce se întâmplă cu tine? spuse el cu o voce complet diferită de cea pe care o folosise până atunci. Vrei într-adevăr să te simți *rău* înainte de a muri?

– Nu ai putere..., șopti Daniel din poziția sa nemișcată de pe pat. Singura ta putere ți-o dau eu... Adevărul îl privea aproape curios. O coamă de păr negru se desprinse din ansamblu și îi căzu peste un ochi. Credința este falsă... Darby mi-a spus-o... Nu ai nici o putere asupra mea...

Mercenarul își dădu jos piciorul de pe divan și se aplecă până rămase pe vine, sprijinindu-și mâinile zbârcite pe jos doar cu vârful degetelor, cu părul negru atingându-i genunchii.

– Ce interesant! spuse el. Continuă!

– Spui că te numești Adevărul, dar nu ești așa ceva... Auzind asta, Adevărul își arcui sprâncenele subțiri într-un gest de uimire. Ești cea mai mare minciună dintre toate... Trăim într-o lume falsă... Héctor Darby a descoperit acest fapt... Acesta e secretul *Cheii*. Și deodată Daniel Kean se simți ca și cum nu el ar fi vorbit, ca și cum cineva, poate Katsura Kushiro, s-ar fi folosit de el ca să spună acest lucru. Dacă am înceta cu toții să credem, tu n-ai avea nici o forță... Ocupi interiorul unui trup mort doar pentru că asta este ceea ce ne-am imaginat până acum... Dar *Cheia Adâncului* va schimba lucrurile.

Se lăsă o tăcere. Adevărul era în continuare nemișcat. Înfățișarea lui era aceea a unei ființe vii care așteaptă respirând ocazia să atace. Daniel simțea fiori privindu-i ochii, în care timpul părea să se fi terminat deja: erau ochii sfârșitului lucrurilor. După o pauză, ca și cum ar fi așteptat politicos să vadă dacă Daniel mai avea ceva de adăugat, dădu din cap.

– Ceea ce spui este... într-adevăr... interesant. Nu numai interesant; verosimil. De aceea trebuie să-mi duc sarcina la îndeplinire. Chiar dacă cel care m-a angajat a murit deja, pericolul ca această *Cheie* să fie cunoscută persistă. Nu contează, cer întotdeauna plata cu anticipație... Zâmbi și adăugă pe alt ton: Și acum, taci din gură!

Daniel își strânse buzele. Nu putu să le deschidă, oricât de mult se strădui. Adevărul se prinse de țevăria cromată, se cățără din nou sus pe divan și puse capacul pe cutie. Daniel observă atunci că acea „cutie" era *scriptorium*-ul pe care se presupunea că îl folosea Yilane ca să păstreze imaginea tatălui său, doar că era ușor modificat.

– Ceea ce mi-ai spus, continuă Adevărul în vreme ce potrivea capacul, mă convinge de faptul că bătrânul domn Ezra Obed Lane avea dreptate când voia să distrugă locul acesta... Pipăi cu degetul arătător ecranul din cutie. Aproape că este distrus... Yilane a adus această frumoasă mașinărie în rucsacul său și a meritat osteneala. Puterea explozivului nu este foarte mare, dar mai mult decât suficientă ca să distrugă nava și să deschidă o breșă în carcasa *Cheii*. Presiunea se va ocupa de rest. Și dat fiind că Ezra a murit, n-am nevoie să folosesc nava auxiliară. Am exact timpul suficient ca să mă transfer în trupul meu adevărat. Vei muri lângă cenușa soției tale, nu-i așa că e o șansă pentru tine? Însă, dat fiind că mi-ai oferit o lecție despre realitatea lumii, nu vreau să te las așa... Se întoarse spre Daniel și îi dădu un alt ordin. Trupul lui Daniel se încordă și rămase în picioare lângă un scaun, cu mâinile pe cap și picioarele depărtate, complet nemișcat. Ia pistolul de la picioarele tale și stai în genunchi, spuse el atunci.

Daniel își percepea mâna ca pe un ciudat apendice artificial care funcționa sub control străin. Articulațiile sale, mișcându-se ca niște pârghii, apucară pistolul.

– „Vrei să știi de ce există moartea?" Înfățișarea și vocea Adevărului erau din nou ale lui Bijou. Mă tem că nu vei afla atât de repede pe cât ai dori... Cu toate acestea, durerea te va face să nu te plictisești așteptând... În felul acesta, vei avea timp să reflectezi în legătură cu ceea ce mi-ai spus... și poate că vei descoperi...

unde este realmente Adevărul... Își aținti ochii asupra lui Daniel. Trage-ți un glonț în pântece. Unul singur.

Daniel văzu cum țevile pistolului se ridicau și se roteau spre propriul său trup.

„Nu are putere."

Țeava își încheia rotirea, îi apăsa pântecele.

Se opri doar când văzu expresia îngrijorată de pe fața asasinului. Era ca și cum, pe neașteptate, acesta ar fi observat ceva care nu-i făcea plăcere.

– Prietenii tăi urcă până aici, spuse el.

„NU ARE PUTERE."

Poate că a fost acea minimă distragere a atenției sau poate simplul fapt de a fi convins de ceea ce gândea în momentul acela. Oricum ar fi fost, pentru o clipă simți că devine din nou stăpân pe propriul trup.

Fără ezitări, ridică pistolul, îl roti spre silueta pe care o avea dinaintea lui și trase cu amândouă țevile asupra ei.

Adevărul făcu un salt înapoi, lovind țevăria cromată care se rupse de la bază. Când se ridică în picioare, nu mai semăna cu Bijou. În ochii lui Daniel era din nou Adevărul, cu acea coamă de păr negru ondulat și ochi îmbătrâniți. Din caverna deschisă în pieptul lui nu curgea sânge. Nici măcar nu părea îngrijorat: se aplecă și smulse țevile de tot cu o forță neobișnuită, fără a înceta să-l privească pe Daniel, care se dădu la o parte în ultima clipă. Metalul se izbi de scaunul cubic, făcându-l țăndări.

– Un avantaj că soția ta a practicat scrima cu sabia, nu-i așa, Daniel? spuse Adevărul. Mușchii ei sunt în perfectă stare...

Fără să se grăbească, ridică din nou bara. În același timp, nu își scăpa victima din ochi, fixându-l stăruitor cu o privire rece. Daniel, care își reîncărcase arma și îl ținteа, ezită. „Vrea să trag din nou asupra lui", se gândi el.

Deduse că nu-l va vătăma niciodată cu o armă. Se răzgândi, aruncă pistolul și se năpusti asupra Adevărului cu mâinile goale, înainte ca bara să cadă din nou. Atacul îl luă prin surprindere pe mercenar, care se dădu în spate și lăsă țeava jos. Cei doi adversari se rostogoliră pe podea, încercând fiecare să se ridice înaintea celuilalt.

Se încăierară din nou și, deodată, Daniel observă ceva.

Îndemânarea rivalului său părea să fi încetat. Era un individ oarecare, cu tot atâta forță cât ar fi putut să aibă el însuși, și chiar mai neputincios pe măsură ce lupta se prelungea. Daniel intuia de ce. „Vrea să revină la adevăratul său trup ca să o facă..." Profitând de avantaj, Daniel se răsuci și se așeză pe torsul lui, lovindu-i capul de podea.

– Nu mă poți ucide! zbieră Adevărul, în vreme ce capul său (care acum era din nou – spre oroarea lui Daniel – capul lui Bijou) primea loviturile, deschizând larg ochii înroșiți. Sunt ultimul lucru pe care îl vei vedea înainte de a muri, cel mai rău pe care îl vei descoperi despre tine, locul în care vei merge atunci când vei fi mort...! Sunt *Adev...!*

Deodată, imaginea lui Bijou se spulberă din nou. Adevărul își dădu ochii peste cap, iar din gât îi ieși un mârâit răgușit. Cu o expresie de mâhnire și de repulsie, Daniel se ridică împleticit și apucă țeava.

– Începând de acum, va exista un alt Adevăr, spuse el.

Urletul din gura deschisă și întunecată a mercenarului se reflectă pe suprafața lustruită a barei care cădea vertiginos.

Când Daniel reuși să se calmeze, descoperi că bara lovea mereu și mereu numai un praf fin de cenușă. Poate că erau rămășițele lui Bijou, ale singurei Bijou care existase vreodată.

– Daniel! auzi el glasul lui Darby.

– Este un exploziv..., șopti el în vreme ce omul biologic și Maya intrau în cabină.

Arătă cutia de pe panoul de sticlă. În pofida genunchiului său zdrobit, fata sărise pe divan și își întindea mâinile, pipăind.

– Este conectat, spuse ea pe un ton îngrijorat.

Darby i se alătură. Ridicară capacul cu extrem de multă grijă și Darby examină cablurile. Chipul omului biologic, când se întoarse spre Daniel, exprima întreaga oroare a eșecului.

– Are un ceas... Va exploda în mai puțin de un minut... gemu el. Maya, există vreun mijloc de a-l deconecta?

Maya trecea cu mâna peste cabluri, unul după altul, cu gesturile cele mai iuți și mai delicate pe care le putea reuși cu mâna sa rănită. Își scutură capul.

– Este unul din aceste fire metalice... Sunt paisprezece, dar numai unul este cel de deconectare. Dacă tragem de oricare dintre celelalte, va exploda.

– Trebuie să riscăm, spuse Darby.

Maya pipăi din nou firele și alese unul dintre ele. În momentul în care se pregătea să tragă de el, Daniel o opri:

– Așteaptă!

Se urcă pe divan și se apropie de aparat.

„Paisprezece fire."

Închise ochii, amintindu-și. Paisprezece fire metalice vopsite în roșu și, între ele, doar unul în alb, îngropate în carnea visătorului Klaus Siegel. De firul alb atârna degetul său mare. Își amintea perfect care era: încercase să-l taie el însuși, împreună cu Moon.

Al treilea din stânga.

„De ce sunt aleși cei aleși?"

Și dacă totul făcea parte din același mesaj? Și dacă maestrul Kushiro prevăzuse tocmai această clipă din viitor și îl făcuse pe

tânărul Klaus să transmită ultimul indiciu codificat cu propriul trup? „Căile revelației, spunea Darby, nu sunt niciodată directe: era nevoie să dai ocol, să deschizi uși...“

Dar el nu era credincios. Nu crezuse niciodată în revelația lui Kushiro...

– Daniel! strigă Darby. Orice ar fi ceea ce vrei să faci, fă-o odată!

Deschise ochii și privi numerele ceasului de pe ecran. Mai rămăseseră doar cinci secunde.

5, 4...

Duse degetele la cel de al treilea fir din stânga. Își aminti că, în Marele Tren, odată ce trăsese de firul acela, începuse tot coșmarul său.

2, 1...

Clic.

Epilog

Seara era liniștită la Sentosa. Strălucirea orizontului avea o tonalitate vag portocalie, aproape aurie. Héctor Darby spuse ultimele cuvinte și ceremonia se încheie. Fuseseră niște fraze improvizate, întemeiate pe afecțiune și amintiri. Deși avea în mână Biblia Dragostei și a Meșteșugului, nu o citise.

Daniel, cu masca și mantia rituale, o strângea afectuos de umeri pe Yun, în vreme ce urna conținând cenușa cadavrului lui Bijou, o parte din cenușa pe care reușiseră să o adune pe navă și care într-o zi fusese oribil profanată, era deschisă cu grijă deasupra falezei. Apoi, se repetă același gest cu urnele care conțineau rămășițele lui Meldon Rowen, Anjali Sen și Jeremy Yin Lane, pe care Darby insista să-l considere ca pe ceilalți, argumentând că numai o boală îl putuse transforma astfel. Când vântul încetă să o mai împrăștie pe mare, cei de față își scoaseră măștile și se retraseră.

Cu toată atmosfera tristă care învăluia ziua, micuța Yun zâmbea, în brațele lui Daniel. Lania îi spusese că Yun era mult mai fericită de când se întorsese el, iar Daniel știa că este adevărat.

O constatase îndată după sosire, când copila, sărutându-l, afirmase cu o ciudată convingere:

– Acum te-ai întors din trenul întunecos, tată!

Schimbările erau lente, dar neîncetate.

În seara aceea, după ceremonie, Daniel intră în salonul din casa lui Rowen unde obișnuia să se adune cu Héctor Darby şi cu Maya Müller ca să stea de vorbă. În fiecare seară vorbeau despre descoperirile din interiorul *Cheii.* Conversațiile acelea schimbaseră multe lucruri, nu numai între ei: Darby făcuse publică descoperirea, iar mai multe universități și centre religioase din întreaga lume îi solicitaseră deja prezența. Se pregătea o grandioasă expediție a unor oameni de știință și a unor conducători religioși spre *Cheia Adâncului,* și cu toate că se iviseră sceptici, nu numai printre credincioși, părea evident că ineditele concluzii ale lui Darby aveau să modifice ceva mai mult decât opinia câtorva bibliofili.

Darby nu ajunsese încă în salon, dar fata aștepta în picioare în fața ferestrei, unde apusul soarelui era orbitor. Purta o piesă neagră strânsă pe trup și poziția în care se afla, cu fața la geam, i-o aminti lui Daniel pe cea adoptată în salonul casei lui Darby cu acea primă ocazie.

Cu o diferență.

Daniel băgă de seamă indirect, din pricina reflexiei în geamul ferestrei.

– Maya... ochii tăi...!

Se apropie, în vreme ce fata, tresărind, se răsucea spre el respirând agitat. Pe figura ei îmbujorată, ochii continuau să rămână strâns închiși.

– Îi aveai deschiși... am văzut reflectat în... O apucă cu blândețe de bărbie și privi fața aceea cu mușchii încordați, împietrită

și în același timp dulce, pe care ochii se mișcau ca niște păsări închise în săculețe de piele. Ea își întoarse privirea. Ochii tăi... sunt normali...

Era cât pe-aici să adauge: „Și foarte frumoși", dar fata clătina întruna din cap în chip de negație.

– Sunt oribili... Am rămas oarbă când am văzut *chestia aceea*...

– Și dacă nu-i așa? Și dacă asta este ceea ce *crezi* tu? Și dacă e ceea ce *ai crezut* tu întotdeauna? E posibil ca totul să facă parte din același lucru. Maya... Ea continua să nege cu putere. De ce nu deschizi ochii? Îi aveai deschiși când am intrat! De ce nu încerci să-i deschizi din nou?

– Mi-e frică... Pleoapele se separară puțin, dar numai ca lacrimile să poată izbucni. Se îmbrățișară, în vreme ce ea plângea în hohote. Sunt schimbată! Nu știu ce înseamnă asta, dar... Înainte puteam percepe lucruri sub pământ...! Înainte simțeam Orașul! Acum, totul este... foarte confuz!

El încercă să o liniștească. Știa că era nevoie doar de puțin timp. Mai știa, de asemenea, că, așa cum spusese Darby, nici unul din ei doi nu va resimți de-a lungul vieții sale o schimbare radicală. Ar fi nevoie de mai multe generații pentru ca marile schimbări să se producă; dar, până atunci... poate că o biată fată oarbă va îndrăzni să vadă lumina... De ce nu?

Zâmbi și îi atinse pleoapele cu vârful degetelor.

– Încă nu se simt pregătiți să se nască... Dar într-o zi vei putea constata ce efect produce zâmbetul pe chipul meu, te asigur... chiar dacă poate că vei fi decepționată.

Fata zâmbi ușor.

– Nu cred că voi fi decepționată.

În vreme ce o privea, Daniel se întrebă dacă s-ar putea naște între ei doi o relație de „dragoste". Era prea curând ca să știe,

dar soarta Mayei începea deja să-l preocupe... și preocuparea pentru soarta cuiva era semnul neîndoios că „meșteșugul" făcea loc „dragostei".

– Scuzați-mă, spuse Darby din ușă. Dacă întrerup ceva...

Amândoi îl invitară să intre. Omul biologic ținea în mâini Biblia pe care o luase la ceremonie, dar pe Daniel îl interesă mai mult expresia lui. De-acum îl cunoștea și știa că strălucirea aceea din privire putea însemna un singur lucru.

– Ți-a venit o altă idee ciudată..., spuse el.

– Și eu observ asta.

Maya încuviință, zâmbind.

– Poate că aveți dreptate... Darby evită să răspundă și se scărpină în creștetul chel. Dar înainte de orice, voiam să vă spun două lucruri, amândouă neașteptate. Primul este că rudele lui Meldon Rowen tocmai mi-au comunicat ultima lui dorință... Mi-a lăsat ca moștenire asta. Deschise brațele. Casa lui din Sentosa. Niciodată nu mi-aș fi putut închipui, bietul meu prieten... Am venit să vă spun că este și a voastră, ca și a mea... De fapt, mai mult a voastră decât a mea, pentru că am hotărât să mă întorc în Europa. Sunt din Nord. Viața la Sentosa m-ar face să pierd ce mi-a mai rămas încă din minunatul meu trup biologic și m-ar preface într-un androgin tinerel ca voi... Darby părea ciudat de înflăcărat, dar Daniel știa că nu era datorită veștii despre moștenirea aceea. În sfârșit, puteți rămâne să trăiți aici dacă aveți chef. Și îmi închipui că primind aurul care ni se oferă pentru conferințe, nu veți avea altceva de făcut decât să vă considerați bogați...

Lui Daniel ideea de a o vedea pe Yun trăind și crescând în reședința de la Sentosa i se părea de necrezut. O privi pe fată, care zâmbea cu o expresie poznașă.

– Héctor, n-ai venit ca să ne spui doar asta...

Chipul lui Darby se înroșise, ca al unui copil pe punctul de a comite o splendidă năzdrăvănie.

– Bine, am și altă știre... Foarte ciudată, firește. Tocmai a sosit o informație pe care am cerut-o din Germania. Vi-l amintiți pe Shar, discipolul lui Mitsuko de la care a aflat Ezra Obed despre revelație? Era prieten cu Klaus Siegel... De fapt, se desfătau împreună.

– Ce coincidență...! spuse Daniel.

– Sau poate că nu-i o coincidență, replică Darby zâmbind. Poate că Shar i-a povestit lui Klaus, pe când se sărutau: „Va avea loc o revelație foarte importantă în ziua cutare, la ora cutare, în Marele Tren de Hamburg..." Și bietul visător, nebunul de Klaus, a crezut-o orbește și a hotărât să devină protagonistul...

Daniel cugetă la ideea aceea uimitoare.

– Vrei să spui că... totul a fost o invenție a lui Klaus?

– Dar, Héctor, obiectă Maya, revelația era adevărată...

– Maya are dreptate. Daniel încuviință. Grație ei am găsit *Cheia,* iar eu am reușit să deconectez cablul care...

– Mai multe coincidențe? Darby îi întrerupse fără să înceteze să zâmbească. Sau poate dorințe ca să se întâmple astfel? Ridică Biblia în fața lor. Ori... numai și numai fantezii?

– Ce vrei să spui?

Maya se încruntă.

– Că aveați dreptate: mi-a venit o altă idee ciudată despre Cartea Noastră. O lăsă pe masă și începu să se plimbe de colo colo. Am citit zilele astea cele paisprezece capitole ale sale, întrebându-mă ce sunt ele în mod exact. Adică, ce *au fost*... Dacă nu descriu lumea reală, ce semnificație au și de ce au fost concepute?

– Ne-ai explicat că poate au fost redactate de un grup religios, care credea în mod greșit că lumea era astfel, spuse Maya.

– Și nu mi-am schimbat părerea, observă Darby, dar mi s-a năzărit o altă teorie. Îi lipsesc dovezile, la fel ca tuturor teoriilor adevărate înainte de a fi dovedite...

– Ca și celor false, argumentă Daniel.

– Totuși, replică Darby râzând, aceasta este destul de ciudată ca să se dovedească a fi certă. Veți vedea... Până acum am crezut că aceste texte au fost scrise din motive religioase sau științifice... Dar, dacă ar fi vorba de simple născociri? Mă refer la minciunile conștiente, voluntare... Istoricii afirmă că în epoci foarte îndepărtate existau poeți care scriau minciuni spre deliciul cititorilor...

În tăcerea care urmă, Daniel observă că Maya își pierdea zâmbetul.

– Vorbești despre Biblie, Héctor, spuse fata dând din cap. Despre Cartea Sacră. Cea mai importantă dintre toate.

– Pentru că așa a hotărât un *scriptorium,* răspunse Darby.

– Pentru că noi am hotărât așa când *scriptorium*-ul ne-a oferit-o. Maya, foarte serioasă, îl înfrunta pe Darby cu ochii ei închiși. Încă mai încerc să asimilez ideea simplă potrivit căreia Cartea Noastră nu definește lumea așa cum o cunoaștem... Așadar, nu voi accepta să o hulești...

– Nu aveam de gând să hulesc. Darby părea mâhnit. Am citit capitolele ca și cum nu le-aș fi parcurs niciodată... Mi s-a părut atât de ciudat tot ce li se întâmplă personajelor... De ce n-a putut fi vreodată așa?

Se apără, oarecum încordat.

– Pentru că a fost scrisă cu scopul de a se ajunge la adevăr, spuse Maya. Chiar dacă se dovedește că este greșită, nu putem considera Biblia Dragostei și a Meșteșugului ca simple fantezii ale unui poet pus pe glume...

– N-am spus că ar fi...

Tensiunea era palpabilă. Daniel vru să o atenueze cu un comentariu banal, care tocmai îi venise în minte. Luă cartea pe care Darby o lăsase pe masă și arătă coperta.

– Iartă-mă, Maya, dar... ați observat? Poate că sunt un prost, dar nu este „Biblia Dragostei *și a Meșteșugului*". Toată lumea o numește așa, dar titlul exact este „Biblia *Dragostei-Meșteșug*". Asta poate însemna ceva?

Maya se grăbi să răspundă.

– Acum cred că înseamnă ceva, spuse ea pe un ton reverențios, de parcă ar fi recitat o lecție învățată. Cartea Noastră se numește a „Dragostei" pentru că vorbește despre pasiunea spiritului, despre idealurile și umbrele care zac sub acestea. „Meșteșugul" se referă la felul în care trebuie să facem lucrurile, la ceea ce este practic, la ceea ce realizăm cu mâinile...

– Asta o știam deja, dar...

– În concluzie, continuă Maya întrerupându-l, cuprinde tot ceea ce interesează ființa omenească: lumea interioară a pasiunilor și lumea practică a realității exterioare. „Dragoste și Meșteșug."

„Nu există nici un «și»", se gândi Daniel observând coperta, dar i se păru mai potrivit să nu spună nimic. Fata se întoarse din nou spre Darby.

– Héctor, îți respect teoriile și nu pot nega dovezile pe care le-am găsit în *Cheie,* dar sunt de părere că trebuie să o iei ceva mai încet... Am trăit toată viața mea crezând în această carte și

acum... aș putea admite că este greșită, dar... nu pot să mă gândesc că a fost scrisă de cineva care dorea să râdă de noi toți, să-și bată joc de viitor și de omenire... Este vorba de Biblie. Nu a fost concepută ca un joc. Cine a făcut-o, *credea* în ea.

Darby încuviință în tăcere, dar când vorbea nu părea convins:

– Am vrut doar să spun că ne-am petrecut viața fiindu-ne frică din pricina acestor paisprezece capitole... și poate că sunt doar minciuni create pentru amuzament!

– Asta m-ar face să-mi fie *și mai tare frică,* răspunse Maya. Ochii îi tremurau, dar nu-i deschise. După o tăcere bruscă, adăugă: Iertați-mă.

Cei doi bărbați rămaseră tăcuți, în vreme ce fata se îndrepta spre ușă (genunchiul ei era din ce în ce mai bine, dar Daniel observă că încă mai șchiopăta) și o închidea după ea. Peste o clipă, Daniel zâmbi, încercând să nu acorde importanță celor întâmplate.

– E nervoasă... Pentru ea a fost mult mai dificil decât pentru noi...

– Știu, sunt un idiot... Darby făcu un gest de nerăbdare. Mă doare că am jignit-o... Și, în orice caz, ce dovezi am? Cu trecerea timpului, fără îndoială, puținele date obiective pe care le-a găzduit *scriptorium*-ul au fost șterse din *Cheie* sau convertite în altceva...! N-au mai rămas date! Nici una.

În vreme ce Darby se plimba prin salon cugetând la temerile sale, Daniel își scutură capul, neștiind ce să spună. Privi din nou cartea groasă cu coperte negre. Titlul era scris cu litere aurii, în relief: BIBLIA SACRĂ A DRAGOSTEI – MEȘTEȘUG. Era un exemplar frumos, chiar dacă literele pierduseră ceva din culoare. Daniel suflă peste ele, le frecă apoi cu marginea vălului său, le

privi și se simți satisfăcut de rezultat. Străluceau puțin mai mult, alcătuind câteva cuvinte în limba universală numită „engleză“:

The Holy Bible
Of Love Craft

Nota autorului

Scrierea unui roman bazat pe opera lui H.P. Lovecraft[1], fără să-i menționez nici măcar o singură dată (mă rog, doar *o singură dată)* numele sau pe vreunul dintre zeii și creaturile sale de rău augur, și care să poată fi citit și apreciat de cei care nu s-au apropiat niciodată de Lovecraft, mi s-a părut o provocare pe care trebuia să o accept. Ideea de a considera opera lovecraftiană ca pe un fel de religie are deja o veche tradiție în lumea literaturii fantastice și nu e lipsită de o anumită logică: la urma urmelor, acest genial „profet" a creat noi zei, a adunat adoratori în jurul lui și a inventat ritualuri și rugăciuni. Pe măsură ce îmi redactam romanul, am constatat, totuși, că o infinitate de noi posibilități se deschideau în fața mea precum cutiile chinezești, permițându-mi să reflectez la aspectele care mergeau dincolo de HPL. Cu toate acestea, ce s-ar fi ales de această carte fără uscățivul cavaler de Providence[2]? Flacăra lui mi-a aprins imaginația în urmă cu peste treizeci de ani și continuă să ardă ca în prima zi... Vă mulțumesc pentru această lumină magică, domnule Lovecraft!

---

[1] Howard Phillips Lovecraft (1890–1937), scriitor american, autor de povestiri fantastice, considerat unul dintre precursorii literaturii science-fiction (n.tr.)

[2] Alt nume dat inspiratorului acestui roman, născut în localitatea Providence, statul Rhode Island (n.tr.)

Am rămas dator față de mulți oameni care pe ici, pe colo, în această lume și în altele, m-au ajutat la acest proiect. Jack Jaeger, Robert Wermli Sr. și, în special, Will Forman, expert în proiectarea submarinelor, au întreținut cu mine o neobosită conversație despre adâncul oceanului și numeroasele moduri de a ajunge (și de a trăi) în el. Le mulțumesc lor și tuturor acelora care, în Japonia și în Noua Zeelandă, m-au ajutat să cunosc mai bine ceea ce *nu aveam* să mai povestesc, dar a avut o influență asupra celor pe care chiar le-am povestit. Nu vreau să omit a menționa extraordinara organizare a New Zealand International Arts Festival[1] și comportarea minunată a responsabililor acestuia.

Reprezentanții mei, Carina Pons, Gloria Gutiérrez și Carmen Pinilla, de la Agenția Carmen Balcells, au o profesie magică: reușesc să transforme ceea ce nu reprezintă decât niște idei abstracte prezentate pe ecranul unui computer într-o carte capabilă să ajungă la orice cititor. Le sunt, de asemenea, recunoscător pentru îndemnul constant și ajutorul pe care mi le acordă.

Nu mai puțin magică este și intervenția cititorilor, care transformă, din nou, cartea în idei abstracte care se întorc la mine prin același ecran cu concursul rețelei de internet și al spațiilor precum forumul de pe pagina personală sau celelalte forumuri: lor, tuturor, mii de mulțumiri!

În încheiere, fără María José, José și Lázaro nimic din toate acestea (inclusiv eu) n-ar avea nici un sens.

---

[1] Festivalul Internațional al Artelor din Noua Zeelandă (în lb. engleză în orig.) (n.tr.)

Biblia Dragostei – Meșteșug

Adaug lista celor Paisprezece Capitole care alcătuiesc Biblia lumii lui Daniel Kean, așa cum se raportează ele la cele paisprezece povestiri din *Miturile lui Cthulhu* de Lovecraft și la cele paisprezece capitole ale romanului. Cititorul interesat va putea compara credințele din fiecare capitol cu tema povestirilor lovecraftiene.

Capitolul Întâi	*Azathoth (fragment)*
Capitolul al Doilea	*Orașul Fără Nume*
Capitolul al Treilea	*Ceremonialul*
Capitolul al Patrulea	*Chemarea lui Cthulhu*
Capitolul al Cincilea	*Culoarea de dincolo de spațiu*
Capitolul al Șaselea	*Oroarea din Dunwich*
Capitolul al Șaptelea	*Cel ce șoptește în întuneric*
Capitolul al Optulea	*Visele din casa vrăjitoarei*
Capitolul al Nouălea	*Cel care bântuie în întuneric*
Capitolul al Zecelea	*Umbra de peste Innsmouth*
Capitolul al Unsprezecelea	*Umbra de dincolo de timp*
Capitolul al Doisprezecelea	*În munții nebuniei*

Capitolul al Treisprezecelea *Cazul lui Charles Dexter Ward*
Capitolul al Paisprezecelea *Ființa din prag*[1]

Pentru citatele din fiecare capitol, aproape întotdeauna referitoare la povestirile lui Lovercraft cu care acestea se află în relație, am folosit *ad libitum*[2] traducerile lui Álvarez Garrido pentru Grupul Editorial EDAF și ale lui Torres Oliver, Llopis și alții pentru editura Aguilar, dar nu am omis să consult edițiile în limba originală adnotate și comentate de S.T. Joshi pentru editura Penguin și, atunci când am socotit nimerit, am oferit propria versiune. „Fragmentele prebiblice de origine necunoscută" citate la început aparțin, în această ordine, romanului meu *Dafne cea ștearsă din amintire* și „Apocalipsei" din Biblia de la Ierusalim. Îmi cer scuze pentru a mă fi citat pe mine însumi, dar, ca dezvinovățire, adaug că, de fapt, ideea primordială a romanului *Cheia Adâncului* este inspirată direct din acel paragraf din *Dafne.*

JCS
Madrid, 2007

[1] Menționez, pentru cititorul interesat, titlurile originale ale povestirilor lui Lovecraft: I. *Azathoth;* II. *The Nameless City;* III. *The Festival;* IV. *The Call of Cthulhu;* V. *The Colour Out of Space;* VI. *The Dunwich Horror;* VII. *The Whisperer in Darkness;* VIII. *The Dreams in the Witch House;* IX. *The Haunter of the Dark;* X. *The Shadow Over Innsmouth;* XI. *The Shadow Out of Time;* XII. *At the Mountains of Madness;* XIII. *The Case of Charles Dexter Ward;* XIV. *The Thing on the Doorstep.* (n.tr.)

[2] După plac (în lb. latină în orig.) (n.tr.)

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI. GERMANIA / 9
Capitolul Întâi: Klaus / 11
Capitolul al Doilea: Orașul / 36
Capitolul al Treilea: Ceremonia / 70

PARTEA A DOUA. JAPONIA / 97
Capitolul al Patrulea: Al patrulea / 99
Capitolul al Cincilea: Culoarea / 143
Capitolul al Șaselea: Doowich / 177
Capitolul al Șaptelea: Revelația / 208
Capitolul al Optulea: Casa / 243

PARTEA A TREIA. NOUA ZEELANDĂ / 273
Capitolul al Nouălea: Întunericul / 275
Capitolul al Zecelea: Recifele / 302
Capitolul al Unsprezecelea: Umbrele / 328
Capitolul al Doisprezecelea: Muntele / 368

PARTEA A PATRA. ABISUL / 399
Capitolul al Treisprezecelea: Cadavrul / 401
Capitolul al Paisprezecelea: Ultimul / 455

EPILOG / 493

NOTA AUTORULUI / 502

BIBLIA DRAGOSTEI – MEȘTEȘUG / 504

Daniel Kean, un tânăr obișnuit care trăiește într-un viitor populat de ființe umane proiectate genetic, este implicat, fără voia sa, în războiul subteran dintre două grupări aflate în căutarea aceleiași entități misterioase denumite Cheia Adâncului, despre care se spune că are puterea de a-l distruge pe Dumnezeu însuși...

Supraviețuind călătoriei printr-o lume postapocaliptică (din Germania și Japonia până în Noua Zeelandă și Oceanul Pacific), precum și întâlnirii cu diverse personaje extraordinare (dintre care cel mai straniu este cunoscut sub numele de Adevărul), Kean începe să înțeleagă faptul că drama sa personală nu este decât o parte a unei drame mai ample, cea a unei noi umanități sfâșiate între știință și tradiția sacră, între religie și tehnologie.

O combinație surprinzătoare de teme și motive aparținând clasicelor genului science-fiction ori scenariilor mai recente cu supereroi, cartea lui José Carlos Somoza reprezintă, nu mai puțin, o ingenioasă interogație asupra memoriei noastre comune și a textelor pe care aceasta se întemeiază.

ISBN 978-606-93182-8-7